

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

REIGN OF A
Billionaire

EVA WINNERS

Reign of a Billionaire

Billionaire King Series

Eva Winners

Telif Hakkı © 2024 Winners Publishing LLC ve Eva Winners
Kapak Görsel Tasarımcısı: Eve Graphic Design LLC
Model: Kaio Q. Fotoğrafçı:
Wander Aguiar
Biçimlendiren: The Nutty Formatter

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Yaşayan veya ölmüş gerçek kişi ve nesnelere, konumlara veya olaylara benzerlik tamamen tesadüfidir.

www.evawinners.com adresini ziyaret edin ve bültenime abone olun.

FB grubu: <https://bit.ly/3gHEe0e>
FB sayfası: <https://bit.ly/30DzP8Q>
Insta: <http://Instagram.com/evawinners>
BookBub: <https://www.bookbub.com/authors/eva-winners>
Amazon: <http://amazon.com/author/evawinners>
Goodreads: <http://goodreads.com/evawinners>
TikTok: <https://vm.tiktok.com/ZMeETK7pq/>

Contents

[Bir Milyarderin Saltanatı](#)
[Oynatma Listesi Milyarder](#)
[Kral Koleksiyonu](#)
[Not](#)

[Önsöz](#)

1. [Kingston](#)
2. [Liana](#)
3. [Kingston](#)
4. [Liana](#)
5. [Liana](#)
6. [Kingston](#)
7. [Kingston, 10 Yaşında](#)
8. [Kingston, 10 Yaşında](#)
9. [Kingston, 11 Yaşında](#)
10. [Kingston, 12 Yaşında](#)
11. [Liana, Şimdiki Zaman](#)
12. [Kingston](#)
13. [Liana](#)
14. [Liana](#)
15. [Liana](#)
16. [Kingston](#)
17. [Liana](#)
18. [Kingston](#)
19. [Liana](#)
20. [Kingston](#)
21. [Liana](#)
22. [Kingston](#)
23. [Liana](#)
24. [Liana](#)
25. [Liana](#)
26. [Kingston](#)
27. [Liana](#)
28. [Liana, 18 Yaşında](#)
29. [Liana, Şimdiki Zaman](#)
30. [Kingston](#)
31. [Liana](#)
32. [Liana](#)
33. [Kingston](#)
34. [Liana](#)
35. [Kingston](#)
36. [Liana](#)

37. [Kingston](#)
 38. [Liana](#)
 39. [Kingston](#)
 40. [Liana](#)
 41. [Kingston](#)
 42. [Liana](#)
 43. [Liana](#)
 44. [Kingston](#)
 45. [Liana](#)
 46. [Kingston](#)
 47. [Liana](#)
 48. [Kingston](#)
 49. [Liana](#)
 50. [Liana](#)
 51. [Kingston](#)
 52. [Liana](#)
 53. [Louisa, 18 Yaşında](#)
 54. [Louisa, Şimdiki Zaman](#)
 55. [Kingston](#)
 56. [Louisa](#)
 57. [Kingston](#)
 58. [Louisa](#)
 59. [Kingston](#)
 60. [Louisa](#)
 61. [Kingston](#)
 62. [Louisa](#)
 63. [Louisa](#)
 64. [Louisa](#)
 65. [Kingston](#)
- [Epilog-1](#)
- [Epilog-2](#)
- [Teşekkür Sırada Ne Var?](#)
- [Yazar Hakkında](#)

*Kingston Ashford için feminizminizi kapıda bırakın.
Şaka yapıyorum. ☐ Bu FMC sizi gururlandıracak.*

Reign of a Billionaire Playlist

<https://spoti.fi/4acIqAe>

Billionaire King Collection

Seri, Ashford kardeşlerin her birini ayrı ayrı ele almaktadır. Serideki her kitap tek başına okunabilirken, diğer kitaplardaki olaylar ve referanslar bunların her birinde mevcuttur. Bu nedenle, en iyi keyfi almak için, her Ashford kardeşine bir şans vermeyi düşünün. □

İyi eğlenceler!

Eva Kazananlar

Note

Kingston'ın kitabının zaman çizelgesi Winston'ın kitabıyla uyumlu değil.
Aslında, aylar sonra gerçekleşiyor ve Çalınmış İmparatorluk üçlemesinin son kitabına yetişiyor.

Blurb

Kingston Ashford.
Bir muamma.
Hayalet.

Yetenekleri eşsiz. Güdüleri açık. lmcllg tartışılmaz. Tek amacı, masumiyetinden daha fazlasını ondan çalan krallığı yok etmek.

Ta ki geçmişinden gelen bir hayaletle yolları kesişip kadının ağına düşene kadar.

Liana Volkov.
lmcl planları olan bir buz prensesi.
Melek yüzlü dengesiz katil.

Yeraltı dünyasının göbeğinde büyük bir şey oluyor. Gerçekler paramparça oluyor. lmcl bir oyun oynanıyor ve krallık canavarın içinden parçalanıyor. Ama bu sadece buzdağının görünen kısmı.

Düşmanlar ve müttefikler arasındaki çizgi bulanıklaşır. Gizemler zlyor. Tarihler arpışıyor. Arzular tükenir. Hiçbir şey göründüğü gibi değildir.

Yeni bir hükümdarlık doğuyor.

Önsöz

Kingston

Sekiz Yıl Önce

W Aysız gecede gölgeler içindeki iki ruh gibi ilerlediler. Mülkün eteklerinde nöbetçiler tarafından devriye gezilen her köşeyi ezbere biliyordum. Botlarımız taze karı çtırdatıyordu ve ben pişman olmuştum. Orada değildi. başka bir Fırtına geliyor için silme bizim izler. Lanet olası Sibirya.

"Annemin güvenliği çok sıkı." Louisa'nın sesindeki titreme, avucumun içindeki soğuk, ince parmaklarının titremesini yansıtıyordu. "Ivan Tijuana karteliyle bir anlaşma yapıyor, bu yüzden ekstra paranoyak."

Başımı salladım, kollarımı beline doladım ve alanı çevreleyen spot ışıklarına adım atmadan önce onu sabitledim.

"Sana ulaşamayacaklar," diye safça söz verdim. "On sekiz yaşındasın. Kimsenin seni engellemeye hakkı yok."

"Ve sen yirmi dört yaşındasın, Kingston. Seni esir tutuyor," diye işaret etti. Ona on sekiz yaşına girdiğimde beni burada tutan tek şeyin o olduğunu söylememiştim. Kaçabilirdim, denerken ölmek isterdim ama onsuz olmazdı. Onu geride ve Sofia ile Ivan'ın adamlarına karşı savunmasız bırakarak değil.

Aralık havası acıyla uğulduyor, bizi soğuk kucağına çekiyordu. Hava Lou'nun yumuşak yanaklarını çiğneyene kadar kırbaçladı ama o bir kez bile şikâyet etmedi. O da en az benim kadar kararlıydı.

Sadece ikizinden o kadar emin değildim. Onu hiçbir yerde bulamadık ve zamanımız kalmamıştı. Mülkü çevreleyen alarmlar tam elli saniye boyunca kapalı kalacaktı. Eğer o zamana kadar araziden çıkmazsak, pencereyi kaçıracaktık.

"Eğil," diye fısıldadım ve Lou çömelerek kendini küçülttü - tabii bu mümkünse. Tam iki adam dönüp bize doğru gelirken nizamiyenin gölgesine girdik. Boş olduğunu biliyorduk; tüm nöbetçiler dışarıda devriye geziyordu.

"Lia nerede?" diye fısıldadı, benden çok kendi kendine. "Geç kalmak onun yapacağı bir şey değil."

"Belki de fikrini değiştirmiştir." Nefes alış veriş durdu, ağzının etrafındaki sis buharlaştı.

"Hayır." Sesinde zerre kadar şüphe yoktu. "Hayır, hayır, *hayır*." Liana - ya da ikizinin ona verdiği isimle Lia- görünüş olarak Lou'nun aynısıydı, Ama ikisi kişilik olarak daha farklı olamazdı. Louisa bir barış yanlısıydı; ikizi ise bir savaşçıydı. Lou dünya barışı istiyordu; Lia ise dünyayı kaosa sürüklemek. Biri soğuktan nefret ederdi; diğeri soğukta büyürdü. Aslında, tahmin etmem gerekirse, izlerini örtmeye kendini kaptırdığını, koşulların ne kadar ölümcül olabileceğinden rahatsız olmadığını söyleyebilirim.

"Hayır, yapmaz," diye tekrarlardı, sesi ancak fısıltıyı geçiyordu. Zaman tükeniyordu ve ikimiz de bunu biliyorduk. Buradan kaçıp gitme ve bir daha arkamıza bakmama şansını elde etmemize çok az kalmıştı. "Kingston," diye nefes aldı, dehşet içindeki ela gözleriyle bana bakıyordu. "Ya ona ulaşırlarsa?"

Onun sıkıntısı her zaman göğsümdeki duyguları harekete geçirirdi. Gitmemiz gerekiyordu ama ses tonumdaki sabırsızlığı sakladım.

"Eğer yaptılarsa, onun için geri geleceğiz," diye söz verdim. Gözlerinde tereddüt belirdi. "Bana güveniyor musun?" Hiç gecikmeden başını salladı ve göğsüm ısındı. "O zaman şunu söylediğimde bana güven: Onu geri almak için dokuzlu silahlarla ortaya çıkmak zorunda kalırsak onu hiç almamış olmayı dileyenler."

Şafağın ilk ışıkları karanlık gökyüzüne gülümseyerek ve ufukta mavi, mor ve kırmızının tonlarını saçarak belirdi. Lou bir kez başını salladı ve sonra koşmaya başladık.

Tuzağa doğru.

Zindanı metalik bir koku doldurdu.

Lou'nun ıgıllıkları karanlık mekânı delip geçti. Kasvetli gri duvarlar ve taş stnlarla desteklenen yüksek tavan bu zindana uğursuz bir parlaklık veriyordu.

Etime dökülen asit yüzünden bileklerim yandı ama onu sandalyeye bağlanmış, sırtı açıkta kalacak şekilde katlanmış gördüğüm anda acıyı unuttum.

Kemiklerinden geriye ne kaldıysa derisi yüzülmüş, çiğ ve su toplamıştı. Sofia'nın adamları onu tutarken biri üzerine daha fazla asit döktü. ıgıllıkları kalbimi paramparça etti.

Bağlarıma karşı sarsıldım, öfke beni boğuyordu. "Hepiniz ldnz," diye bağırdım. "Hepiniz ldnz."

Kimse bana bakmadı bile.

"Kız kardeşin nerede, Louisa?" Buz gibi yüz hatlarıyla kızını izleyen Sofia'nın sesi Sibiryâ soğuklarından daha soğuktu.

"Ben... bilmiyorum..." Lou'nun sesi zayıftı. Kırılmıştı. "Bilmiyorum anne." "Sofia, bırak gitsin," diye mırıldandım, kurşun içime yerleşmişti.

"Liana bizimle."

"Yalancı," diye bağırdı Sofia, manik ifadesi endişe vericiydi. Ne olduğunu tam olarak anlayamıyordum ama bir şeyler ters gidiyordu.

"Doğru," diye homurdandım, omzumu delip geçen kurşun içimi yakıyordu.

Sofia'nın nefret dolu vahşi gözleri bana dikildi. "nk o ellerinde," diye bağırdı, her zamanki mkemmek gümüş rengi saçları dağılmış ve gözleri vahşileşmişti. "Tijuana karteli onu bitirdi ve bu senin suçun Ghost." Lou gözyaşları yanaklarından süzülürken inledi ve inanamayarak başını salladı. "Sen onların korumalarısın, neden onu korumadın?"

Lou'nun nefes alış verişi hızlandı, gözleri çılgınca annesinin korumalarına kaydı. "Anne... ben... onu... benimle... kaçmaya zorladım. Lia gelmedi."

"Daha fazla asit," diye emretti Sofia ve Lou'nun yaralı iniltisi içime işledi. Titredi ama cesur olmaya çalışarak ellerini yumruk yaptı.

Zincirlere karşı savaşarak öfkeyle kükredim. Başarısız oldu. Bunun yerine, kendi işkenceme katlanırken izlemek zorunda kaldım.

Günlerdir penceresiz odaya kapanıp kalmıştım, bir girip bir çıkıyordum. Akıl sağlığım beni terk etmeyi reddetti. Bir şekilde bedenime yapılan zulme dayanmıştı.

Uzuvlarım donmuştu, karnım bomboştu. Sağ omzum çıkıktı ve tüm vücudum acı içinde çığlık atıyordu. Kirli ve çıplaktım. Başım dönmeden başımı yukarıda tutamıyordum. Her nefes acı veriyordu.

Bu benim ilk dayağım değildi. Yıllar çok zor geçmişti. Burada zamanın bir anlamı yoktu. Sadece işkence vardı. Ta ki altın ela gözlü kızla tanışana kadar.

Benimle birlikte büyüyen kız. Benim kurtarıcım.

Bir çığlık beynimdeki bulanıklığı yırtarak şişmiş göz kapaklarımı açmama neden oldu.

"Merak etme Lou. Ben iyiyim," diye homurdandım. Bunca yıldır işkence görmeme rağmen hiç kırılmamıştım - ta ki o da katılmaya zorlandığı bugüne kadar.

Bileklerimi kesen bir iple asılıydım. Lou bana yapılan son işkenceyi izlemek zorunda kaldı. Ya bu olacaktı ya da Sofia'nın adamları ona da zarar verecekti.

Ve birçok kez reddetmişti; yara izleri bunun kanıtıydı.

"Çok üzgünüm," diye mırıldandı, çığlıkları kalbimi parçaladı. Yüzü lekeli ve pembeydi, yarılmış dudakları titriyordu. Sofia, Lou'mu sertleştirmek, onu insanların acılarına karşı kayıtsız kılmak istiyordu. Ama özünde Louisa böyle biri değildi.

"Sorun yok. Bana zarar vermiyorsun," diye güvence verirken o bir yaprak gibi titriyordu. Onun acısını görmek içimi burktı. Kesiklerimden kan fışkırıyordu ama yine de onun iyiliğini daha çok önemsiyordum. Aslında bana elini bile sürmemiştı ama seanslar sırasındaki varlığı onu paramparça etmeye yetmişti.

"Ben iyiyim," diye tekrarladım, zar zor gülümseyerek onu rahatlatmayı başardım. Başka bir şey söyleyemeden yüzüme bir yumruk daha indi.

"Lütfen ona vurmayı bırakın," diye yalvardı annesinin adamlarına.

Bir diğeri karnıma yumruk atarak nefesimi kesti. Kan tükürdüm, görüşüm bulanıklaştı.

Louisa'nın çığlıkları tekinsizleşti, sesi boğuklaştı. Yüzündeki dehşet dolu ifadeye, lekeli yüzüne kilitlendim. Kendimden geçmeyi reddettim. Onun için dayanmak zorundaydım. Onu tutan adamlara karşı savaşmaya başladı, sadece onu geri çekmek için bir inç verdiler.

"Dur! Lütfen dur," diye yalvardı, gözleri kızarmıştı. Taze gözyaşları morarmış yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Benim hatamdı."

"Hayır, değildi."

Ona zarar vermelerine izin veremezdim.

Birkaç kez bilincimi kaybettim. Göz kapaklarımı bir sonraki açışında ürkütücü bir sessizlikle karşılaştım. Artık bağlı değildim.

Günler, belki de haftalar olmuştu. Ne kadar süredir hapsedildiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Bilincim gidip gelirken zaman soyut bir kavramdı. Her nefes alışımında acı çekiyordum ve kırıldığından emin olduğum kemiklerim yüzünden tüm vücudum acı içinde çılgılık atıyordu.

Ama pes etmedim.

Lou için dayandım, gözlerim ona kilitlenmişti, Tanrı bilir nereden güç alıp ona geri veriyordum. Ama o kıpırdamıyordu ve uzun altın rengi saçları kanımla lekelenmiş, pis zemine yayılmış cansız bedenini izlerken içimde kalan umut kırıntıları da söndü. "Uyan, günışığı," dedim. *Lütfen beni bırakma*. Kıpırdamadı, kırık bir melek gibi hareketsiz yatıyordu. "Lütfen uyan. Bir yere gitmeliyiz

Sıcak. Lütfen uyan bebeğim."

Sesim çatallaştı, kalbimi yansıtıyordu. Hiçbir şey için yalvarmadım. Ne işkence gördüğümde, ne taciz edildiğimde, ne de sorumluların ölmesini dilediğimde. Ama şimdi, yalvardım ve yakardım, hangi tanrı ya da ilahi varlık olursa olsun onun hayatını bağışlamasını istedim.

Cevap hücrede kendi fısıltımdı, hırpalanmış bedenim hareket edemeyecek kadar güçsüzdü. Ama kendime bunu vasiyet ettim. Elim onun atan nabzında, yükselip alçalan göğsünderken ölecektim.

Dört ayak üzerinde sürünürken, kaslarım titredi, protesto etti ve kat ettiğim her santimlik alanda daha da zayıfladı. Ona ulaşmak için mücadele ederken enerjimin -geriye kalan azıcık hayatımın- tükendiğini hissettim.

Uzandım, elim buz gibi tenine değdi. Kıpırdamayan bedenine sarıldığımda nefesim kesildi. Morarmış vücuduna rağmen huzur içinde uyuyor gibi görünüyordu.

"Uyan, günışığı." Cevap yok. Beni tanınmaz hale gelene kadar dövmeye devam etmeleri umurumda değildi, yeter ki o *yaşasın*. "Beni... bırakma..." Yalvardım.

Kırdıkları yerden dolayı ezilmiş olan sol bileği göğsüne yaslanmış, vücudu kıvrılmıştı. Hareket etmiyordu. Ama akıl sağlığım

öldüğünü kabullenmeliydi. Onu geri getirmenin bir yolu olmalıydı. Her şeyi yapardım. Her şeyimi verirdim.

Ensesindeki küçük dövme -benimkiyle aynı olan- peekaboo oynuyordu ve her zaman yaptığı gibi onu saklamak için saçlarını üzerine ittim.

"Seni seviyorum." Romantik kalbinin uğruna yaşadığı kelimeleri fısıldadım.

Hareket etmedi. Hayatta olsaydı, kahverengi ve ela karışımı o altın gözlerini açıp bana gülümseyeceğinden emindim. Sadece sessizlik ve benim titreyen nefeslerim vardı. Sarı saçları kan lekeli zemine yayılmıştı. Benim kanım. Altın rengi saç tellerini ıslatmış, vücudu hırpalanmış ve kırılmıştı. Midem bulandı ama kusmamak için kendimi zor tuttum.

Ona verdiğim bilezik, bileğinden kopmuş ve kanla kabuk bağlamış bir halde yanında, yerde yatıyordu. Nefesimi içime çektim ve bileziğe uzandım, avucumun içinde yumruk yaptım, göğsümdeki boşluk büyürken gümüş etime battı, karanlık olana kadar boşluk genişledi.

Onsuz yaşayamazdım.

Aldığım her nefes çığdı, beni parçalara ayırıyordu. Nefes nefese kaldım ve yaralı göğsümü tırmaladım.

Bir alay sesi duyduğumda başımı kaldırdım ve Sofia Volkov'un etrafı silahlı adamlarla çevrili, öfkeli gözlerle bana baktığını gördüm.

Dudağım dişlerimden geriye kıvrıldı, nefret insanlığımdan kalan her zerreyi zehirledi.

Kendimi toparladım ve kükredim, "Onu *geri* getirin."

Bedenim onunkinin üzerine çöktü ve yıllar sonra ilk kez dünyam durgunlaştı ve sessizleşti.

Sonra karanlık çöktü.

Bölüm 1

Kingston

Sekiz Yıl Sonra

W Ivan Petrov ve Sofia Volkov benden bir hayalet yarattıklarında, intikamcı bir kral gibi onları yok etmek için geri döneceğimi hiç düşünmemişlerdi. Gölgeerde kalarak imparatorluğuma hükmettim ve

Masumiyetimi çalanların ve yol göstericim olan kızın peşinden gitmek için öğrendiklerim.

Ama nefretim ne kadar ileri gidebileceğini hafife almışlardı.

Bir gölgeye dönüşmüştüm, neredeyse bu dünyadan silinmişim. Yıllarca takip ettim ve plan yaptım, soluduğum tek oksijenin intikamını aldım ve ihtiyacım olan tek besini öldürdüm. Louisa'sız bir hayatın kasvetli gerçekliği.

Ama sonra onu gördüm -Liana Volkov, canlı ve nefes alıyordu, annesinin yanında çalışıyor, hiçbir şey olmamış gibi Sofia'nın yardımcısı olarak kasıla kasıla yürüyordu. Hepimizin Sofia Volkov'un pençelerinden kaçmamız gereken gece beklediğimiz ikiz kardeş. Yıllar geçmesine rağmen Liana'dan haber alamayınca onun da öldüğünü düşündüm.

Kandırılmışım. Liana bu dünyada yürürken, Louisa yerin metrelerce altında isimsiz bir mezara gömülmüştü. Görünmez bir bıçak göğsüme saplandı ve ikizinin ölümünden Liana'yı sorumlu tuttu. Kaçmadan önce çok uzun süre beklememizin sebebi oydu. Yakalanmamızın sebebi oydu. Belki de yeraltı dünyasının onu yakalamasına izin vermeliydim, çünkü Omertà Dikenleri'nin Sofia Volkov'un yaşayan, nefes alan bir kızı olduğunu öğrenmesi uzun sürmedi.

Görünmez yara, Louisa'nın yüzünü taşıyan kadını gördüğüm anda açıldı ve ağzım açık, kanlar içinde kaldım. Vücudumdaki tüm kaslar hareketsiz bir şekilde tanıdık yüze bakarken beynimi tiz bir çınlama doldurdu. Aynı yüz; yanlış yüz. Aynı gülümseme; yanlış gülümseme. Aynı eller; yanlış eller.

Kafamdaki sesler intikam için ısrar ediyordu. *Onu bitirmek. Ağzındaki tüm dişleri sök. Bunu ona ödet.*

Ama verilmiş bir söz vardı. *Hay sikeyim!*

Haftalardır onu izliyordum, Liana Catalano Volkov'un hayatta olduğu gerçeğini aklım almıyordu. Kız kardeşi *Sibirya*'da acı içinde ölürken, yaşıyor ve nefes alıyordu.

Anılar kafatasımı bıçak gibi keserek istila ederken gözlerimin arkasında çaydanlıktaki ısıya benzer bir basınç oluştu. Onun sesi. Dokunuşunun rahatlığı. Kalbinin yumuşaklığı.

Göğsümün ve zihnimin içinde bir krater büyüdü, anılar dışarı aktı.

"Benimle evlenmeni istiyorum, Kingston," diye mırıldandı, sesi yumuşak ve yalnızca bana ayrılmıştı.

Louisa. Benim Lou'm.

"Henüz on sekiz yaşında değilsin," dedim onu kendime çekerek. Gözlerini devirdi ama yüzündeki gülümsemeyi engelleyemeyerek hemen kollarıma atıldı. En zor anlarda bile gülümseyecek bir şeyler buluyor, gün ışığını sunuyordu.

"Yeterince uzun yaşayamayabilirim." Parmak uçlarına kalktı ve burnunu benimkine değdirdi. "Öyleyse neden bekliyorsun?"

Elimle çenesini kavradım. "Sen... Biz kırıksıklıklarımızı ve griliklerimizi hak edene kadar yaşayacağız. Torunlarımızın ve torunlarımızın torunlarının, sevgimizin canlı kanıtı olarak bu dünyada yürüdüklerini görene kadar."

Parmaklarımı ipeksi sarı buklelerinin üzerinde gezdirdim. Ela benekli altın rengi gözleri benimkilerle buluştu ve ona sahip olma dürtüsü beni çığına çevirdi. Ama içlerindeki kalp kırıklığı beni uzak tuttu.

"Sorun nedir?" diye sordum. Yine gülümsedi ama o kadar parlak değildi. "Sakin bana bir şey yok deme, yoksa çok fena olur."

Gülümsemesi kayboldu, gözlerindeki ıstırap kalbimi bir mengene gibi sardı.

"Benden nefret etme..." diye fısıldadı. "Senden asla nefret edemem."

Omzunun üzerinden baktı, parmakları gömleğimin düğmeleriyle oynuyordu, sonra geri dönüp beni izlemeye başladı.

"Ivan-"

"Sana zarar verdi mi?" Hırladım, içime kırmızı bir sis çökmüştü. Hasta herifin ikizlere baktığı gözümünden kaçmamıştı. Lou'yu kız kardeşinden daha çok. Şerefsiz, Louisa'nın ikisinden daha yumuşak olduğunu hissedene bir tazi gibiydi. Liana'ya dokunmayı aklından bile geçirse taşaklarının kesilme riskiyle karşı karşıyaydı.

Başını iki yana salladı. "Hayır, ama o..." Yutkundu, narin boğazı titriyordu. "Tijuana karteliyle ittifak kurmak için beni evlendirmek istiyor. Annem hayır dedi ama-"

Yine de ikimiz de bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyorduk. "Günüşiği, doğru zamanı beklemeliyiz."

"İlkim olmanı istiyorum, Kingston." Çenesini kavrayışım sıkılaştı ve ayak parmaklarının üzerine kalkarak dudakları ağzıma değdi. "Sen benim ilk öpücüğümdün. Beni işaretleyen tek erkek." Dolgun dudakları büzüldü, yumuşak bir gülümseme onları kıvırdı ve yanaklarını kaplayan pembe bir renk vardı. Sırrımız. Eşleşen bir dövme. "Sadece dayanamıyorum-"

Kalbim gibi onun sesi de çatladı.

"Anlamıyor musun, Lou?" Ağzının içine girdim. "Senin ilk, son ve tek sevgilin olmak istiyorum."

"Ben de," diye fısıldadı, yanakları itirafıyla kırmızıya boyanmıştı. "Ama yarın ne olursa olsun, bugünü yaşadık. Buna da sahip olacağız. Neden bekleyelim ki?"

Bu evde çok fazla acı vardı. Yalnızlık ve korku. İlk seferimizin böyle olmasını istemezdim. Bir de yaşı meselesi vardı, on sekizinci yaş gününe girmesine az kalmıştı, bu konuda acele etmesini istemiyordum. Acele etmemeliydik, onun iyiliği için.

Kollarını omuzlarıma doladı ve yüzünü boğazıma gömmeden önce ağzını çenemde, boynumda gezdirdi.

"Belki de kaçma vaktimiz gelmiştir," diye fısıldadı. "Sen bir hayaletsin. Bizi sonsuza dek yok etmeden önce ortadan kaybolmamızı sağla." Kendini geri çekti ve dudakları titreyerek gözlerime baktı. "Seni yok ediyor ve ben artık buna dayanamıyorum."

Bunca yıl sonra bile öfke göğsümü kemiriyordu. Bu beni nefret ve intikam arzusuyla dolu bir canavara dönüştürdü. Tüm Volkov imparatorluğunu alaşağı edecektim. Ve kimse beni durduramayacaktı. Ölüm bile.

Gözlerimi kapattım, hayatımdaki tek iyi şeyin anılarını silip attım ve karşımda duran, onun gitmesinde parmağı olan bu kadına odaklandım. Louisa'm ölürken Liana'nın hayatta kalmasından nefret ediyordum. O benim diğer yarımdaydı. Karanlığın içindeki ışığımdı. O benim her şeyimdi. Liana'nın bunun bedelini ödeme vakti gelmişti. Lou'nun ölümünden beri aldığı her nefes ona bir ceza kazandırmıştı.

Sekiz yıl önce Alexei Nikolaev'in hırpalanmış bedenimi o zindandan kurtarmasından bu yana ilk kez bana bir amaç vermişti.

Görünüşüm sakın ve derli toplu olsa da içim alev alev yanıyordu.

Nefret ve sevgi arasında ince bir çizgi vardı. Akıllılık ve delilik arasında daha da ince. Artık o çizgiyi göremiyordum. Lou'nun gözlerimin önünde öldüğüne tanık olduğumdan beri.

Restorandaki karanlık köşemde içkimi yudumlarken bir yandan da etrafı izliyordum. Takip ettim. Planlı.

Kül tablasındaki sigaramın közünün turuncu ışıltısı restorandaki varlığını gösteren tek işaretti. Hedefimin oturduğu masaya baktım, gözlerim genç kadının hareketlerini takip ediyordu.

Göğsümdeki bu karanlık delik beni yavaş yavaş yutuyordu.

Bu iltihaplı deliği acı ve nefretle besleyerek büyütmüştüm. Kırmızı, kızgın ve çiğdi. Bu duyguyu memnuniyetle karşıladım. Hatta onu kucakladım. Uzun zamandır hissettiğim uyuşukluktan daha iyiydi.

İntikamımı alana kadar durmayacaktım. Onun ölümünü saydırana kadar.

Onu öldürdüler ve neden oldukları acı için her birini öldürebilirdim.

Yumruğum sıkıldı, düşmanım odanın öbür ucunda yemek yerken sigarayı küle çevirdi. Lou gittiğinde Liana nasıl hâlâ dünya dönüyormuş gibi orada oturabiliyordu?

Kâbusum canlanmadan önce onu kapatarak şimdiki zamana odaklandım, viskiyi yudumladım ve boğazımdaki yanmanın tadını çıkardım.

Bir amacım, beni ileriye götüren bir hedefim vardı. İntikam elimin altındaydı. Hata yok. Acele kararlar yok. Günden güne, haftadan haftaya, yıldan yıla - her mecazi adım beni *ona* daha da yaklaştırıyordu.

Sofia Catalano Volkov.

Acı ve nefret hücrelerime sızdı ve esaret altında geçirdiğim o yılların külleriyle karıştı. *O* götürüldüğünde hissettiğim kayıpla

benden. Altın gözleriyle beni izleyen, sıcaklık ve mutluluk vaat eden masum genç kadın.

Beni rahatsız eden hayali acıyı okşayarak, dalgınca uyluğumu ovuşturdum. Her zaman vardı, o korku dolu bodrumda geçirilen soğuk, karanlık gecelerin sonucuydu. Kabuslarla dolu.

Bir hareket dikkatimi tekrar sıcak buğday rengine saçları olan genç kadına çevirdi. Benim Lou'mun aynısıydı ama o olmadığını biliyordum. Lia bir sahtekârdı, Lou'nun solmuş bir versiyonuydu.

Yine de kendimi bakışlarımı ayıramazken buldum. Kırık zihnimi besliyordu. Alexei Nikolaev beni kurtardıktan sonra bedenim iyileşti ama zihnim iyileşmedi. Kimse o boktan akli başında çıkamadı. Lanet olası hiç kimse.

Gölgelerde gizlenen hayaletin farkında olmadan kızına odaklanan düşmanımı izledim. Sofia arkasını dönse beni kolayca fark ederdi ama açgözlülüğü yüzünden dikkati dağılmıştı. Kendi planlarıyla. Ya da belki de kendine çok güveniyordu.

Geldiğimi asla göremezlerdi.

Kızına bir kâğıt uzatırken onu izledim ve hayal kırıklığı içimi kapladı. Liana şimdi dizlerine kadar bu boka batmıştı.

Lou, Liana'nın çöküşü olacağını hissederek ikizini dışarı çıkarmaya çalışmakta ısrar etmişti. Haklıydı ama önce benim ve Lou'nun çöküşü geldi. İkizini suçlayabilir miydim? Evet. Doğruyu yanlış biliyordu ve annesiyle birlikte kendi ölüm fermanlarını imzaladılar.

Görünüşe göre Sofia Volkov kızını o dünyada tutarak hiçbir şey öğrenmemişti. İki kızını kaybetmişti: İrlandalılar tarafından kaçırılan ve daha sonra doğum sırasında ölen ilk çocuğu Winter Volkov ve Louisa. Üçüncüsünü de kaybetmek üzereydi.

Lou'nun çektiği acının affı yoktu. Son saatlerinde ona yaptıklarını.

Benimle birlikte koşmaya çalıştığı ve beni sevdiği için cezası ölümdü.

Başımı hafifçe sallayarak bu düşünce zincirini takip etmemeye karar verdim. Lou'nun çılgınlıkları beynime kazınmış, rüyalarım giriyor ve uyanık olduğum saatlere musallat oluyordu.

Liana'nın profilini incelerken dudaklarım tiksintiyle kıvrıldı, annesine geri vermeden önce gözleri belgeyi tarıyordu. Başını salladı ve annesi tokalaşmak için elini Perez Cortes'in adamlarına uzattı.

Gözlerim bileğimdeki gümüş ve altına batırılmış dişlerden yapılmış mücevher parçasına kaydı. Bir zamanlar Lou'ya aitti. Şimdi ise

İŖi bitirmek için bir hatırlatma. Ona zarar veren insanları ortadan kaldırmak için.

Ivan Petrov ve Sofia Volkov beni hayaletleri yaptı. Lou benimdi.

Bu benim imzam oldu. lümü arzuluyordum, lü kadınının gölgesini takip etmek istiyordum ama henüz zamanı gelmemiŖti. nce dünyaya bedelini detecektim. Yıllar boyunca adalet ve intikam arasındaki ayrımı, birinin nerede bitip diğeriinin nerede baŖladığını merak ettim ama nihayetinde her Ŗeyin sonunu getirmenin bana bağlı olduğunu biliyordum.

BakıŖlarım tekrar bileziğıme kaydı ve nadir gülümsemelerin ve dostluğun anıları göğsümde bir delik açtı.

Koleksiyonuma daha fazla diŖ eklemenin zamanı gelmiŖti.

Bölüm 2

Liana

T o Baba oldu ve en çokPahalı ve elitist restoran Washington, D.C.'de, şehrin tam kalbinde yer alıyor. Restoranın adının burayı kimin işlettiğini açıkça ortaya koyacağını düşünürsünüz, ancak insanlar mafya aileleri tarafından işletildiği gerçeğinden habersiz, hevesle buraya akın etti.

Buradan nefret ettim.

Burayla ilgili her şey -atmosfer, burayı sık sık ziyaret eden suçlular, yolsuzluk. Bu restoranın Perez Cortes'in favorilerinden biri olması nefretimi daha da artırıyordu. Herif burada değildi ama varlığı masada hissediliyordu.

Uğursuz. Ölümcül. Ölümcül.

O ve adamları dünyanın pisliğiydi. Annemin onunla anlaşma yapması midemi bulandırdı. Hepsinin boğazını kesmeden bu masaya oturmuş olmam daha da çok midemi bulandırdı.

Bileğimdeki ağrı zonkluyordu. İki elimi masanın altında kucağıma koyup parmaklarımı bileğimin etrafına sardım ve çenemi sıkarak annemin planını dinlerken hassas derime masaj yaptım. Şehre yeni gelen, hasta erkeklere hizmet etmeye zorlanacak genç kadınlarla dolu son sevkیاتlarıyla ilgili çeşitli kodlarla konuşuyorlardı.

Yıllar önce şifrelerini kırdığımın farkında olmadan karşımda özgürce konuşuyorlardı, dinledim ve ezberledim. "Kuzgun "un Baltimore'daki Canton Rıhtımı anlamına geldiğini anladım. "The Monument" ise Tijuana karteli tarafından yönetilen ve Port of Washington yat kulübünü kullanan bir fuhuş çetesiydi. Tıpkı Cortes gibi, Tijuana karteli de genç kızları askerleri için eğlence olarak kullanmayı seviyordu. Siktiğimin sapıkları. Bir de Marabella mafyası vardı.

yüksek ödüllü kızlar için pazarlık yapan bir şirket. Pazarlık Brezilya'da yapıliyordu ve kod adı "Rıhtım" dı. Keşke koordinatlarını alabilseydim de hepsini havaya uçurabilseydim.

Mekanlar paylaşıldı. Tarih ve saat gibi ayrıntılar paylaşılmadı. Çok üzüldüm.

Anne soğuk bir ifadeyle, "Kadınlar çok kaliteli," dedi.

Boğazımda safra birikti, ama zorla yuttum. Şimdiye kadar buna alışmış olmam gerekirdi. Bunun yerine, varlığımın her zerresi buna karşı savaştı. Orada oturup adamların ve annemin konuşmalarını dinledim ve pencereden dışarı bakarken yüz ifademi boş tuttum. İçerideki kötülükten habersiz mutlu insanlar geçip gidiyordu. İçimin ne kadar boş olduğunun farkında değildim.

Paha biçilmez bir şeyi kaybettiğim günden beri.

Annem bana bir kağıt parçası uzattı. Sabit bir elle aldım, gözlerim üzerinde gezindi. Perez Cortes ile annem arasında uyuşturucu, alkol ve diğer ürünlerin taşınması için yapılmış saçma sapan bir anlaşmaydı. *Çevirisi: insanlar.*

Annemin bizi yeraltı dünyasından çıkaracağını umuyordum ama o kız uzun zaman önce ikizimle birlikte öldü. Benim diğer yarım.

Göğsüm burkuldu, acım daha da arttı. Acıyan bir kalp ve acı gerçeklerle baş başa kalmıştım. Suçluluk duygusu hayatımdaki tek değişmez oldu; keder, kefaretim. Bu benim mutsuzluğumdu - karanlık ve zehirli - etimin altında bir yılan gibi sürünüyordu.

Ellerimi kucağımda yumruk yaptım, tırnaklarım derimi kesiyordu. Fiziksel acı kalbimdekinden daha iyiydi. Dikkat dağıtıcıydı. Gerekliydi. Beni olmam gereken kişiye dönüştürüyordu.

"Liana." Annemin sesi beni kendime acıma duygumdan ve sarmal düşüncelerimden uzaklaştırdı, sadece beş çift gözü üzerimde buldum.

"Çok güzel görünüyorsun." Perez'in adamlarından biri bana iltifat ederek dikkatimi ona çekti ve bu sözleri çok fazla tekrarladığına inanmama neden oldu. Onun beni süzmesi beni tedirgin ediyor, gözlerini oyma dürtüsü tüm içgüdülerimi tüketiyordu. Bana bir et parçasıymışım gibi bakıyordu. Sanırım bir bakıma öyleydim. Bu dünyada kadınlar sadece öyleydi. Gösteriş ve istismar için kullanılırdı.

Ben de olmayı reddettim.

Ayağa fırladım ve masadaki herkesin kıyafetimi tam olarak görmesini sağladım. Vücudumu saran askılı, kolsuz, mavi bir elbise giymiştim.

Gövdemi ikinci bir deri gibi sardı ve dalga dalga dizlerime düştü. En sevdiğim nude topuklu ayakkabılarım bana fazladan üç santim kazandırdı.

Annem imzası haline gelen kürkünün altına benimkine benzer bir Valentino elbise giyerdi. Altında sakladığı şey yüzünden restoranda otururken bile onu çıkarmayı reddetti.

Onun cephaneliğini göremeyecek kadar kör olan erkeklerle alay etmekten kendimi zor alıkoydum. Masaya sessizlik çökmüştü, ta ki ben sözlerimle sessizliği bozana kadar. "Affedersiniz, Tuvaleti kullanmam gerekiyor."

Annem başını salladı, kaşlarının arasındaki oyuk çizgi mutlu olmadığını tek göstergesiydi. Hiçbir zaman mutlu olmadı. Benimle değil. İkizimle de. Ne de sevgilileriyle. Bu hayat onun ruhunu lekelemiş ve masumiyetini yok etmişti. Tabii başlangıçta bir masumiyeti olduğunu varsayarsak.

Derin bir nefes alarak arkamı döndüm ve topuklarımı cilalı mermer zemine vurarak banyoya doğru ilerledim. Midemdeki düğümler sonsuza dek var olacakmış gibi görünüyordu.

Annemin tüm bunlardan etkilenmemesinden nefret ediyordum -insan kaçakçılığı yapıyordu, işlerinin biriktirdiği ikincil zarar seviyesinden çok rahattı.

Ve en çok da ikizimin ölümünden bu kadar rahatsız olmamış gibi görünmesinden nefret ediyordum. Yıllar geçmişti ama göğsümün içindeki yara iyileşmeyi reddediyordu.

O benim diğer yarımdı. Lou'nun ölüm videosunu gördüğüm gün bardağı taşıran son damla oldu. Onunla birlikte ben de öldüm.

Ne yazık ki bedenim ve zihnim yaşamaya devam etti. Bazı şeyleri hatırlayıp bazılarını unutarak.

Kader nazik davranıp beni öldürmeyi reddettiğine göre, bir fark yaratmak zorundaydım. Kız kardeşimin ölümünü anlamlı kılmalıydım. Ben de rolümü oynadım. Sessiz kaldım ve hiçbir duyguya ihanet etmedim. Geldiğimi asla göremeyeceklerdi.

Damarlarımda yoğun bir tiksinti vardı, tuvalete doğru yürürken elimi tuttum. Ensem diken diken oldu. Adımlarım yavaşladı. Gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Arkamı döndüm ama masadaki herkes kirli işlerine dalmıştı. Restorana göz gezdirdim ama yanlış bir şey yok gibiydi. Yine de hissedebiliyordum. Vücudumdaki her bir tüyün kalkmasına neden oldu.

Elim yukarı uzandı, tek elmas küpeyi bir, iki kez çevirdi, sonra başımı hafifçe salladım ve elim yanıma düştü. Bileğimde bir zonklama daha oldu ve köşeyi dönerken onu sıkıca kavradım.

Tuvalete girdiğimde nihayet derin bir nefes aldım ve adımlarımı hızlandırmaya başladım. Derimin altındaki enerji huzursuzdu -

Kimliğimi korumak için olmasa da bu işi halletmem gerekiyordu.

Lavabonun önünde durdum ve yansımamla karşılaştım, ellerim süslü mermer tezgahın iki yanında beni sabitliyordu. Kendim gibi görünüyordum ama kendim gibi *hissetmiyordum. Kimdim ben?* Merak ettim. *Ne yapıyorum ben?*

Ne yaparsam yapayım, bir fark yaratmadı. Daha fazla kadın bulundu. Daha fazla et takas edildi. Hepsini kurtaramadım.

Alnımı soğuk cama yasladım ve onları ilk bulduğum zamanı hatırlayarak gözlerimi kapattım. Sığır gibi hareket ettirilen masum, kırık dökük kızlar.

Hayır, daha kötüydü.

Konteynerin kapısını açtığımda ilk fark ettiğim şey pis kokuydu. Ardından dehşet içinde inlemeler geldi.

Gözlerim karanlığa alıştı ve kalbim durdu. Yüzleri yara bere içinde, birbirlerine sarılmış kızları ve kadınları, kapının diğer tarafında yatan şeyden korunmak için eğilmiş bedenleri görünce kalbim durdu. Benden.

Bazıları cenin pozisyonunda yatıyordu ve üzerlerinde kirli, büyük boy gömleklerden başka bir şey yoktu. Diğerleri dizlerini göğüslerine çekmiş oturuyor, gözlerini kaçırıyor ve boş boş bakıyorlardı.

İşte o zaman boğazlarını sıkan kalın metal tasmalarını gördüm.

Burun deliklerim alevlendi, içimde öfke kabardı. "Size yardım edeceğim." Ve bunu onlara ödeteceğim.

Banyo kapısına vuran biri beni transımdan çıkardı, acı anıların saldırısı karşısında kalp atışlarım hızlandı. İğrenme ve hayal kırıklığı içimde beşinci kategoriden bir kasırğa gibi dönüyordu. Durdurulamaz ve yıkıcı.

Bazılarını kurtardım ama çoğunu yüzüstü bıraktım. Kız kardeşim de dahil.

Başarısızlıklarımı hatırlatan buğulu ela gözlerim bana baktı. Nefretle. Teslimiyetle. Kederle.

Bölüm 3

Kingston

I Altın rengi saçlarının attığı her adımda zıplamasını, cildinin parlamasını izledim. Kırılgan görünüyordu, hatta belki de kırılmıştı, bana Lou'yu hatırlatıyordu.

Nefesim kesildi. Göğsüm büküldü. Benzerlik dikkat çekiciydi. *Ona* benziyordu. Onun gibi yürüyordu. Onun gibi hareket ediyordu.

Aldanma, Kingston. Uyarı kulaklarımda çınladı. Bu kadın Lou'nun eline su dökemez.

Ve işte böyle, onu yeniden kaybetmiş gibi hissettim ve tanıdık öfke lav gibi köpürdü. Sofia kurtuluş şansımı elimden almış ve beni cehennemde bırakmıştı. Artık onun ve Ivan'ın parmaklarının altında değildim ama öyle de olabilirdim. Var olan şey, Lou'yu kurtarmadaki başarısızlığımdan kaçamadığım farklı bir cehennem seviyesiydi.

Alexei çok geç kalmıştı.

"Seni kurtarmak için buradayım." Tanıdık olmayan bir ses, garip kelimeler. Burada kimse kurtarılmadı. Şişmiş gözlerimi araladım ve keskin bir nefes aldım. "Ben Alexei."

Soluk mavi gözler karanlığın içinden bana bakıyordu.

"Kurtar... onu..." Yanımdaki yeri boş bulmak için elimle işaret ederken kendi sesimi zar zor tanıyabildim.

Gözleri bakışlarımı takip ediyor, açıklamamı bekliyordu. Hayal kırıklığı ve umutsuzluk göğsümde kabarırken, bu kez daha baskıcı bir tonda başka kelimeler süzüldü.

"Alexei, buradan gitmeliyiz." Başımı çevirmedim, gözlerim Louisa'yı en son gördüğüm noktaya yapışmıştı. Bedeni artık orada değildi.

"Bomba patlamak üzere." Üçüncü bir ses.

Alexei bedenimi kaydırarak bir acı patlamasına yol açtı ve dudaklarımdan bir iniltinin dökülmesini engellemek için dişlerimi sıktım.

Bizi oradan hızla çıkardı, her adımında içime bir acı saplanıyordu. Uzuvarım çok ağırdı, bedenim her kimse onunla savaşılamayacak kadar kırılmıştı. Kalenin içinde hızla ilerliyordu ama ben gözlerimi az önce çıktığımız merdiven boşluğuna dikmişim. Hayalet olarak bile olsa zihnimin onu bir kez daha görmeye ihtiyacı vardı.

Ama kader bana bunu verecek kadar nazik değildi.

Bir vuruş sonra, hava kulakları parçalayan bir patlamayla doldu. Alexei hızını artırdı ama çok geçmeden kaleden bir patlama sesi daha geldi.

Kurtarıcım tökezledi ve sert bir şekilde yere düştük. Başım sert bir şeye çarptı ve bilinçsizliğe sürüklendim.

Alexei Nikolaev hatalarını telafi etmek için beni kurtardı. Ama sadece bedenimi kurtardı. Ruhumu kurtarmak için çok geç kaldı. Onu kurtarmak için çok geç.

Alexei beni kurtardığından beri geçen yıllar cehennem gibiydi. Uyuyamıyordum. Zar zor yemek yiyebiliyordum. Dinlenmek için sakinleştirici almam gerekiyordu, yoksa vücudumun iflas etme riski vardı. Bana karşı gelen herkesi öldürmek istiyordum. Göğsümde ağırlık yaratmakta asla başarısız olmayan altın gözlü kadına benzeyen herkesi.

Benim için ölen kadın.

Kurtarıldıktan sonraki haftalar boyunca Alexei'nin koruması altındaydım ama gece gündüz diken üstündeydim, kendimi fırlatmama sadece bir nefes kalmıştı. Lou'nun ağlamalarını, çığlıklarını, acısını unutamıyordum.

Liana dikkatimi çekerek tuvalete doğru yürüdü. Yemek yiyenleri tararken adımları yavaşladı. Sanki gözlerimin üzerinde olduğunu hissediyordu. Bakışlarım yüzünde ve vücudunda gezindi.

Daha yaşlı ve daha kıvrımlıydı ama benim Louisa'm değildi. Çarpıcı benzerliğin önemi yok.

Kulağına uzandı ve elması çekiştirdi. Dişlerimin arasından bir nefes çektim. Dünya kendi ekseninde döndü ve zaman yavaşladı. Çok uzun zamandır ilk kez göğsümde bir şeylerin titrediğini hissettim. Boğazım kapandı.

Ama sonra yavaş yavaş mantık devreye girdi.

Küpesini çekiştirmek için sağ elini kullandı. Lou solaktı. Ama sonra parmaklarını sol bileğine doladı ve gözleri gölgelerin arasında saklandığım yere kilitlendi. Nefesim kesildi. Acı yoğunlaştı.

Bu kadının gözleri tamamen yanıştı, içimi ısıtan yumuşaklık ve tutkudan yoksundu. Lou'nun gözleri kalbinin ve ruhunun aynasıydı. Her an çektiğı acı ve eziyet gözlerinin derinliklerine yansrdı. Liana'nın gözleri dümdüzdü, ateşten yoksunluk kaybettiklerimi hatırlatıyordu.

Tam bir işkenceydi.

Başımı salladım.

Liana hayatını Lou'ya borçluydu, en azından bunu telafî edebilirdi. Annesinin saflarına katılmak yerine kız kardeşini gururlandırabilirdi.

Zihnim, bir zamanlar yara izlerimi takip eden ve özellikle acımasız ring dövüşlerinden sonra kana bulanmış ellerimi öpen genç kadına geri döndü. Bana bir tanrıymışım gibi bakan o kadını özlüyordum.

Bazı günler her şeyi unutmaktan başka bir şey istemiyordum.

Bunun yerine, öfke daha da koyulaştı. Göğsümü yırttı ve gerçek olanla yeniden yaşadığım arasında ayrım yapmamı imkânsız hale getirdi. Beni yıllar önceki o meşum geceye geri götürüyor, sanki onu tekrar kaybediyormuşum gibi hissettiriyordu.

Restoranın hafif gürültüsü sessizleştı ve beni aklımdan çıkardı.

Yavaşça nefes vererek, karanlık anının üzerimden yuvarlanmasına izin verdim. O gün kırıldığı gündü. Kadınımın öldüğü gündü.

O gün Sofia Volkov ölüm fermanını imzaladı - bana işkence ettiğı için değil, kızının özünü parçaladığı için.

Bölüm 4

Liana

I Meşgul garsonlar ve geveze müşterilerle dolu odaya doğru ilerliyordum ki gözlerin tekrar üzerimde olduğunu hissettim. Aniden doğruldum ve adımlarım duraksadı.

Kalbim durdu. Nefesim kesildi.

Bir adam sanki bu restoranın ve içindeki insanların her santimetresine sahipmiş gibi bana doğru yürüdü -hayır, yürüdü-. Kirli sakalındaki gümüş tonlar genç görünen yüzüyle çelişiyordu. Yine de ifadesine uyuyordu. Koyu renk gözleri bana kilitlendi, ölümcül gücü dalga dalga yayılıyordu ve ben yol boyunca donup kaldım, kıpırdayamadım. Uzun boyluydu. Tehlikeliydi. Gözleri çok fazla şey görüyor gibiydi.

Bakışları beni tanıyormuş gibi karanlık bir kaş çatmayla vücudumun üzerinde gezindi. Ama bu imkânsızdı. Böyle bir yüzü asla unutamazdım. Çene çizgisi kararlılıktan, kederden ve acıdan bahsediyordu. Bazen kendi kalbimde hissettiğim türden.

Kravatsız, üç parçalı siyah bir takım elbise giymiş olan adamın kaslı vücudu ince bir kumaşla sarılmıştı ama bu kumaş, altındaki yırtıcıyı gizlemeye yetmiyordu. Saçlarının rengi takım elbisesiyle uyumluydu. Ama beni tamamen ele geçiren koyu, neredeyse siyah gözleri oldu.

Başka tarafa bakamadım.

Bir adım daha attığımda sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakınımdaydı. Baharatlı vanilya kokusu ve tanımadığım bir parfüm ciğerlerimi istila etti. Herhangi bir alkolün olabileceğinden daha sarhoş ediciydi.

Omurgamdan aşağı bir ürperti yuvarlandı. Kan kulaklarımda çınladı. Farkında olduğum tek şey oydu ve dikkatimin her zerresini ele geçirmişti. I

bakışlarındaki soğukluğu ve... başka bir şeyi hissedebiliyordu.

Nefret, belki? Yoksa merak mıydı?

Yürümeye başlamam gerektiğini biliyordum ama bedenimi bir santim bile hareket ettiremiyordum. Yanımdan çevik adımlarla geçen yabancınn geniş figürüne baktım.

Kapının açılma sesini duyana kadar sersemliğimden kurtulamadım. O gitmişti. Gecenin karanlığındaki bir hayalet gibi, ama bu sefer gün ortasıydı.

Ezici kayıp duygusu dizlerimin bağını çözdü, verdiğim tepkinin yarattığı şaşkınlık derindi.

Silkelenerek masamıza doğru yoluma devam ettim, ensem diken diken olmuştu ve tüm duyularım alarmdaydı. Annem farkına varmadan önce sorunumun ne olduğunu bulmam gerekiyordu. Onun *tedavilerinden* birini daha kaldıramazdım.

"Ah, işte buradasın." Döndüğümde annemin partinin geri kalanıyla birlikte ayrılmaya hazır bir şekilde durduğunu gördüm. Bakışlarını üzerime dikmiş, beni inceliyordu. "Yıpranmış görünüyorsun."

Başımı salladım, onun şüpheci bakışlarının farkındaydım.

"Değilim," dedim, sesim düzgündü, içimdeki kargaşaya hiç ihanet etmiyordum. Gerginlik karnımda bir canavar gibi kıvrılıyor, beni tamamen şaşkın ama cevaplara aç bırakıyordu.

Yemek arkadaşlarımızdan biri elini uzattığında annem cevabımı kabul ederek başını salladı. "Sizinle tanışmak bir zevkti."

Elinin havada asılı kalmasına izin verdim, bu sürüngenin herhangi bir yerime dokunmasına izin vermek istemiyordum. Gözlerimi onun mülayim gözlerine kilitleyerek başımı salladım ve sonra anneme döndüm. "Hazır mısın?"

"Benimle otele geri dönüyorsun," diye ilan etti.

Dişlerimi sıktım ama itiraz etmedim. Yirmi altı yaşında kendi kararlarımı verebilecek kapasitedeydim ama bağımsızlığım büyük Sofia Volkov'un nefret ettiği bir şeydi. Beni izleyen ve yaptığım her şeyi ona rapor eden muhafızları vardı.

Yıllarca çalıştıktan sonra onları ekme konusunda uzmanlaşmışım. Tabii ki, yüzüstü bırakıldıklarını asla bilmiyorlardı. Çoğu zaman yatakta uyuduğuma inanırlardı.

Çıkışa doğru yürüdüm, penceredeki yansımama hazırlıksız yakalandım. Elim kapı kolundaydı, kendime baktım. Gözlerimde alışılmadık bir parıltı vardı. Yanaklarımda garip bir kızarıklık.

Annem garip davranışım hakkında yorum yapamadan restorandan çıktım ve beni bekleyen arabaya doğru ilerledim. Annem de peşimden geldi ve kapıyı kapattı. Pelüş koltuklarda kayarken, zihnim sorularla dolup taşarken bakışlarım tekrar restorana doğru kaydı. Ve sonra *onu* gördüm.

Tanıdık yabancı sokağın gölgesinde pusuya yatmış, gözleri sıkıca benimkilere kilitlenmişti. Yeni bir ürpertiye zar zor zapt ettim, bakışları üzerimde oyalanırken bedenim zonkluyordu.

"Neye bakıyorsun, Liana?"

Annemin sesi dikkatimi ona çekti, ancak gözlerinin bakışlarımı takip ettiğini gördüm ve ara sokağa geri döndüğümde onu hiçbir yerde bulamadım.

"Yok bir şey anne."

Sırtım dik ve bakışlarım şehrin geçici manzarasına kilitlenmiş bir şekilde oturdum. Kısa yolculuğun geri kalanı sessizlik içinde geçti. Otele vardığımızda araçtan indim ve beş yıldızlı otele doğru yürümeye başladım.

Elim kapının kolundayken annemin sesi arkamdan gürledi. "Liana, dur."

Otelin kapısı açıldığında donakaldım, kapı kolu avucumdan kaydı. Otuzlu yaşlarında bir adam karşımda durmuş, kapıyı bizim için açık tutuyordu. Bir kenarda durmuş, sabırla bekliyordu.

"Önden buyurun, bayan."

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Annem ve korumaları bir anda yanımda belirdi, gözleri adama kilitlenmişti.

"Burada ne işin var senin?" Annem tükürdü, İtalyan aksanı nadiren ortaya çıkıyordu.

"En son baktığımda burası özgür bir ülkeydi, Sofia," diye karşılık verdi yabancı, biraz da alaycı bir ifadeyle. Karşılıklı konuşmayı hayretle izledim.

Gözlerim ona kilitlendi, kaslı vücudu pahalı bir takım elbiseyle sarılmıştı. Çarpıcı yeşil gözlerini görmezden gelmek zordu ama dikkatimi çeken şey sol elindeki dövme idi. Bir kafatasının ağzında garip bir sembol. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Annem bir kez başını salladı, küçümsediği kişilere yaptığı o kibar uyarıyla. Doğal olarak ilgimi çekti ve bu kez yüzünün her çizgisini ezberledim.

Soğuk bir ifadeyle annemi izledi, dudakları alaycı bir şekilde kıvrılmıştı. "Teslimatı zamanında bekliyor Sofia," dedi tok bir sesle. "Hata yok."

Yeni bir kız doğumunun zamanlamasını tartışıyor olmalıydılar. Neden kimse tarih ve saati açıklayamadı?

"Öyle olacak," dedi annem omurgamda ikiz ürpertiler yaratan bir kesinlikle.

"Hanımlar," dedi başıyla onaylarken, gözleri bana doğru kayd ve annem beni hızla uzaklaştırdı, ikimiz de korumalarımızın arasına sıkıştık.

Adam hareket etti, kasları esnedi ve sonra kıkırdadı. Kahrolası kıkırdadı; omzumun üzerinden baktığımda, yüzünde ya da çarpıcı yeşil gözlerinde hiçbir eğlence yoktu.

"Sorunsuz olmasına dikkat edin. Çok fazla sevgiyatınızda aksilikler oldu." Ve sonra beni şaşkın bir halde bırakarak ortadan kayboldu.

"Kim o?" Anneme merakla sordum. "Hiç kimse."

"Onu nereden tanıyorsun?" "Hiçbir yerden."

Görünüşe göre iki kişi belirsiz cevaplardan oluşan bir oyun oynayabilir.

Bölüm 5

Liana

L Kırmızı duvarları, kırmızı halıları ve hatta kırmızı kapıları olan koridorda ilerlerken ud müziği boktan motelimizin zemininde davul çalıyordu. Kırmızı olmayan tek şey tavandı.

Son bir derin nefes alarak elimdeki göreve odaklandım. Perez Cortes ve annemin planındaki zayıf halka olan hedefime ulaşmalıydım. Planım basitti: Kapıyı çalacak, kaybolmuş gibi davranacak, onu izole edecek, sonra da zehir dolu bir şırınga enjekte edecektim.

Çok basit.

"Sözümü tutuyorum," diye fısıldadım boş koridora, boğazım düğümlendi.

Gözlerimin arkasını yakan yaşları kırıştıtararak çenemi tuttum. Misk kokulu, yıpranmış halıda ilerledim, beş santimlik topuklu ayakkabılarımla sessiz adımlarla yürüyordum. Bir kapı aniden açıldı ve 1.85'lik dev bir adam kapıyı aralık bırakarak dışarı çıktı.

Hedef görüş alanında.

Yatak odasından gelen bas sesinin boğuk gümbürtüsü kalbimin manik atışıyla eşleşti. Bakışları vücudumda gezindi, çıplak bacaklarıma takıldı. Sapık. Bu adamın restoranda bulunanlar arasında en kolay hedef olmasının nedeni de tam olarak buydu. Dürtülerine karşı koyamıyordu ve Brezilyalı kartel arasında kadınları örnek almakla ünlüydü.

Bu gece beyaz bir mini elbise giydim, pembe sütyenim ve külotumun altı açıkça görünüyordu. Elbette el çantam da kıyafetimle uyumluydu ama bu işi bitirmek için ihtiyacım olan her şeyi içinde barındırıyordu. Reşit olmayan bir kıza benziyordum.

sürtük, şahdamarına gidiyor. Sadece onun için. Şarkı söyleyecek, bana her şeyi anlatacak ve ben de onu öldürecektim.

İncittiği her kadın için. Kız kardeşim için.

"Kayıp mı oldun, bebeğim?" Erkekler tam bir domuzdu. Kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına rağmen gülümsemeye zorladım.

"Belki." Kirpiklerimi kırıştırdım.

"Restoranda pek arkadaş canlısı görünmüyordun." Gözlem yeteneği için bir madalya.

Tek söylediğim "Annem çok korumacıdır" oldu.

Tembelce gülümsedi. Yırtıcı bir şekilde. "O artık burada değil, bebeğim."

Bana bir kez daha bebek derse, planımın canı cehenneme, onu derhal bıçaklamak zorunda kalacaktım. Derin bir nefes alarak kendimi kaybetmemek için zorladım. Masum kadınların hayatı buna bağlıydı.

"O değil." Sadece kadınların gönderileceği gün ve saati öğrenmem gerekiyordu ki onları durdurabileyim. "Burası senin odan mı?" Boğazımda yükselen safrayı yutarken kirpiklerimi kırıştıırıp çapkınca gülümseyerek sordum.

"Öyle," diye mırıldandı, kapıyı daha geniş açarak. "İçeri gelip kontrol etmek ister misin?"

Boktan odasının daha ilerisini görmek için can atıyormuş gibi etrafına bakındım. Onunla göz göze geldiğimde loş sarı ışık odayı hastalıklı bir parıltıyla aydınlatıyordu.

"Senin adın ne?" Yeraltı dünyasındaki tüm örgütleri, içlerinde çalışan tüm isimleri bilirdim ama askerlerin isimlerini öğrenme zahmetine hiç girmezdim. Son kullanma tarihleri çok sık geçerci.

Gözleri şüpheyile kısıldı. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Annem bana hep yabancılarla konuşmamamı söyler," dedim tatlı bir sesle. "Ama bana adını söylersen, artık bir yabancı olmayacaksın."

Sesim sabit ve tereddütsüzdü ama ellerim titriyordu. Bunu şimdiye kadar birçok kez yapmışım; gerçekten bu kadar gergin olmamalıydım. Belki de günahlar listeme bir yenisini daha ekliyordum. Ya da belki de bir şeylerin ters gitmesinden korkuyordum.

"Ben Pedro, bebeğim," diye cevap verdi, gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı. "Ama bu gece bana Papi diyebilirsin."

Dudaklarım gerildi, içimdeki ürpertiye zar zor bastırdım. Sicko. Bu pisliği öldürmek için sabırsızlanıyordum.

Annem müfredat dışı faaliyetlerimi öğrenseydi, gözünü kırpmadan beni öldürürdü. Ama öylece durup o zavallı kadınların hayatlarının mahvolmasına izin veremezdim. Eğer hiçbir şey yapmazsam, ben de suçlu olmaz mıydım?

Bu şekilde, Sofia Volkov kızının ne yaptığını öğrendiğinde en azından hızlı bir ölüm umabilirdim. Yıllardır ne *yaptığını*.

Odaya bir adım attığımda, sütyenimin içinde güvenle sakladığım şırıngayı hızla çıkardım. Mekânı gözlemlerken kapağı çıkardım. Oda karanlıktı ve idrar kokusu o kadar güçlüydü ki fiziksel bir varlığı vardı. Sarı fayanslı banyonun kapısı ardına kadar açıktı ve bir küvet görünüyordu.

Bingo.

Kapı bir gümbürtüyle kapandı ve ardından kilit sesi duyuldu. Midem bulandı ama odanın her santimini incelerken kendimi kontrol altında tuttum.

"Boktan bir oda," dedim sıkılmış bir ses tonuyla. "Patronun seni hamamböceği moteline yerleştirdiğine göre hizmetlerine pek değer vermiyor olmalı." Yoksa hamamböceği moteli miydi? Amerikan argosu benim uzmanlık alanım değildi. Rusça ana dilim, Galce ise ikinci dilimdi. Resmi İngilizcem mükemmeldi ama o kadar.

Uzun gövdesi bir sonraki nefeste kişisel alanımdaydı ve ben bunu bekliyordum.

Bana doğru yaklaştı ve keskin bir nefes alarak şırıngayı parmaklarımın arasında döndürdüm ve sivri ucunu boynuna saplayarak pistona bastım.

"Orospu-"

Bir kükremeyele geri çekildi, yumruğunu kaldırdı ve suratıma indirdi.

Yanağımda bir acı patladı ama devam ettim. Bu gece yapılacak herhangi bir hatanın bedeli çok ağır olacaktı. Yumruğunu tekrar geri çekti, ama bu sefer onu yakaladım ve arkasından büküm. Ayağımı kışına bastırdım, topuğum kışına kuvvetle saplandı, sonra onu ileri doğru ittim. Dengesini kaybederek pis halının üzerine yüzüstü yığıldı.

Bir balık gibi çırpındı, nefes nefese kaldı ve boğazını tırmaladı.

"Enerjini harcamakla uğraşma, *suka blyat*," diye tembelce söylendim, ona Rusça küfrederek. Orospu çocuğu. "Sadece daha hızlı öleceksin." Sakinleşti ve birden dikkatini çektim. Topuğumu sırtına sapladım. "Zehirlenmişsin. Ve bunun panzehiri sadece bende var." Ben bilmiyordum ama onun bilmesine gerek yoktu.

Bunu biliyorum. "Bana bir sonraki sevkiyatın nerede ve ne zaman olacağını söyleyin, ben de onu yöneteyim."

Konuşmaya çalıştı ama ağzından çıkan kelimeler anlaşılmazdı. *Suka blyat*, ona çok yüksek dozda mı verdim? Adam dağ gibiydi, bu yüzden emin olmak için fazladan bir ons daha ekledim.

Koltuğun üzerinde bir silah kılıfı gördüm ve rahatça ona doğru ilerledim. "Seni aceleye getirdiğimden değil ama zehir seni tam olarak" - saate baktım, kırmızı rakamlar öfkeyle yanıp sönüyordu - "on dakika içinde öldürecek."

Silahı aldım ve arkamı döndüğümde son kurbanımın gözlerini üzerimde buldum. Saniyeler geçti ve sonunda kırılana kadar soğuk bir ifadeyle onu izledim.

"Yarın," diye mırıldandı. "Akşam onda."

Ona bir gülümseme gönderdim - daha çok yüzümü buruşturdum. "Teşekkür ederim." "Anti-" Her hecesi güçlkle söyleniyordu. "An... An-"

"Panzehir mi?" Onun yerine ben bitirdim ve başını sallamakta zorlandı. Daha çok göz seğirmesi gibiydi. Tehditle gülümsedim. "Sana söylemedim mi *bebeğim*?" Alay ederken kelimeyi vurguladım. "Üzerimde yok."

Etrafindan dolaşarak elimi çantama attım ve bir bıçak çıkardım. "Bir kadının evden asla debriyajsız çıkmadığını biliyor muydun?" Dedim ki

sessizce, ürkütücü bir şekilde. "Ve bir boya fırçası."

Parmağımı bıçağın üzerinde gezdirdiğimde gözleri büyüdü ve soldu. "Hayır, hayır," diye bağırdı. "Yapma-"

Ona doğru eğildim. "Ne yapmayayım?" Tek kaşımı alaycı bir ilgiyle kaldırarak sordum. "Seni incitmek mi? Bana bir şey söyle Pedro. Canının yanmaması için yalvaran kaç kadının canını bağışladın?"

Gözbebekleri büyüdü, bundan kaçış olmadığını anladı. Karnını deştim ve çığlık atmak için ağzını açtı. Çıkan tek şey küçük bir iniltiydi. İlaç işe yarıyordu.

Onun çaresizliğinden zevk aldım. *Bırakalım da kendi ilaçlarının tadına baksınlar*, diye düşündüm acı acı.

Elim hâlâ bıçağı karnına gömülü tutuyordu, elimdeki boya fırçasına uzanırken bıçağı büktüm.

Sonra kanına batırdım, acı dolu inlemelerini, dehşet dolu gözlerini üzerime dikerek işlemime başladım. Çizim yapmayı tercih ederdim ama kanla anlatmak istediğimi anlatabileceğimden emindim.

Kurbanımın kanıyla duvara yüzü olmayan bir adamın resmini çizmek için beş dakika. Kabul etmek gerekir ki, tüyler ürpertici bir şeydi.

Artık beni hayatta hissettiren tek şey buydu. Zihnimin en karanlık köşelerinde, ben bu vahşeti işlerken kız kardeşimin de yanımda olduğu düşüncesi yaşıyordu. İğrenmiş olabilirdi ama gurur duyardı.

Ben de kendim, kız kardeşim ve bunun gibi erkekler tarafından haksızlığa uğrayan her kadın için onların kanıyla çizim yaptım.

İntikamcı bir melek gibi kurbanımın başında durdum ve gözlerindeki yaşam tükenene kadar çırpınışı izledim.

"Biri daha tozu yuttu," diye mırıldandım nefesimin altında. "Banyo zamanı, göt herif."

Ölü ağırlığını banyoya sürüklerken, vücudunu uzuv uzuv pis, eski küvete iterken homurdandım ve küfrettim.

İçeri girdikten sonra, malzemelerimi almak için yangın merdivenini kullandım.

Cesetten kurtulmak tam beş saatimi aldı. Kaynar suyla sodyum hidroksit karışımı Pedro'nun paslı kanalizasyonda kaybolmasını sağladı. Keskin, keskin ve yakıcı kokusu hoşuma gitmişti. Dokunulmaktansa bunu her gün tercih ederdim.

Kalbim kendi kız kardeşimin anılarıyla çarpıyordu. Bana hep en kötü zamanlarda ulaşıyor gibiydiler. Telefonumu çıkardım ve gizli klasörümü aldım, sonra Oynat'a bastım. Kaydı milyonlarca kez izlemiştim; her ayrıntısını kelimesi kelimesine, hareketi hareketine ezbere söyleyebilirdim. Bu göğsümün aynı şiddetle çatlamasını engellemedi.

Eldivenli ve maskeli adamlar ona işkence etti. Onlarla dişe diş mücadele etti, birinin boynundaki zinciri çekip aldı. Kolyeyi bulmanın bir yolu olmasını diledim. İpuçlarına ihtiyacım vardı, sorumluları yakalamak için her şeye.

Bir sonraki anda başını berrak bir solüsyonla dolu bir küvete daldırdılar ve ikizimin bedeninin yok oluşunu izledim. Onu her düşündüğümde olduğu gibi göğsümde bir acı hissettim.

Kartel -özellikle de Cortes karteliyle yakın bağları olan Tijuana karteli-benden değerli bir şey aldı. Karşılığında ben de onlardan *her şeyi* alacaktım. Onlarla işim bittiğinde, geriye külden başka bir şey kalmayacaktı.

Kendi annem ve ben de dahil olsak bile.

Bölüm 6

Kingston

R Byron'ın "meet in the middle" adını verdiği restoranın bulunduğu binaya girdiğimde şehirdeki çalışma saatleri tüm hızıyla devam ediyordu.

Mekan kalabalıktı ama ailemin rezerve edilmiş bir masası vardı. Varlıklı olmanın bir ayrıcalığı. Annemiz mirasını çocuklarına bırakmıştı ve her birimiz kendi imparatorluğumuzu sıfırdan inşa etmiştik. Kardeşlerim en iyi emlak krallarından bazıları oldu, ben de yeraltı dünyasının en iyi katillerinden ve iz sürücülerinden biri oldum.

Kristoff Baldwin ve kardeşim Byron'ın ellerinde içkilerle oturdukları masaya doğru ilerledim. Byron için burbon, Kristoff için viski. Çok tahmin edilebilirlerdi.

Kristoff elini saçlarının arasından geçirerek garsona işaret etti.

"Kingston," diye beni selamladı ve bana bir zarf uzattı. Satın aldığım başka bir mülkün tapusuydu.

Yerime geçtim ve başımı sallayarak teşekkür ettim.

"Byron, hâlâ Fransa'da olduğunu sanıyordum?" Dedim. "Karın ve çocukların da burada mı?"

"Sadece bir haftalığına buradayız."

Garson kız Kristoff için bir bardak daha doldurarak geri geldi ve ortadan kaybolmadan önce onu da mideye indirdi.

"Neyin var senin?" diye sordum.

"En büyükleri isyan ediyor," dedi Byron. "Birkaç gündür ondan haber alamadığı için endişeli."

"Eminim onu telefonla takip edebilirsiniz," diye belirttim. "Telefonu kapalı," diye homurdandı.

"Çocuklarımla birlikte dört gözle beklemem gereken şey bu mu?" Byron düşündü. "Uykusuz geceler ve isyan mı?"

Kristoff kuru bir sesle, "Senin iyiliğin için umarım öyle olmaz," diye karşılık verdi. "Saçsız kalabilirsin."

Kardeşim Kristoff'la birlikte birkaç kez görev yaptı, Kristoff son görevinde hayatını kurtardı. Byron sadece sırtında yanıklarla kurtulduğu için şanslıydı.

İkisi ebeveynliğin ve evliliğin sevinç ve stresine hayret ederken yüzümü buruşturdum. Kendi kendime bunun kıskançlık olmadığını söyledim. Kendimi onlarla ilişkilendiremememle hiçbir ilgisi yoktu. Ya da belki de her şeyle ilgisi vardı.

Düşüncelerim Liana Volkov'a kaydı ve onun restorandaki özgüven gösterisi karşısında alaycı bir nefes aldım. Kuşkusuz bu durum beni de şaşırttı. Gözlerinde hiç tanıma olmaması ilgimi çekmiş, hatta beni rahatsız etmişti. Beni hatırlayamadı.

Başımı salladım ve onun düşüncelerini kovaladım. O kadın aklımdayken sevdiğimden daha fazla zaman geçiriyordum. Buna bir son vermeliydim.

"Her şey yolunda mı?" Byron beni inceleyerek sordu.

"Evet."

Kristoff koltuğuna geri yaslandı. "Bu bakışı tanıyorum."

Ona şaşkın bir bakış attım. Kardeşim de öyle. "Ne bakışı?" diye sordum.

Kristoff gülümsedi, bakışlarında eğlence parlıyordu. "Önemli biri, bir kadın, aklını meşgul ediyor olmalı."

Sadece kısmen haklıydı. Liana bir kadındı ama benim için önemli değildi. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim, bu hareket son günlerde itiraf etmek istediğimden daha fazla yaptığım bir şeydi.

İşte o anda tanıdık bir figür dikkatimi çekti.

Giovanni Agosti karşımızdaki masada oturuyordu.

"Affedersiniz," diyerek ayağa kalktım ve masasına doğru ilerledim. Başını kaldırıp karşındaki sandalyeye oturduğumu görünce yüzünde ciddi bir ifade belirdi.

"Elbette, bir randevu beklemiyordum," diye mırıldandı kuru bir sesle.

Giovanni Omertà Dikenleri'nin bir parçasıydı ama çoğunlukla içine kapanık biriydi. "Şehirde ne yapıyorsun?"

Kaşlarını kaldırdı. "Benim hakkımda bilmediğim bir kitap mı yazıyorsun?"

Tuhaf. Genelde kaçan tiplerden değildi. Etrafımıza bir göz attım. "Ben." Gözlerini devirdi.

"Lütfen bu bölümü atlayın." Dudaklarım kıpırdadı. Gözlerini devirmek üzere olduğuna yemin edebilirdim ama kendini durdurdu. "Amcamın... etkinliğine katılmam gerekiyor."

Kaşlarımı kaldırdım. "Etkinlik mi?" Başını salladı. "Amcan Boston'da değil mi?" "Bu benim diğer amcam" diye cevap vermeden önce çenesi sıkıştı.

"Diğer amca mı?" Yavaşça tekrarladım.

"Evet." Gözlerini bana dikti, ses tonu benimkine uyuyordu. "Ve ben de en az senin Ivan Petrov tarafından kaçırılman ve Sofia'nın hapishanesinde geçirdiğin zaman hakkında konuşmak istediğin kadar bu konu hakkında konuşmak istiyorum."

Sıcaklık düştü, ikimiz de kızgınlık yayıyorduk ve gözlerimiz alev alev yanıyordu.

"Bu konuyu açman çok cesurca. Ölmek mi istiyorsun?" Tehdit benden kaçtı, o kadar sakın ve ölümcüldü ki havayı sakınleştirdi.

Giovanni yüzüme baktı, sonra başını salladı. "O zaman benim bokumu sorma."

Bölüm 7

Kingston, 10 Yaşında

O Ben bıkkın bir şekilde nefesimi verirken dadı küçük kardeşim Aurora'yı bahçede kovaladı.

Winston sigarasından bir nefes çekerek sıkılmış bir ifadeyle bizi izlerken Royce, "Hiç başlama," diye homurdandı. Babam onu sigara içerken görürse hepimizin kulağını çekerdi. "Onu hayvanat bahçesine götürme sırası sende."

"Doğru," diye kabul etti Winston. "Ama sen buna hazır değilsen, ben yaparım." Rora'nın koyu renk bukleleri, bakımlı çimenlikte sekerek ilerlerken zıpladı,

Enerji doluydu. Düğmeleri siyah fiyonklu süslü kırmızı paltosuna ve parlak deri mokasenlerine rağmen vahşiydi. Ama mutluydu ve bugün bunu mahvedecek kişi ben olamazdım.

Kardeşlerime el salladım ve gözlerimi devirdim. "Tamam, ben yaparım. Berbatsınız çocuklar."

Royce beni terslemeden önce etrafına bakındı. Winston omuz silkti ve mensesine dönerek nikotinli havayı içine çekti. Gittiğimiz erkek okulu bizden belli bir düzeyde edepli olmamızı talep ediyordu, ama bu özel hayatımızdaki davranışlarımız için geçerli değildi.

Royce, "Dadı da seninle geliyor, o yüzden pek bir Çey yapamayacaksın," dedi.

Dadı arkamızdan gelirken kız kardeşimi yanıma çağırdım ve elini sıkıca tuttum. Neyse ki sadece birkaç blok ötede olan hayvanat bahçesine giden yol boyunca mırıldanarak alışveriş yapmak istediği Noel hediyeleri hakkında kulağımı çınlattı. Su aygırlarıyla ilgili bir belgesel izlediğinden beri onlara deli oluyordu ve hiçbir açıklama

inatçı küçük kız kardeşimi, listesinin başında olsa *bile* bahçemizde bir tane bulunduramayacağımıza ikna edebildim.

"Benimle kal, Rora," diye yumuşak bir sesle azarladım. "Her zaman."

Yüzünü kaldırdı, o kadar büyük bir güvenle beni izliyordu ki göğsüm gururla çarptı. Saç örgüsünü sevgiyle çekiştirdim ve dudaklarından bir kıkırdama yükseldi.

Hayvanat bahçesini bu yıl belki yüz kez ziyaret ettik ama Rora her seferinde ilk kez geliyormuş gibi davrandı. Kapıyı geçtiğimiz anda küçük elini tuttuğum yerden çekerek benim ve dadının etrafında daireler çizerek koşmaya başladı.

"Aslan," diye bağırdı, genişçe gülümseyerek. "Buraya, buraya gel. Ayılar!"

Coşkusu bulaşıcıydı. Onun masum cazibesine karşı koyabilecek kimse yoktu. Ondan yüksek sesli bir kıkırdama daha geldi ve ben de gülümsemekten kendimi alamadım.

"Aman Tanrım." Gülümsüyordu, yanakları yürüyüşten pembeleşmişti. Koyu renk saçları artık dağılmıştı ama gözleri obsidyen gibi parlıyordu, sevinci hissediliyordu.

"Rora, yakın dur!" Çok uzaklaştığında onu uyardım. Hayvanat bahçesinin derinliklerine doğru ilerledik ve sonunda fillerin yanında durduk. Bir tanesinin hortumunu havaya kaldırıp ağaç dalına uzanışını ve sonra tüm gücüyle sallayışını izledim.

Fillere huşu içinde bakarken endişelerim uçup gitti. Yarın okuldaki çocuklara bunu anlatmam gerekecekti. Tabii ki onlara beş yaşındaki kız kardeşimle birlikte olduğumu söylememeliydim. Buna gülerlerdi. On yaşındaki hiçbir çocuk küçük kız kardeşiyle vakit geçirmek istemezdi - en azından bunu itiraf etmek istemezlerdi.

Kendim için sorun değildi ama övündüğüm bir şey de değildi.

"Bak, Rora. Bir hipopotam yapamaz-" Gözlerim yanımdaki boşluğa takıldı ve bakışlarım sağa sola savrulurken arkamı döndüm. Kalabalığı yararak kız kardeşimin gülümseyen yüzünü aradım. Aklıma bir düşünce gelene kadar her geçen saniye midem bulanıyordu.

İnatçıydı. Belki de kendini su aygırı kafesine götürmüştür.

Aceleyle yolu geçtim ve onların bulunduğu yere doğru ilerledim. Kırmızı paltosunu, bir yabancınkine sarılmış küçük elini gördüm ve içimi bir korku kapladı.

"Rora." Sesim havada yayılarak kız kardeşimin dikkatini bana doğru çekti.

Havuz yolunun diğer tarafında durdum, ama ona doğru koşamadan saçlarımdan çekilerek yerden kaldırıldım. Acı dolu bir nefes aldım, gözlerim yaşardı ve onları öfkeyle kırıştırdım. Şeytani bir gülümsemeye sahip bir adam tarafından esir alınmışım. Dadımızı yanımızda sürüklediğim için anında pişman oldum.

Kız kardeşim bana doğru koştu ama ben "Hayır, Rora" diye bağırdım. Adımları yavaşladı ve durdu, kara gözleri dehşet içinde açılmıştı. Ağır ağır nefes alıyordu, küçük paltosu efordan bir yükselip bir alçalıyordu. "Kaç Aurora. Koş ve sakın arkana bakma!"

Tepeden tırnağa dövmelerle kaplı bir adamın yanında durduğu yerde küçük bedeni titriyordu. Gözlerim ona kaydı, kız kardeşimi kurtarması için dua ettim.

"Yalnız gitmek istemiyorum," diye inledi.

"Merak etme, küçük kız." Beni tutan adam tehditkâr bir şekilde sırıttı. *Hayır.* Kız kardeşimi korumak zorundaydım. Kardeşlerim ve ben bir anlaşma yapmıştık. Tutuşuna karşı sarsıldım, küçük kız kardeşime bakarken beni sıkıca kavradı. Bundan hoşlanmamıştım. "Paylaşmak önemsemektir. Ben senin için geldim ama kardeşini *de* alabiliriz... Bu eğlenceli olabilir, değil mi?"

"Onu rahat bırakın," diye hırladım, etrafımı saran adamları iterek. "Kaç, Rora!" Avazım çıktığı kadar bağırdım.

O kaçarken ben de peşinden gittim ama cennetteki anneme fısıltıyla dualar göndermeye fırsat bulamadan bayılmışım.

Erkek seslerinin uğultusu beni kendime getirdi. "Onu bağlayalım mı?"

Birinin gülme sesiyle kaskatı kesildim. "Neden? Gidebileceği hiçbir yer yok."

Hareket etmeden yan yatarken burun deliklerim kan, metal ve lağım karışımıyla doldu. Tam zamanında gözümü açtığımda çelik burunlu bir botun bana doğru savrulduğunu ve gövdemden vurduğunu gördüm.

Homurdandım, kan tükürdüm.

"Şuna bakın, şımartılmış prens uyanmış." İçlerinden biri kıkırdadı. Kendimi yukarı ittim, uzuvlarım protesto çığlıkları atıyordu ve onlara ters ters baktım. Gözlerim her birinin üzerinde geziniyor, özelliklerini ezberliyordum, böylece kurtarıldığımda onları kardeşlerime tarif edebilecektim.

Onları bulup hepsinin işini bitireceğiz.

"Birileri sinirlenmiş görünüyor." Bir tekme daha. Burun deliklerim alevlendi ama bir tane daha inmeden önce ayağa fırladım ve onun kaval kemiğine vurdum.

Karanlık odanın duvarlarında acı dolu bir uluma yankılandı. Biri yüzümü sertçe itti, başım duvara çarptı ama bu sefer o kadar acımadı.

Bunun yerine, etrafımı saran bir grup erkeğe odaklandım. Alaycı bakışlarını ve gülümsemelerini görmezden gelerek yüzlerini, konumlarını aradım. Ağabeylerim her zaman zorbalık arasındaki en zayıf halkayı bulmamı söylerdi.

Ama hiçbirisi zayıf görünmüyordu.

Bir plan yapamadan bir çift el boğazıma dolandı ve sırtım kayalık duvara çarptı. Görüşüm titredi ve gözlerimi açtığımda yeniden odaklanmak ve kendimi tehlikeden kurtarmak için gözlerimi kırptım.

"Benimle sevişmek ister misin?" Havada sallanıyordum, köşeye yaslanmıştım. Nefesinden bayat alkol kokusu yayılıyordu. Mide bulantısı boğazımı sıktı ama savaşımdan yere düşmeyi reddettim. Kollarımı ve bacaklarımı savurdum ama ona ulaşamadım. Yumruk atamayınca başımı çevirdim ve dişlerimi bileğine geçirdim.

Beni yere düşürdü ve ben de ayaklarımın üzerine düştüm.

"Burada bir dövüşçümüz olduğuna sevindim." Metal kapının açılma sesi herkesin gözlerini benden uzaklaştırdı ve odaya yeni giren adamın üzerine dikti.

İfadesiz yüz. Dipsiz gözler. Tehditkar gülümseme. Ondan hiçbir kurtarıcı gelmeyeceğini biliyordum.

Gözleri bana odaklanmıştı, alaycı ve acımasızdı. Dehşet mideme yerleşti ve bir şekilde bu durumdan kaçmanın kolay olmayacağını biliyordum.

Arkasındaki kapı açık kaldı ve ben de şansımı denedim, kalbim umutla çarpıyordu. Olimpiyatlardaymışım gibi bir grup erkeğin arasından hızla geçerek kapıdan dışarı çıkmayı zar zor başarmıştım ki içimden bir elektrik dalgası geçti.

Acıyla homurdanarak dizlerimin üzerine çöktüm ve omzumun üzerinden baktığımda elinde küçük bir kumanda tutan adamla göz göze geldim.

"Ben Ivan Petrov. Krallığıma hoş geldin evlat."

Bölüm 8

Kingston, 10 Yaşında

T Ortam merkezi.

Gün ışığını gördüğüm tek zaman buraya eğitim için getirildiğim zamandı. Göz alabildiğine kar kaplamıştı her yeri, hatta uzaklardaki ağaçlar beyaza bürünmüştü.

Bu yerle ilgili her şey *kabus* çılgınlıkları atıyordu. Karanlık ve nemli kale duvarları. Geceleri koridorlarda dolaşan hayaletler, bazıları gülüyor, bazıları ağlıyordu. Alacakaranlık bir kez daha gelmişti ve özlem içime çarptı. Yüzümde esintiyi hissetmek için can atıyordum. Kar yağışı kadar taze olacağını bildiğim havayı koklamak için. Yapabilsem karda bile durabilirdim.

İki hafta olmuştu.

Her gün bu Allah'ın belasını tesise getirilirdim. Bazı çocuklar buraya eğitim merkezi diyordu. Ya da *ölüm çemberi*. Ivan Petrov buranın göğüs göğüse dövüş ve silah eğitimi için tasarlanmış bir oda olduğunu söyledi. Savaşçıların yüzlerindeki ifadeler bana bundan daha fazlası olduğunu söylüyordu.

Ringde sıramın gelmesini beklerken onayımı aldım.

Bir gardiyanın ölü bir çocuğun cesedini taşımasını izlerken göğsüm sıkıştı. Parçalanmış cesedi çöpü atar gibi omzuna atmıştı. Sıradaki ben olabilir miydim?

Parmak eklemlerimi kırdım.

"Bu lanet yerden nefret ediyorum," diye mırıldandım kendi kendime, sonra bir gecede içimde filizlenmiş gibi görünen küfürlü konuşmadan ırkıldım. Kardeşlerim beni duysalar kafamı uçururlardı.

Onları en son gördüğüm zamanı hatırlayınca göğsümde bir şeyler tıkandı. Sanki bir ömür önceymiş gibiydi. Onları ve küçük kız kardeşimi özledim. O da

Tamam mı? Yoksa bu pislikler onu da mı yakaladı?

"Unutma evlat." Ivan Petrov'un alaycı sesi arkamdan geldi. "Bunu kazanırsan küçük kız kardeşinin nerede olduğunu sana söylerim."

Sen hayatta kalansın, benim küçük Kingston'ım. Her hayata hükmetmek için doğdun.

Uzun zamandır aklıma gelmeyen annemin sesi bana geri döndü ve gücümü tazeledi. Evde olmamam önemli değildi. Bu lanet arenada hüküm sürecektim ve beni bitirmeye çalışan herkesi öldürecektim.

Burada olmamın sebebi olan kendi babam da dahil.

Bu suçlulara ödemediği bir borcu vardı, bu yüzden Rora'nın peşine düştüler. Onun yerine beni aldılar. En azından sadece beni yakaladıklarını umuyordum.

Adamı tanımadan ringe doğru ilerledim, onlara asla unutamayacakları bir gösteri sunmaya kararlıydım.

Ortada durdum, gözlerim benden en az beş yaş büyük çocuğa kilitlenmişti. İfadesine bakılırsa kanıtlaması gereken bir şeyler vardı. Onu suçlayabileceğimden değil. Fısıltılar onun burada doğduğunu ve bu tesisteki insanlar dışında hiçbir şey ya da hiç kimseyi tanımadığını iddia ediyordu.

Yanağı morarmıştı; gözleri boş bakıyordu.

On yaşındayken, ortalama bir çocuktan daha büyüktüm, ama bu adam beni küçeltti. Zayıftım. Hazırlıksızdım.

Yüzüme gelen yumruk birdenbire oldu. Çıtırtıyı duydum, sonra burnumdan kan fışkırırken kafatasımdaki yakıcı acıyı hissettim.

Kanı görmezden gelerek çenemi kırdım ve dikkatimi rakibimin üzerinde tuttum. Sonra yumruğumu geri çektim ve tüm gücümle çocuğun kaburgalarına indirdim. Orada da durmadım. Yumruklarımı değiştirerek durmadan yumrukladım. Son iki haftanın tüm bastırılmış hayal kırıklığı ve öfkesi taşı.

Çocuğun gözleri büyüdü, nefesleri kesik kesik geliyordu ama ben onun korkusunu düşünemeyecek kadar ileri gitmiştim. Ya öldürecektim ya da ölecektim.

Öfke kabardı. Rakibime. Bu boktan yere. Bu özentili gladyatör arenasını çevreleyen haşaratlara.

Kıpkırmızı bir sis görüş alanımın kenarlarından süzülerek her şeyi ve herkesi dışarı itti ve beni benim gibi bir çocukla baş başa bıraktı. İkimiz de kurbandık.

Bir yumruk daha yedi ve dizlerinin üzerine düştü, yere düşmeden önce şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Etrafında toz bulutu vardı. Gürleme sesleri havayı doldurdu.

Cesede bakarken donakaldım, zihnim sonunda sessizliğe gömüldü.

Öfkenin kızıl sisi dağıldı ve eylemlerimin sonuçlarına hazırlandım.

Ben ne olduğunu anlayamadan hareketsiz dururken bir adam elinde siyah bir çantayla aniden ortaya ıktı.

"Akciğeri delinmiş," diye mırıldandı bir adam, ocuk kendi kanında boğulurken, onu tanıdığım iki hafta boyunca gözlerinde ilk kez yaşam belirtisi vardı. Kan tükürdü ama botuma sert bir şey çarptı.

Ayakkabımdaki kanı silerek aşağı indim ve bir diş gördüm. Bir avuç kumla birlikte ona uzandım. Kum saati gibi parmaklarımın arasından geçerken, hayatı yavaşça kayboldu.

O gün bir hayalete dönüştüm.

Bölüm 9

Kingston, 11 Yaşında

My savunmaları gökyüzünde şimşek gibi çaktı. Her geçen gün cehennemin daha da derinlerine indim. Her geçen gece deliliğe sürüklendim. Öyle saatler oldu ki tek başına nefes almak dayanılmazdı.

Bu cehennemden kaçmak için çaresizdim. Kaçış imkânsız görünüyordu. Gerçekliğim bir savaşa dönüştü. Hayatta kalmak için başka bir mücadele haline geldi.

"Sen," diye seslendi gardiyan ve her zerrem düğümlendi. Gözleri dikkatle bana odaklanmıştı. Boğazımda safra birikti, derim tiksintiyle ürperdi. Ama tüm bunları kâbuslarla dolu boş bir ifadenin ardına sakladım.

Gitmek istemedim. Kalmak da istemedim. Seçme şansım yoktu.

Ayağa kalktım, bacaklarım titriyordu, diğer çocukların kıs kıs gülüşleri ve acıma duyguları boğazımı bir ilmik gibi sarmıştı. Keşke beni boğsaydı. Seçilen kişi olmadıkları için gözlerinde rahatlama parlıyordu ama bu cehennemde işler böyle yürüyordu. Bazı günler senin günün değildi.

Gözlerimi Ivan ve Sofia'dan ayırmadan, hayatlarının onlarınkinden ayrıldığı günü hayal ettim. Bu cehenneme hükmedenin kim olduğunu çabucak öğrendim. Katlanmak zorunda kaldığım hayattan kimin sorumlu olduğunu. İstemediğim ama sona erdirmeye çalışamayacak kadar korkak olduğum bir hayat. Bu yüzden her gün benden isteneni yaptım, bu cehennemdeki yerimi "kazanmaya" devam etmek için diğer çocukların hayatlarını aldım.

Vücudumdaki her kas, diz boyu karda koştuğumu düşününce gerildi. Geri sürüklenmeden önce yüz metre bile gidemezdim. Bilmem gerekirdi; bunu birden fazla kez denemiştim.

Homurtuları ve inlemeleri bastırmaya çalışarak gözlerimi kapattım. Sesler kulaklarımda sapkın ve yanıştı.

"Buraya gel, evlat." Kadın sesli bir iblis. Otomatik pilotta hareket ettim, parfüm burnumu istila etti.

Zihnimi kapattım ve bana dokunmaya cüret eden ya da beni öldürmeye çalışanların kanıyla boyanmış dişlerin duvarda dekor olarak asılı olduğu sıcak bir cennete sığındım.

Bölüm 10

Kingston, 12 Yaşında

F Kulak, her nefes alışımın ve her kalp atışımın bir parçasıydı. Olmamalıydı, daha cesur olmalıydım ama bunu üzerimden atamıyordum.

İki yıl, dört ay, iki hafta ve on iki gün. Sibirya manzarasının ortasında penceresiz, boş bir bodrum hücresinde sekiz yüz yetmiş sekiz gün. Dış dünyayı sadece dövüşmek için üst kata çıkarıldığım zaman görebildim.

Eğitim beni öldürmek kadar rahatsız etmiyordu. Cesetlerden çıkardığım dişlerden kaç can aldığımı takip ediyordum. Onlar sadece çocuktu, benim gibi değillerdi.

Bir gün biri benimle işi bittiğinde muhtemelen dişlerimi sökecekti.

İki büyük çocuk arasındaki kavgayı izlerken sütuna yaslandım, hızla atan kalbim iyice yıpranmış maskemin ardına gizlendi. Günler ve aylar süren işkence insana bunu yapıyor.

Parlak ışıklar arenayı çevreliyor, etrafına dağılmış yabancıları aydınlatıyordu. Bağırıyorlar, tezahürat yapıyorlar, gözlerinde açgözlülükle paralarını havada sallıyorlardı. Arkamdaki duvarlar kırmızıya boyanmıştı, tıpkı arenadaki kumu boyayan kan gibi. Ama ilgimi çeken şey bu değildi.

Odadaki tek pencere uzak duvarda uzanıyordu ve masmavi gökyüzünü görmemi sağlıyordu. Yeri kaplayan kara rağmen hava soğuk görünmüyordu. Keşke pencere açılsa da dışarı atlayıp kaçma şansımı tekrar denesem. Beni esir alanların giysi dediği bu paçavralar içinde bile şansımı deneyebilirdim.

Kardeşlerimi özledim. Kız kardeşimi.

Yüzleri zihnimde yavaş yavaş soldu, ama onlara tüm gücümle sarıldım. Her gece uyumadan önce, onlar hakkında hatırladığım her şeyi listeledim. Beni arıyorlardı. Bunu kalbimin derinliklerinde biliyordum. Babam beni terk edebilirdi ama kardeşlerimi değil.

Tüm bu olanlardan tek tesellim küçük kız kardeşimin kurtulmuş olmasıydı. Bu beni ayakta tutan tek şeydi, yine de o günü hala net bir şekilde hatırlıyorum. Gözleri dehşet doluydu; tombul yanakları gözyaşlarıyla lekelenmişti.

Gürültülü bir kükreme beni düşüncelerimden sıyrıp bir çocuğun seğirdiği ve ringin altındaki kumun üzerinde kanlar içinde yattığı yere çekti. Nefes almak için savaştı; bir gün daha yaşamak için savaştı. Ama herkes yaşayamayacağını biliyordu. Her geçen saniye, gözlerindeki ışık tamamen sönene kadar azaldı.

"Kahretsin, başaramadı." Arkamdaki bir çocuğun mırıltısı arkamı dönmeme neden oldu. "Katil yenilmezdir."

Koyu mavi gözleri teslim olmuş gibiydi. Yorgun. Benim hissettiğim gibi görünüyordu. Yenilmiş ve aç. Onu etrafta görmüştüm ama adını bilmiyordum. Edindiğim ilk arkadaşı öldürmek zorunda kaldıktan sonra, bir daha asla onların isimlerini öğrenme zahmetine girmedim.

"Louisa, hemen dur."

Sofia Volkov'un sesi çocukların hastalıklı tartışmalarını böldü. Kontrolünden kaçan kızın ardından ters ters bakarak içeri girdi. Süslü mavi bir elbise giymiş ve başka bir kızın -görünüşe bakılırsa ikizinin- elini tutmuş olan çift, bu kadar açık bir şekilde azarlandıkları için üzgün görünüyordu.

Yani söylentiler doğruydu. Sofia Volkov'un bir zayıflığı vardı ve bu çatı altında yaşıyorlardı.

Dikkatim, tombul bacakları üzerinde arenaya doğru koşan, dantel ve fırfırlarla dolu, buraya hiç yakışmayan, gülünç derecede parlak kırmızı bir elbise giymiş olana kaydı.

"Doktor çağırın," diye bağırdı, elleri çılgınca havada uçuşuyordu ve dehşet sesinden belli oluyordu. Kız yedi yaşından büyük olamazdı.

Nefesimin göğsümden fırladığını hissettim. Kırılğan görünüyordu, yaşına göre neredeyse çok küçüktü. Burada olmamalıydı. Bu çok tehlikeliydi.

Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor, sarı bukleleri attığı her adımda zıplıyordu. Ama beni büyüleyen gözleri oldu. Büyük ve altın sarısı, ela benekli. Ölü çocuğun yanında dizlerinin üzerine çöktü, onun soğuk elini tuttu ve umutsuzca salladı.

Ve tüm bu süre boyunca ağladı, yumuşak iniltileri, sadece zulüm ve ölüm görmüş, bu empati gösterisine hiç benzemeyen ölümcül durgunluktaki arenayı doldurdu.

Sonra aniden Katil kızı kaptı ve kanlı parmaklarını kızın boynuna doladı.

"Bırak onu," diye tısladı orospuların orospusu Sofia Volkov. Kadından nefret ediyordum -kukla kocasından daha da çok- ama küçük kızın zarar görmesini istemiyordum.

Havadaki gerilim o kadar ağırdı ki kollarımda tüylerim diken diken oldu. Hareket etmedim, odağım şimdiye kadar gördüğüm en sıra dışı gözlere sahip küçük kıza yapışmıştı.

"Kimse kıpırdamasın yoksa boynunu kırarım." Küçük kız elini pençelerken, Katil vahşi gülümsemesini göstererek elini daha da sıktı. Fildişi rengi teni mora dönüyordu.

Ivan kıkırdadı. "Seni aptal çocuk. Sen öldün ve bunun farkında bile değilsin."

Katil dişlerini gösterdi ve ben de sahneyi dehşet içinde izledim. Neden kimse onu kurtarmıyordu?

Buraya zorla getirilinceye kadar böyle bir erkek ya da kadın tanımamıştım. Gerçekten kötü adamların başkalarına bu kadar acı çektiğini hiç görmemiştim. Sıska bedenimde bir ürperti dalgalandı.

Katil kızı boynundan tutarak yerden kaldırdı, bacaklarını tekmelerken siyah ayakkabıları havada sallanıyordu. Vücudumdaki her kas içgüdüsel olarak gerildi. Gözlerimi olay yerinden ayırmadan bir sonraki sütuna geçtim, böylece Katil'e arkadan gizlice yaklaşabilecektim.

Sofia Volkov'un gözleri karardı ve bir çocuktan bu canavarı yarattığı için pişman olup olmadığını merak ettim. Kan kulaklarıma hücum etti, tüm arena sadece arka plandaki gürültüden ibaretti. Gözlerimi olay yerinden ayırmadan yaklaştım.

Yutkundum, Sofia'nın adamlarından birinin bir şey yapmasını bekliyordum - herhangi bir şey
-Ama kimse kıpırdamıyordu.

Kız kardeşimi en son iki yıl önce gördüğüm zamanı hatırladım. Aurora'nın gözlerindeki korku aklımdan çıkmamıştı ve aynı korkunun şimdi bu küçük kızdan da yayıldığını biliyordum.

Daha ne olduğunu anlamadan Katil'in sırtına atladım, kolum onun devasa omuzlarına dolandı. Hepimiz dengemizi kaybederek geriye doğru düştük. Beni ezen ağırlıktan dolayı homurdandım ama kolumu bırakmadım.

Homurdandı. Kız inledi. Üstünlüğü ele geçirmek için çabaladım ve bunu başardığımda çocuğun boynunu tüm gücümle sıktım. Saniyeler geçiyordu. Saatler gibi geldi. Vücudu seğirdi. Bir kez. İki kez. Sonra gevşedi ve ellerini küçük kızın üzerinden çektim.

Onu titreyen kollarıma aldım ve yığılmış bedenini yana ittim.

Onun kanı toprağı ıslatmadı ama benim günahlarım ıslattı.

Aniden bastıran gürültü sonunda beni vurdu. Kalabalık hep birlikte titreşti, gözleri inançsızlıkla bana kilitlendi. Sonra küçük bir kızın çığlıkları ve ağlamaları geldi.

"Şşşt," diye mırıldandım usulca, tıpkı küçük kız kardeşimi sakinleştirmek için kullandığım gibi, sırtını hafifçe ovarken.

Başım çok büyük beladaydı. Bunun için beni cezalandıracaklardı. Çenemi sıktım ve başıma geleceğı kesin olan sonuçlara hazırlandım.

Pişman olmadım. Küçük bedeni artık korkudan titremiyordu. Onun yerine, cankurtaran salı gibi bana sarıldı.

Sofia Volkov bir adım öne çıktı, gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Görünüşe göre kızlarım için bir koruma ve refakatçi buldum."

Bölüm 11

Liana, Şimdiki Zaman

TErtesi gece, dizlerimi çökertmekle tehdit eden korku midemin çukurunda ağırlaşırken, sahnenin önümde gelişmesini izledim.

Dün, başkentin merkezinde bu adamlarla birlikte bir masada oturdum. Bugün ise gölgelerde saklandım. Annem beni akşam yemeklerinde ve sosyal etkinliklerde bu ucubelerle birlikte gezdirmeyi severdi, ancak anlaşmaların ve işlemlerin gerçekleşme zamanı geldiğinde beni dışarıda bırakırdı.

Hiç şikayet etmedim. İşime yaradı. Bana yapmam gerekeni yapma özgürlüğü verdi.

Gecenin örtüsü altında uğursuz görünümlü, terk edilmiş bir binanın önünde durmak gibi. Bulanık sulardan gelen bir gemi borusu sesi, etrafımızda yaşam olduğunu işaret ediyordu. Ferforje kapılar ıssız inşaat alanını çevreliyordu. Uzun gölgeler her köşede gizlenmiş, ortaya çıkmayı bekliyor ve mekanın ürkütücü havasına katkıda bulunuyordu.

Rüzgâr uğulduyor, içimde kopan fırtınayı yansıtıyordu. Cortes'in iki adamı Canton'daki terk edilmiş deponun ortasında dururken gökyüzü gök gürültüsüyle çatırdadı. Kalbim göğsümde çarpıyor, kaburgalarımı çatlatıyordu.

Annem orada kayıtsız bir şekilde durmuş, kürk mantosuna sarınmış, son ürünlerini inceliyordu. Bu, ölümcül sonuçları olan ve en sorunlu ruhu bile lekeleyen kârlı bir girişimdi.

İnsanların hayatlarını mahvetmeye meraklı iki düşmanın değiş tokuşunu izledim. Brezilya karteli. Rus mafyası. İki

Ağır paltolarının altında titreyerek dondurucu soğuklara tahammül etmeye istekli liderler.

Annem sessiz bir gözlemci olarak kaldı, dudakları kendine özgü mizahsız gülümsemesiyle kıvrıldı.

Adamlar liderlerinin yanında duruyor ve ellerini silahlarının üzerinde hazır tutuyorlardı. Sessiz bir tonda iş konuşuyorlardı, bu yüzden ayrıntıları duyamıyordum. Silah ve alkol takası yapıldı.

Silahların ve alkolün operasyonun sadece görünen yüzü olduğunu bildiğimden kıpırdamadım. Olacakları gizlemek için. Beni burada tutan, gölgelerde kalmamı sağlayan bir sonraki ticaretleriydi. Bu durumlar benim için yeni değildi. Geçtiğimiz on yıl boyunca bu takası pek çok kez görmüştüm. Şimdiye kadar alışmış olmalıydım.

Ben değilim.

Nakliye konteynerinin kapıları açıldı ve keskin bir nefes aldım. En az bir düzine genç kız, kendilerinden sadece birkaç adım ötede duran tehlikeli adamlardan -ve kadınlardan- habersiz, bilinçsizce yatıyordu.

Soğuk hava yüzümü kırbaçlıyordu ama ben hissetmiyordum. Sibirya sıcaklarına dayanmıştım. İnsanların kötülüğüne alışmıştım. Kalın bir derim vardı. Kayıplarla yaşadım. İkizimi. Hatırlayamadığım hayaletler.

Sofia Volkov'un kızı olarak yaşadığım hayat beni pek çok şeye hazırlamıştı; suça, zalim adamlara, manipülasyona. Ama bu manzaraya asla.

Dikkatimi dağıtan düşüncelerden sıyrılıp omuzlarımı dikleştirdim. Soğuk metal bel kemerime baskı yapıyor, bıçak uyluğuma saplanıyordu ki bunu güven verici buldum. Yün tayt ve sıcak tutan bir kazak giymiştim, hepsi siyahtı, yeraltı dünyasının en ölümcül iki gangsterinden birinin gitmesini bekledim.

Gölgelerdeki varlığımdan habersiz olan liderler birkaç kelime daha konuşup el sıkıştılar. Sonra da rıhtımdan uzaklaştılar. Annemin adamları da onunla birlikte gitti. Perez sadece kişisel korumalarını aldı ve kargoyla ilgilenmeleri için iki kişiyi geride bıraktı.

"Gösteri zamanı," diye fısıldadım inşaat alanına doğru ilerlerken, adımlarımı sessiz ve hafif tutarak. Gecenin içindeki bir hayalet gibi arkalarından yaklaşırken Cortes'in adamları beni fark edemeyecek kadar meşguldü.

İçlerinden birinin genç, baygın bir kadını avuçlayışını izlerken kalbim sıkıştı. Nefret ve umutsuzluğun boğucu hissi damarlarımda dolaştı. İnsanoğlunun başarısızlıkları her tanık olduğumda beni şaşkına çeviriyordu.

Duygularımın dikkatimi dağıtmasına izin vermeyerek başımı bir kez daha salladım. Bunlar bana hiçbir şey kazandırmazdı. Bunun yerine bu kadınları kurtarmaya odaklandım. Eğer bu işi doğru yapacaksam, zihnimin açık olması gerekiyordu.

Onlara doğru yaklaşırken bıçağıma uzandım ve kılıfından çıkardım. Onu her zaman silahıma tercih etmişimdir. Daha az fark edilme ihtimaliyle girip çıkmamı sağlıyordu.

Onlara ulaştığımda buz gibi rüzgâr yanaklarımı çimdikliyordu. Derin bir nefes aldım, vücudumdaki her kas gergindi.

"Eğleniyor musunuz çocuklar?" Kalbim göğsümde hızla çarparken sesimdeki alaycılığı gizleme zahmetine girmeden sordum. İki adam hareketlerinin ortasında durdu ve onlar silahlarına uzanamadan ben hamlemi yaptım. Saldırdım, akıcı hareketlerle dizlerinin arkasını kestim ve ikisi de soğuk toprak zemine yığıldı.

Bana kaşlarını çattılar, ama onlar kıpırdayamadan birinin sırtına bindim, omurgasını kırıp kırmadığımı umursamadan, aynı anda diğerini avucunun içinden bıçakladım.

İkinci adam, ensesinden tutup kafatasını yere vurduğumda bir çığlık attı ve her yere kan sıçradı. Vücudu gevşemeden önce seğirdi, ölü gözleri suçlayıcı bir şekilde bana bakıyordu.

Bu beni hiç rahatsız etmedi. Sadece keşke yaşadığı dehşeti biraz daha uzatabilseydim diye düşündüm.

"Tanrım, çok erken bitti," diye mırıldandım sıkıntılı bir iç çekişle. "Koca bahçedeki tek taş ve o da kendini kafatasının altında bulmak zorunda kaldı."

Altımda sıkışıp kalan pislik homurdandı ve omzunun üzerinden bana kaşlarını çattı.

Ölü adamın avucunun içine çivilenmiş bıçağıma çıkardım ve diğer adamın boğazına götürerek onu susturdum.

"Seni çılgın kaltak," diye hırladı ve bıçağın açtığı yaranın kenarlarından kan fışkırmasına neden oldu.

"Ne kadar deli olduğumu tahmin bile edemezsin," diye mırıldandım kulağına. Altımda durgunlaştı, korku duman gibi içinden süzülüyordu. "Acının tadını o kadar çok çıkaracağım ki."

Bıçağım derisinin derinliklerine saplandı, o da toprağa.

"Lütfen," diye yalvardı ama yalvarışları benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Kaçırdıkları kızlar da yalvarmıştı. Ağlamış ve dua etmişlerdi. Bu piçler bunun meyvelerini topladılar ve onları unuttular.

"O kızlara hiç merhamet gösterdin mi merak ediyorum." Sesimdeki tiksinti açıkça belli oluyordu. "Bana bir örnek ver, eğer doğru olduğunu görürsem hayatını bağışlarım."

Sanki. Bu dünyada oynadın, bu dünyada öldün. Bu, iyi bilmesi gereken, söylenmemiş bir slogandı.

Kıpırdamadan durdu, cılız beyni karışırken endişeyle dudaklarını yaladı. Kimseyi şaşırtmayacak şekilde bir tane bile bulamadı. Piç kurusu bu kızları kurtarmaya *çalıştığı* tek bir durum bile söyleyemiyordu. Bir tane bile uyduracak yaratıcılığa sahip değildi.

Onu kaldırıp adem elmasını keserken gözlerim baygın kızlarla dolu konteynıra kaydı. Çığlık attı ama bıçağı daha sert bastırdığım anda bu bir nefese dönüştü.

"Kapat şu kapıyı, *suka*," diye emrettim, bıçağı hâlâ boynunda tutarken çenemi konteynere doğru eğdim. "Kızların donarak ölmesini istemiyorum."

Süründü, titreyen parmaklarıyla kapıyı kapatmak için vücudunu öne doğru çekti. Korkaklığı karşısında dudaklarım tiksintiyle kıvrıldı. Bu adamlar çaresiz kadınlar söz konusu olduğunda cesurdular, ama onları bir başkasının merhametine bıraktıklarında ahlak bebeklere dönüşüyorlardı.

Kapıyı kapattıktan sonra bakışları bana kaydı ve beni düşünmeye başladı. Beni tamamen içine çekerken korkusunun yavaşça kayboluşunu izledim. Ufak tefek genç bir kadın. Zayıf görünüyordum ama değildim. Cehenneme gidip gelmişim ve bir daha asla kimsenin beni alt etmesine izin vermeyecektim.

Bana saldırmadan önce yüzündeki karar ifadesini görebiliyordum. Hamleyi önceden tahmin ederek sağa doğru bir adım attım. Bıçağım omzuna saplandı ve kan donduran bir çığlık soğuk havayı delip geçti.

Yüzüstü toprağa düştü ve ben de saçlarından bir tutam yakalayarak bıçağımı öncekinden daha büyük bir güçle boynuna sapladım. Kanı toprağa döküldü ve etrafından fişkırcasına akmaya başladı.

Belki bir şeyler hissetmeliydim ama hissetmedim. Pişmanlık yok. Korku yok.

Hiçbir şey.

Vücuduna bir tekme attım ve tatmin edici bir gümbürtüyle yere düşmesine izin verdim. Masumların icabına bakma vakti gelmişti.

Bölüm 12

Kingston

I dehşet verici cinayet karşısında sersemlemiş bir halde önüne baktı. Liana'yı otel odasından itibaren takip ettiğimde tanık olmayı beklediğim son şey buydu. Sofia, Perez Cortes'i arkadan bıçaklıyor ve bunu gerçekleştirmek için kızını mı kullanıyordu? Makul bir açıklamaydı ama İçgüdülerim öyle olmadığını söylüyordu.

Tabii bu anlık bir cinayet değilse. Hayır, olamaz. Liana hazırlıklı gelmişti. Saldırmadan önce Sofia ve Perez'in ortalıktan kaybolmasını bekledi.

Ama sonra *ne olacak?*

Liana Volkov gün geçtikçe beni daha çok şaşırtıyordu. Restoranda yanından geçtiğimde gözlerinde hiçbir tanıma ifadesi yoktu. Evet, şaşkın, biraz da meraklı görünüyordu ama bu, bir insanın eskiden tanıdığı birini gördüğünde verdiği tepkiye hiç uymuyordu. Yıllarca koruması olarak görevlendirilmiş bir çocuk.

Beni unuttu mu? Pek olası görünmüyordu. İkiziyle daha çok zaman geçirmiştım ama iki kız kardeşi de yıllardır tanıyordum. Onun beni unutması imkânsızdı, tıpkı benim onları unutmamın imkânsız olduğu gibi.

Liana sendeleyerek ayağa kalkıp etrafına bakındıktan sonra sarı buklelerini temiz parmaklarıyla düzeltirken sessizce izledim, gölgelere yapıştım. Elleri titremedi. Yüz ifadesi ürkütücü derecede sakindi. Ne yaptığını bildiği çok açıktı.

Onu izledikçe, her *şeyin* görüldüğü gibi olup olmadığını daha çok merak ettim. Ama cep telefonunu çıkarıp parmaklarını ekranda gezdirirken bunu düşünecek vaktim yoktu. Telefonun standart vızıltısı

Gelen kutusundan çıkan mesajın sesini duyunca telefonu bahçeye fırlattı. Telefon çakılların üzerinde kayarak yakındaki rıhtımın kenarına düştü ve bir sıçramayla suya düştü.

Cesetlere baktı ve memnuniyetle sırtıttı. Uzun zamandır unuttuğum bir duygu bıçak gibi keskin bir şekilde içime işledi, sırtışı bana anlam veremediğim şeyler yaptı. Kalçamdaki o donuk ağrı zonkluyordu, sanki daha yakından bakmam için bir işaret gibiydi.

Bütün bunlar ne *anlama geliyordu*? Liana bir dost muydu yoksa düşman mı?

Ufak tefek kadının cesetlerin başında durmasını izledim ve acaba takviye kuvvet mi bekliyordu diye düşündüm. Ya da belki de günahlarını düşünüyordu.

Bilmiyordum. Liana'nın bedeni hayatta kalmış olabilirdi ama içi Lou kadar ölüydü.

Yaklaşan motorların sesi soğuk sessizliği bozdu ve Liana ölümcül bir etkinlikle konteynırın kapısını açarak kadınların son anda gözden kaybolmadan önce açıkça görülmesini sağladı.

İki araç ve bir otobüs durdu. İlk siyah cipin kapısı açıldı ve tanıdık bir figür dışarı çıktı: Nico Morrelli. İkinci araç durdu ve başka bir kapı açılarak Áine ve Cassio King'i ortaya çıkardı.

Áine King'in insan kaçakçılığı kurbanlarını kurtarmak için devam eden bir operasyonu olduğu yeraltı dünyasında bilinen bir gerçektir. Nico Morrelli, birçok kıtaya yayılan gayrimenkulleriyle kadınların güvende olmasını ve rehabilite edilmesini sağlıyordu.

Gözleri konteynırda toplanmış bir düzine uyuşturulmuş kadına takıldı ve hemen işe koyuldular.

"Mesajı kimin gönderdiğini biliyor muyuz?" Cassio'nun sorduğunu duydum. Nico başını salladı. "İzi sürülemeyen bir hattı."

Akıllıca.

Görünüşe göre Liana gizli anlaşmalara çok aşinaydı.

Bu gösteriden öğrendiğim bir şey varsa o da Liana Volkov'un zorlu bir düşman ya da isteksiz bir müttefik haline geldiğiydi.

Onu neyin motive ettiğini bilmiyordum ama öğrenecektim. Ve sonra, dümdüz gidecektim. Geldiğimi asla göremeyecekti.

Bölüm 13

Liana

Iotel odamın ışıklarını yaktım ve kutup gözleriyle yüz yüze geldim.
"Nerelerdeydin?"

Annemi sandalyede otururken görünce midem bulandı, yanındaki dolu kül tablası ne kadar zamandır burada olduğunu ima ediyordu. Kalbim durdu, sonra bir sarsıntıyla tekmelenerek göğsümde acıyla çarpmaya başladı. Kartlarımı yanlış oynarsam ne olacağını biliyordum.

"Biraz temiz havaya ihtiyacım vardı."

Sesim sabitti ve yüz ifadem her türlü duygudan arınmıştı.

"Hiçbir zaman iyi bir yalancı olmadın," dedi öfkeyle. "Gözlerin... Onlar senin ruhuna açılan pencereler."

Sustum. Kelimeleri daha önce duymuştum. Hafızamı yokladım, farklı yapboz parçaları yer değiştiriyor ama bir araya gelmeyi reddediyordu. Hafızamda neden bu kadar çok delik vardı? Beni hiçbir şeyin ve hiç kimsenin anlam ifade etmediği bir uçuruma sürükleyen kara, açık delikler.

"Neden buradasın anne?" Parmak uçlarımdaki karıncalanmaya rağmen sesim sert çıkıyordu. "Gözlerimi tartışmak için olamaz."

Avuçlarım terlemeye başlamıştı ve az önceki adrenalinin etkisinin geçmekte olduğunu biliyordum. Kaza yapamazdım, şimdi olmazdı. *O* buradayken olmaz.

"Yap şunu." Annemin sesi beni geri çekti. Hissetmeden önce gözlerinin arkamda yer değiştirmesini izledim. Bir iğnenin batması. Eğitimime sadık kalarak dövüş moduna geçtim ama görüşüm bulanıklaştı.

Her şey kararmadan önce hızla göz kırptım.

Ölümün pis kokusu burun deliklerimi doldurdu ve baktığım her yerde kan birikti.

Lanetli çığlıklar. Şeytani kahkahalar.

Pis zemine yayılmış cesetleri görünce boğazımda bir çığlık düğümlendi.

Kulağıma fısıldayan bir ses, bunun gerçek olmadığını söyledi.

Evet, öyle, bir başkası alay etti.

"Neden buradayız?" Yüksek sesle bağırdım ama ağızımdan çıkan tek şey bir inilti oldu.

Mekan gürültülüydü, arena hırpalanmış adamlar ve kırık çocuklarla doluydu. Burada olmak kötü bir fikirdi ve bunu biliyordum ama kız kardeşimin yalnız gelmesine izin veremezdim. Ona bir el uzattım ama elime geçen tek şey boş havaydı.

"Ben iyiyim," dedi belli belirsiz.

"Nerede... Neden..." Ne sormam gerektiğini ifade edemediğim için tılandım. "Bul onu."

"Kimi bulacağız?"

Parmağıyla işaret etti ve ben de onu takip ettim, tek başına duran bir yabancı bulana kadar gözlerim etrafta dolaştı. Kaşlarım çatıldı. Neden yüzünü göremiyordum?

"Ona bakmamalısın." Kime, diye tekrar sormak istedim ama kelimelerim şekillenmedi. "Etrafta bu kadar göz varken olmaz," diye uyardı ablam. "Annem seni yakalarsa kötü olur. İkiniz için de."

Kaşlarım çatıldı ve yutkundum, uyarı tedirgin ediciydi. "Bana onu bulmamı söyledin."

"Yalnızken. Burada değil."

Tüm arena tedirgin ediciydi, sanki bir sisin içinde yürüyordum ve sahnenin sadece bazı kısımları odak noktamdaydı. Başımı salladım ve düşüncemin gitmesine izin verdim. Derinlerde bir yerde onun haklı olduğunu biliyordum ama bakışlarım yine de onun işaret ettiği kişiye kaydı. Onda beni çağıran bir şeyler vardı.

"Sırada Hayalet ve Drago var." Anne'nin anonsu arenada ölümcül bir kırbaç gibi yankılandı.

Endişeyle bekledim, yüzü olmayan adamın Drago'yla birlikte arenaya girmeye hazırlanmasını izledim. Korku damarlarımda dolaşıyordu ama neden korktuğumu anlayamıyordum. Acımasızlığıyla tanınan Drago ile arenaya çıkacak olan ben değildim. Kardeşime dokunmak, gerçek bir şeyler hissetmek için uzandım ama aramızdaki mesafeyi kapatamadım.

Bir hareket gözüme çarptı ve Drago'nun sırtına kilitlendim. Ona doğru ilerlediğimi hissettim, adımlarım o kadar hafifti ki uçuyor muyum acaba diye düşündüm. Birdenbire, bu dövüşü ertelemekten başka hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Annemin tam önünde durdum ve omzumu canavara çarpmaya dikkat ettim.

Dengesini zar zor bozdum ama o döndü, parmakları boynuma değdi ve yumruk haline geldi.

Nefesim kesildi ve kalbim boğazıma çarptı.

"Ne-" Nefesim kesildi. Drago'nun hırçın doğasının annemden duyduğu korkunun önüne geçeceğini hesaba katmamıştım.

Hırladı, yüzü sertleşti. Bedenimi duvara çarpmadan önce gözümü bile kırpmadım. Başımın arkası soğuk taşa çarparak kulaklarımın çınlamasına ve görüşümün bulanıklaşmasına neden oldu. Aynı hızla düzeldi.

Vücudum yere doğru kayarken, o da benden koptu. Çıtırdayan kemiklerin sesi havayı doldurdu, ardından bir uluma geldi.

Drago pis yere yığılmıştı, gözleri başının arkasına kayarken acı içinde inliyordu. Etrafımda bir kargaşa vardı ve elimi saçıma götürerek bir kesik ya da şişlik olup olmadığını kontrol ettim. Neden başım ağrıyıyordu? Darbeyi hissettim ama nedense hiçbir şey hissetmedim.

Kız kardeşim beni dirseğimden yakaladı. Annem bir şeyler tısladı ama ben tek kelimesini bile anlayamadım.

Tüm gözler üzerimizdeydi ama ben önümdeki meçhul adama bakmaya devam ettim. Kurtarıcıma.

"Onları odalarına götürün," diye emretti annem. Kiminle konuştuğunu merak ederek etrafıma bakındım. Gözleri kız kardeşime kilitlendi. "Çizgiyi aşarsanız ikiniz de cezalandırılırsınız."

"Evet anne," diye homurdandı kız kardeşim, çocuk arkamızdan gelirken beni de peşinden sürükledi.

Görüş alanından çıktığımız anda bana uzandı. Midemde bir şey kasıldı, orada olmaması gereken bir şey.

"Bu pervasızcaydı." Ses tonu onaylamama doluydu.

Kız kardeşim sinirli bir inilti çıkardı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Parlayan gözleri aramızda dolaştı. Koşar adımlarla merdivenleri çıktık ve doğu kanadına giden koridordan aşağı indik.

"Özür dilerim." Bu sözleri kimin tekrar tekrar mırıldandığından emin değildim. Kız kardeşim miydi? Yoksa ben miydim? İçimi kemiren bu suçluluk duygusuyla birlikte hepsi birbirine karışıyordu.

Odalarımıza uğradık ve o doğrucu kendi odasına yöneldi, kapıyı büyük bir gürültüyle çarptı. Yüzsüz çocuğa döndüm.

İtiraz etmedi ve ben onun etrafında kara bir bulut gibi dönen duyguları hissettim. "Bir daha asla kendini böyle tehlikeye atma."

İnatla çenemi çıkardım ve dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırdım. "Bizim için her gün kendini tehlikeye atıyorsun."

Sıcak bir kıkırdama çıkardı. "Seninle ne yapacağım ben?"

Göremediğim yüze bakarken midemde kelekler uçuşmaya başladı. Anlayamıyordum... Neden onu göremiyordum? Neden onun kim olduğunu hatırlamıyordum? Bana mı? Kız kardeşime?

Onun önemli biri olduğunu biliyordum. Ama kim?

Soğuk bir su şırıltısı beni rüyamdan çekip çıkardı. Gözlerimi kırıştırarak açtım, görüşümde siyah noktalar yüzüyordu ve kirpiklerimden su damlıyordu. Her şeyi anlamlandırmaya çalıştım. Neden zihnim bana 14 yaşındayken kendimi gösteriyordu? Bunun sadece bir rüya olduğunu biliyordum ama görüntüler çok gerçek görünüyordu.

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde odanın netleşmesini bekledim ve netleştiği anda kalbim dondu.

"Lütfen... Hayır," diye fısıldadım. "Bir daha olmaz."

Göz kapaklarımı sıkarak kapattım ve tekrar açtım ama gerçeklik değişmemişti. Birkaç dakika öncesinin kelekler ve sıcak ellerle dolu tatlı sisi kaybolmuştu. Şimdi bir küvetin içindeydim, bileklerim ve ayak bileklerim bağlıydı. Odayı inceledim. Parlak beyaz fayanslar ve duvarlar birbirine karışmış, tepedeki çıplak floresan ampulle parlaklıkları artmıştı. Pencere yoktu ama kapı açık bırakılmıştı.

"Sonunda uyandım." Annem banyoya girdi, ince topuklu ayakkabıları fayanslara vuruyordu. "Biraz dinlendin mi?"

Dudaklarım inceldi, cevap vermeyi reddettim. Bu saçmalığı yapmasından nefret ediyordum. Daha da çok, bunun geldiğini göremediğim için nefret ediyordum.

"Yeterli değil," diye tısladım. "Burada ne yapıyorsun?" "Kadınlara ne yaptınız?"

Omurgamın dibinde bir ürperti başladı, eski ben korkudan titriyordu. Onun ellerinde katlandığım günler ve haftalar, belki de *aylar süren* işkence sayesinde çoktan gömüldüğünü sandığım korku. Bu döngünün kendini tekrar etmesine dayanamıyordum. Düşünceler kafamın içinde en iyi cevabı bulmak için koşuşturuyordu.

İnkârın üzerine düştüm.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Sakin ses tonum karşısında kaşları şaşkınlıkla kalktı.

"Bana doğruyu söyle," diye talep etti, çenesi sıkılmıştı. Bana inanmak istiyordu, bunu biliyordum. "Bu hepimiz için bir ölüm kalım meselesi."

Bununla alay ettim. "Görünüşe göre benim için ölüme çoktan karar vermişsin."

"Bu bir şaka değil, Liana!" Annem bana ters ters baktı, İtalyan aksanı kalınlaşmıştı. Korktuğu zaman hep daha sert olurdu. "Tijuana kartelinin kız kardeşine ne yaptığını biliyorsun. Bunu sana da yapmalarını ister misin?"

Dişlerimi sıktım, sesim kısıldı. Kız kardeşimin bedeninin hiçliğe dönüştüğü videoyu görmüştüm. Kendime yeterince işkence etmiştim.

"Bırak gelsinler," diye tısladım. "Tıpkı onun sonunu getirdikleri gibi ben de onların sonunu getireceğim." Annem dişlerini sıktı, isyankâr çizgimden nefret ediyordu. Lou huzurluydu; bense bir kasırgaydım. Lou iyiydi; ben kötüydüm. Lou masumdu; bense ondan çok uzaktım. "Kız kardeşime ne yaptıklarını bile bile onlarla çalışmaya nasıl dayanabiliyorsun?"

Annemin gözlerindeki siyah öfke gözden kaçmıyordu. Zehirli ve nefret doluydu, tam da onun ortakları hakkında hissettiklerimi yansıtıyordu. Onunki bana yönelikti.

"Babamın yardım etmesini sağlayabilirsin," diye tısladım, kanım kaynıyordu. "Gerçeği öğrenirse hepsini öldürür."

Ama annemin sakladığı tek şey gerçektir. Onu kullanmıştı, hepimizi kullanmıştı. Ivan Petrov'un karısıydı ama İrlandalı mafya babam Edward Murphy'yi tek bir amaçla becermişti. Hamile kalmak için. Ivan ona çocuk veremezdi ve annemin baştan çıkarma planını kabul etmekten çok mutluydu. Böylece ceplerine bir gangster daha girecekti.

Bir imparatorluk istiyordu; onu elde etti. İntikam istiyordu; onu da aldı, hem de on kat fazla. Bu, dünyaya karşı intikamın kendi acımasız versiyonuydu. Sadece, kızları da dahil olmak üzere herkesin bunun bedelini ödediğini göremeyecek kadar kördü.

"Baban yardım edemez." Sesinin tonuyla ilgili bir şey hislerimi alarma geçirdi ama onu sorgulamaya cesaret edemedim.

Babama bir şey mi oldu?

Bir süredir onunla iletişim kuramıyordum ama bu olağandışı bir şey değildi. Bazen o ve annem tam bir sessizlik dönemine girerlerdi. Büyürken bizi de küçük güç oyunlarına dahil ederlerdi ama kız kardeşim ve ben her zaman birbirimize yaslanırdık. Aralarındaki farklılıkları bizim için bir kenara bırakamamaları canımı yakıyordu ama bu bizi birbirimize daha da yakınlaştırıyordu.

Artık o dayanağım yoktu. Ve kalp denen o organı katılaştırmıştım.

"Sadece sen ve ben varız, Liana." Oscar de la Renta elbisesinin var olmayan kırışıklıklarının tozunu aldı. "Ve itaatsizliğe müsamaha göstermeyeceğim."

Budaklı parmak uçları musluğa uzandı ve onu çevirdi. Borular itiraz etti ve bir sonraki nefesimi aldığımda buz gibi su akmaya başladı.

Dakikalar bulanıklaştı ve çığlıklarım da başladı.

Bölüm 14

Liana

"Y *Onu benden aldın." Annemin bulanık yüzü çarpıtılmıştı. "Onu geri istiyorum. Anladın mı beni?" Ne demek istediğini anlamamış olmama rağmen başımı salladım. "Pekâlâ, Liana. Hadi başlayalım." Çığlıklar çınladı*

Kafatasım durmayı reddediyordu. Şoklar geldi, boğazım kanayana kadar çığlıklar attım.

Vücudum irkilerek uyandı ve kulaklarım çınlayarak dik oturdum. Ter tenimi kaplayıp geceliğimin tenime yapışmasına neden olurken derin derin nefes aldım. Kendi çığlıklarım olduğunu fark edene kadar titredim.

Zayıf ellerimi yüzüme götürdüm ve sıırıslık olmuş saç tellerimi alnımdan uzaklaştırdım.

Kafamdaki çınlama ciğerlerimin çalışmasını zorlaştırdı ve kendimi kusmaya başladığımı hissettim. Rüyalarım musallat olan, gittikçe daha hızlı konuşan fısıltılar benimle alay ediyordu.

Seni kırmak çok kolay. Çok zayıfsın.

Gözlerimi sıkarak kapattım, anlamadığım kâbusları uzaklara kovaladım. *Hatıralar.*

Başımı salladım ve gözlerimi kapattım. Bunlar anı değildi, olamazdı. Böyle bir şey asla yaşanmadı. Göğsümdeki ve kafatasımdaki çatlaklar derinleşirken, şakaklarımın arkasında donuk bir ağrı vardı ve ben uyanık bir şekilde tavana bakıp hatırlamaya çalışırken saatlerce sürdü.

Unutmaya çalışıyorum.

Bir hafta sonra, annem ve ben anavatana dönmüştük. Doğduğum yere. Yorgunluk üzerimde ağır bir yükü. Geçen hafta boyunca gözümü bile kırpmamıştım, her gece uyukladığımda yeni bir rüya akıl sağlığımı bozuyordu.

Hiçbir anlam ifade etmiyorlardı. Tekrarlanmalarının ardında bir mantık ya da neden yoktu ama yine de her biri beni derinden sarsıyordu.

Ayaz iliklerime kadar işledi ve içimi bir ürperti kapladı. Tanrım, soğuktan ve kardan ne kadar nefret ederdim.

Sibirya kışının ilk karı, yorgun gözlerimin alabileceğinin ötesinde uzanarak manzarayı kapladı. Gerçekten de ironikti, çünkü Annemin arazisinin her santimi kıpkırmızı olmuştu, masumların görünmez kanı her köşeyi kaplamıştı.

Konağın metal kapıları ileride açıldı, annemin evi -benim hapishanem-gri gökyüzüne karşı bembeyaz duruyordu. Ne kadar temiz ve bozulmamış görünürse görünsün, mülkiyet sınırının ötesindeki günahları gizlemek mümkün değildi.

Annem, ailesinde işin başına oturan ilk kadındı. O bir Pakhan'dı, yani bazılarına göre. Yeraltı dünyasındaki diğerlerine sorarsanız, bu unvan Illias Konstantin'e aitti.

Rus mafyasının gerçek liderinin kim olduğunu bilmiyordum, umurumda da değildi. Hepsini yakıp kül etmek istedim.

Bazen annemin aklının başına gelmesini ve bu dünyadaki yerinin bize nelere mal olduğunu görmesini umardım. Eskiden annemin beni sevdiğini düşünürdüm. İkizim ve ben hiçbir şey istemeden büyümüştük. En son teknolojiye, en son moda, aletlere ve arabalara sahiptik ama annemizin sevgisine ya da şefkatine asla sahip olamadık.

İkizim de ben de annemizin sadece tek bir çocuğu sevdiğini öğrendiğimizde hayatımızın oldukça erken dönemleriydi - Kış Volkov. Öte yandan babamız pek de öyle biri değildi. Olmak istiyordu ama annem onu taşaklarından yakalamıştı. İrlandalı bir gangster olan Edward Murphy, bizi Rus yeraltı dünyasının merhametine bırakmaktan başka bir şey yapamadı.

Kız kardeşimin hazin sonu için ikisini de affedemezdim. Bizi korumaları, bize kalkan olmaları ya da en azından sahte bir güvenlik hissine kapılmamız için bizi kandırmaları gerekiyordu. Tek başardıkları bizi kırmak oldu.

Annemin telefonu aldığı sırada araba dört korumayla evimizin önünde durdu.

"Ne?" diye öfkeyle tükürdü. "Bir sevkiyatı daha nasıl kaybedersin?" Tekrar konuşmadan önce bir kalp atışı kadar sessizlik oldu. "Herhangi bir ipucumuz var mı?"

Bu kadar kısa bir süre içinde iki "kayıp" et sevkiyatı, Perez ve annemin yürüttüğü işe zarar verecekti. Bu benim umurumda değildi. Amacım imparatorluklarını içeriden çökertmek ve elimde kibrit ve bir gaz tenekesi olduğu halde yanmasına izin vermektir.

"Bununla başa çıkıyorum."

Annemin benimle nasıl başa çıkacağını bildiğim için ter damlaları omurgamdan aşağı yuvarlandı. Bir başka "seansının" zamanı gelmişti ve daha kaç tanesini kaldırabileceğimden emin değildim. Henüz kırılmamıştım... henüz.

Çenemi sıktım ve arabadan fırlama isteğime karşı koydum. Bunun yerine ellerimi kucagımda kavuşturdum ve kalbimin göğsümdeki gümbürtüsünün durması için yalvardım. Bakışlarımı pencereden dışarı dikerek konuşmanın bir tarafını dinledim.

Dik oturdum ve gözlerimi kapıyı açmak için işaret bekleyen muhafızlara diktim. İşaret annemden gelmeliydi.

"Perez biliyor mu?" Sesi sabitti ama neyi gizlediğini biliyordum. Deri koltuklarda aramızdaki boşlukta bunu hissedebiliyordum. Sesi sakın, derli toplu ve dengeli geliyordu. "Bu şekilde kalsın. Bakalım Tijuana karteli için bir sevkiyat ayarlayabilecek miyiz?"

Santiago, Perez ve yeraltı dünyasındaki tüm pisliklerle birlikte çalışan Tijuana kartelinin başıydı.

Telefon görüşmesini bitirip korumalara işaret verdiğinde dudağım tiksintiyle kıvrıldı. Kapılar açılır açılmaz araçtan indim ve ön kapılara doğru yürümeye başladım. Duvarlar buradan görünmüyordu ama onları hissediyordum.

Yavaş yavaş yaklaşıyorlardı, beni boğuyorlardı.

İkizimle oynadığım büyük merdiveni tırmanmaya başladım ve odalarımın bulunduğu kanada doğru döndüm. Eski tablolar, ruh halime kaşlarını çatarak bana bakıyordu.

"O kızlar nerede, Liana?"

Annemin sesi arkamdan geldi. Beni rahatsız eden rüyaların anısı aklımın bir köşesinde duruyordu. Hatırlamak istedim

yüzsüz adam. Kız kardeşimin ölümünün ayrıntılarını hatırlamak istiyordum. Ama ona sormadım.

Ondan gerçeği öğrenemeyeceğimi bilecek kadar çok şey biliyordum. Onun parmağı altında geçen yirmi yılı aşkın süre beni sertleştirmişti.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum anne." Sesimi soğuk tuttum, şaşırmadım. "Yorulдум. Ben gidiyorum-"

"Bir hafta önce Washington Limanı'nda ne yapıyordun?" Sesindeki suçlamayı görmezden geldim. Balık tutuyordu. Limanda olduğumu bilmiyordu. Üzerimde olduğunu düşündüğü takip cihazı uzun zaman önce çıkarılmıştı ve artık benim debriyajımda yaşıyordu. D.C.'de onunkinin hemen yanındaki otel odasında kalan.

Yürümeye devam ettim, annem koridorda beni takip ederken topukları arkamda tıkırdıyordu.

"Washington Limanı'na hiç gitmedim," diye yalan söyledim, sonra da merak etmiş gibi yaparak "Nerede?" diye ekledim.

"Hiçbir yerde."

Yatak odama açılan kapının önünde durup yüzümü ona döndüm. "Neden sordunuz?"

Bana hayat veren kadınla göz göze geldiğimde kalbim küt küt atmaya başladı. Kötü bir anneydi ama daha da acımasız bir suçluydu. Bizi düşmanlarından korudu ama kendinden korumadı.

Annem iç çekti. "Boş ver."

Başımı salladım. "İyi geceler o zaman."

Odama girdim ve kapıyı arkamdan sıkıca kapattım, uyumaktan ve beni rahat bırakmayan hayaletlerle her gece yaptığım ziyaretlerden korkuyordum.

Bölüm 15

Liana

M Boynum tutulmuştu ve vücudumdaki her kas ağrıyordu. Parmaklarım klavyenin üzerinde uçuşuyor ve gözlerim saatlerce dizüstü bilgisayarımın ekranına bakmaktan yanıyordu. İki gün boyunca

Nico Morrelli'nin duvarlarını delmeye çalışıyordum. Mümkün olan her kombinasyonu denedim ve her seferinde çıkmaza girdim.

Kız kardeşim bu teknoloji işlerinde benden daha iyiydi. Bana birkaç numara öğretmişti ama ben çizim yapmakta her zaman daha iyiydim. Genel olarak sanatta.

Göğsüm sıkıştı. Tanrım, onu özlemiştim. Daha güçlü olmalıydım. Onu korumak için daha iyi bir iş yapmalıydım. Yapmalıydım-

Kendimden nefret etmek beni boğmakla tehdit ederken çok fazla "olması gereken" vardı. Bu duyguları çabucak bastırmak zorunda kaldım. Hafıza şeridinde ilerlemek hiç iyi bir şey değildi.

Bunun yerine, kurtardığım kadınların iyi olduğundan emin olmaya odaklandım. Dudağımı ısırarak tekrar denedim. Ekran kararmadan önce güvenlik duvarlarında herhangi bir çatlak olup olmadığını araştırdım.

"Kahretsin," diye mırıldandım, avuçlarım masaya vururken hayal kırıklığına uğramıştım. "Yapmam gereken *biliyorum.*"

Adam hakkında detaylı bir araştırma yapmıştım. O bir dahiydi ve aynı zamanda erdemli bir savaşçıydı. Kendisi de bir kurban olan Gia'nın, yani hizmetçisinin sığınma evlerini finanse etmişti. Her ne sebeple olursa olsun, bu kadınların güvende olduklarından, onları daha fazla tehlikeye atmadığımdan emin olmak istiyordum.

Karanlık ağda bir mesaj belirdi.

"Ne-"

Bunu beklemiyordum.

Kalbim çılgınca çarpıyordu. Nico Morrelli'nin ağına sızmaya çalıştığımı fark etmesi beni şaşırtmamalıydı. Adamlarla konuşup konuşmamayı tartışırken başka bir mesaj geldi.

NE İSTİYORSUN?

"En azından sadede geldi," diye mırıldandım nefesimin altında. Sonra da istediğim bilgiyi alabileceğime karar vererek parmaklarımı klavyeye götürdüm.

KIZLAR GÜVENDE Mİ?

ONLAR.

Rahatlama, sıcak bir yaz gününde soğuk bir dere gibi üzerime aktı, ancak burada güneş ışığı yoktu. Yine de o kadınların kendi güneşlerine sahip olmalarını umuyordum. Bir mesaj daha geldi.

SEN KİMSİN?

Ellerim klavyenin üzerinde geziniyordu. Ona söylemek istedim. Bir arkadaşa ihtiyacım vardı. Ama güven bu dünyada pahalı bir şeydi. Onu yanlış yere koymak, sizin için önemli olan *her şeye* mal olabilirdi. Başka bir mesaj belirdi.

SIZE YARDIMCI OLABİLİRİZ.

Cevabımı düşünmeden dizüstü bilgisayarım ping atarak bir sayaç izi uyarısı verdi ve dizüstü bilgisayarımı çarparak kapatarak yazılımdan çıktım. Lanet olsun, bu aptalcaydı. Morrelli'nin ünü benim için yeterli olmalıydı.

Dişlerimi sıktım, yüzümü pencereye doğru çevirdim ve karanlık geceye baktım. Dolunay kilometrelerce kar üzerinde parıldıyordu ve istemeden ürperdim. Lanet olsun, hayatım boyunca yetecek kadar soğuk hava yaşamıştım.

Beyaz manzarayı gördüğümde, zonklayan şakaklarımdan bir anı süzüldü.

Kale - hapishanemiz - kış harikalar diyarının arasında karanlık ve uğursuz duruyordu. Onu masumiyetle çevrili bir kötülüğe benzetmeden edemiyordum. Ivan ve annem ve burada yaptıkları şey kötülüktü. Geri kalanımız masumdu.

Ya da onun gibi bir şey.

"Güneş batıyor," diye homurdandı kız kardeşim. "Geri dönmek zorundayız."

Bu evle ilgili her şey bizi tedirgin ediyordu. İçeri dönmektense burada kalıp güneş ufukta batana kadar donmayı tercih ederdim. Burada, utanç geçici olarak unutulabilirdi.

İkizim ve ben düşüncelerimizin içinde kaybolmuş bir halde sessizce yürüdük.

"Bodrumdan uzak durduğundan emin ol," diye onu uyardım.

Korku damarlarımda dolaşıyordu. Ivan ve adamları aylardır bize aval aval bakıyorlardı. Harekete geçmeleri an meselesiydi.

"Demek sen de fark ettin," diye fısıldadı bana bakarak. Göz rengimizdeki küçük bir farklılık dışında birbirimize benziyorduk.

"Bize bakış şeklinden hoşlanmadım."

Kimi kastettiğimi biliyordu. Ivan zalim bir domuzdu. Annemin böyle biriyle evlendiğine inanamıyordum bile. Eğer her evlilik böyleyse, asla bir parçası olmak istemezdim.

"Ben de öyle," diye mırıldandı. "Tüylerimi ürpertiyor." "Beni de."

Ağaçların arasında yürüdük, hava sıcaklığı çok düşmüştü. "Ya bir şey yapmaya kalkarsa?"

"Annemden çok korkuyor," diye homurdandım ve kızgınlığımın bir kısmını boşaltmak için sert kar yığınlarının üzerinde tepindim. "Ve o lanet koruma bize yaklaştırmaya çalışan herkesi parçalayacak." Günün ilk gülümsemesi aramızda geçti. "Belki de burada kalmalıyız," dedi düşünceli bir şekilde. "Bir iglo inşa etmeliyiz."

Sıcak montuma rağmen titriyordum ama ikizim ikna edici olabiliyordu, bu yüzden sonraki bir saat boyunca bir iglo inşa etmeye çalıştık ve neredeyse donarak ölüyorduk.

Bir damla gözyaşı yüzümden aşağı yuvarlandı. Onu çok özlemiştim. Konuşmalarımızı.

Bana sarılması. Her zaman arkamı kolladı.

Şakaklarımda bir zonklama başladı ve biraz rahatlama umuduyla burnumun kenarını sıktım.

Düşüncelerim restorandaki kara gözlü yabancıya kaydı, yanan gözleri beni hazırlıksız yakalamıştı. Daha önce bana yönelik böyle bir nefretle hiç karşılaşmamıştım ve bu çok şey ifade ediyordu - kan bağım sayesinde pek de sevilesi bir insan değildim.

Yine de o gizemli adamda bir şeyler vardı. Beni tanıyordu. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama hayatımı ortaya koyabilirdim. Hafızamı

yokladım,

Onu nerede gördüğümü hatırlamaya çalışıyordum ama ne kadar zorlarsam başım o kadar ağrıyordu.

Gözlerim geçmişime, bugünüme ve muhtemelen geleceğime -ne kadar uzun olursa olsun- tanıklık etmiş olan yatak odasında amaçsızca dolaştı. Yatak örtüsünün üzerinde yarısı tamamlanmış eskizler duruyordu; rüyalarım giren yüz­süz adam, uyanık olduğum saatlerde peşimi bırakmayan dehşete düşmüş kadınlar, ikizim. Göğsüm sıkıştı ve nefeslerim sığlaştı.

Umutsuzluk. Utanç. Hayal kırıklığı. Sekiz yıl boyunca kız kardeşimin ölümü yüzünden suçluluk duymuş, hayatıma devam edememiştim. İkizimin işkence videosu beyin hücrelerime işlenmişti ve acımı hafifletmeyi reddediyordu.

Titreyen parmaklarımla kız kardeşimin yüzünün çizimine uzandım.

"Keşke ben olsaydım Lou," diye fısıldadım, sesim titriyordu. Onun yanımda olması, onunla konuşabilmek, ona sorular sorabilmek için her şeyimi verirdim. Onu çok seviyordum, o da beni seviyordu. Beni seven tek kişi.

Büyükbabamın saati gece yarısı olduğunu söyleyerek çaldı. Saat durduğunda evin ürkütücü sessizliği geri geldi ve tüylerim diken diken oldu. Burası bir ev değil, bir hapishaneydi. Bu malikânede büyümüşüm, duvarların sakladığı dehşet gözümü kör etmişti.

Ne kadar temizlenir ve cilalanırsa cilalansın, avizeler ve mobilyalar ne kadar parlak olursa olsun, bu duvarların içinde gizlenen ve bodrumda saklanan kötülüğü gizlemek mümkün değildi.

İçimde bir düğüm oluştu ve çok geçmeden boğazımdan bir hıçkırık kaçtı, ardından birçoğu geldi. Her biri yalnızlık ve pişmanlıkla doluydu. Kız kardeşim için, kendim için ve hayatımda eksik gibi görünen başka bir şey için ağladım.

Anne sevgisi miydi? Babamın mı?

Başımı hafifçe salladım. Hiç sahip olmadığın bir şeyin yasını tutamazsın. Hiç hissetmediğin bir şeyi özleyemezsin.

Kendimi toparlayarak enerjimi restoranın gözetimine yönelttim. Kara gözlü o yabancıyla ilgili bir şey beni rahat bırakmıyordu. Güvenlik sistemlerine girdikten sonra doğru gün ve saate odaklandım. Parmaklarım klavyenin üzerinde uçuyor, onu tekrar görene kadar gözetimi hızlandırıyordu.

İfadesiz yüzünü inceledim. Koyu renk gözleri vardı. Yüz hatları köşeli ve soğuktu; keskin elmacık kemikleri, zeytin rengi teni, yarı gümüş rengi kirli sakalları ve sert bir çizgi halindeki dolgun dudakları vardı. Boğulmakta olan bir adamın bakışlarına sahipti. Yas tutan bir adamın.

Benim gibi.

Ama sonra yüzü eğildi, sanki kameraların tam olarak nerede olduğunu biliyor gibiydi ve bana doğru baktı. Ekran dondu ve içimden bir ses onun uzak durmam gereken biri olduğunu söyleyerek beni uyardı. Yine de merak beni ona bakmaya itti.

FBI veritabanında yüz tanıma sistemini çalıştırdım. Hiçbir şey çıkmadı. CIA'inkini denedim.

Hiçbir şey bulamadım. Sonra karanlık ağı denedim. Yine bir şey çıkmadı.

Aniden ayağa kalktım ve tedirgin bir şekilde volta atmaya başladım. Her engel ve cevapsız bulmaca gerginliğimi daha da artırıyordu. Derin bir nefes alıp öfkemi yatıştırmadan önce dizüstü bilgisayarımı parçalama dürtüsüyle savaştım.

Telefonum çaldı ve ona uzandım, tekrar oturdum ve kilidini açtım. Kaşlarım çatıldı.

Bilinmeyen numara: Rica ederim.

Kaşlarımı çatarak mesajı açtım ve bir ek buldum. Bir gazete makalesi. Eski kupürü okurken kaşlarım daha da çatıldı. Ekranımda bir çocuk resmi belirdi. Belli belirsiz tanıdık geliyordu ama tam olarak çıkaramıyordum.

Ben: Bu kim?

Bilinmeyen numara: Kadınları kurtardığın için.

İnanılmaz bir alay benden kaçtı. *Ne tuhaf bir mafya babasıysın sen, Nico Morrelli.* Onu tamamen unutarak eski bir makaleye göz attım ve okumaya başladım.

Ashford ailesi bir başka trajediyle daha sarsıldı. 10 yaşındaki Kingston Ashford, Washington Hayvanat Bahçesi'ni ziyareti sırasında kaçırıldı.

Son yıllarda, Senatör Ashford'un söylentilere konu olan faaliyetleri ailesini hedef haline getirmiştir.

"Söylentiler" deyince durup gözlerimi devirmek zorunda kaldım. Daha çok bel altı suçlularla bariz bir ilişki gibi. Koltuğumda kaydım ve son satırı okudum.

En küçük çocuk bedelini en son ödeyecek olan. Umalım da onun akıbeti de senatörün karısınınki gibi ölümcül olmasın.

Tuhaf.

Neden biri bana Kingston Ashford hakkında bir makale göndersin ki? Bu ismi hiç duymamıştım. Hiç mantıklı gelmiyordu. Ama sonra aklıma bir fikir geldi. Ya bunun annemle bir ilgisi varsa? Annemin ölümüne tanık olmuşum.

Bu evde taciz ve işkenceye maruz kalan birçok çocuk. O gladyatör maçlarında birbirlerine düşürdükleri çocuklar.

Birkaç tuşa basarak annemin dosyalarına girdim. Dosyaları didik didik aradım, annemin bir çocuğun kaçırılmasına karıştığı fikrinin sadece bir fikir olarak kalmasını istiyordum. Bir fikir. Elbette ahlaki kurallara bağlıydı.

Hayal kırıklığıyla yüzümü ellerimin arasına aldım. Annem çok eski kafalıydı, dizüstü bilgisayarı neredeyse boştu. Belki de her şeyi yanlış yapıyordum. Ivan ilerici taraftaydı. Evet, ölmüştü ama belki de annem hâlâ onun bilgisayarını kullanıyordu?

"Mantıklı olurdu," diye fısıldadım kendi kendime. Cihazında her şeyi çoktan ayarlamış olmalıydı.

Çabalarımı değiştirdim ve birkaç dakika sonra Ivan'ın veri tabanının içindeydim. *Bingo*. Dosyayı bulmak neredeyse çok kolaydı. Bilgilerin akmaya başlaması hiç zaman almadı.

"Kingston Ashford," diye mırıldandım usulca. Dudaklarımdaki isim yabancı geliyordu.

Gelen bilgileri okudum. Washington, D.C.'de doğmuş ve dört kardeşi varmış. Annesi vurularak öldürülmüş ve daha sonra kaçırılmış. Tanrım, kötü şanstın bahset! Ama izler burada sona erdi. Kingston Ashford'un birkaç yıl önce ortaya çıkana kadar öldüğü sanılıyordu.

Ivan'ın elektronik klasöründe tek bir fotoğraf vardı ve koyu renk gözleri hemen tanıdım. Restorandaki yabancıyla, acımasız bir adama dönüşen çocuğun çizgilerinde açık bir benzerlik vardı.

Ve kalbimin derinliklerinde, nedenini biliyordum. Aksi takdirde, Ivan neden onun hakkında bilgi sahibi olsun ki?

Annemin rahmetli kocasının daha fazla bilgi saklamış olmasını dilerdim. Merak ediyordum, ancak onun ve annemin insanlara neler yaşattığını bildiğim için bilmek istememeliydim.

Titreyen bir nefes aldım, restorandaki adamdan yayılan nefret bir anda anlam kazandı. Bu aynı zamanda o boş bakışı da tamamen açıklıyordu. Ben de aynısını sık sık aynada görürdüm.

Başımı salladım ve daha fazla bilgiye sahip olabilecek başka bir siteye yöneldim. Nico Morrelli'ye ait olana. Konu insan kurbanlarını korumak olduğunda onun duvarlarını aşmam mümkün olmayabilirdi.

ama Kingston Ashford gibi biri için durum böyle olmamalı.

Adını yazdım ve daha fazla bilgi geldi.

Bratva, Cosa Nostra, İrlanda ve Yunan mafyaları, Sendika, Omertà ile bağlantılar... Liste uzayıp gidiyordu. Tanrım, belki de Ashford'lar görüldüğünden daha derindeydi.

Okumaya devam ettim, bir ekrandan diğerine geçerken ekran karardı. Lanet olsun!

Hayal kırıklığına uğramış bir halde avuçlarım klavyenin üzerine indi, dizüstü bilgisayarım protesto edercesine ötmeye başladı. Karşı izleme kendi bariyerlerimi hedef almaya devam ederse, teknoloji departmanındaki oyunumu gerçekten yükseltmem gerekiyordu.

Topuk sesleri koridorda yankılandığında masadan uzaklaşıp ayağa kalktım. Annemin Jimmy Choos'larının kusursuz sesi. Yatağımı çizimlerden temizledim ve onları yatağımın altına ittim. Çizimlerimi görmekten nefret ederdi, ikizimi hatırlattığını söylerdi. Silahımı ve bıçağımı da yatağımın altına koydum, kız kardeşimle aynı çatı altında canavar gibi yaşama alışkanlığı edinmiştik.

Makyaj masasında şiş gözlerim ve gözyaşı lekeli yanaklarımla yansımamı yakaladım ve aceleyle banyoya girip yüzüme soğuk su çarptım, tam o sırada kapım çalındı.

Derin bir nefes aldım, sonra yavaşça nefesimi verdim, soğuk zeminde yalınayak yürüdüm ve kapıyı açtım.

"Merhaba anne," diye selamladım onu tüm kargaşamı gizleyen bir sesle. Bu binadaki tek sığınağıma girmesine izin vermek için kenara çekilerek, gözleri odamın her santimetrekaresinde gezinirken odama girmesini izledim.

"Uyandığına sevindim." Yüzümü ona döndüm, ayakta durdum ve benimkiyle aynı tonda olan sarı saçlarını inceledim. Ama onunkiler boyalıydı ve yelesinde, yüzünün göstermeyi reddettiği yaşına işaret eden griler vardı. Kaliteli de olsa o kadar çok estetik ameliyat yaptırmıştı ki, gerçekte olduğundan yirmi yaş daha gençmiş gibi görünebilirdi. Ta ki gözlerine baktığınızda hiçbir ameliyatın silemeyeceği acıyı ve kaybı fark edene kadar.

"Uyanığım," diye onayladım. "Sen de öylesin." Başını salladı.

"Daha yeni geldiğimizi biliyorum ama yarın Moskova'ya gitmem gerekiyor." Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Annemin seyahat programını paylaşması ya da faaliyetlerini gerekçelendirmesi alışılmadık bir durumdu. Ancak... "Senin de gelmene ihtiyacım var."

"Neden?"

Annem gözlerini kıstı. "Yapacak daha iyi bir işin mi var?" Evet.

"Hayır."

"O zaman geliyorsun."

"Daha yeni geldik," diye itiraz ettim. "Neden yalnız gidemiyorsun?"

Her neyin peşindeyse, birçok kurbanının çoktan tir tir titrediğinden emindim. Genelde işler böyle yürürdü. Eğer Sofia Volkov'un hedefindeyseniz, kaçsanız iyi edersiniz.

İç çekti.

"Neden her şeyi bu kadar zorlaştırmak zorundasın?" Sessiz kaldım, bakışlarımız çarpışıyordu. Bir şeyler yolunda gitmiyordu. Belki de ikizimin ölümünden bu yana ilk kez burada, kalenin benim kanadımında olmasıydı. Ya da belki altıncı hissim onun paylaştığından daha fazlası olduğu konusunda uyarmıştı.

"Kalmak istiyorum," diye tekrarlardım, kaşlarımı meydan okurcasına kaldırarak. Bu malikâneyi sevmiyordum ama ondan uzakta biraz zaman geçirebilirdim. Yalnızken görevlerimi planlamak benim için daha kolaydı.

"Hayır." Bu tek kelimeyle sanki bana tokat atmış gibi sarsıldım.

"Neler oluyor anne?" Onu dürterek sordum. "Bana söylemediğin ne var?"

Çenesi sıkıştı ve kalbim çarpmaya başladı, tepkisini bekliyordum. Ona en son karşı geldiğimde bir parçamı kaybetmişim.

"Sabah ilk iş hazır ol," diye homurdandı. "Şu andan itibaren gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim. Tarihin tekerrür etmesine izin vermeyeceğim." Titreyen elini saçlarının arasından geçirdi, plastik yüz ifadesinde ıstırap vardı. "Her zaman kendini tekrar etmenin bir yolu vardır," diye mırıldandı.

Sonra daha fazla uzatmadan arkasını döndü ve beni her zamankinden daha şaşkın bir şekilde arkasından bakakaldı. *Tarih tekerrür ediyor.* Kelimeler kafatasımın içinde tekrar tekrar yankılandı. Bununla ne demek istemişti? İkizimden bahsediyor olamazdı. Öyle değil mi? İrlandalılar tarafından kaçırılan ilk çocuğu Winter Volkov'dan bahsediyor olmalıydı.

Donmuş bir şekilde arkasından bakarken zihnimdeki çarklar dönmeye devam ediyordu. Annem o kadar çok sır saklıyordu ki, bu sırların altında onun da boğulup boğulmadığını merak etmeye başlamışım.

Mutlu değildi. Onun hiç mutlu olduğunu hatırlamıyordum. Erkek ya da kadın sevgilileriyle birlikteyken bile. Hiç arkadaşı yoktu. Ve kesinlikle sperm donörüyle de mutlu değildi.

Baba. Bugüne kadar annemin hamile kalmak için neden Edward Murphy'yi seçtiğini bilmiyordum. Bunun arkasında annemin çocuk istemesi dışında başka bir şey olmalıydı.

Babamın ailesini genişletmek istemesine imkan yoktu. Murphy mafya ailesinin reisinin oğulları ve bir kızı daha vardı. Onlar hakkında bilgi edinme zahmetine hiç girmemiştim. Sahip olamayacağım şeyleri bilmek istemedim.

Kız kardeşim benim için yeterliydi. Babam kesinlikle bizi Sofia Volkov'dan kurtarmaya çalışmadı. Sonra ikizim kaçırıldı. Onu kurtarmak için harekete geçmedi ve ben bunun için onu affedemedim. Kahretsin, kendimi bile affedemedim.

Yatak odamdan çıkarken anılar göğsümde düğümleniyordu. Annemin iş ve kişisel meselelerini hallettiği ayrı bir kanadı vardı. Oraya nadiren giderdim ama şimdi cevapları almak zorundaydım. Beni karanlıkta bırakamazdı. Artık bırakamazdı. Bu sefer olmazdı.

Şatonun derinliklerine doğru ilerlerken, gök gürültüsünün sesi sanki yaklaşan kıyameti haber verircesine gökyüzünde gümbürdüyordu. Malikânenin bu tarafı zenginliklerle bezenmişti, tüm koridorlar yabancıların resimleriyle doluydu. Ailemize ait tek bir portre bile yoktu.

Köşeyi dönüp annemin süitinin kapısına geldiğimde bir an için gözlerimi kapattım. Düzensiz kalp atışlarıma rağmen nefeslerim düzenliydi.

Ortada büyük şeyler olduğunu hissediyordum ve bunları görmezden gelme lüksüm yoktu. Hayatımın sonuna kadar yetecek kadar görmezden gelmişim. *Artık yeter.*

Dışarıda gök gürültüsü çıtırdadı, sanki gökyüzü benimle aynı fikirdeydi. Ya da belki de beni kalenin benim tarafıma kaçmam için uyarıyorlardı.

Avuçlarım terledi, elimi kaldırdım ama içeriden gelen sesleri duyunca havada donup kaldım.

"Bu içeriden bir iş olmalı." Telefonun hoparlöründen gelen Perez Cortes'in aksanlı sesini tanıdım. "Hiçbir hainin nefes almadığından emin olmak için sevkیاتımızdan haberdar olan herkesi öldürdüm. Sizden de aynısını yapmanızı bekliyorum."

"Korumaları öldürteceğim," diye cevap verdi annem. Aynen böyle. Perez, tıpkı annem gibi, insan hayatına değer vermiyordu.

"Ama sadece onlar değil." Perez'in sesi pazarlığa yer olmadığını açıkça gösteriyordu. "Kızınızın da bu ceset sayısının bir parçası olmasını bekliyorum. Hayalet onun etrafında dolanıyor ve ben tesadüflere inanmam."

Kimden bahsediyordu? Bir
hayaletten mi? "O bilmiyor-"

Perez, annemin söylemek üzere olduğu şeyi yarıda kesti. "Kızınız için açık artırma, Marabella sözleşmesi ya da ölüm. Seçimini yap, Sofia."

Ben şaşkınlık içinde maun kapıya bakarken uzun bir duraklama oldu. İşler gerçekten bu noktaya mı gelmişti? Ben açık artırma bloğunda mıydım? Perez, onun Marabella düzenlemeleri ve yüksek değerli kızların açık artırmayla satılması fikri kül olup *gitmeliydi*.

Peki bahsettikleri bu hayalet kimdi?

Alaycı bir nefes verdim. Perez Cortes beni tehdit ediyordu ve ben bir hayalet için endişeleniyordum.

"O benim kızım," dedi annem tekrar. "Ona dokunmayacaksın." Sesindeki koruyuculuğu duyunca yutkundum. Rahatlamış hissetmeliydim ama bir şekilde vücudumdaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Bu sadece annemin farklı bir planı olduğu anlamına geliyordu. "Onu kocamdan korudum"-İvan Petrov bir kadının sahip olabileceği en boktan kocaydı. Zalim ve şeytandı ve neyse ki benim sorunum değildi-"ve onu senden koruyacağım."

Güldü. "Ona gerçekten uzun zaman önce bir tasma takmalıydın."

"Siktir git." Annemin sesindeki öfkeyi fark etmemek imkânsızdı. "Onun kaderine sadece ben karar veririm."

Dilimde acılık yoğunlaştı. Bana başkalarının eliyle işkence etmekten kaçınıyordu ama kendi eliyle değil. Ceza gelecekti. Her zaman gelirdi.

"O tehlikeli biri ve sen de bunu biliyorsun." Perez tekrar konuşmadan önce uzun bir duraklama daha oldu. "Ve Murphy'nin ölümüyle, artık onu korumak için yanında değil. Ne senden ne de benden."

O öldü.

Açıklama bozuk bir plak gibi sekti. Bu bir sürpriz olmamalı. Kötülüğün arasında yaşadığınızda, o sizi yakalama eğilimindeydi.

Neden üzüntü hissetmedim? Acı? Tek odaklanabildiğim bir şeylerin yanlış olduğuydu. Bu sadece berbat bir iş ilişkisi değildi. Çok az tanıdığım bir babanın ölümü de değildi. Tüm bunlardan çok daha derindi.

"Evet, o senin için bir tehlike ama benim için değil," diye tısladı annem. "O yüzden dikkat etsen iyi olur."

"O zaman onu sıraya sok, Sofia." *Tık. Sıra* sona erdi, duvara bir şey çarpmadan ve kapı açılmadan önce sessizlik kulakları sağır ediyordu. I

Orada durmuş, bakışlarımız kilitlenmişti, elim hâlâ havadaydı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Neler olduğunu bilmek istiyorum," diye talepte bulundum.

Annem kenara çekilerek kapıyı daha geniş açtı. "İçeri gelin."

Biraz şaşırmıştım ama bunu sakın bir görüntünün ardına saklayarak, hala yalınayak yanından geçtim, kapı arkamdan sessizce kapandı. Sonra pencerenin önünde durana kadar ileri geri volta atmaya başladı.

Annem uzun zamandır ilk kez telaşlanmış görünüyordu, bu da içimdeki kuşkuyu doğruluyordu. Ama yüz ifadesinden hiçbir şey söylemeyeceği anlaşılıyordu. Sessizlik içinde bekledim, bunu bozan kişi olmak istemedim.

Şezlonguna oturdu ve uyuşuk bir şekilde bana baktı.

"Sana bir şey söylemem gerek." Kalp atışlarım gıcırdayarak durdu. Farklı bir anı süzüldü. Kalbimdeki ağrıyı ve beni rahatsız eden hayaletleri görmezden gelerek, şimdi ve buraya odaklanmaya çalıştım. Şu anda kalmalıydım.

"Dinliyor musun?" Annemin sesi beni kırbaçladı. Kız kardeşimin anıları zihnimde canlanıp beni boğarken boğazımdaki yumru daha da büyüdü. Tijuana karteli ona işkence etmişti. Perez'in altında da benzer bir sonla karşılaşacak mıyım? Yerinden ne zaman ayrıldığından emin değildim ama aniden annemin elleri yanaklarımı kavradı, buz gibi parmakları derimi kazıyordu. "Ne kadarını duydun?"

Yutkundum. "Yeter."

"Perez sana ulaşamayacak." Başımı salladım, çünkü yapacak başka bir şey yoktu. Korkmuyordum. Belki de bana ulaşmasına izin vermeli ve operasyonlarını içeriden yok etmeliydim. Aslında bu kötü bir fikir değildi.

"Ne... ne... oldu...?" Kekeleydim. Babamın öldüğünü bilmek beni biraz duygulandırmalıydı. Annem kadar kalpsizleşiyor olmam beni dehşete düşürüyordu.

"Baban mı?" Annem benim söyleyemediklerimi kelimelere döktü. Başımı salladım. "O öldü."

"Ne oldu?" Boyun eğmiş bir şekilde fısıldadım.

"Juliette DiLustro." İsim bir şey ifade etmiyordu ama onun hakkında her şeyi öğrenebilirdim. "Öldüğünden beri epey zaman geçti."

Sessizlik uzadı ve başka bir şey söylemesini bekledim, söylemeyince "Hayalet kim?" diye sordum.

Annemin yüzü ilk kez rengini kaybetmişti ve konuştuğunda sesi neredeyse hiç duyulmuyordu. "nemli biri değil." Gözlerimi kıstım ve o da derin bir i çekti. "Luciano Vitale için para yıkıyor." şaşkınlıkla ona baktım. Beklediğim bu değildi. "Aslında onun karısı."

Yalan söylüyor olmalıydı. Bu açıklama hiç mantıklı değildi. Neden bunu bana hemen söylemedi? Bu kelimeyi duyunca gözlerindeki korku neden? Hayalet.

"Gerçek bu mu?" Sesimde biraz meydan okuma vardı. Onu şaşırtma sırası bendeydi.

"Evet." Bakışlarını kaçırıp pencereden dışarı, karanlık geceye baktı ve ben bunun yalan olmadığını anladım. Bu bariz bir yalandı. Bu hayaletin Luciano Vitale ve karısından daha fazlası vardı. "Dursan iyi olur, Liana, yoksa-"

Yoksa bedelini ödemek zorunda kalırdım. Başka bir işkencenin zamanı gelmiş olur.

Ellerim yumruk oldu ve gitmek için döndüm. Ancak kapıya geldiğimde, elim kapı kolundayken omzumun üzerinden baktım. Annem hâlâ aynı yerdeydi, yüzü solgundu.

"Kız kardeşimi öldürenler ölene kadar durmayacağım," dedim sessizce ve kapıyı arkamdan kapattım. Hayalet'in tam olarak kim olduğunu ve annemin operasyonlarıyla bağlantılarının ne olduğunu öğrenecektim.

Çünkü altıncı hissim bunun ikizimle bir ilgisi olduğu konusunda uyarmıştı.

Bölüm 16

Kingston

S Rossiyskaya Federatsiya'daydı. Rusya'da. Asla geri dönmeyeceğim tek ülkeydi. O Allah'ın belası ülkeye adım atmaktansa sonsuza kadar cehennemde yanmayı tercih ederim. Kingston

Ashford Rusya'da öldü. Onun yerine Hayalet doğdu.

Sadece ölümcül bir suikastçıya dönüşmek için dövülmüş, kırılmış ve parçalanmışım. Ivan ve Sofia'nın altında fiziksel dövüş eğitimim sırasında, yenilmez olmak için hevesli bir öğrenciydim. Lou'yu koruyabilmek için en korkutucu adam olacağıma dair kendime söz vermişim. Sonra, göz açıp kapayıncaya kadar, o gitti. Alexei sekiz yıl önce beni Rusya'dan çıkardığında, benden geriye hiçbir şey kalmamıştı. Bir katilden başka hiçbir şey.

Öğrendiğim her şeyi kendimi yeniden keşfetmek için kullandım. Alexei bana bağlantılar ve ilk işimi kurmamda yardım teklif etti ama sonra kendimi Omertà Dikenleri'nin içinde buldum. İnsanları bulup işlerini bitirmek konusunda çok yetenekli olduğum ortaya çıktı. Böylece, yeraltı dünyasındaki ve dışındaki güçlü insanlar için aranan bir suikastçı oldum.

Ama kimse bunu bilmiyordu. Her şeyi ismimin arkasına sakladım. Zalimliği ve kurbanımın dişlerine olan takıntımı kardeşlerimden hareketsiz bir maskenin ardına saklamayı öğrenmişim.

Çok arzu edilen bir soyadı taşıyordum ama kardeşlerimin aksine, olmak için doğduğum adamın sadece bir gölgesiydim. Kardeşlerim sürekli bana ne olduğunu soruyordu. Kaçırılmamdan bu yana geçen yılları anlatacak kelimeleri bulamıyordum. Kan dökme ve şiddet arasında büyüdüm, hayatta kalmak için savaştım, şiddet oldum. Bu benim DNA'mın ve vücudumdaki her içgüdünün bir parçasıydı.

Bu yüzden yıllar önce cehennemden kurtarılmış olsam da, hala orada, o zindanda, o dövüş ringindeymişim gibi hissettiğim zamanlar oldu.

Günleri, geceleri ve en çok da *onu* hatırlamadan gözlerimi kapatamıyordum. Uyku imkansız hale geldi, rüyalar dayanılamayacak kadar acı veriyordu. Anılar peşimi bırakmıyordu. Ailemle yeniden bağlantı kurduğumda bile bu dünyada amaçsızca dolaştım.

Ta ki ben onları tekrar bulana kadar. *Tabii ki* ikisinin de lanet olası Rusya'da, benim ulaşamayacağım bir yerde olması mantıklı olurdu.

"İyi misin?" Kayınbiraderimin sesi beni kendime getirdi ve soluk mavi bakışlarıyla karşılaşmak için döndüm. Kostya, yeğenim, onun yanında aynı pozisyonda duruyordu ve onun belalı yardımcısı gibi görünüyordu.

Alexei, Nikola Nikolaev ve metresi Marietta Taylor'ın gayrimeşru oğluydu. Nikola'nın karısı kıskanç, psikopat bir orospuydu ve Alexei'yi iki yaşındayken kaçırıp Rus mafyasının en zalim adamlarından birine teslim etmişti. Ivan Petrov. Sonunda beni ele geçiren insan kaçakçısı. Ve böylece iki hayat mahvoldu.

"Evet."

Alexei ve Aurora'nın Portekiz'deki evlerindeki parti tüm hızıyla devam ediyordu; yeşil çimenleri, insan kaçakçılığını sona erdirmek gibi ortak bir amacı paylaşan her suç örgütünden ziyaretçilerle doluydu.

Kız kardeşim Aurora, etrafı kız arkadaşları ve ziyaretçileriyle çevrili bir şekilde, onu dinliyordu. Dolu şampanya kadehini havada tutarak yudumlamış gibi yapıyor, gözleri sürekli kocasını arıyordu. Benim gözlerim de kalabalığı taradı.

"Ortadan kaybolmak istiyorsan, ben seni korurum."

Kalabalıktan nefret ettiğimi biliyordu. O da nefret ederdi. Ailesi için buna katlanıyordu ama benim midem kaldırmıyordu. Birinin kazara bana sürtünmesi düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Bugüne kadar, bir hemşire ya da doktor tarafından muayene edilirken zapt edilmek zorunda kaldım.

Ama gidersem ne halt edecektim? Rusya'ya gidemezdim ve zindanın dehşetini rüyalarımda yeniden yaşamak istemiyordum. Bu yüzden tüm konukları izledim, mutlu bir şekilde gülüyor ve son sekiz yıldır benden kaçan duygulara hayret ediyordum.

"Ben iyiyim," diye kestirip attım.

"Kingston Amca?" Kostya başını kaldırıp bana baktı. "İnsan dışından yapılmış bir evin olduğu doğru mu?" Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. "Royce Amca

Eğer kötü olursam, dişlerimi söküp evine ekleyeceğini söyledi."

"Doğru," diye onayladım, gözlerimin çimenlikte dolaşmasına izin vererek. "Ama Royce Amca'ya söyle, bir daha seni bununla tehdit ederse, bütün dişlerini almaya geleceğim. Onlar daha büyük."

"Söz mü?" Gözlerimi mutlu bir şekilde sırtan yeğenime çevirdim. Başımınla onayladım. "Ne zaman geliyor?"

"Emin değilim."

Gürültülü bir kahkaha patladı ve hepimizin gözleri Luciano'nun eşiyle birlikte durduğu gruba takıldı. Yanlarında Vasili Nikolaev ve karısı, Luca DiMauro ve Raphael Santos vardı. İkincisi Santiago Tijuana Junior'ı öldürdü.

Sekiz yıl öncesine ait anıların hücumuna karşı koyamayarak kaskatı kesildim. Hatıralar ne kadar taze olsa da dün gibi aklımdaydı.

Acı veren çığlıklar bana katlandığım tüm işkencelerden daha fazla acı verdi. Ölüm sessizliği gelene kadar saniyeler, dakikalar, saatler boyunca devam ettiler.

Gözlerimi zorla açtım ve beynimi odaklanmaya zorladım. Dehşet damarlarımı beton gibi doldurmuştu. Zihnim halsizdi ve gözlerim odaklanamıyordu. Kirpiklerimdeki kanı kırıştırdım, bakışlarım etrafa dalıp tanıdık altın telleri aradı.

Ama o burada değildi. O gitmişti. Geride kalan tek şey kan lekeli zemin ve benim boş kalbimdi.

Kapı açıldı ama irkilmeyecek kadar kırılmıştım. Daha fazla acının geleceğini biliyordum ama artık umurumda değildi. Bilincime zar zor tutunmuştum, ölümle buluşmaya can atıyordum.

Yavaşça hareket eden adamlar içeri girdi. Fısıltılar duydum ama kelimeleri çıkaramadım.

"Kingston." Soluk mavi gözleri olan bir yüz, parçalanmış bedenimi taradı. "Seni dışarı çıkarıyoruz." Dudaklarım açıldı. Hareket ettiler. Ses tellerim yandı. "Ne?"

"Getir-" Onu. Beni duyması, anlaması için dua ettim. Etrafına bakındı. "Kim?"

O, Lou'm, demeye çalıştım.

"Yaralarına burada müdahale edemeyiz," dedi biri. "Onu yakalayın ve buradan gidelim."

Etrafımdaki sesler devam etti ve bedenim yer değiştirdi. Acı dayanılmazdı, dişlerimi takırdatıyordu. Bayıldım ve o ana kadar uyanmadım.

çok geçti.

O günden beri sonumu aradım ama bir türlü gelmedi.

"Sofia Volkov'a olanları duydun mu?" Dante Leone'nin sesi anılarıma girerek dikkatimi çekti. Akli dengesi yerinde olmayan piç kurusu cinayet işlemeye hazırmış gibi görünüyordu. "Bir kızı var. Marchetti haber gönderdi. O çocuğu almamız gerek-"

"Ona dokunmayacaksın." Tehdit benden kaçtı, sakın ve ölümcül. Dante'nin gözleri kısıldı. "Yoksa inandığın Tanrı'ya yemin ederim ki seni bitiririm."

Etrafımdaki hava durgunlaştı. Yoğun bir gerilim havayı doldurmuştu, bir noktada çok fazla silahlı suçlu vardı. Alexei onu çapraz ateşten geri çekmeye çalışırken kız kardeşim bir anda ortaya çıktı ve Dante'yle arama girdi. Aurora, olduğu kişi olarak, yerinden kıpırdamayı reddetti.

"O kaltağın kızını neden savunduğunu bana söylemek ister misin?" Dante alay etti. Aurora topukları üzerinde kıpırdandı ve ben de onu nazıkçe kocasına doğru iterek ateş hattından uzaklaştırdım.

"Bir kızı olduğunu biliyor muydun?" Alexei istemsizce gerginliği artırarak sordu. Muhtemelen herkesin merak ettiği şey buydu.

Omuzlarımı silkerek endişemin üzerimden yuvarlanmasına ve güneşli öğleden sonrayı lekelemesine izin verdim. Çok sessizdi, sessizliği bozan tek ses yakındaki dalgardı.

Duygularımda en ufak bir kıpırdanma olmadan, duyurumu yüksek sesle ve net bir şekilde yapmadan önce saatime baktım.

"Sofia Volkov'un kızına dokunan olursa, dişleri şöminemi süsler."

"Senin tarafında olduğumuzu biliyorsun, değil mi?" dedi kayınbiraderim monoton bir ses tonuyla.

Kız kardeşim ve eniştem partilerindeki olaydan sonra bir konuşma yapılması gerektiğine karar vermiş olmalılar. Üzerlerini değiştirmişlerdi, muhtemelen kendilerini ilgilendirmeyen bir konuyu tartışacakları uzun bir gece bekliyorlardı. Alexei kendine özgü siyah kargo pantolonunu ve siyah elbise tişörtünü giymiş, Aurora ise dizlerine kadar inen çeyrek kollu mütevazı bir elbise giymişti.

İçeri girmeleri için kapıyı açtım.

"Çocuğunuzu mu kaybettiniz?" İçeri girdiklerinde sordum.

"Vasili ve Isabella ile birlikte," diye cevapladı Alexei son gayrimenkul alımımı değerlendirirken. Karısı dışında, üvey kardeşi ve üvey kız kardeşinden daha fazla güvendiği kimse yoktu.

Aurora'nın ışıltılı yüzü ve koyu kahverengi gözleri beni inceledi, sorular yüzeyde yüzüyordu. Kaçırılmadan önceki halime geri dönmem mümkün değildi. O parçam sadece bastırılmamıştı. Söndürülmüştü.

Kız kardeşim onu aramaya devam edebilirdi ama asla bulamazdı. "Ne oldu, Rora?"

Artık onun lakabını nadiren kullanıyordum ve muhtemelen kaçırıldığım o meşum günü hatırlattığı için gülümsemesi bir an için duraksadı. Hâlâ kendini suçluyordu.

Ağzını açtı ama sessiz kaldı, sonra başını salladı. "Yok bir şey. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim... Oradan çok hızlı çıktın."

Dikkatim, ellerini ceplerine sokmuş, duygusuz bir şekilde duran Alexei'ye yöneldi. Karısının bu işi kendi başına halletmesine izin verecekti. O sadece manevi destek için buradaydı -onun mu benim mi, emin değildim.

Kapıyı kapattım ve içecek bir şeyler almak için mutfığa doğru yürüdüm. Ben kendime ve Alexei'ye birer kadeh konyak, kız kardeşime de bir kadeh şarap koyarken ikisi de beni takip ederek masaya oturdular.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Kız kardeşimin sorusu üzerine kaşlarımı kaldırdım. "Kızı hakkında."

Tezgâha yaslandım ve içkimi yudumladım. "Öyle olsaydı, bir psikiyatriste giderdim."

Alexei yorgun bir şekilde çenesini ovuştururken Aurora alt dudağını ısırdı ve kalın kirpiklerinin altından bana baktı. Kız kardeşim tam bir baş belasıydı ama kaçırılma olayım onu yaralamıştı. İkimizi de, sadece farklı şekillerde.

Ona, onu korumak için tüm dünyayı küle çevirebileceğimi söylemek istedim ama artık aynı kişi değildim. O kadar açık sözlü değildim. Bildiğini ummak zorundaydım.

"Bir kızı olduğunu ne zamandır biliyorsun?" Alexei sonunda sordu.

Yorgun bir şekilde çenemi ovuşturdum ve bu soruya yıllarımın derinliklerine inmeden olabildiğince doğru bir şekilde nasıl cevap vereceğimi düşündüm.

Hapis cezası.

"Onları geçenlerde bir restoranda gördüm." Yarı doğruydı. Sofia'nın ikiz kızları olduğunu uzun zamandır biliyordum. Birinin hâlâ hayatta olduğunu ancak birkaç ay önce öğrenmiştim. Zorlamamayı tercih ederek başını salladı.

"Annesinin operasyonlarına dahil mi?" Bakışlarım kız kardeşime kaydı ve kocası bana hırlarken omuzları kaskatı kesildi. Keskin hareketim için içimden kendime lanet ettim ve Aurora suçluluk dolu sefil bir ifadeyle bana baktı.

Zorla gülümsedim.

"Sofia Volkov ve kızıyla ben ilgileneneğim," dedim sakince.

"İş o noktaya gelirse kızını öldürebilecek misin?"

"Evet." Hayır. Belki.

Kız kardeşim tereddüt etti. "Bundan hoşlanmadım, Kingston." Kız kardeşim FBI'da çalışıyordu, beni kaçırانları bulma ve Ivan Petrov'u öldürme konusundaki kararlılığı onu oraya götürmüştü. Ağabeylerimiz onun kariyerini desteklemişlerdi, bir sonuca ulaşması gerektiğini biliyorlardı ama son zamanlarda yeteneklerini insan kaçakçılığını sona erdirmeye odaklamıştı.

Ne yazık ki Hydra gibiydiler. Birinin kafasını kesiyorsunuz, gölgelerden iki tane daha çıkıyor. O şerefsizleri bir meşale ve benzinle içten yakmak gerekiyordu.

"Merak etme Rora," dedim telefonumu kontrol ederken ve bir savaş planı yaparken. Nico Morrelli'den bir mesaj beni bekliyordu. Mesajı açtım ve davet listesini taradım. Liana Volkov'un sıkı bir çalışma içinde olduğunu, kendisini "Prenses Leia" olarak davetli listesine eklettiğini ve Tijuana kartelindeki o salakların bunu fark etmediğini fark ettiğimde içimde bir gerilim oluştu. Biraz etkilenmiş bir şekilde, kuru bir eğlencenin içimi doldurmasına izin verdim.

Neden Santiago Tijuana Senior'un partilerinden birine katılmak istesin ki? Hasta ve sapkındılar. Raphael Santos'un onu itmesinin bir sebebi vardı. Neyse ki Nico'yu Volkov ailesiyle ilgili her şeyi radarında tutmakla görevlendirmiştim.

"Kingston, senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun," dedi kız kardeşim, kaşları endişeyle birbirine çarparak. "Ama planladığın şey her neyse, içimde hiç iyi bir his yok."

Benim akıllı küçük kız kardeşim. O alçaklarla ilgili her şey felaketle sonuçlanmaya mahkûmdu. Ama ayın her gece gökyüzünde yükselişini durduramadığı gibi ben de bunu durduramazdım.

"Her şey kontrolüm altında."

Aurora ve Alexei bakıştılar. İkisi de bana inanmadı.

Bölüm 17

Liana

I burada olmamalıydı.

Bu düşünce zihnimde tekrar tekrar çınladı. Akıllı bir kadın olduğumu düşünmek isterdim ama bu düpedüz aptalcaydı.

Moskova'ya yaptığımız hazırlıksız gezi ve ardından annemin sevgilisi Donatella ile karşılaşmamızdan sonra -ki bunun tesadüfi olmadığından emindim- iki kadından ve beni sinir bozucu bir gölge gibi takip eden korumadan kurtulmayı başardım.

Bu bana kendi işimi yapmak için aradığım fırsatı verdi. Korkunç Sofia Volkov'un vereceği cezadan korktukları için beni kaybettiklerini kabul etmeyen güvenliğimden kurtulduktan sonra kendimi tekrar Amerika'da buldum. Tijuana kartelinin aracılık ettiği anlaşma hakkında bilgi alabildim. İnsan haklarının korunması gereken D.C.'deki Kongre Binası'ndan bir sokak ötedeydim. Yine de burada suçluların ve yozlaşmış politikacıların işleyişine tanıklık ediyordum.

Babamın ölümünü ve gizemli hayaleti duyduktan sonra odama döndüm ve Juliette DiLustro hakkında bilgi aradım. Sendika'nın dört Kingpins'inden biri olan Dante DiLustro ile evli olduğu gerçeği dışında pek bir şey bulamadım. Luciano Vitale ve karısı için yapılan aramada *Entertainment Weekly*'deki birkaç fotoğraf dışında pek bir şey çıkmadı.

Bir sonraki arama konusu daha da az verimliydi. *Hayalet*. Dizüstü bilgisayarımda hayaletin kim ya da ne olduğuna dair herhangi bir ipucu bulmaya çalışıyordum. Saatlerdir uğraşıyordum ki bilinmeyen yeni bir numaradan mesaj geldi.

Telefonumu çıkardım ve kilidini açtım, mesajın daha önceki gizemli tanıdığımdan gelmesini bekliyordum. Kaşlarımı çatarak mesajı ikinci kez okudum.

Beni aramaya devam edersen, bulacağın şey hoşuna gitmeyecek. Boşuna yeraltı dünyasının en ölümcül adamlarından biri olmadım.

Başımı hafifçe salladım. Buna uyan tek bir açıklama vardı. Bunu Hayalet göndermiş olmalıydı. Ama kimdi o? O bir *erkek miydi*? Mesajı yanıtlamaya çalıştım ama geri döndü. Mesajı gönderen her kimse beni iyi tanımıyor olmalıydı. Şimdi daha da meraklanmıştım. Annemin ortaklarından herhangi birine kadar izini sürememiştim. D.C. bölgesinden hiç ayrılmadan döngü halinde dolaşmaya devam ediyordu.

Mesajın kaynağını ya da Hayalet'le ilgili herhangi bir ayrıntıyı öğrenememiştim. Ancak bu olay hakkında bilgi edindim, yani çabalarım tamamen boşa gitmemişti.

Washington'a geri dönmüştüm, düşman topraklarında bir partiye katılmıştım ve buradan canlı çıkacağımın garantisi yoktu. Annem kim bilir nerede, kim bilir ne ile meşguldü.

Bu daha da iyiydi, çünkü kendi ipuçlarımı takip etmeme izin verdi, bu da beni Tijuana karteline ait bir kumarhanede elverişli bir konuma getirdi.

Çok aptalcaydı ama sorumluluk duygumu görmezden gelemezdim. İkizimin ölümünden beri taşıdığım fazla yük gibi beni ağırlıyordu. Hatta belki de ailemizin günahlarını öğrendiğimden beri.

İyi aydınlatılmış terasta etrafıma bakındım, FBI'ın ele geçirmek için birbirini ezeceği yüzler gördüm. Suçlular dünyayı umursamadan kaynaşüyor, kollarında boş görünümlü kadınlar. Çoğunlukla reşit değillerdi. Çoğunlukla alkollü.

Bazı veritabanı manevraları sayesinde ismim davetliler listesinde yer aldı - tabii ki yüklü bir ücret ödemedim.

Bu manzara beni hasta etti. Parmaklarım tabancamı kapıp ateş etmek için kaşınıyordu, ama aklımda bir hedef vardı, bu yüzden kendimi tetikte hissetmeme izin veremezdim.

Esinti müziği terasa taşıyor, bas ve kumar makinelerinin sesi birbirine karışarak birkaç sarhoştan daha fazlasını yapışkan flaş ışıklarının altında dans etmeye itiyor gibi görünen bir ritim oluşturunuyordu.

Köşede durup insanları ve onların saçma açgözlülüklerini izledim. Kâr ve güç için, dürüstlük yerine cehaleti seçerken. Ne olursa olsun

Çünkü bu gece, etrafta dolaşan tüm bu kızlar serbest bırakılacaktı.

Gecenin serin havası tenimi yalayıp geçti; seks, alkol ve günah kokuyordu. Gürültülü kahkahaların sesi dikkatimi çekti ve terasın kuzey köşesinde, etrafı uğursuz görünümlü adamlarla çevrili kır saçlı bir adam gördüm.

Yutkundum.

Karşı köşede kimin durduğunu anlamak için tanıştırmaya gerek yoktu. Raphael Santos'la evlendikten sonra merhum oğlu Denizci McHale'in peşine düşen Santiago Tijuana. Salak herif.

Santiago Tijuana Sr. Küba'daki kartelin başına geri dönmüştü, sabıka kaydı herhangi bir diktatörünkine rakipti. Soğukkanlı tavrı ve acımasızlığı onu her teşkilatın radarında tutuyordu ama adam suçüstü yakalanmayacak kadar zeki idi.

Bakışlarım onun üzerinde gezinirken elindeki bir dövme dikkatimi çekti. Oteldeki yeşil gözlü muhteşem adamın elinde gördüğüm dövmeye benziyordu. Aynı dövme yabancının sol eline de kazınmıştı; bir kafatasının ağzında tuhaf bir sembol.

İhtimaller neydi?

İşte o zaman o yabancıyı fark ettim. Herkesin üzerinde yükseliyordu, fiziği o kadar heybetliydi ki onu daha önce nasıl fark etmediğimi merak ettim. Gölgelere doğru bir adım geri atarak bakışlarımı ondan ayırmadım. Eğer beni fark ederse, oyun biterdi.

Kimdi o?

Cevap açıktı. Tijuana kartelinin bir üyesiydi. *Yazık*, diye düşündüm, *onu öldürmek zorunda kalacağım*. Üç parçalı şık gri bir takım elbise giymiş olan onu inceledim. Kaslı vücudu çekiciydi. Koyu renk, arkaya taranmış saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti ama kadınları kendinden geçirecek olan şey çarpıcı yeşil gözleriydi. Bir de yüzü vardı, çelikten kemik yapısı ve düşüncelerini ele veren tek bir duygusu bile yoktu.

Telefonumu dikkatlice konumlandırarak bir fotoğraf çektim, inşa ettiğim yüz tanıma programının daha sonra onu teşhis etmeme yardımcı olacağını umuyordum. Eğer onu bugün öldürmezsem.

Neredeyse otuz dakika boyunca çok belli etmeden erkek grubunu izledim ve hareket etmelerini bekledim. Onlar ayrıldığında, partide dolaşan kadınlar odalarına götürülecek ve daha sonra zevkleri için başkalarına sunulacaktı. Onları kurtarmak için sadece küçük bir zamanım olacaktı, en fazla yirmi dakika.

Sonunda adamlar dağıldı ve ben de harekete geçtim. Aynada kendime bir göz attım. Uzun siyah elbisemdeki yırtmaç, uyluklarıma sarılı bıçaklara ve tabancaya erişmek için mükemmeldi. Yeterince silah getirmediğimden korkuyordum ama artık çok geçti.

Gölgelere sadık kalarak binanın güney kanadında olduğunu bildiğim odaya doğru ilerledim. Araştırmamı yapmıştım ve fark edilmeden hedefime ulaşmamı sağlayacak bir hizmetli koridoru olduğunu biliyordum.

Gözlerim etrafı taradı. Elbisemin eteklerini tutarak ışıltılı koridorda hızla ilerledim ve ilk yan kapıdan girdim. Koridora girdiğimde topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve onları alıp koşmaya başladım.

Binanın güney tarafına ulaştığımda durdum ve tabancamı çıkarmadan önce derin bir nefes aldım. Nico Morrelli'ye karanlık ağ üzerinden bir not göndermiştim. Son kadın grubunun icabına bakmıştı; bunların da icabına bakacağını biliyordum.

İNSAN TACİRİ KIZLAR GERİ ALINMAYA HAZIR. BEŞ DAKİKA.
DOĞU CAPITOL CADDESİ.

Cevap bekleme zahmetine girmedim.

Kalbim küt küt atarken kapı koluna uzandım ve iterek açmaya çalıştım.

"Siktir," diye fısıldadım. Kilitliydi ama bunu tahmin etmiştim. Saçıma uzanıp bir toka çıkardım. Sabit bir elle kapının kilidini açmam bir dakikadan az sürdü. "Açıl susam açıl."

Kapıyı itip açtım ve etrafıma bakındım. Fısıltılar ve mırıltılar artmış, korkmuş yüzler ve gözyaşı dökmüş yanaklar tüm odayı kaplamıştı.

"Merhaba hanımlar," diye selamladım onları. "Gitmek ister misiniz?"

Nefesler boşluğu doldurdu ve hep birlikte başlarını salladılar. "Güzel," diye mırıldandım. "Her şeyi geride bırakın, fazla vaktimiz yok. Bu taraftan gelin ve soldaki merdivenden çıkın. Doğu Capitol Caddesi'ne doğru şeytan peşinizdeymiş gibi koşun. Bu binadan çıktığınızda ilk sağa dönün. Bir ekip sizi bekliyor olacak ve sizi güvenli bir yere götürecektir. Anladınız mı?"

Bir tur daha baş sallama ve ardından kargaşa patlak verdi.

Son kız köşeyi dönüp gözden kaybolduğunda, ziyaretçi kapısı açıldı. Her şey bir anda oldu. Sırtım duvara çarparak ciğerlerimdeki nefesi çaldı. Silahı tutan sol elim sıkı bir tutuşla duvara doğru itildi ve boğazıma bir bıçak dayandı.

"Kadınlar nerede lan?" diye homurdandı saçları kısa kesilmiş ve kulaklığından kulaklık sarkan bir adam.

Bıçağının sivri ucu boynumu deldi ve acıttı. "Ben nereden bileyim?" Bir uyarı göndermemesi için dua ederek tısladım.

Zaman kazanmalıydım, bu pisliği üzerimden atmalıydım ki beynini dağıtabileyim ve buradan gidebileyim.

Bıçağı kavrayışı sıkılaştı, parmak eklemleri beyazlaştı. Kahretsin, tek bir dürtmeyle ölmüş olacaktım. Onu itmek için kalan tüm gücümü kullandım.

Geriye doğru sendeledi ve gözlerini kırıştırdı, savaş eğitimi almış bir kadına alışık olmadığı belliydi. Şaşkınlığı uzun sürmedi. Bir sonraki nefesinde bana saldırdı. Taşaklarına tekme atmaya çalıştım. Beni saçımdan yakaladı ve yüzüme bir tokat attı. Sertçe.

Yanağım patladı. Bir nefes verdim ama bir sonraki nefesimi alamadan bir tokat daha geldi. Dudağım şişti. Ayağına bastığımda içimde öfke kabardı, sonra taşaklarına tekme attım.

Eğildi ve bir inilti çıkardı. Geçici hareketsizliğinden yararlanarak elimi ensesine koydum ve dizimi yüzüne çarptım. Burnu çarpmanın etkisiyle kırıldı, kemiklerinin çatırtısı kulaklarıma müzik gibi geldi.

Silahımın namlusunu şakağına dayayarak daha da yaklaştım, yüzüm kulağına sadece birkaç santim kalmıştı. "Beynini uçurmak günümü güzelleştirecek," diye mırıldandım soğuk bir sesle.

"Ben de burada başı dertte bir genç kız olabileceğini düşünmüştüm." Derin, alaycı bir ses beni irkiltti ve arkamı döndüm, yumrukladığım adam unutulmuştu. Yutkunarak Kingston Ashford'dan başkasının olmayan karanlık gözlerine baktım. Ivan'ın dosyasındaki fotoğraftaki çocuğun görüntüsü gözlerimin önünden geçti ve nasıl bir cehennemden geçtiğini merak etmekten kendimi alamadım.

Sert ve acımasız bakışları, rahat duruşuyla tam bir tezat oluşturuyordu. Duvara yaslanmıştı, kollarını kavuşturmuştu ve gözleri buz gibiydi. Kalbim göğsümde gümbürdüyordu ama onu görmezden geldim, korku göstermeyi reddettim.

"Açıkçası, ben bir genç kız değilim. Şimdi kaybol, yoksa bugün iki çift taşak keserim." Gözlerimi ona diktim.

"Seni tekrar görmek güzel," dedi, kovmama aldırmadan. Tanrım, gırtlaktan gelen ses tonunda neredeyse baştan çıkarıcı bir şey vardı.

Kurbanımın iniltisi dikkatimi çekti ve şakağına vurarak onu bayılttıktan sonra beklenmedik ziyaretçiye döndüm.

"Beni takip mi ediyorsun?"

Bir buluşma tesadüftü. İki, hayatta olmaz.

"Şimdi neden seni takip edeyim ki?" Duyguları yüzünde ve gözlerinde parlıyordu, sanki bir hayalet görmüş gibiydi. Ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde, ifadesi kibar bir ilgiye dönüştü.

"Sen söyle." Dudaklarımı gergin bir şekilde yaladım. Bu adamda tedirgin edici bir şeyler vardı. Bundan hoşlanmamıştım. "Benden ne istiyorsun, Kingston Ashford?"

Sert yüzünün bir kısmını gizleyen dağınık çenesiyle gözlerinde şaşkınlık parladı. "Demek kim olduğumu biliyorsun."

"Ödevimi yaptım," diye nefes aldım. "Demek yaptın."

Bunu bir sessizlik izledi, sesinin tonuyla ilgili bir şey benimle iyi oturmuyordu. Gözleri yaralı yanağımda oyalandı, karardı. Çenesi gerildi ve başka tarafa baktı. Yüz ifadesinden tehlikeli bir şeyin gölgesi geçti, kalbimin titremesine ve sonra hızlanmasına neden oldu. Onun için.

"Neden buradasın?" Homurdandım. Gözlerindeki karanlık içimde bir şeyleri serbest bıraktı, hızlı kalp atışlarımı takip etti ve sinirlerimi kızarttı. Kaşlarımı kaldırdım, başımı yana eğdim ve bu olağandışı tepkiyi sert yüzümün arkasına sakladım.

"Hastalıklı merak."

"Bu sizi öldürtebilir."

Tamamen kaybolmadan önce gözlerinde keskin bir şey parladı. "Bir dahaki sefere şahdamarına saldır," diyerek beni duraksattı, ama sonra ben

etrafımda yarattığım grotesk sahneyi hatırladı. Belli ki bundan rahatsız olmamıştı. "Onu tam buradan kes." Kendi üzerinde, çenesinin hemen altındaki bir noktayı gösterdi. "Domuz gibi kan kaybından ölecek. Sonra dişini al. Annen sana bunu öğretmedi mi?"

Ona göz kırptım. Kingston Ashford delinin tekiydi, başka bir açıklaması olamazdı. Ama sonra sözleri kafama dank etti ve farkına vardım.

"Onu tanıyor musun?" Annem de Ivan'ın işkencesine katılmıştı. Tabii ki onu tanıyordu.

Bir tabanca çıkarıp namlusuna bir susturucu taktığında nefesim boğazımda düğümlendi. Ben daha gözümü kırpamadan silahı bana doğrulttu.

ve tetiği çekti.

Gözlerim kapandı, zihnim yıllar sonra ilk kez sessizleşti.

Bölüm 18

Kingston

T Vücudu tatmin edici bir gümbürtüyle yere yığıldı.

Kan, kulaklarımın arasında kükreyerek diğer her şeyin sesini bastırdı.

Susturucu hâlâ takılıydı, tabancayı kılıfına geri soktum ve cesede olan mesafeyi kapattım. Kıpırdamayan cesede baktım ve mermiyi ateşlediğimde çöken kırmızı sisi göz kırparak uzaklaştırdım, sonra eğildim ve pensemle bir dişi çektim.

"Ne yapıyorsun?" Liana'nın sesi mesafeliydi ve onu boş bir maskeyle beni izlerken buldum.

Seçkin politikacılar için düzenlenen partide, insan ticaretine maruz kalmış çocuk ve kadınlara gümüş tepside servis yapma geleneği her yıl devam ediyordu ve bu gelenek mutlulukla görmezden geliniyordu. Bu onların, bir iyiliğe ihtiyaç duyduklarında saygıdeğer valilere, senatörlere ve diğerlerine karşı kullanmak üzere kanıt toplama yöntemi.

Yolsuzluk hiç durmadan dönen bir çarktı. "Onun dişine ihtiyacım var."

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

"Neden?" Azı dişlerim sıkıldı. Bir türlü kurtulamadığım lanet bir alışkanlıktı bu. Aklımı başımda tutuyordu. Tüm bunlar bittiğinde kaç can almış olacağımı bilmem gerekiyordu. Liana'yı okul yıllarından beri tanıyordum; Sofia'nın tutsağıyken beni diş toplarken görmüştü. "Diş tedavisine ihtiyacın var mı?"

Hayal kırıklığım kabardı, yeni bir zirveye ulaştı ve patlamaya hazırlandı. Ödevini yaptığını ve kim olduğumu bildiğini söyledi ama beni hatırlamadığı açıktı.

"Hayır, diş tedavisine ihtiyacım yok," diye homurdandım ve beni neden hatırlamadığını düşündüm. Eğer hatırlasaydı, ev ödevi yapmama gerek kalmazdı. Nico Morrelli beni uyardı; birileri kimliğimi kurcalayıp duruyordu. Liana olmalıydı.

Benim de aklımda pek çok soru vardı ama en iyisi hiçbir şey söylememekti. Şimdilik.

Dudakları aralandı ve işte o zaman sözünü kestim, öfkem tavan yapmıştı. "Ben senin beynini dağıtmadan önce kaçman gerekmiyor mu?" Tersledim.

Doğrusu, kendi silahını bana doğrultmamasına şaşırmıştım. Onun yerine, sanki kaderine razı olmuş ve ölmeye hazırmış gibi kolu vücudunun aşağısında asılı kaldı. Altın ela gözleri benimkileri aradı ve zihninin harıl harıl çalıştığını görebiliyordum, bu kadının aslında kim olduğunu merak etmeme neden oldu.

Hatırladığım Liana Volkov değildi.

Bu seferki göğsümde yıllardır hissetmediğim garip duygular uyandırdı. Bu duygu vücudumun geri kalanına yayıldı ve bunun için ondan nefret ettim. Gitmesine ihtiyacım vardı. O benim düşmanımdı.

...Değil miydi?

Sırıtarak alay etti. "Beni öldürmeye çalışabilirsin ama başarısız olacaksın. Kırılgan erkek egonuz için adil bir uyarı."

Onun ve Lou'nun koruması olarak on yıldan fazla zaman geçirmiştım. Nasıl hatırlamaz?

Tabii ikizi öldükten sonra başına bir şey gelmediyse. Sofia ve Ivan'ın aldatıldıklarında ne kadar acımasız olabileceklerini ilk elden biliyordum. Liana o kadar travmatik bir şey yaşamış olabilir ki hafızası zarar görmüş olabilir. Ya da Lou'nun acısını hissetti. Mantıklı olurdu. İkizlerden biri acı çektiğinde, diğeri de çekerti. Biri üzgün olduğunda, diğeri de üzülyordu. İkizlerin kişilikleri çok farklı olmasına rağmen aralarında bir bağ vardı. Lou okyanus ve güneş ışığıyken Liana buz ve ateşti.

"Çok kana susamış," dedim ihtiyatla, bir zamanlar zararsız olan bu kadının çok yetenekli bir katile dönüştüğünü fark ederek.

Kirpiklerinin altından bana hararetli bir bakış fırlattı, sonra alçak, yatak odası sesiyle mırıldandı, "Ve daha doymadım, o yüzden dikkatli olmak isteyebilirsiniz Bay Ashford."

"Hayalet." Gözlerini kırıştırdı,
kafası karışmıştı.

"Affedersiniz?"

Tanrım, bir şey hatırlıyor muydu?

Ivan Petrov ve Sofia Volkov beni ölümcül bir katil olarak eğitmişlerdi. Ve çok daha fazlası. Tutsaklığımın ilk iki yılı dayanılmazdı. Ta ki onu görene kadar. Sofia ve Ivan'ın çatısı altındaki hayat, Sofia beni kızlarının koruması yapana kadar cehennem gibiydi. İkizler en umutsuz anımda benim için bir umut ışığı olmuştu. En iyi katil, en iyi tetikçi, en iyi koruma olmak için çabaladım.

Tüm bunları zihnimden uzaklaştırarak, melek yüzlü minyon kadına odaklandım. Gözleri aldatıcı bir şekilde parlıyordu, masumiyet ve ikizinin hayatına mal olan yalanlarla doluydu.

"Ben Hayalet diyorum, Bay Ashford değil. Kingston değil."

Gözlerinde bir şey titreşti. "Gizemli hayaleti araştırıyordum," dedi kaşlarını çatarak. "Demek Hayalet ve Kingston Ashford aynı kişi."

"Evet."

Ardından bir göz devirmesi geldi. "Sana nasıl istersem öyle seslenirim," diye karşılık verdi. "Ve bu Hayalet olmayacak. Şimdi beni rahatsız etmeyi bırak, yoksa seni öldürürüm."

"Devam et," diye karşılık verdim.

Dudakları hoşnutsuzlukla inceldi ve gözlerimiz kilitlendi, ikimizin de anlayamadığı bir dilde konuştuk. Ta ki o sessizliği bozana kadar.

"Biliyor musun, neredeyse beni öldürmeye çalışmanı dileyeceğim, böylece boğazını kesip bu sinir bozucu sohbete son verebilirim."

Sözleri karşısında kaslarım gerildi, aniden onun kendini yok etmeye duyduğu açlığı fark ettim.

"Güven bana buz prensesi, seni öldürmeye çalıştığımda başaracağım." Bakışları açık bir meydan okumayla parladı, kelime seçimime dikkat etti. *Eğer değil, ne zaman.* Ama nedense buna odaklanmamayı tercih etti.

"Neden buradasınız? Ve Tijuana karteliyle bağlantın nedir?" "Onları öldürmek için buradayım."

Gözleri sevinçle parladı. "Benim de. Bu gece için güçlerimizi birleştirebilir miyiz?" Tartışmaktansa kabul etmenin daha kolay olacağını bildiğimden başımı sallayarak onayladım.

Ve bir an bile gecikmedi. Dört serseri belirdi, bakışları cesedin üzerindeydi. Sonra kurşunlar uçuşmaya başladı. Liana'yı karşı kapıdan çektim ve ikimiz de bir tarafı tuttuk. Ben kendi silahımı tutarken o da kendi silahını tutuyordu.

"Sen soldaki ikisini al, ben de sağdaki ikisini alacağım," diye mırıldandı.

Gecikmeden eğildik, nişan aldık ve ateş ettik. *Bam. Bam!*

Kurşunlar sanki aynı kişi tarafından sıkılmış gibi adamların boyunlarını delip geçti. Kan fişkırdı ve cesetler yere düştü.

Benim tabancamda hâlâ susturucu vardı ama Liana'nınkinde yoktu. "Kahretsin."

Sonrasında olanlar beni derinden sarstı. Silahın yerini bıçaklar aldı ve kadın muhafızları teker teker öldürmeye başladı. Çığlıklar havayı doldurdu, kan gayzerler gibi yerlere ve duvarlara fişkırdı. Teker teker boğazlarını kesmesini hayretler içinde izledim.

Son cesedin başında durdu, vahşi ve intikamcıydı, son kurbanının hayatının sönüşünü izlerken göğsü kabarıyordu.

Başını kaldırıp bakışlarımla buluştu ve dudakları vahşi bir gülümsemeye kıvrıldı.

Sessizlik aramızdaki havayı kurşunlardan daha yüksek bir sesle deldi. Ben hareket etmedim, o da etmedi. Onun yerine bana baktı, elleri kanla ıslanmıştı ve gözleri uzaktı. Boş. Yol boyunca bir yerlerde, bu kadın bir suikastçıya dönüşmüştü.

Ve uzun zamandır ilk defa aletim kaya gibi sertleşmişti. Bir kadının bu kadar vahşice öldürmesinden tahrik olabileceğimi hiç düşünmemiştim ama işte buradaydım, *bu* kadın için yanıp tutuşuyordum.

Ve bu yüzden ondan daha da nefret ettim.

Kız kardeşine ihanetti. Kendime verdiğim bir sözü bozmaktı. Bu şehvet zehirli bir yılan gibi etimi kemiriyor, Lou'ya olan aşkımla alay ediyordu.

Neden ona baktığımda sikim ağrıyordu?

Bu kadın bir zamanlar sevdiğim kadının sadece bir yankısıydı. Aramızda çok fazla geçmiş vardı -hiçbirini hatırlamıyor gibi görünüyordu- ama geçmişlerimizin iç içe geçmesiyle, belki de aletimin ve duygularımın hain olması doğaldı.

Lou'ya olan benzerliği aklımı ve bedenimi allak bullak ediyordu. Onun huzurunda olmak kendime işkence etmek gibi bir şeydi ama yine de onu arzulamaktan kendimi alamıyordum. *Onu* arzulamak. O dudaklar... o ses... Louisa'nınkine çok benzeyen o gözler.

Tekrar kalp kırıklığı oldu. Kaybettiklerimi hatırlattı.

Öpmek için eğildi ama kısa durdu, ifadesi paramparça oldu. "Ne oldu, günışığım?"

Sibiry'a'daki bu berbat kalede tutsak olabilirdim ama Louisa yanımdayken özgürdüm. O benim kendi kişisel ışığımdı.

Güneş ışığı beni cennete götürüyordu ve onun tek yapması gereken yanımda durmaktı. Ama o gülümsediğinde tüm düşüncelerim uçup gitti. Sadece onun acıyı uyuşturma gücü vardı.

Gözlerini kaçırdı, yüzü parlak bir kırmızıya dönüştü.

"Ben kimseyi dudağından öpmedim," diye mırıldandı utanarak.

Sonra omuzları çöktü. "Hiç bir erkekle öpüşmedim."

Saçları dağınık, yanakları kızarıktı ama beni her zaman büyüleyen gözleri oldu. Altın rengi ve sıcak.

"Ben de hiç öpülmedim," diye itiraf ettim.

Gözlerini bana dikti, açıklamam karşısında şok olmuştu. Hiç konuşmadığımız bir konu vardı, bu onu kınardı. Beni de kınardı.

Yanağım sıcaktı ve yanıyordu. Kulaklarım çınliyordu. Onunlayken bunların hiçbirini düşünmek istemiyordum.

"Bu konu hakkında konuşmayalım."

Kederle başını salladı, gözlerindeki hüznü beni tanık olduğum diğer tüm dehşetlerden daha çok etkiledi. Bu dünya bizim için yaratılmamıştı, yine de kendimizi onun içinde sıkışmış bulmuştuk, hayatta kalmaya ve bulabildiğimiz her yerde ışık bulmaya çalışıyorduk. Bu durum hepimize zarar veriyordu, ama en çok Lou'ya.

Sofia ona zayıf dedi. Ama değildi. Lou merhametli ve şefkatliydi, yumuşak kalbi herkesin iyi olmasını istiyordu. Öte yandan ikizi daha sertti ve sadece kız kardeşine karşı yumuşak bir yanı vardı. Diğer herkesten nefret ederdi.

Parmaklarımı onun yumuşak saç tellerine götürdüm, güneş ışığı ve ılık bal kokusu ciğerlerime sızdı.

"Beni öpmek ister misin, günışığım?" Saçlarını burnuma götürüp derin derin içime çekerken parmaklarım titredi.

Titreyen bir nefes verdi. "Eğer istemiyorsan, hayır."

Uzunluğunu bileğime doladım. "Seninle yaparım."

Gülümsediğinde gözleri ve dudakları çok çekiciydi. Kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyordu. "Bu benim ilk öpücüğüm olacak."

"İlk öpücüğümüz."

Ayak parmaklarının üzerine kalkarak başını benimkine doğru eğdi ve kendini cömertçe sundu. Dudaklarımı onunkilere değdirmek için eğildim ve göğsüm çırpındı. Onun için çırpınıyordu.

Kendini bana doğru bastırdı, kolları beni daha derinden öpmek için etrafıma dolandı, ikimizin de hareketleri pratik değildi ve dağınıktı, dişlerimiz çarpışıyordu.

Öpüşmeyi keserek, ağır nefes alarak geri çekildi. Kalp atışlarım göğsümde hızlandı. Onun içindi. Her şey onun içindi. Artık mutlu bir adam olarak ölebilirdim.

Parmaklarımı altın sarısı saçlarında gezdirdim, yumuşaklığına ve içimde uyandırdığı tüm bu duygulara hayret ettim.

"Böyle mi hissetmem gerekiyor?" Yumuşak fısıltısı yanağıma değdi.

"Bilmiyorum ama doğru hissettiriyor." Kollarını boynuma doladı ve yüzünü boğazıma gömdü.

"Öyle," diye kabul etti, dudakları tenimde geziniyordu. "İlk öpücüğüm olduğun için mutluyum."

Çenesini parmaklarımın arasına aldım. "Senin ilk, senin son, senin tek."

Gözleri benimkileri buldu, gözlerindeki kalp kırıklığı içimi parçaladı. "Sonsuza kadar." Dudakları fısıltılı bir yemin için benimkileri buldu. "Ne kadar uzun olursa olsun."

"Uzun süreceksin," diye mırıldandım ağzına, gözlerindeki yalnızlık bizi bir arada tutmak için çığlık atıyor ve yalvarıyordu. "Buradan çıkmanın bir yolunu bulacağım. İkimiz için de."

"Kingston, eğer başaramazsam-"

Bir parmağımı dudaklarına götürdüm. "Sakın söyleme."

Göğsü titrek bir nefesle sarsılırken elimi kendi eliyle kavradı. "Eğer başaramazsam, kız kardeşimi koruyacağına söz ver." Elimini tüm gücüyle sıktı. "O benden daha güçlü ama herkesin düşündüğü kadar güçlü değil. Onu koruyacağına söz ver."

Louisa'yı reddedebileceğim hiçbir şey yoktu. Hem de hiçbir şey. Yanan bir binaya girmemi isteseydi, girerdim. Dünyayı yakıp kül etmemi isteseydi, sadece ne zaman diye sorardım.

"Her şeyi yapacağımı biliyorsun. Yani eğer bu-"

"İşte buradasın!" Benzer ama çok farklı bir ses sözümü kesti. Omzumun üzerinden geriye baktığımda ikizinin kıpır kıpır olduğunu gördüm. "Annem bizimle yemek yemek istiyor."

Kahretsin, annelerinden nefret ediyordum. Savunduğu ve olduğu her şeyden. Bu kadar kötü biri nasıl olur da Louisa gibi iyi ve nazik birini doğururdu?

Louisa geri çekildi ve yumruklarım sıkıldı, tutunma içgüdüleriyle savaştım. Sanki bununla doğmuştum. Onunla ilgili her şey içimdeki koruyuculuğu on katına çıkarıyordu.

O uzaklaşırken, bunun yıkımımızın başlangıcı olacağını fark etmemiştim.

İkizi geride kalan tek şeydi, kaybettiğim kadının bir hayaleti ama aynı zamanda bir baştan çıkarıcıydı. Bir anlığına -bu lanetli hayatta sadece bir anlığına- Lou'yu hayatıma geri almışım gibi davranma dürtüsü çok baskındı.

Louisa'yı istiyordum; Liana'yla baş başa kaldım. Lou'yu korumaya yemin ettim, ama Liana'yı koruma sözüyle baş başa kaldım - sadece zamanın bu noktasında, burada, bu berbat partide olsa bile.

Belki Louisa başına gelecekleri başından beri biliyordu? Onun ölümünü. Benim yalnız varlığım. Yanlış kardeşe doğru çekilmem.

Bu her neyse, kontrolden çıkmadan önce onu kontrol altına almalıydım.

Bölüm 19

Liana

T Hayalet.

Kingston Ashford annemin ve Perez'in korktuğu adamdı, yeraltı dünyasının en ölümcül adamlarından biriydi. Ve dikkatini bana yöneltmişti. Bu ona kitabımda kesinlikle puan kazandırdı. Gerçi onunkinde hiç hak ettiğimi düşünmüyordum.

Bu adamın beni küçümseyerek mi yoksa hayranlıkla mı izlediğine tam olarak karar veremiyordum.

Dairesine olan yolculuk kısa sürmüştü. Üzerime sıçrayan kanla otele geri dönemezdim ve Tijuana'nın muhafızlarını ortadan kaldıran suç ortağım temizlenmem konusunda ısrar etti.

Telefonumu çıkardım ve bağlantımı kontrol ettim. Bugün en azından bir şey yolunda gitmişti. Nico Morrelli tüm kadınları güvenli bir şekilde sığınaklara yerleştirmişti.

Bir sevkiyat daha durduruldu, diye düşündüm gururla.

Kingston'ın arabası durdu ve ben onun kapıyı açmasını bekleme zahmetine girmedim. Kapı koluna uzandım, aşağı doğru itiyordum ki şiddetli bir darbeye kığımın üstüne düştüm.

Karanlık gözler benimkilerle kilitlendiğinde gözlerim parladı, içimde öfke fişkırdı.

"Kapıyı bir centilmen açar," diyerek bana meydan okudu.

Sersemlemiş bir halde yerime yapışıp kaldım. En son ne zaman bir erkeğin bana karşı centilmen olmaya çalıştığını hatırlayamıyordum.

Abartılı bir iç çekiş yaptım, ancak içim onun davranışları için kadınsı bir takdirle kükredi.

"O zaman elbette," dedim rahatlayarak. "Yolu göster."

Aramızda ağır bir an geçti, gözlerim onunkileri buldu ve karanlığında boğuldu. Neden onda kurtulamadığım bir aşinalık vardı?

Tereddütle elini uzattı. Parmaklarımı yavaşça sıcak avucunun içine kaydırmadan önce iki kalp atışı boyunca ona baktım. Temas anında nefesim kesildi ve nabzım bir sinek kuşunun kanatları gibi titredi, gözlerim tenimizin değdiği yere yapıştı.

İğrenme yok. Panik yok.

Arabadan indim ve o da takım elbisesinin ceketini çıkarıp bana uzattı.

Ona şüpheli bir bakış attığımda tek söylediği "Kanı gizler." oldu.

Ağzım anlayışla sessiz bir "O" harfine dönüştü. Ceketini etrafıma sardım, misk kokulu vanilya kokusu anında beni çevreledi ve sıcak ve koruyucu bir koza içine aldı.

Aramızda biraz mesafe bırakmak için bir adım uzaklaşarak binaya girdik, kapıcı çoktan hazırды. Başımla teşekkür ettim, sonra aklım tetikte, emin adımlarla asansöre doğru ilerledim. Kingston Ashford bir panter zarafetiyle hareket ediyor ve bir yırtıcı hayvanın dikkatiyle etrafı inceliyordu.

Asansörün içine girdiğinde uzandı ve tuş takımındaki bir şifreye bastı. Asansör hızla yukarı hareket etti ve bir sonraki nefeste, çelik kapı doğrudan çatı katına açılırken pırıldadı.

Kingston önce benim girmemi işaret etti ve derin bir nefes alarak şehrin silüetine bakan geniş alana adım attım. İçerisi geniş ve çıplaktı, *ev diye* bağırان tek bir eşya bile yoktu. Duvarlar grinin çeşitli tonlarıyla kaplanmıştı ve endüstriyel bir havası vardı.

O da hemen arkamdan geldi ve asansörün kapıları kapanarak bizi bu gizemli adamın mekânında yalnız bıraktı.

Bakışlarım omzumun üzerinden geçti, devam etmeden önce bariz bir tehlikeyi işaretlemek niyetindeydim.

Aynada ikimizin yansımasını yakaladım ve nefesim kesildi. Elbisem sağlam görünmesine rağmen yüzüme ve kollarıma kan sıçramıştı. Büyük ihtimalle siyah renk her şeyi saklıyordu.

Yanağım morarmış ve dudağım şişmişti. Kısacası, berbat bir haldeydim. Bu arada, siyah kravatlı bir davetten yeni gelmiş gibi görünüyordu - ki ben de bunun tam olarak doğru olduğunu düşündüm.

"Bana temizlenebileceğim bir yer göster, ben de hemen senin yakandan d şeyim," dedim omuzlarımı geriye itip bakışlarımı yansımalarımızdan kaçıarak.

Başını eğerek koridorun en ucundaki bir kapıyı işaret etti. "Orası misafir odası. Orada yedek kıyafetler var." Birinin  zensiz saniyelerini giyme düşüncesiyle burnumu kırıştırdım. "Onlar yeni."

Cevabımı beklemedi. Onun yerine topuklarının üzerinde döndü ve başka bir kapının ardında kayboldu. Tahminimce yatak odasıydı. O odanın neye benzeyebileceğini, nasıl *kokabileceğini* düşününce içimde bir sürü tuhaf duygu savaştı.

 cimi çektim ve şehrin üzerinde kararan ufuk çizgisine son bir kez bakarak misafir yatak odasına doğru ilerledim.

 ceri girince etrafa bakındım. Basitti. Dört direkli yatak, komodin, şifonyer gibi basit eşyalar vardı. Kapıyı arkamdan kapatarak çekmeceleri kırıştırdım. Üzerlerinde hâlâ etiketleri olan birkaç giysi dışında hepsi boştu.

Banyoya doğru yürüdüm, kapıyı kapattım ve arkamdan kilitledim. Adam bugün bana yardım ediyor olabilir ama yarın beni öldürmekten çekinmeyeceğini biliyordum. *Seni öldürmeye çalıştığımda, başaracağım.* Sözleri aklımın bir köşesinde çınlıyordu, ondan ne bekleyebileceğime dair vaatleri yüksek sesle ve netti.

Kapıya yaslandım ve gözlerimi kapadım. Kingston beni hafife alıyordu ve sonunda beni öldürmeye çalıştığında onu alt edecektim.

Duşu açtım ve kanlı elbisemi çıkarırken suyun ısınmasını bekledim. Aynaya bir bakış attım ve yansımama baktım.

Kan içindeydim ve kırık görünüyordu. *Tıpkı onun gibi.* Geri  ekildim. Bu düşüncenin nereden geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama oradaydı. Kendi kırılmışlığımdan emin olduğum kadar bundan da emindim. Artık umutları ve hayalleri olan saf bir kız değildim. Bu suç dünyasına doğmuştum; muhtemelen bu dünyada  lecektim.

Hiçbir  ıkış yolu yoktu.

Suyun altına girdim ve gün boyunca işlediğim tüm günahlarımı, terimi ve kirimi temizlemesine izin verdim. Kırmızı renkli suyun aşağıya doğru akmasını izledim.

başka bir küçük, masum parçamla birlikte yok olacaktı. Yakında, eski benden geriye hiçbir şey kalmayacaktı.

Günün olayları zihnimde dönüp duruyordu ama zihnimi meşgul eden şey işlediğim cinayetler değildi. *O'ydu.* Düşmanla birlikte mücadele ederken gözleri alev alev yanıyor, kontrolü ölümcül ve gücü sarsılmazdı.

Ve sonra ona karşı hayvani bir çekim hissettim. İçimde derinlerde bir şey onun özüne tepki veriyordu. Kafamı karıştırıyor, beni yolumdan saptırıyordu.

Haşlayıcı sıcak spreyn altında bile omurgamdan aşağı bir ürperti aktı.

Umutsuzca düzensiz kalbimi sakinleştirmeye çalıştım ama hareketsiz kaldığım sürece nefes alış verişim daha da dengesizleşti. Nefes alış ve verişlerim hızlı, kırık bir ritme dönüştü. Sonra, tek bir sarsıntıyla, bir anı zihnimin ön saflarına fırladı.

"Öp beni, günüşiğim."

O da neydi öyle? Bu kelimeleri daha önce hiç duymamıştım. Öne doğru düştüm, kendimi beyaz fayansa yaslardım. Gözlerimi kapattım ama bu büyüü kaldırmaya yetmedi. Göz kapaklarımın ardında savaşılan bulanık görüntülerle daha fazla kelime geldi.

"Beni yarın yokmuş gibi öp."

Sesi biraz sertti. Tenime dokunuşu çok nazikti.

Dudaklarım dudaklarımda gezindi, sonra beni derinden öptü, beni yuttu.

İşte o zaman kokuyu hatırladı-vanilya, misk ve temiz. *Onun* gibi. Kingston Ashford gibi.

Bölüm 20

Kingston

I bir elimi saçlarımın arasından geçirdim ve burnumun kenarını sıktım. Son zamanlarda bana ne oldu böyle? Liana'yı çatı katıma geri getirmek aptalcaydı. Pervasızca. Karakterime aykırı.

Bu eve *kimseyi* getirmedim ama burada düşmanımın kızı için zırlı şövalyeyi oynuyordum.

Söz veriyorum.

Evet, öyle olmalıydı. Louisa'ya verdiğim sözü yerine getiriyordum.

Kendime bir bardak viski doldurdum ve tek seferde yudumladım, sonra bardağı barın tezgahına çarptım. Acım daha ne kadar etrafımda dolaşacaktı?

Gözlerimi kapattım, Louisa'nın görüntüleri zihnimde bir makara üzerinde titreşiyordu. Yüzü. Gülümsemesi. Gözleri.

Siktir!

Liana ve Louisa'nın görüntüleri iç içe geçmeye başlıyor, kafamı karıştırıyordu. Aynı yüz. Aynı gülümseme. Liana yanımdayken neden anılar canımı yakmıyordu?

Düşün açıldığını duydum ve Liana'nın elbisesini çıkardığını hayal ettim. Yardım edemedim ama teninin ne kadar yumuşak olduğunu merak ettim... Kahretsin! Kendime hakim olmalıydım.

Belki de zayıftım.

Belki de Louisa'yla yaşadığım gibi yeniden normal hissetmek için çaresizdim. Ben onun ilk ve sonuncusuydum. Onun benim ilk ve sonum olması gerekiyordu.

Yine de misafir odamdaki ikizini düşünüyordum. Ona dokunmak, yalamak, ısırma istiyordum. Yıllardır ilk kez günaha giriyordum ve

sefilce başarısız oluyor.

İyi bir adam değildim ve daha da kötü olan birçok kişi için çalıştım. Babam bana kazık attıktan sonra, dünyanın iyi ve kötünden ibaret olmadığını öğrenmiştim. Arada pek çok ton vardı ve hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yapmak zorundaydım.

Louisa bunların hiçbirini bana karşı kullanmadı; ne ellerimdeki kanı, ne sorumlu olduğum ölümlerin sayısını, ne de beni tüketen karanlığı.

Göğsümde kızgınlık titreyirken, daha derinlerde bir ateş yanıyor, ruhumu yalıyordu. Ya da Ivan Petrov ve Sofia Volkov'dan sonra geriye ne kaldıysa. Uzun zamandır ilk kez kendimi sinirli hissediyordum. Mantıksız. Düşüncesiz. Yapamazdım, yapmamalıydım.

-İç huzurumu tehlikeye atıyor.

Telefonum çaldı ve arayanın kimliğine bakmadan açtım. "Evet."

"Hangi cehennemdesin sen?"

Kendime sessizce küfrederek inledim. Şu anda uğraşmam gereken son kişi Dante Leone'ydi. Onun delilik anlayışı beni daha da delirtiyordu.

"Tatilde."

Bir sessizlik yankısı. "Tatil mi?" "Evet."

"Tatil," dedi yine. Tanrım, sözlerimi tekrarlaması için bir papağan mı eğitmiş?

"Evet, denemelisin."

Kıs kıs güldü. "Bu fikirden de ses tonundan *da* hoşlanmadım." Alay ettim. "Umurumda olup olmadığını sor."

"Birini bulmak için yardımına ihtiyacım var." Belli ki Dante'nin seçici duyma yetisi tam güçteydi çünkü kafasının üzerinden geçti.

"Meşgulüm."

"Ne ile?"

Kalbim daha hızlı atmaya başladı, kalın sarı saçlar, pürüzsüz porselen bir ten ve yasak olan her şey gözlerimin önünden geçti. Yanlış ikize duyduğum bu mide bulandırıcı ihtiyaç yüzünden dişlerim sıkıldı.

"*Tatilde* olmakla meşgulüm."

"Sen... Sonunda kendine bir kadın mı buldun?" Ses tonundaki inançsızlık belirgindi. Ona bir cevap vereceğimden değil. "Buldun, değil mi?" Sıkıntımı homurdanarak dile getirdim ve o da güldü. Yüksek sesle ve biraz da çılgınca. "Neden öyle demedin, *amico*?"

Ruh halim bozuldu ve göğsümde alaycı bir his belirdi.

"Phoenix'te iyi şanslar Dante," dedim, Romero'nun kızına olan takıntısını ima ederek. Adam Phoenix'e gitmek için kız kardeşiyle nişanlanacak kadar ileri gitmişti.

Aramayı sonlandırdım, durumlarımızın ironisi ve benzerliği gözümde kaçmadı - önemli bir istisna dışında: Romero kardeşlerin ikisi de hayattaydı.

Başımı hafifçe salladım, sonra gözümü kırptırdım ve misafir odasının önünde durduğumu fark ettim. Dilimi dişlerimin arasında gezdirdim, içimde kabaran tüm bu duyguları bastırmaya çalıştım ve başarısız oldum.

Liana Volkov'la karşılaştığımdan beri ilk savaşımı kaybettim.

Bölüm 21

Liana

I Sendeleyerek geri çekildim ve küvetin kenarına oturdum, bir nakliye kamyonunun gücüyle bana çarpan anı hala çevremde gizleniyordu.

Gözlerimi kapatıp başımı arkaya yasladım, akan suyun rahatlatıcı sesinin tadını çıkarıyor ve her şeyi anlamlandırmaya çalışıyordum.

Kingston'dan yayılan manyetik çekim, içimde derinlerde bir şeyi uyandırmıştı; bu o olmalıydı. Sıcak su tenimden aşağı kayarken omurgamdan aşağı bir ürperti aktı, seksim ağrıyor ve zonkluyordu.

Her zaman komada olan amım neden *şimdi* canlanıyordu?

Aptalca bir şey yapmaktansa gözlerimi kapattım ve bir elimi bacaklarımın arasından geçirip, tahrik olduğum için hassas ve sıcak olan tenimi buldum. Onun büyük elinin bana dokunduğunu hayal ettim ve kalbim hızlandı. Meme uçlarım sıkılaştı.

Başımı sallayarak, bedenimin ihanetini anlayamıyordum ama yine de onu hayal etmekten kendimi alıkoyamıyordum. Bana sahip olduğunu. İçime girmesini. Bana dokunmasını.

Farkına vardığım şey beynime çarptı ve zihnimi bir kargaşaya sürükledi.

Bana dokunmak mı?

Elimi yanmış gibi geri çektim. Bana dokunmasını istemiyordum. Kingston'ı neden isteyeyim ki? *İstemiyorum*, dedim kendi kendime. Hiçbir erkeğe ihtiyacım ya da isteğim yoktu. Yeniden yapılandırma ameliyatı onları neredeyse tamamen silmiş olmasına rağmen, yara izleri beni utandırıyor.

Tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlandı, ancak düş suyuyla hızlıca yıkandı. Yaralarım gibi. Kırık kalbim gibi.

"Öp beni, günışığım." Duymaya devam ettiğim ses bir parçamı dehşete düşürdü. Bu sözler kime söylenmişti? "Senin ilk, tek ve son öpücüğün olmak istiyorum."

Ağzım tükürükle dolmaya başladı ve dudaklarımı birbirine bastırarak kalbimi ve zihnimi sakinleşmeye zorladım. Bana neler oluyordu?

Elimi kaldırdım, ıslak saç tellerimi çekiştirdim. Keşke tüm saçlarımı yolabilseydim ve kafatasımda olması gereken deliği bulup yanlış olan her şeyin dışarı dökülmesine izin verebilseydim. Anlamadığım rüyalardan bıkmıştım.

Göğsüme zorla bir ciğer dolusu hava çektim. Nefes al. Sonra nefes ver. Tekrar. Her nefes alış ve veriş yavaşça zihnimi ve bedenimi kontrol altına aldı.

Derimin altındaki berbat kargaşayı görmezden gelerek saçlarımı ve vücudumun geri kalanını hızlıca yıkadım ve duştan çıkıp üzerime bir havlu sararak banyodan çıktım.

Çıplak ayaklarım dondu ve kapının girişinde hareketsiz kaldım.

Kingston Ashford benim -tamam, *misafir yatak odasındaydı*, rahatça duvara yaslanmış ve bir yırtıcının karanlık gözleriyle beni izliyordu. Gövdesi çıplaktı ve göğsündeki mürekkebe hayranlıkla bakmaktan kendimi alamadım. Deseni tam olarak seçemiyordum ama göğsünden sağ koluna kadar uzanıyordu ve hepsi karmaşık bir sembol karışımıyla birbirine bağlıydı.

Burada olmasından hoşlanmamıştım. Özellikle de şimdi, beni ham hissettiren o anıdan sonra.

Savunmasız. Bilinmeyenden korkan.

"Mahremiyet diye bir şey duydun mu hiç?" Sesim titriyor, kalbim boğazımda ve kulaklarımda çınılıyordu. Cevap vermedi ama nedense vücudum beklentiyle uğulduyordu. Meme uçlarım bir şey için ağrıyarak çakıllaştı. Ya da birini. Bakışlarım kot pantolonundan çıplak ayaklarına doğru kaydı. Mantıklıydı, evdeydi ama yarı çıplak halindeki bir şey beni şaşkına çevirmişti. Bir şey mi bekliyordu?

Başımı kaldırdım ve onunla gözlerimi kilitledim.

"Eğer seninle yattığımı düşünüyorsan-" Sesim neden nefes nefese çıkmıştı? O da duş almış olmalıydı çünkü gece yarısı siyahı saçlarının ucundan damlacıklar sarkıyordu. Parmaklarım vızıldadı, ona dokunma arzusu beni iliklerime kadar titretti.

"Kim uyumaktan bahsetti ki?"

Bu ima... baştan çıkarıcıydı. İğrençti. Yabancı ama tanıdık bir acıyla derim gerildi. Tıpkı rüyalarımıdaki gibi. Boşluk

Aramız benim ağır nefeslerim ve onun yakıcı bakışlarıyla
doldu. "Ne istiyorsun?" Nefes aldım.

"Kendin gel, ben de izleyeyim."

Ağzım şok içinde açıldı. Yanaklarım alevler içinde kaldı. Ciddi olamazdı. Bir şeyler ters gidiyordu ama ne olduğunu anlayamıyordum. Hayır demek için ağzımı açtım ama sesimi bulamadım. Neyim vardı benim?

Sessiz kaldığımda, günah ve cinsel zevk vaatleriyle sarmalanmış o günahkâr derin baritonuyla devam etti. "Eğer daha çekici gelirse, ben de aynısını yapabilirim."

Gözlerim kot pantolonundaki etkileyici şişkinliğe takıldı ve ağzım kurudu. Dudaklarımı yaladım, dilim kesiğin üzerinde gezindi. Acının içimdeki mantığı geri getireceğini umdum. Ama olmadı.

Bakire değildim. Özellikle utangaç değildim. Yine de kendime dokunduğum o mahrem, özel anda başka birinin beni izlemesine izin vermemle ilgili bir şey beni savunmasız hissettirdi. Teşhir edilmiş. Bir de birinin bana dokunması ve yaralarımı ilk elden hissetmesi fikri vardı. Bunun olmasına izin veremezdim.

"Dokunmak yok mu?" Ağzımdan kaçırdım. "Neredeyse başka her şeye katlanabilirim." "Dokunmak yok."

Titriyordum, ben kendime dokunurken onun mastürbasyon yaptığını görme ihtimaline karşı vücudumun verdiği tepkiyle büyülenmişim.

"Zaten pek hoşuma gitmiyor," diyerek beni şaşırtan bir itirafta bulundu. Şansım neydi ki? Bu çıkmazda yalnız olduğumu sanıyordum. "Ama sende bir şey var... Seni izlerken kendimi rahatlatabiliyorum."

Sanki bir iş anlaşmasıymış gibi okudu. Hoşuma gitmemişti ama bacaklarımın arasındaki kaygan nemi hissettim.

"Yani... birbirimizi izlerken mastürbasyon mu yapıyoruz?" Başını salladı, yüzü duygusuz bir maskeye dönüşürken kara gözleri alev gibiydi.

Bakışlarım rahat görünen yatağa kaydı. "Beni nerede istiyorsun?"

Zihinsel olarak kendimi tokatlamak istedim ama kelimeler çoktan ağzımdan çıkmıştı. Onlara sahip olabilirdim. Çenesini yatağa doğru eğdi ve ben de bir podyumdaymışım gibi kalçalarımı sallayarak yanından geçtim. Resmen aklımı kaçırmıştım.

Yatağa ulaştığımda, "Havluyu çıkar," diye emretti.

İstemedenden de olsa itaat ettim. Ne. Ne? *Sikeyim* mi?

Kendimi affettirmem gerekiyordu, ben de "Pantolonunu çıkar" diye karşılık verdim. Omzumun üzerinden baktım ve onu kıcıma bakarken yakaladım. "Hey, buraya bak."

"Sırtındaki ne?" diye sordu, kıcıma bakmayı bırakma zahmetine girmeden.

Sertleştım. Estetik ameliyatın silemeyeceği silik bir yara iziydi ama bunu ona söylemeyecektim.

"Birbirimizin sevişmesini izlemek konusunda anlaşmıştık, konuşmak değil. Şimdi pantolonunu çıkar; yoksa giyinip buradan gideceğim."

Dudakları kıpırdadı ama eğlencesi gözlerine hiç ulaşmadı. Sonra beni şaşırtarak kot pantolonunun düğmelerini açtı ve kaslı, dövmele kalçalarından aşağıya doğru itti. Tanrım, tam bir *numuneydi*.

Onun her bir çıplak santiminden büyülenmiş bir halde yatağa uzandım, beni rahatlıkla üzerine oturabilecek büyüklükteki sandalyeye otururken bakışlarım ondan hiç ayrılmadı ve-

Başımı salladım. *Hayır*. Bu adamın sırtına binmek istemiyordum.

"Yastıklara sırtını yasla," diye talimat verdi. "Yarı dik pozisyonda. Gözlerin bende olsun." Emrini yerine getirmemi izlerken çenesi gergindi. "Şimdi bacaklarını aç ve kendine dokun."

Elim bacaklarımın arasına kaydığı sırada güçlü parmakları sikinin etrafını sarmıştı. Aletini okşamaya başladı, kollarındaki kaslar esniyordu. Bu -istemeyerek de olsa kabul ediyorum- o güne kadar gördüğüm en güzel manzaraydı.

Onun iç çekişiyile aynı anda dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçtı ve bizi kendi özel baloncuğumuzla sardı.

"Klitorisini çalıştırdığını göreyim."

Daha hızlı ovuşturdum, ıslaklığı etrafa yayarken onun ve benim hareketlerimin müstehcen sesleri havada titreşti. Gözlerimi kapattım, şişmiş, kaygan amımı daha önce hiç olmadığı kadar çaresizlikle okşadım. Klitorisim zonkladı ve bir parmağımı girişime soktum.

"Bana ne düşündüğünü söyle." "Sikin içimde."

Sözlerim üzerine göz kapaklarım açıldı, ifşaatım karşısında şok olmuştım. Nefesini içine çekti, eli hâlâ sikinin üzerindeydi ve okşamaya devam ediyordu. Bakışlarımı kasıklarından ayıramıyor, kendini okşamasını izliyordum. Yumruğu sikinin başını sıktı ve ucunda her yere bulaştırdığı bir damla nem belirdi.

Sıcak dalgaları uzuvlarımdan geçerken ve içimi ateşe verirken tadının nasıl olduğunu merak ettim. Tanrım, onun sikine muhtaçtım. İçimde nasıl hissedeceğimi merak ediyordum ama bu asla gerçekleşmeyecek bir şeydi. İkimiz de dokunulmaktan hoşlanmıyorsak olmazdı. Ayrıca, *yalnız çalışıyorum ve o beni öldürebilirdi.*

"Kukun sikimi boğar, sağar." Günahla sarmalanmış sesi bana öyle şeyler yaptı ki, bacaklarımın arasındaki elime baktığı için fark etmedi. Parmaklarım daha hızlı hareket etti, zevkim tırmanıyor, genişliyordu. "Seni hemen şimdi yüzümde istiyorum."

İçimden gözle görülür bir ürperti geçti. "Temastan hoşlanmadığını sanıyordum." "Sularını yalamak, çığlık atana kadar klitorisini emmek istiyorum.

zevk. Seni bayıltana kadar çalıştırırdım."

Onun ereksiyonuna bakarken dudaklarımı yaladım, en çılgın beklentilerimin ötesinde tahrik oldum.

"Siktir," diye nefes aldım, pürüzsüz derisi ve yan tarafındaki damarlarıyla çıkık sikine bakıyordum. Başından inci gibi bir sıvı damlıyordu ve o kalınlığın içime girdiğini, beni ikiye böldüğünü ve her zamankinden daha fazla doldurduğunu hayal ettim. Amım parmaklarımın etrafında sıkıştı ve inledim.

"Yüzüme," diye homurdandı. "Şimdi."

Bu kelime yatak odasında bir kırbaç gibi şakladı. İstemedenden de olsa ona itaat ettim, yataktan fırladım ve önünde durdum.

"Sana dokunmadan nasıl yaparım?" Nefes aldım. Heyecandan titriyordum.

"Dizlerini kolçakların üzerine koy," dedi alçak bir sesle. Talimatı yerine getirdim, bacaklarım müstehcen bir şekilde açıldı, amım yüzünün önünde sergilendi. Bir sonraki sözleri bacaklarımı titrettiğinde vücudum garip bir şekilde onun üzerinde asılı kaldı. Sandalyeyi hafifçe aşağı kaydırıldığını hissettim, böylece altımda konumlanmıştı. "O amcığı yüzüme oturt. Yüzümün senin uyarılmanla damlamasını istiyorum."

Vücudum hemen buna mecbur kaldı. Ağzı etrafına kapandığında tıkanmış klitorisim ağırlı bir ihtiyaçla zonkluyordu.

"Ohhhh," diye yüksek sesle inledim. Tüylerim diken diken oldu. Kukumun içinde ısı çiçek açtı. Hayatı buna bağılıymış gibi yalayıp emerken ağzı sihrini konuştu.

Sırtım dikleşti ve vücudum daha fazlasına ihtiyaç duyarak ağzına doğru sallandı. Atışının etli sesini duyabiliyordum, o kadar erotikti ki.

Yüzüne doğru eğilirken hırıldadım, parmaklarım sandalyenin başlığına gömüldü. Bacaklarım titriyordu, ne kadar tahrik olduğum için hareketlerim koordinasyonsuzdu. Ne kadar muhtaçtım. Nefes nefese kalmıştım, yüzünde mutlu bir ifadeyle beni yiyip bitirmesini izlerken göz kapaklarım ağırlaşmıştı.

Kıvrandım, sallandım ve küfrettim. Orgazmım o kadar yakındı ki neredeyse tadını alabilecektim. İçimdeki baskı daha da artıyor, aktif bir volkan gibi kıvrılıyordu. Yaladı ve emdi, dili girişime girdi ve ben sarsılıyordum, zevk beni etere sürüklerken görüşüm kararıyordu.

Beni yalamaya devam ederken ağzına karşı ürperdim, tüm kayganlığı ve meyve sularını döndürdü, sonra ben tutarsız kelimeler inlerken diliyle beni becerdi. Ben titremeye, kalçalarım sallanmaya ve ikinci bir orgazmın peşinden koşmaya başlayana kadar beni acımasızca yaladı.

Zihnim silinirken bedenim milyonlarca parçaya ayrıldı. Beyaz ve sıcak bir mutluluk dalgası bedenimi sararak beni parçalara ayırırken çığlık attım.

"Her zaman benim olacaksın," diye mırıldandı ve gözlerim ona kaydı. Sikini sarsarken kolları öfkeyle büküldü. Bakışları şişmiş amıma kilitlendi, hareketleri sertleşti ve titreyen kalçalarım sert karın kaslarının ve zonklayan amımın üzerine sıcak fiskeyeler fışkırırken alçaldı. "Louisa."

Uzun zamandır sesini duymadığım bu ismi duyduğumda, daha birkaç dakika önce şehvet ve ateşin yaktığı damarlarım buz tuttu.

Bölüm 22

Kingston

S Titriyordu, zor nefes alıyordu.

Aletim onun sıcak girişine doğru bastırđı ve vücutlarımızın neredeyse birleşmesini izledim. Onunki taze kar kadar saftı. Benimki, yıllardan beri savaşmanın.

"Emin misin, Louisa?"

O kadar sıkı, o kadar gergindi ki. Sikiimin ucu amının içine ancak girebilmişti ama duvarlarının sikimin etrafında kenetlendiğini hissedebiliyordum.

Gözleri benimkileri buldu. "Eminim, Kingston." Bana sıkıca tutunurken dudakları etime yapıştı. Kaslarım, onu benim yapmak için duyduğum yoğun ihtiyaçla titriyordu. "Beklemek istedin; bekledik. Şimdi on sekiz yaşıdayım ve seni istiyorum. İlkim, sonum, tekim."

Kalçalarım sarsıldı ve o güzel dudaklardan bir nefes alarak daha derine battım. "Benim," diye nefes nefese kaldım.

"Senin." Bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı. "Ben tamamen seninim, sen de tamamen benimsin."

Yavaşça içeri ittim, ikimiz de aşağı bakıp aletimin vücudunda kaybolmasını izledik.

Omuzlarımı kavradı, tırnakları derime batıyordu.

"O... içinde... mi?" diye nefes aldı, dudaklarını benimkilere değdirmek için yukarı kaldırdı.

Pazularım titriyordu, ağırlığımdan değil, tüm duygularımdan ve kendimi kısıtlamamdan. Dişlerimi sıktım ve onu incitmek istemediğim için sonuna kadar sokma dürtüsüyle savaştım.

"Neredeyse." Bu ona yalan söylediğim tek zamandı.

"Uyduğumuzu sanmıyorum," diye mırıldandı.

"Söz veriyorum, uyuyoruz." Bu dünyada anlamlı olan tek şey bizdik. "Rahatla, günışığım." Gözlerini sıkıca kapattı. "Beni çok iyi karşılıyorsun. Kukun benim için yaratılmış."

Gözleri açıldı, saf, filtresiz bir sevgiyle parlıyordu. Kollarını bana doladı, tırnakları sırtıma batıyordu. Beni işaretliyordu, tıpkı benim onu işaretlediğim gibi.

"Ve senin sikin... Mükemmel." Kalçaları pratik olmayan hareketlerle benimkilere doğru sallanıyor, sesi titriyordu. "Yaşadığım sürece sana ait olacağım, ama sen de bana aitsin Kingston."

"Her zaman," diye yemin ettim, kalçalarım onu tamamen doldurana kadar ileri doğru itti. Başka hiçbir şeye benzemeyen bir zevk omurgamdan yukarı fırladı ve boğazına doğru inledim. "Son nefesimi verene kadar seninim."

O bir yemin etti; ben de aynısını yaptım. Öldürüldüğü güne kadar yeminini tuttu; ben de benimkini bozdum.

Kendinden nefret etme. Kendini kınama. Kendini yok etme. Suçluluk. Öfke. Acı.

Bir daha asla.

Liana ne kadar güzel görünürse görünsün aynı hatayı bir daha tekrarlamazdım.

Bu sefer beni bitirecekti.

Başımı iki yana sallayarak ayağa kalktım. Vücudu üzerimden kaydı ve ben ondan uzaklaşırken gözlerinde ihanetle kışının üzerine düştü. Ama onun tadı, kokusu tenime sinmişti.

Neredeyse onu beceriyordum. Yaptığım şey masum değildi. Her şey çok yanlış gitti. Onu o ince belinden tutup yere çarpmamak, içine girmemek ve kendimi boşaltana kadar pistonlamamak için kendimi kontrol etmem gerekti.

Yatak odama geri döndüğüm an, hala çıplak olduğumu fark ettim. Hay sikeyim! Bir çift pijama pantolonu çekerek yatakta uyanık bir şekilde uzandım, tavana baktım ve nasıl bu kadar alçalabildiğimi merak ettim. Liana'nın bu kadar değişmesine neden olacak ne olmuş olabilir diye düşündüm.

Benim tanıdığım kız birinin boğazını nasıl keseceğini ya da öldürmek için nasıl ateş edeceğini bilmiyordu. Elleri kana bulanmamıştı. Belki de zihnim artık onu hatırlamıyordu. Onları. Belki de yol boyunca bir yerlerde zihnim kırılmıştı.

Kahretsin, belki de Lou'yu o kadar çok özlemiştim ki zihnim Liana'da onun küçük bir parçasını canlandırdı ve hâlâ benimle olduğu bir an için umutsuzluğa kapıldı.

"Öp beni, günışığım." Ellerim onun yumuşak saç tellerindeydi, yüzünü yukarı kaldırıyordu, ağzı bir kalp atışı uzağımdaydı. "Yarınımız yokmuş gibi öp beni."

Dudakları önce yumuşak, sonra daha sert bir şekilde benimkilere değdi. Yumuşak bedenini benimkine bastırarak inledi. Başparmağım boynundaki nabız noktasının üzerinde gezindi ve düzensiz kalp atışlarını hissetti.

Sevmeye değer olmadığım gerçeğine rağmen beni istedi. Ne kadar lekeli olduğuma rağmen beni sevdi. Bir katil olmama rağmen bana ihtiyacı vardı.

Ve o... şey, sevmesi en kolay kişiydi.

Parmak uçlarına doğru itti, yumuşak kalçaları kasıklarına baskı yapıyordu ve ağzına doğru homurdandım. Kolları boynuma dolandı, parmakları ensemdede dolaştı.

"Seni seviyorum Kingston," diye nefes aldı ağzımın içine. Tıkla.

Gözlerimi açtığımda bir silahın namlusunun bana doğrultulmuş olduğunu gördüm. Rüyamda gördüğüm kadının parmağı tetikteydi ve yüzünde sinirli bir ifade vardı. Hayır, rüyamdaki kadın değildi.

Bu kadından uzak durmalıyım. Yine de, burun deliklerinin genişlemesine ve göğsünün kabarmasına bakılırsa, çok geç olabilir.

Bölüm 23

Liana

KIngston Ashford pisliğin tekiydi. O uyurken boğazını kesmeli, aletini kesip blendera atmalı ve sonra da onu tamamen unutmalıydım. Bunun yerine, işte buradaydım ve ona açıklama yapma şansı veriyordum. Yüzüne doğrulttuğum silahıma verdiği etkilenmemiş tepki beni yeniden ateşlemeye yetmişti. Belki de denemeliydim.

Daha sert.

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Adım Liana, sik kafalı," dedim göğsümdeki acıyı bölümlere ayırarak. Ona, karmakarışık çarşafından sarkan uzun bacaklarına baktım ve beynimi onun sarhoş edici kokusundan arındırmak zorunda kaldım. "Louisa'yı nereden tanıyorsun?"

Bu adamın hayatına nasıl son vereceğimi düşünürken bir yandan da cevap bekledim. Yavaş ve acı verici mi, yoksa hızlı ve temiz mi?

O gittikten sonra temizlenip bir kot pantolon ve gömlek giydim. O performanstan sonra bu çatı altında kalmamın hiçbir yolu yoktu. Kulaklarımın arasındaki donuk uğultu düşünmemi zorlaştırdı ve nabzımın durulması için birkaç derin nefes almam gerekti. İkizimi tanıyordu ve sonra... vücuduma öyle şeyler yaptı ki, hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez yaşadığımı hissettim.

Belki de beni restoranda ilk gördüğü andan beri planı buydu. İğrenme dolu bir ürperti omurgamdan aşağı aktı.

Parmaklarım kafatasına bir kurşun sıkmak ya da bıçağıma uzanıp boynuna saplayarak kan kaybından ölmesini sağlamak için kaşınıyordu - acı verecek kadar yavaş.

"Sana bir soru sordum," diye homurdandım.

"Yaptın mı?" Sesinin hiç de rahatsız edici olmayan tonu artık beni *gerçekten rahatsız etmeye* başlamıştı. Korkmuyor muydu? Bir sonraki nefesini almadan önce onu öldürebilirdim ama gözleri duygudan yoksundu.

Silahımı şakağına dayadım, soğuk metal hedefiyle buluştu. "Louisa'yı nereden tanıyorsun?"

Kalbim göğsümde intikam hırsıyla gümbürdedi.

Bakışlarını ürpertici bir şekilde üzerimde gezdirdiği bir sessizlik oldu. Kısa bir tutku anını paylaştığım adam gitmişti, ondan geriye tek bir iz bile kalmamıştı.

"Bilmen gerekir," dedi. Bu adam neden *bahsediyordu*? Bu gidişle bütün gece burada kalacaktık. Birden aklıma ondan bir şey öğrenemeyeceğim geldi. Onu öldürmeliydim, yine de bu düşünceyle ellerim titredi.

"Bilseydim sana sormazdım," diye tersledim.

Sessiz kaldı, o sinir bozucu şekilde beni izliyordu. Gözlerimizi kilitli tutarak geriye doğru küçük bir adım attım. *Üzerime kan bulaşmasın diye*, ağzımda ekşi bir tatla kendime yalan söyledim. Bir adım daha.

"Şimdiden kaçıyor musun, buz prensesi?" Gözleri anlayamadığım ya da çözemediğim bir şeyle parlıyordu ve bu hoşuma gitmemişti.

Hayal kırıklığı içimde fokurdadı - bu adama, kendime, göğsümdeki açık deliğe.

Ben de patladım.

Tetiği çektim ve kurşun maun yatak başlığına, onun yattığı yerden birkaç santim öteye saplandı. Kalp atışlarım. Onun nefesleri. Düşmanlık ve kafa karışıklığı -onun ve benim- havayı boğuyordu.

Burada kalamazdım.

"Sen kafayı yemişsin," diye homurdandı, gözleri kömür gibi kararmıştı.

Masumca göz kırparak sııttım. "Ah, benim hatam. Flört etmeye çalışıyordum."

"Flört becerilerin arzulanan bir şey değil," diye mırıldandı ve parmağım tetikte sıkılaştı. "Sakin bir daha o tetiği çekmeyi aklından bile geçirme. Ölümünden geri dönerim ve seni benimle karşılaştığına pişman ederim."

Alay ettim. "Artık çok geç." Sonra döndüm ve koştum.

Dehşet midemin çukuruna yerleşti, beni ondan uzaklaştıran her adım ağır geliyordu ama bunu görmezden geldim. Dizlerimi bükmele tehdit eden titrek bacaklarımın üzerinde, kalabalık D.C. caddesinden kiralık arabama doğru koştum. Park etmişim

Birkaç saat önce partiden kaçtığım yerden çok uzak olmayan bir ara sokakta stratejik olarak.

Güneş batalı çok olmuştu ve soğuk yanaklarımı ısıtırken şehrin ışıkları titriyordu. Kingston'ın misafir odasındaki dolapta üzerime giyecek bir şeyler, hatta bana uyan bir çift tenis ayakkabısı bile vardı ama sıcak tutacak hiçbir şey, bir şapka ya da atkı bile yoktu.

Onun evine gittiğim için tam bir aptaldım. Yakışıklı bir yüzün beni çatı katına çekmesine izin veren bir aptal.

Ne düşünüyordum ki?

Tüm bu çileden kafam her zamankinden daha karışık bir şekilde çıktım.

Bir polis arabasının yanıp sönen mavi ışıkları gözüme çarptı ama kaldırımdan aşağı koşarken onu görmezden geldim. Yüksek sesli kahkahalar ve parti müziği havayı dövüyordu, yakınlarda bir gece kulübü olduğunu hayal ettim. Sarhoşluğun çeşitli aşamalarındaki insanlar, etraflarında gerçekleşen kötülüklerden habersiz bir şekilde yanımdan geçip gittiler.

"Louisa," diye seslendi tanımadığım bir ses ve her seferinde kalbimin sıkışmasına neden olan o ismi duyunca başımı çevirdim. Bir kadın el salladı ve kaşlarım çatıldı. Onu tanı mıyordum. Ve daha da önemlisi, ben Louisa değildim. Tam o sırada bir kız yanımdan uçarak geçti, neredeyse bana çarpacaktı ve arkadaşlarına katıldı. O tanıdık yalnızlık görünmez elini boynuma doladı ve boğazımdaki yumruyu yuttum.

Aynı gecede iki kez. İhtimaller neydi ki?

Belki de evren beni etrafımı saran tehlikelere karşı uyarıyordu. Anne. Karteller. Masumları kurtarmak için yaptığım zayıf girişim. Ama duramazdım. Bedenimde tek bir nefes bile kalmamışken duramazdım. İçimdeki korku, kız kardeşimin ölümünü öğrendiğimden beri beni ayakta tutan aynı öfkeye dönüştü. Zehirli ve intikamcıydı, şiddetli bir kararlılık beni ileriye götürüyordu.

Bir soğuk esinti daha geldi ve bir ürperti omurgamdan aşağı kayarken dişlerimi sıktım.

Çok fazla ölüm görmüştüm. Çok fazla acı. Geçmişimde. Şimdiki zamanımda. Bu şekilde devam eden bir geleceği düşünmeye dayanamıyordum. Bir fark yaratmaya çalışıyordum ama bunun yerine kendimi kaybetmiş gibi hissediyordum. Kana susamış. İntikam. Nefret.

Başımı salladım, tüm hayaletleri kovaladım. Onlarla uğraşmaya hazır değildim. Şimdi değil. Burada değil.

"Hey, bebeğim. Bu gece seni ısıtacak bir erkeğe ihtiyacın var gibi görünüyorsun."

Kurnazca yorumu görmezden geldim. Erkekler domuz gibiydi, saçma sapan laflar edip biriyle yatabileceklerini sanıyorlardı.

Tenis ayakkabılarım kaldırımda sessiz bir şekilde yoluma devam ettim. İnsan kalabalığı arasında ilerlerken aklımda tek bir şey vardı: kaçmak. Arabama ulaşmalı ve bu hasta şehri geride bırakmalıyım. Sokak sonunda sakinleşti ama ensemdeki tüyler diken diken oldu ve çılgınca etrafıma bakındım. Arabamı gördüm ve adımlarım duraksadı.

Kiralık arabamı buraya kadar park etmedim. Bu temel bir güvenlik kuralıydı; kendinizi asla köşeye sıkışabileceğiniz bir konuma sokmayın.

Derin bir nefes alarak karanlık gökyüzüne baktım ve nefesimi verdim. Annem gittiğimi fark etmeden önce Rusya'ya dönmem gerekiyordu. Noel'e günler kalmıştı ve o, dünyada hangi kriz yaşanırsa yaşansın hiçbir tatili kaçırmazdı.

Yürümeye başladım, adımlarım aceleci ve duyularım tetikte, gözlerimi çevremden ayırmadan. Bir mezarlık kadar sessizdi.

Ürkütücü bir ses duyduğumda tam koşuyordum. *Bip. Bip. Bip.*

Çok zayıftı ama kilise çanları da olabilirdi. Bakışlarım arabanın üzerinde gezinirken midemin çukurunda bir farkındalık oluştu. Nefesimi boşa harcamadan geri döndüm.

Ama artık çok geçti.

Ayaklarımın altındaki zemin gümbürdedi. Isı omurgamı yaktı ve etrafıma düşen sıva ve molozlarla birlikte yere düştüm. Yüzüm sert kaldırıma çarptı ve nefesim kesildi. Nefes nefese kaldım, şakağımda bir gümbürtü hissettiğimde sırtüstü dönmeye çalıştım.

Sonra her şey karardı.

Bölüm 24

Liana

"Bu o mu?" Bir adamın mırıldandığını duydum. "Eğer o değilse, Perez taşaklarımızı alacak. Kukusu olduğu sürece Santiago'nun umurunda olmaz."

"Bu o." Karanlığı dolduran bir kıkırdama kalbimi dörtlale koşturdu. "Eğer öyle değilse, onu tutacağım."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı, dilim ağzımda ağırlaştı. Hareket etmeye çalıştım ama kendimi yapamaz halde buldum. Bir arabaya doğru sürüklenirken tenimde soğuk bir ter oluştu, her hareket etimin yanmasına neden oluyordu.

Şerefsizler beni uyuşturdu.

Bir saniye sonra sert deri bir koltuğa fırlatıldım. Araba durdu ve beni arka koltukta itip kakarak yolda hızla ilerledi. Keskin bir dönüşte yere yuvarlandım ve kafatasımda şiddetli bir ağrı patladı. Belli ki gideceğimiz yere tek parça halinde varıp varmamam umurlarında değildi.

"Sofia Volkov, kızlarından birinin daha kaçırıldığını öğrendiğinde büyük silahları ortaya çıkaracaktır."

Çırpınmaya, hareket etmeye çalıştım ama nafileydi. Sakinleşmek zorundaydım; dehşetin beni ele geçirmesine izin vermeyi reddettim. Eğer yapsaydım, sarmal olurdum.

Derin bir nefes aldım ve kalp atışlarımı yavaşlatmaya odaklanarak nefesimi verdim. Bu benim sonum muydu? Hayır, olamazdı. Hâlâ çözmek gereken çok şey vardı. Hâlâ anlamadığım şeyler vardı. Düşüncelerim rüyalarımın sızan adama kaydı. Yüzü olmayan adam. Kingston Ashford ile benden saklanan bir hayalet arasında bulduğum benzerlikler.

Bundan kurtulmalı ve Kingston Ashford'un kim ve ne olduğunu ve neden meçhul adamla benzerlikler taşıdığını öğrenmeliydim.

Araba aniden durdu, tüm düşüncelerimi durdurdu ve beni bedenime geri döndürdü. Arka kapı açıldı ve bir çift güçlü el beni yerden kaldırdı. Kirpiklerimin arasından baktım ve nefesim kesildi. Belime sarılan elin üzerinde bir kafatası dövmesi vardı. Tijuana kartelinin başındaki dövmenin aynısıydı.

Şoför bir küfür mırıldandı, sonra da homurdandı: "Amcan onu ona götürmeni söyledi. Cortes'le aralarında bir anlaşma var."

"Bu geçersiz ve hükümsüzdür." Ağır, belli belirsiz tanıdık ses, beni omzunun üzerinden atıp yürümeye başlayan canavar gibi bir adama aitti. Merdivenleri çıkması uzun sürmedi. Mide bulantısı içimi dalgalandırdı - ilaçlara hiçbir zaman iyi tahammül edememiştim.

Beni bir patates çuvalı gibi tutan adam aniden durdu, sola döndü ve bir odaya girerek beni yatağa fırlattı. Vücudum yumuşak şiltede zıpladı ve bu kadar güçsüz olmaktan *nefret ettim*. Sisi üzerimden atmanın bir yolunu bulmalıyım.

Onun -herhangi birinin- bana dokunacağı düşüncesi etimi kemiriyordu. Yataktan yuvarlanmaya çalıştım ama bu lanet olası zayıflık yol vermeyi reddetti. Tanrı'ya yemin ettim, eğer bana dokunursa boğazını kesecektim.

"Sakin ol, sana dokunmak gibi bir niyetim yok."

Burun deliklerim alevlendi ve acı içinde boğazımı temizledim. "Ne?" Mırıldandım. "Bana dokunamayacak kadar iyi misin?"

Tamam, bu aptalcaydı. İlaçları suçladım. Uyuşukluk azalmaya başladığında kendimi yatakta kaymaya zorladım.

"Sana dokunmamı istiyorsan söylemen yeterli," dedi yumuşak bir gülümsemeyle. Göğsümdeki gerginlik gevşedi ve uzun bir nefes aldım. "Ama ilaçların sisteminden çıkmasını bekleyeceğiz."

Yakışıklı yüzü beni yanıltmadı. Saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti ve çenesi yeni tıraş edilmişti. Zeytin rengi teni yeşil gözlerini vurguluyordu. Çok şık giyinmişti ve normalde kadınları özel bir takım elbiseyle mi kaçırdığını yoksa bunun özel bir durum mu olduğunu merak ettim.

"Kimsin sen?" Sesimdeki düşmanlığı engelleyemeyerek sordum. Mafyadaki herhangi bir adama karşı yıllarca süren düşmanlık DNA'mın bir parçası haline gelmişti. Ayrıca, ikizimin öldürülmesinden Tijuana karteli sorumluydu. Sadece bu bile damarlarımda nefretin kaynaması için yeterliydi.

"Giovanni Agosti." Bana gülümserken abartılı bir selam verdi.

Gözlerimi devirdim. "Dur tahmin edeyim, bekarsın."

Yeşil gözleri kısılrken bile bir kez daha gülümsedi. "Nereden biliyorsun?"

Sabırım tükenmişti ve kandırılmama izin verdiğim için kızgındım, mafyadaki adamlar hakkında bildiklerimi gözden geçirdim. Giovanni Agosti'nin adını duyduğumu hatırlamıyordum ama duymam gerektiği hissinden kurtulamıyordum.

"Mateo Agosti," diye ağzımdan kaçırdım.

"Bir akrabalığın var mı?" "Amcam."

Kaşlarım çatıldı ve dişlerimi sıktım. "Boston'daki İtalyan mafyasını yönetiyor," dedim. "Tijuana karteliyle nasıl bir bağlantısı var?"

"O değil." Beni bir şahin gibi izledi. "Ben öyleyim. Santiago Tijuana benim amcam." Başımı salladım ama başka bir şey söylemedim, Agosti ailesi ve suç imparatorlukları hakkında ne kadar az şey bildiğimi açığa vurmadan ne söyleyeceğimi ya da soracağımı bilmiyordum. Hafifçe kıkırdadı. "Bana detayları sormayacak mısın? Ne de olsa bu iyi saklanmış bir sır."

Çenemi eğdim, dalgın dalgın onu izliyordum. Yeraltı dünyasında o kadar çok lanet sır vardı ki; soru sormayı uzun zaman önce bırakmıştım. Günün sonunda her şey doğru ve yanlış ve seçimlerimize bağlıydı. Soyumuz üzerinde kontrol sahibi olduğumuz bir şey değildi.

Sonunda başımı salladım. "Hayır. Benim taşıyacak yeterince kederim var. Perez Cortes ve amcan benden ne istiyor?" Bunun yerine onu dikkatle gözlemleyerek sordum.

"Amcamın başını epey ağrıttın. O kadınlardan ne kadar kazanacağını biliyor musun?"

"*Masum* kadınlar." Dişlerimi sıktım, bu işe karıştığımı inkâr etmenin bir faydasını göremedim. Beni yakalamışlardı, iş işten geçmişti. "Bazıları reşit değil."

Giovanni içini çekerek elini saçlarının arasından geçirdi. "Eğer bekleseydin, icabına bakardım."

Ona bakarken kalbim durdu, kaşlarım saç çizgime doğru fırladı. "Detaylandır," diye talep ettim.

Görevden almak için elini salladı. "Bu artık tartışmalı bir konu. Amcam seni cezalandıracaktı." Ne demek istediğini anlamam için detaylandırmasına gerek yoktu. Dediğim gibi, erkekler domuzdu. "Sonra da yaklaşan müzayedesini için seni Perez Cortes'e teslim edecekti."

"Açık artırma mı?" Bildiklerimi açıklayacak kadar ona güvenmediğim için kesin bir dille tekrarlardım. Bu açık artırma konusu son zamanlarda çok fazla ortaya atılmıştı ve ben bunu duymaktan bıkmıştım. Bir de benim doğrama tahtasına atılmam meselesi vardı.

"Önde gelen kişilerin kızlarını, onu mahveden ailelerin mafya prenseslerini topluyor." Söylenmemiş kelime havada asılı kaldı. Cortes'e kazık attığımı, masum kızları onun insan ticareti çetesinden kurtardığımı biliyordu.

Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı. Perez Cortes'i elime geçirip boynunu sıkmak istedim. Tüm operasyonunu içeriden yok etmeyi.

Ve bu benim şansımdı. Muhtemelen tek şansım.

Omuzlarımı dikleştirdim ve Giovanni Agosti'nin beni izlediğini görmek için başımı kaldırdım, gözleri sert ve tehlikeliydi. Ama yine de içimden bir ses onun amcası gibi olmadığını söylüyordu.

"İnsan kaçakçılığına karıştınız mı?"

"Çalışmıyorum. Bu sektörde çalışmak *isteyen bir* sürü kadın var, neden bu zahmete gireyim ki?"

Kollarımı göğsümde birleştirdim ve çenemi çıkardım. Haksız değildi ve bir kadının hayatını nasıl yaşayacağını seçme hakkını kabul ettiği için ona hak vermeliydim. "Şimdi, Giovanni Agosti," diye başladım kendini beğenmiş bir ifadeyle. Artık annemle uğraşmak için Rusya'ya dönmeme imkân yoktu ve kukla olmaktan bıkmıştım. "Amcanı öldürmemi ve karşılığında senin de beni Perez Cortes'e teslim etmeni ister misin?"

"Bu ilginç bir teklif," dedi gözleri parlayarak. Şaşırdıysa bile bunu belli etmiyordu. "Bana daha fazlasını anlat."

İşte en beklenmedik ittifaklar böyle kuruldu.

Bölüm 25

Liana

Giovanni Land Rover'ını insan kaçakçılığı kurbanlarının sırtından satın alınan Georgetown'daki malikanenin önüne park etmişti. Tam anlamıyla.

"Gülümsemeyi kes," diye azarladı Giovanni.

Gözlerimi devirerek bağlı ellerimi kaldırdım. "Sakin ol, ucube. Bu işe yarayacak."

Gözleri kızgınlıkla parladı. "Burada olmaktan mutluymuş gibi gülümsüyorsan hayır," diye homurdandı.

"Ağlamamı mı tercih ederdin?"

"Hayır. Ama en azından korkmuş gibi davran ki şüphelenmesin."

Beni "esir alan" kişinin hayal gücü pek zengin değilmiş gibi görünüyordu. Giovanni planımı beğendi ama uygulamamı istemedi. Sanki bunu yapacak kişi o olabilirmiş gibi. Birincisi, siki vardı. İkincisi, Santiago onun amcasıydı.

Dava kapanmıştır.

"Beni içeri alın," diye mırıldandım. "Gömleğimin altında bir bıçak var. Onunla yatak odasında yalnız kaldığımda korumalardan kurtulacaksın." Başını iki yana salladı. "Onu riske atamam-"

Öfkeli bir nefesle sözünü kestim. "Bana tecavüz etmeyecek. O kadar ileri gitmesine asla izin vermeyeceğim."

Sesim, içimde hissettiğim endişenin hiçbirini ele vermiyordu. Duygularımı saklamakta ustalaşmıştım. Görünüşe bakılırsa Giovanni de bu konuda uzmandı. Maskesinin yerine kaydığını, yüzünün sert çizgiler ve sert açılardan oluştuğunu görebiliyordum.

"Onun işini bitirdikten sonra, hizmetçilerin merdivenlerinden çıkın. Altında seni yan sokağa götürecek bir kapı var. Beni orada bekle."

Yine gözlerimi devirdim. "Lütfen demeyi öğrenmelisin."

Cevap vermeden arabadan çıktı, kapıyı çarptı ve sonra yanıma geldi. Yanağımın içini ısırđım, kalbim pek çok duyguyla çalkalanıyordu. Santiago Tijuana kız kardeşimi canlı gören son kişiydi. Bana bir cevap ve bir hayat borçluydu.

Bugün, hesaplaşacaktık. Keşke acele etmeseydim ve onu günlerce domuz gibi inletebilseydim.

Yolcu kapısı açıldı, Giovanni'nin bedeni beni saklıyordu ve ağzımı açtım, böylece ağzımı tıkayabilirdi. Bu bir ilk, diye düşündüm acı acı. Amcasını ele geçirmek için çaresiz olduğum için şanslıydı.

"Bu işe yarasa iyi olur," diye mırıldandı nefesinin altında, tıkaçı sabitlerken dudaklarını zar zor oynatıyordu.

Gözlerimi kırıştırdım ve ona bunun olacağını söyledim. Yapmak zorundaydı.

Giovanni beni omzuna attı - adamın ciddi bir mağara adamı enerjisi vardı - sonra içinde bir canavar olan küçük, sevimli bir malikaneyi çevreleyen kapıya doğru ilerledi.

Etrafta muhafızlar vardı ama kimse beni tartakladıklarını görünce tepki vermedi. Görünüşe göre bu düzenli bir olaydı.

Gösteri zamanı.

Tekmelemeye başladım, beni kız kardeşimi öldüren kartele teslim eden adama karşı savaşırken boğuk protestom zar zor duyuluyordu. Tanrı biliyordu ki annem bana işkence ederken videoyu yeterince oynatmıştı.

Sahte tutsağım malikâneye doğru ilerlerken, Giovanni'ye karşı yarım yamalak direnme çabam muhafızları kendi irademle burada olmadığımı ikna etti.

Bu plan işe yarayabilir.

Muhafızlardan biri kulaklığına "Patronun yeğeni burada," diye seslendi. "Ona haber verin."

Evet, uyar onu, diye düşündüm ukalaca, adrenalin damarlarımda pompalanırken. Herifin orada olması ve hesap vermesi gerekiyordu.

Giovanni içeri girdi, merdivenlerden yukarı çıktı ve koridorda ilerledi, ta ki düzensiz kalp atışlarımın arasından bir ses gelene kadar. Bir dizi kapı büyük bir gürültüyle açıldı ve arkamı döndüğümde hedefimi yatak odası süitinin eşiğinde gördüm.

70'lerin sapkın porno yıldızlarına benziyordu, bornoz ve terlik giymiş, boynunda altın bir zincir vardı. Hemen o anda onu bununla boğmaya karar verdim.

"Onu bana sen getirdin." Kahretsin, sesi bile kokuyordu. "Bana hâlâ kızgın olabileceğini düşünmüştüm. Onu kendine saklamak isteyeceğini-"

Giovanni onun sözünü kesti. "Sana bunun köprünün altından çok sular aktığını söylemişim amca."

Kaşlarım saç çizgime çarptı. Giovanni amcasına neden kızgındı? İnsan kaçakçılığı dışında tabii ki. Ama ben daha fazla düşünmeden Giovanni, Santiago Tijuana'nın gülünç derecede şatafatlı süitine girmiş, beni yatağın üzerine fırlatmıştı. Bir gecede ikinci kez.

Orospu çocuğu.

Bana sırtını döndü ve orada durarak amcasının görüşünü engelledi ve bana bıçağımı alma şansı verdi. Bıçağı bağlı bileklerimin arasına sakladım ve ipin bıçağın üzerinden kaymasına izin verdim. Bir kez. İki kez. Üçüncüsünü son eylemime bıraktım.

"Gidebilirsin," diye onu kovdu yaşlı herif. "Buna bir ders vermeliyim."

Giovanni'nin sertleştiğini görmekten çok hissettim. Sonra tek bir itirazda bulunmadan dışarı çıktı. Kapı arkasından kapandı, ayak sesleri her saniye azalıyordu.

Ürkütücü ve rahatsız edici sessizlik, mekânı zehir gibi doldurdu.

"Çok güzelsin." Sesi üzerimden geçti, ama ben kıpırdamadım. "Şimdi oynayacağız," diye mırıldandı Santiago, elini omurgamda gezdirerek. Dokunulmaktan duyduğum tiksintiyle savaştım, hemen tepki vermemek için kendimi zorladım. "Neden burada olduğunu biliyor musun?"

Başımı salladım, parmaklarım bıçağın etrafına dolandı ve onu sıkıca kavradı. Yaşlı Santiago bana yaslandı, küt çıkıntısı kıçımın kıvrımına sürtünüyordu. Ellerini vücudumda hissettiğimde boğazımda safra yükseldi. Beklenti boğazımı bir mengene gibi sarmış, havamı kesmişti.

Ama zihnim berrak kaldı. Yıllar süren eğitimin yapabildikleri inanılmazdı.

"Siktir, nasıl oluyor da kız kardeşinden daha güzel olabiliyorsun?" Kurşun içime yerleşti. Saldırmak istedim. Hâlâ hayattayken onu küçük parçalara ayırmak istedim ki acıyı hissedebilsin. Onun yerine bekledim. "Vahşi bir kedi gibi dövüştü. Domuz gibi kan akıttı."

Kör edici öfke kükreyerek canlandı, göğsümün kabarmasına ve kulaklarıma kan hücum etmesine neden oldu. Artık beklemek yoktu. İkizimin intikamını alma vakti gelmişti. Bu piç kurusuna bedelini ödetme zamanıydı.

Yer değiştirdim ve bıçağın beni bağlayan iplere doğru son bir kez kaymasıyla özgür kaldım. Hızlı bir hamleyle kendimi döndürerek üzerine çıktım ve bıçağımı boğazına dayadım.

"Bağırırsan kanını domuz gibi akıtırım." Saçından bir avuç tutarak yüzünü yatağa doğru ittim. "şimdi oynayalım, yaşlı adam."

"Seni aptal sürtük," diye tükürdü. "Buradan asla canlı çıkamayacaksın."

"Oh, ama yapacağım," diye söylendim. "Ama sen, yaşlı piç, öleceksin." Bıçağımın ucunu sürükleyerek boynundaki deriyi kanamaya yetecek kadar kestim ama atardamarını kesecek kadar değil.

Piç kurusu ne kadar ileri gidebileceğimi bilmiyordu.

"Benden kaçsan bile ondan kaçamayacaksın." Nefes nefese benimle dövüşmeye çalıştı. "Perez senin sonunu getirecek. Tıpkı kız kardeşini bitirdiği gibi."

Dondum kaldım, kalbim turbo moduna geçmeden önce durdu. Santiago iri cüssesiyle yer değiştirdi ama ben onu daha sıkı kavradım. Önce cevaplara ihtiyacım vardı. Ölümü çok yakında gerçekleşecekti.

"Kız kardeşimi öldürdün," diye tısladım. "Videoyu gördüm."

Benimle dövüşmeye çalıştı, ama herif çok formsuz ve şans tanımayacak kadar yaşlıydı. "Ben değildim."

Gıcır gıcır beyaz çarşaflarına kan damlıyordu. Bana karşı direndi ve ben de bıçağı boynunun dibine götürdüm. "Bir yalan daha söylersen," diye homurdandım, "kanını yavaşça akıtırım, böylece vücudundan çıkan her damla kanı hissedebilirsin."

Sakinleşti, korku bir hastalık gibi etrafını sarmıştı.

"Bu doğru. Benim gözetimim altındayken ölmedi. Perez onu aldı, sonra da Marabella mafyasıyla yaptığı anlaşmalardan birini kullanarak sattı."

Aklımdan görüntüler geçti. Vücudu küvetin içinde erirken çığlık attığı video.

"Yalancı!" İçimde öfke kabardı, oda aniden kırmızı bir sisle kaplandı. "Vücudunun parçalandığını kendi gözlerimle gördüm. Video senin yerleşkenden geldi."

Adam güldü. "Aptal sürtük." Tüm varlığımı istila eden korku ve umuttan titredim. İkizimin yaşamasını mı yoksa ölmesini mi dilemeliydim, bilmiyordum. "Üzerinde oynanmış."

Gözlerim şaşkınlıkla ama aynı zamanda umutla doldu.

"Yani yaşıyor mu?" Sesimin çatlamasını görmezden geldim. Kalbimin parçalanma şeklinin yanında bunun hiçbir önemi yoktu. Tekrar güldü ve öfkemin daha da alevlenmesine neden oldu. "Öyle mi. O. Yaşıyor mu?"

"Belki. Belki de değil."

Göğsümde umut ve umutsuzluk savaş halindeydi. Bunca yıldır onun hayatta olabileceği ihtimalini hiç düşünmemiştim.

"Annem..." Sesim, içimdeki kargaşanın hiçbirine ihanet etmiyordu. Dökülmemiş yaşlar gözlerimi yakıyordu ama düşmelerine izin vermeyi reddettim. "O ne biliyor?"

Omuz silkti. "Neden ona sormuyorsun?"

Annemin bana yalan söylediğini yeni bir nefretle fark ettim. Onun sapkın olduğunu hep biliyordum ama bu... bu onun için bile yeni bir alçaklıktı. İkizimin kurtulma şansı vardı ve annem hiçbir şey yapmadı. Lanet olası hiçbir şey!

Öfke, her zamankinden daha sıcak, içimi yaktı ve kırmızı görmeme neden oldu.

Dişlerimi sıkarak bıçağı etine daha fazla bastırdım. "Sana soruyorum, suka."

"Tahminimce her şeyi biliyor," diye homurdandı.

"Yalan söylüyorsun," dedim, sesime çaresizlik sızıyordu.

Başını çevirdi ve sırttı. "Öyle miyim?" Acının sisi içinde, benimle alay ediyor olması gerektiğini biliyordum. Oyalıyordu. "Nerede olduğunu öğrenmek istiyorsan en iyi seçeneğin Perez." Öyle mi! şimdiki zaman. Umudum daha fazla alevlenmeden ekledi, "Ölü ya da diri."

Sıkı bir öfke bandı kaburgalarımı sararak nefeslerimi sığlaştırdı. Bu öfke anneme yönelikti. Masum kadınları kullanan ve istismar eden tüm boktan yeraltı dünyasına.

Ani ve kesin bir hareketle boynunu kesip açtım. Üzerime kan bulaşmamasına dikkat ederek üzerinden kaydım. İçgüdüsel olarak kanamayı durdurmak için uzandı ama boynundaki kesik çok derindi. Bir adım geri çekildim ve nefes nefese kalışını izledim.

Kan parmaklarını ıslatarak onları kıpkırmızı yaptı.

Gözlerindeki son yaşam ışığı da sönene kadar kıpırdamadım.

Orada durup yaptığım işe bakarken, anneme asla geri dönmemeye karar verdim. Ölü ya da diri ikizimi bulacak ve onu her zaman gitmek istediği yere götürecektim.

Bölüm 26

Kingston

T Kilise, Santiago Tijuana Sr'ın yasını tutmaya -ya da ölümünü kutlamaya- gelen insanlarla dolup taşıyordu. tüm köpek ve midilli gösterisi.

Sümüklü politikacılar, çeşitli suç örgütlerinin liderleri ve yeraltı dünyasıyla bağlantılı diğer korkak suçlular vardı. İnsanların ikiyüzlülüğü beni her zaman şaşırtmıştır.

Ama sonra, Enrico Marchetti, Kian Cortes, Giovanni Agosti, Lykos Costello ve Callahanlar ile birlikte ben de buradaydım. Tabii ki Perez Cortes burada değildi, zaten kimse de olmasını beklemiyordu.

"Tijuana kartelini ele geçirmeye hazır mısınız?" Enrico Giovanni'ye sordu, Giovanni bu kiliseye adım attığından beri çok kötü bir ruh hali içindeydi. Kimse burada olmak istemiyordu ama o özellikle bir çıkış yolu arıyor gibiydi.

"Onu öldüren sen değildin, değil mi?" Aiden daha mantıklı olan Callahan'dı. Görünüşe göre amcasının sonunu Giovanni'nin getirdiğine dair kardeşleri arasında bir bahis vardı.

"Hayır."

"O zaman sorun ne?" diye sordu Enrico.

Giovanni'nin çenesi sıkıştı ve yeşil gözleri öfkeyle parladı. "Hiç sorun değil."

"Sofia Volkov'un kızı hakkında başka bir bilgimiz var mı?" Marchetti'nin sözleri tüm dikkatimi toplamamı sağladı.

"Biliyorum." Gözlerim Aiden'a dikildi. Hedefimi takip etmiyor olsa iyi olurdu, yoksa bütün dişlerini söküp onu doksan yaşında bir adam gibi gösterirdim.

Adamım. Benim karanlığım onunkinin cazibesine kapılmıştı ve aklı başında bir insan bunun felakete davetiye çıkarmak olduğunu düşünse de ben buna karşı çıkmazdım. "Kaynağı henüz doğrulamadım." Garip bir sessizlik sıramızı sardı. Buradaki erkeklerin çoğu Sofia Volkov'u ve akrabaları da dahil olmak üzere temsil ettiği her şeyi bitirmek istiyordu.

Öte yandan, benim tamamen farklı bir intikam planım vardı - Liana'nın canlı kalmasını gerektiren bir plan.

Callahan ikizlerinden biri, "Bizi merakta bırakma sevgili kardeşim," diye mırıldandı.

"Birkaç gün önce D.C.'de bir patlama oldu, görünüşe göre bomba yüklü bir araç.

Perez Cortes'in Sofia Volkov'u hedef alan bir tuzağı."

Haber yüzüme bir balyoz gibi indi, yüz ifademi boş tutarken göğsüm acı içinde kıvrıldı.

"Kızını ele geçirmemiz gerek," diye homurdandı Marchetti. Sofia karısına işkence ettiğinden beri hepimiz gibi onun da omzunda bir çip vardı. "Ve karımın bunu bilmesini istemiyorum."

"Bu bize koz verirdi," diye kabul etti Aiden. "Ama o öldü." Herkesin gözleri ona döndüğünde, "Patlamada yanmış bir ceset bulundu, Liana Volkov olduğu belirlendi," diye açıkladı.

Bunu gergin bir sessizlik izledi ama bunun içinde bulunduğumuz kutsal kurumla hiçbir ilgisi yoktu.

"Perez neden onun ölmesini istesin ki? Annesiyle bir iş ilişkisi vardı." Kian herkesin aklındaki soruyu dile getirdi. Ama ben cevabı biliyordum: Liana Perez'in işine burnunu sokmuştu. Sofia bunu kabul etmeyi reddetmiş olabilirdi ama Perez gerçeği açıkça görmüştü.

Suçluluk duygusu göğsümü sıkıştırdı, boğazımı sıktı. Liana'yı canlı ve nefes alırken gördüğüm anda yakalamalıydım, dikkatli planlamaya lanet olsun.

Aiden omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

"Bu hiç mantıklı değil." Kian'ın kaşları çatıldı. "Daha yirmi dört saat önce, Liana Volkov'un satışa sunulacağı bir açık artırma ilan etti. Elde edilen fiyat yeterli olmazsa, Marabella Mobster düzenlemelerini kullanacak." Gözlerim keskinleşti ve içimden kırmızı bir alarm geçti. Perez bu kadar aptal olamazdı. "Eğer ölmüşse neden alıcıları toplasın ki?"

"Eğer hayattaysa, onu ele geçirmemiz gerek," diye tısladı Marchetti. "Orospu annesine karşı koz istiyorum."

Ayağa fırladım ve başka bir şey söylemeden kiliseden çıktım, sonra da kardeşim Winston'a bir mesaj yazdım.

Bana aylar önce jeti için söz vermişti. Sözünü tutup tekrar ortadan kaybolmak üzereydim.

Daireme girdiğim anda keşke girmeseydim dedim.

Kardeşlerim yargıçlar, jüriler ve cellatlar gibi alanımın etrafında durdular. Ve hiç vakit kaybetmeden lanet olası sinekler gibi üzerime üşüştiler. Bu işe karışmadan, kayıtsızca duran tek kişi Alessio'ydu, en büyük, gayrimeşru kardeşim. Aslında, burada olmamayı tercih ediyormuş gibi görünüyordu.

Royce aptal gibi sırtarak, "Bir kızın olduğunu duydum," diye geveledi. "Gerçek bir kız, şişme bebek değil."

Ona yan gözle baktım. Onun bazı tuhaf eğilimleri olabilirdi, ama benim yoktu. "Yok," diye kestirip attım, Winston'a bir bakış fırlattım.

"Ona hiçbir şey söylemedim," diye homurdandı.

"Doğru," diye kabul etti Royce. "Aurora'ydı." Kardeşlerimle, özellikle de Royce'la asla paylaşılmaması gereken ayrıntılar hakkında kız kardeşimle bir konuşma yapmam gerekecekti. "Ve halka açıkladığınız, belli bir kadının yasak olduğunu söyleyen uyarıyı gördüm."

Çünkü bir söz verdim, diye düşündüm sessizce. Başka bir şey yoktu. Paylaşılan tutkunun o küçük anı önemsizdi. *Yalancı!* Omzumdaki şeytan ve melek saçmalık dedi.

"Senin için gerçekten endişeleniyorum," diye araya girdi Byron, her zamanki koruyucu ağabeyliğiyle. "Sofia Volkov'un peşinden tek başına gitmemelisin. O tehlikeli biri ve sana bir şey olmasını istemeyiz. En azından yardım etmemize izin ver."

"Yalnızken daha iyi çalışıyorum." Gerçek buydu. Ayrıca, kardeşlerim ülkemiz için öldürülürken ben hayal bile edilemeyecek şeyler yapmıştım. Alessio hariç. O da bazı pisliklere katlanmıştı ama yardım teklifini kabul edecek kadar iyi tanı mıyordum onu.

"Bunun kime ait olduğunu bulabilir misin?" Royce cevap vermeyişimi görmezden gelerek cebinden içinde bir ceset parçası olan kanlı bir çanta çıkardı.

"Ne oluyor lan?" Winston homurdandı. "O bir parmak mı?"

Alessio başını salladı. "Sen hasta bir orospu çocuğusun, Royce."

Byron saatine baktı. "Evet, Royce. Hepimizi buraya getirerek bu boku sen başlattın. Şimdi söyleyeceğini söyle ve o lanet parmağınla bir şeyler yap ki hepimiz hayatlarımıza geri dönebilelim."

"Bir iş gezisi için Venezuela'daydım." Kaşlarım havaya kalktı ama bir şey söylemedim. "Oradaki son günümde, bunu otelimde buzdolabında buldum."

"Tanrım," diye mırıldandı Byron. "Neden yerel polisi aramadın?"

Çoğunlukla yasalara uyan vatandaşlar olan kardeşlerim için bu mantıklı olabilirdi ama Royce'un yaptığı hiçbir şey mantıklı değildi. "Ve yerel polis orada çok yozlaşmış durumda."

Royce'a bakmadan, "Ve bunu bana getirmen gerektiğini düşündün, neden?" diye sordum.

"Çünkü Hayalet'e gönderilmişti. Ya da Kingston Ashford'a."

Gerilim arttı, havada bir şeyler değişti. Elim uzattım ve dondurucuya doğru ilerledim. Boş bir yere attıktan sonra arkamı döndüm ve hepsiyle yüzleştirdim.

"Bir dahaki sefere e-posta yaz. Ve bana vücut parçaları getirme," diye tersledim. "Diş olmadıkları sürece."

"Tanrım, işte başlıyoruz," diye homurdandı Winston. "Ama bunu Billie'nin önünde yapma. Senin yanında olmaktan hâlâ korkuyor." Byron duvara yaslandı, Royce'u susturmak için acele etmiyordu. "Ama çılgın kardeşimizin işini bitirmek istiyorsan," diye devam etti Winston, Royce'a sert bir bakış atarak, "cesedi gömmene yardım edeceğim."

"Yardıma ihtiyacım olmayacak," dedim, sözlerim duvarlarda yankılanarak. Royce sırtıttı. "Keşke o kadar iyi olsaydın."

"Öyleyim." Sesimde böbürlenme yoktu. Sofia ve Ivan'ın parmakları altında hayatta kalabilmek için her şeyde en iyi olmak zorundaydım. Yaşayan bir kabusla dönüşmeliydim.

Bir an için gergin bir sessizlik hüküm sürdü, sonra Royce'un gür kahkahası ortalığı doldurdu. Her Geyde bir mizah gören tek kişi oydu. Bu herkesi çıldırtmaya yeterdi.

"Vücudunuzun bir parçası bir yana, hepiniz burada gerçekten ne yapıyorsunuz?" diye sordum.

"Yatağının başucunda neden bir kurşun var?" Byron konuyu değiştirdi.

"Neden benim yatak odamdaydın?"

"Royce bizden saklandığınıza ikna olmuştu," diye kestirip attı.

İnançsızlığım başımı eğmeme ve kollarımı kavuşturmamaya neden oldu. "Yatak odasında mı?"

Bazen kardeş sahibi olmak berbat bir şeydi. Çok meraklılardı. Bu son bilgileri nasıl edindiklerini bile bilmiyordum. D.C.'de nadiren kalmamın ve dünyanın dört bir yanında kimsenin bilmediği mülklerimin olmasının nedeni buydu.

Yüzümdeki boş ifadeyle gözlerimin kardeşlerimin her birinin üzerinde dolaşmasına izin verdim. "Banyolarıma da bakmak ister misin?"

Winston kollarını kavuşturdu ve, "Çok geç, Royce bunu çoktan yaptı," dedi.

"Mahremiyet yabancı bir kavram olmalı," diyerek gözlerimi kardeşime diktim. "Burayı almayı kabul ettiğimde hepiniz bana mahremiyet sözü vermiştiniz," diye hatırlattım onlara. "Sizin için yaptığım anahtarlar sadece acil durumlar için."

"Çoğumuz senin çatı katını gözetlemeye gitmedik." Alessio kuru bir ifadeyle bana baktı. Sonra gözlerini Royce'a dikti. "Sadece parmağı cebinde olan adam yaptı."

"Kimse burnunu sokmuyordu," diye düzeltti Royce onu. "Sizin için temizlemek istedik."

"Şu burnunu sokma ve temizlik meselesini kapatır mısın?" Winston parmaklarının arasında bir sigara yuvarlayarak söylendi.

"Kingston'ın bir kızı varsa, onu incelemeliyiz." Royce bazen hiç mantıklı konuşmuyordu. "Ve eğer sana ateş ediyorsa-" Elleri ceplerine soktu ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Evet, buna izin veremeyiz."

"Ben. Yok. Yok. Kızım." Dişlerim o kadar sıkılmıştı ki azı dişlerim çatlamak üzereydi.

Royce gözlerini devirerek, "Ohhh... okaaaay," dedi.

Bakışlarım, omuzlarını silkip ellerini teslimiyetle kaldıran Winston'a kaydı. "Bana bakma."

"Kim bu kız?" Byron bana baktı, gözlerinde gerçek bir ilgi ve endişeden başka bir şey yoktu. "Sadece onunla tanışmak istiyoruz."

Onların yanından geçip bara doğru ilerledim. Eğer kardeşlerim biraz daha kalmayı planlıyorlarsa, sert bir içkiye ihtiyacım olacaktı.

Kendime bir bardak viski doldurdum, sonra omzumun üzerinden baktım. "Keyfinize bakın."

Winston başını salladı. Karısı için alkolü bırakmıştı. Alessio ve Byron kendilerine içki koydular, Royce da bira içmeye gitti.

Royce önceki konuya geri dönerek, "Biliyor musun küçük kardeşim, eğer seni öldürmeye çalışıyorsa, onu serbest bırakman gerekebilir," dedi.

Ne yazık ki. "Bu kız doğru kişi olmayabilir."

"Benim bir kız arkadaşım yok," diye tekrar belirttim. Belli ki yavaş kavıyordu. "Yanlış bir varsayımda bulundun. Yine."

"Benim duyduğum bu değil," diye mırıldandı Royce. "Yatak başlığındaki o kurşun, trajediye doğru giden yıldız aşıkların olduğunu söylüyor."

"Romeo ve Juliet için işe yaramıştı," diye kestirip attım. Byron, "Sonunda öldüler," diye işaret etti.

Omuz silktim. "Hepimiz bir gün öleceğiz."

"Ürkütücü ama doğru," diye kabul etti Alessio. "Kız arkadaşının seni öldürmek istemesinin bir nedeni var mı?"

Cevap vermedim. Bunu açıklamanın kolay bir yolu yoktu. Ya da belki de vardı ama bunu onlara veremezdim.

"Onunla *ilgilenmemizi* ister misin?" Royce'un sözleri ağzından daha yeni çıkmıştı ki ben yüzüne baktım.

"Ona yaklaşırsan seni öldürürüm." Tehdit dudaklarımdan zahmetsizce döküldü. Bu büyük bir hataydı. "Ona ben bakarım."

Cesedimi çiğnemedem, kendi kardeşlerim de dahil olmak üzere kimsenin Liana'ya dokunmasına izin vermezdim. Lou'ya verdiğim söz tutulmazsa, bunu ben yaptığım için olacaktı.

Odadan biri alçak sesle ısıık çaldı ama ben gözlerimi Royce'tan ayırmadım. Ağabeyim bir kalp atışı kadar bana baktıktan sonra sırtımaya başladı.

"Ondan gerçekten hoşlanıyorsun." Uzun bir sessizlik anından sonra omzuma bir tokat attı. "Sanırım ailemizde iki çılgın katil olacak."

"Onun bir katil olduğunu nereden biliyorsun?" Winston sordu. "Nico Morrelli," diye yanıtladı Alessio.

Royce, "Sofia Volkov'un kızının annesinin arkasından iş çevirdiği söyleniyor," diye ekledi.

Yeniden ortaya çıktığımdan beri ailemizde kurşun gibi kaçınılan tek konu buydu. Bu isim havada asılı kalmış, pislikle lekelenmişti. Yine de bugün, şeker gibi etrafa saçılıyordu.

"Ani ilginin nedeni parmak mıydı?" Royce'u bir şahin gibi izleyerek sordum.

"Evet," diye itiraf etti. "Seni bağışlamak istedim."

"Ve sen de o vücut parçasının kime ait olduğunu öğreneceğini sandın... Nasıl?" Winston kuşkuyla sordu.

Royce sadece omuz silkti. "İnsanlar konuşur."

"Seninle ne alıp veremediği var?" Byron, saçmaladığı her halinden belli olan Royce'u görmezden gelerek sordu. "Neden sana ateş ediyor?"

Omuz silktim, ergen bir çocuk gibi elime geldikten sonra kız kardeşinin adının dudaklarımdan döküldüğünü kabul etmek istemiyordum. Bu daha fazla açıklama gerektirecekti ve ben onlarla o noktaya gelmek istemiyordum.

"Belki ona eski halini gösterirsen..." Ben sakinleşirken Winston beni izledi. Kardeşlerim hâlâ Kingston'ı arıyorlardı; onun mecazi ölümünü kabullenmek istemiyorlardı.

Hayatım yeraltı dünyasıyla sıkıca iç içe geçmişti. Tüm bağlarımı koparabilirdim ama o zaman bile sonsuza dek hayalet olarak kalacaktım. Katil. Hayatta kalmak için savaşıyor çocuk.

"Onu öldürmek mi istiyorsun?" Royce sırtarak birasını yudumlarken şaka yaptı. "Yoksa onu nasıl kazanacağın konusunda sana ipuçları vermemizi mi istersin?"

"Tanrım, Royce'tan tavsiye alma," diye mırıldandı Winston. "Daha kadını elde edemeden onu kaybedeceksin."

Byron sessizliğini fark ederek, "Sadece bizden ne tür bir yardıma ihtiyacın olduğunu söyle," diye teklifte bulundu.

İçkimi bir dikişte yudumladım ve Winston'la göz göze geldik. "O jete ihtiyacım olacak, ağabey," diye hatırlattım ona. Bu, neredeyse bir yıl önce onunla birlikte planladığım bir şeydi. Elbette *onu ele geçirmenin bu kadar uzun süreceğini hiç düşünmemiştim*.

Başını salladı.

"Sofia Volkov'la ilgili herhangi bir şeye bulaşmanın akıllıca olduğuna emin misin? Yaşama arzusu olan herkes uzak durur." Alessio'nun sorusu haklıydı ama ben sıradan biri değildim ve yaşama isteğim sekiz yıl önce sönmüştü.

"Sofia'yla birlikte olmaması dışında," dedim. Bir kez Cortes'in pençesine düştü mü, onu geri almak daha zor olacaktı. Eğer kız açık artırmaya çıkarılacaksa, Cortes onun hayatını cehenneme çevireceğinden emin olabilirdi. "Perez onu bir et müzayedesinde ya da doğru fiyatı bulamazsa Marabella düzenlemelerinde kullanmayı planlıyor."

Kardeşlerimin gözleri üzerimdeyken birdenbire, onlar yanımdayken beni hiçbir şeyin durduramayacağından emin oldum.

"Anlamıyorum." Alessio boğazını temizledi. "Müzayedeye katılacak mısınız?"

Bu benim son çarem. "Bir süre önce bir söz verdim. Sofia'nın kızı da bu sözün bir parçası. Ayrıca, bir taşla iki kuş vurmuş olacağız."

Sofia çıldırarak ve ben de sözümü tutmuş
olacağım." Yüzlerinden anlayış okunuyordu.

"Ne yapmamızı istiyorsun?" Royce sordu.

"En iyisi nereye gittiğimi bilmemen ve ben yokken beni aramamandır,"
dedim ciddi bir şekilde. "Ona sahip olduğumda bir süreliğine ortadan
kaybolacağım."

Ve Omert bizi bulamazdı.

Bölüm 27

Liana

T Kırılan camların sesi beni uyandırdı.

Sarsılarak doğruldum ve gözlerim komodine takıldı. Rakamlar netleşince gözlerimi kırptım. Saat neredeyse sabahın on biriydi. Nefes nefese kaldım ve neredeyse on iki saattir aralıksız uyuduğumu fark ettim.

Uyumamıştım

o kadar uzun... sonsuza kadar.

Giovanni'nin sinirli sesi, "Kim tezgahın kenarına bardak koyar ki?" dedi.

Suçlunun ben olduğumu çok iyi bildiğim için yüzümü buruşturdum. Giovanni'nin hizmetçisi yoktu ve ben de arkamdan birinin temizlik yapmasına alışmıştım. Geçtiğimiz üç gün boyunca Giovanni'nin mutlu bir bekâr olduğunu anlamıştım. Kendi alanında insanlardan hoşlanmıyordu ama çatı katında saklanmam için ısrar ediyordu. Bu ideal bir birlikte yaşama senaryosu değildi.

Dünya öldüğümü sandı. Telefonum -aslında çantamın içindekilerin tamamı- patlamada yok oldu. Ama ben buradaydım, gizleniyor ve planlar yapıyordum.

Bir an boğazım düğümlendi, kız kardeşimle birlikte çocukken kaçış planları yaptığımız zamanları hatırladım. Küçükken ve Rusya'daki malikânemizin zindanlarında olup bitenlerden kolayca uzaklaşabiliyorken bile, her zaman annemizden ve Ivan'dan kurtulacağımız bir hayata bakardık.

Ve işte şimdi annemden kurtulmuştum. Lou beklentilerimiz karşısında çok heyecanlanacaktı.

Tanrım, onu özledim. Onu kurtarmak için orada değildim. Onu korumak için. *Neden, lanet olsun?* Hayatım boyunca, ne hatırladığımdan başka bir şey hatırlayamadım.

annem söylemişti. Ancak Giovanni'nin amcasının yorumundan sonra annemin söylediklerinin yalan olduğundan şüphelenmeye başlamıştım. Ama gerçek neydi?

Tüm bunlar beni yavaş yavaş delirtiyordu.

Ama yolumdan sapmaz ve Giovanni'nin bana yardım etmesine izin verirsem, kız kardeşimin kaderinden sorumlu olan herkesi alaşağı edecektim. Planın bazı kısımları nihayet ortaya çıkıyordu ve dudaklarım eski Santiago Tijuana'yı nasıl bitirdiğimizi hatırlayarak bir gülümsemeye dönüştü, onu bir domuz gibi çığlık attırdı.

Nefes vererek bir elimi gözlerime sildim. Acı dolu hırıltılarından zevk almadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Bunu hak etmişti. Perez de yakında gazabımı tadacaktı.

Ama bunların hiçbiri kız kardeşimin -diğer yarımın- hayatta olabileceğini öğrenmekle kıyaslanamaz.

"*Fazla* umutlanma Liana," diye mırıldandım, sesim ancak fısıltıyı geçiyordu. Herhangi bir kadının sekiz yıllık cehennemden sağ çıkma ihtimali çok zayıftı.

Mabedimin kapısı aniden açıldı ve Giovanni siyah takım elbisesiyle orada durdu. Tüm kargaşamı bir maskenin arkasına saklayarak ona çekingen bir gülümseme gönderdim.

"Kilise nasıldı?" Yataktan kayarak çıktım ve sordum. Amcasıyla yaptığım konuşmayı açıklamadım. Güven şu anda ihtiyacım olmayan bir dersti. Tek bilmem gereken Giovanni'nin Tijuana kartelinin başı olarak insan kaçakçılığına devam etmeyeceğiydi. İlişkimizin başladığı ve bittiği yer orasıydı.

"Çok vaazcı."

Kıs kıs güldüm. Kollarımı havaya kaldırarak devam ettim: "Bu kadar günahkâr bir arada olunca alevler içinde kalmadı mı?"

Üzerimdeki gülünç derecede büyük giysiler beni lanet bir çocuk gibi gösteriyordu. Ama Giovanni'nin sahip olduğu tek şey buydu ve iç çamaşırlarımla uyumak zorunda kalmadığım için minnettardım. Kimseye o kadar güvenmiyordum.

"Olmadı."

İçimi çektim. "Çok yazık." Saçlarımı yüzümden savurdum ve vahşice gülümsedim. "Öyle olmasını umuyordum. Bütün o orospu çocuklarını yakıp kül etmesini."

Onun da yangına sürükleneceğini ima etmesi umurumda değildi. Biz isteksiz, *en iyi ihtimalle* geçici ortaklardık. Kaybedilmiş bir aşk olmayacaktı ve o da bunu biliyordu, öyleyse neden rol yapalım?

Alaycı bir nefes verdi. "Pervasız mısın yoksa sadece deli misin karar veremiyorum."

Ona fazla tatlı bir gülümseme fırlattım.

"Belki ikisinden de biraz." Bakışlarımız kilitlendi ve onu ilk gördüğüm anı düşündüm. "Annemle otel lobisinde aranızdaki mesele neydi?" Takip etmesi imkânsız olan şifreli konuşmaya atıfta bulunarak sordum.

Omuz silkti. "Amcamın mesajını iletiyordum." Devam ederken kaşlarım çatıldı, "Onun planlarında rolümü oynamalıyım."

"Ne entrikası?"

"Annenle insan kaçakçılığı anlaşması var."

Sertleştım. "Bunu destekledin mi?"

"Hayır. Yavaş yavaş söküyordum ama herif paranoyaktı ve pek çok bilgiyi kendine saklıyordu."

Kulağa doğru geliyordu ve bana annemi hatırlatıyordu.

Elini siyah saçlarının arasından geçirdi ve Giovanni'nin gözlerinin öfkeyle parladığını ancak o zaman fark ettim. "Sorun nedir?" diye sordum.

Dilini dişlerinin arasında gezdirmeden önce çenesini sıktı ve bakışlarını yana kaydırıp tekrar bana çevirdi.

"Perez seni bugün teslim etmemi istiyor."

Kalbim küt küt atmaya başladı ve sevinçle ellerimi çırpıttım. "Bu çok iyi. Başından beri hedefimiz buydu."

Başını iki yana salladı. "Bu *senin* amacındı. Benim değil." Kaşlarımı çattım, hislerim alarma geçmişti.

"Açıkla kendini."

"Bu güvenli değil, Liana. Bu plandan hiç hoşlanmadım." Perez'in kız kardeşim hakkında bilgi sahibi olduğunu duyduktan sonra pes etmemin hiçbir yolu yoktu. Onu kime sattığını bulmam gerekiyordu ve sonra o orospu çocuğunu öldürecektim.

"Anlaşmamızdan geri dönemezsin," diye hırladım aceleyle. "Onun insan kaçakçılığı çetesini içeriden yok etmem gerekiyor."

"Bunu birlikte yapabiliriz," diye düşündü. "Güvenli yoldan."

Eğer dediklerini yapmazsa onu öldürme isteğiyle parmaklarım titredi. Erkeklerin benden daha iyi bildiklerini düşünmelerinden bıkmıştım. Annemin muhtemelen bu şekilde bugünkü haline geldiğini fark edince kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

İlk çocuğu -en değerli kızı- ondan alındı ve yeraltı dünyasının en güçlü ve acımasız kadını olmaya yemin etti.

Tüm bunları daha sonra düşünmek üzere zihnimin karanlık bir köşesine iterek onunla göz göze geldim.

"Hayır." Bıçağıma uzanmamak için tüm irademi kullandım. "Artık Tijuana kartelinin başısın. Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirecek ve beni Perez'e lanet olası bir yayla, gülümseyerek teslim edeceksin."

Kendimi bu kan davasına adamıştım. Perez'e yaklaşmaya her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı. İkizimin nerede olduğunu bilmem gerekiyordu. Eğer yaşıyorsa, onu kurtarmalıydım.

Yorgun bir şekilde iç çekti ve kazanmaya yakın olduğumu biliyordum.

"Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getir," diye devam ettim. "Bu Perez ve onun gibilere güvenilir olduğunuzu kanıtlayacaktır. Sonra da bu işe bulaşanların listesini al ve onları içeriden yok et."

"Çok patronluk taslıyorsun," dedi isteksiz bir ses tonuyla.

"Ne olmuş yani?" Avuçlarım onunla savaşmaya hazır bir şekilde belimde durdu. Aptal kollar yarıya kadar sarkıyor, sinirli görüntümü biraz engelliyordu. "Erkek olsaydım, bunun harika bir fikir olduğunu kabul ederdin."

"Tanrım," diye mırıldandı, nefesini dışarı üfleyerek. Hiç ağabeyim olmamıştı ama olsaydı, karşımdaki bu adam kadar sinir bozucu ve zorba olurdu diye düşündüm. "Perez bir psikopat. Onun merhametine kalacaksın ve her zamankinden daha savunmasız olacaksın."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim." Dişlerim sıkıldı. "Unutmadıysan, amcanı ben öldürdüm," diye belirttim.

"Perez'in etrafında koca bir ordu olacak. Özellikle de amcamı ve tüm muhafızlarını tek başına öldürdüğün için." Santiago'yu ben öldürdüm ama Giovanni'nin yardımı olmadan ona yaklaşamazdım. Bu küçük bilgiyi Perez'le paylaşacağımızdan değil.

"Dediğim gibi, başımın çaresine bakabilirim."

"Liana, pervasız olma. Kendini öldürterek kimseye yardım edemezsin."

"Dünya benim çoktan öldüğümü düşünüyor."

"Ama sen değilsin." Bir adım öne çıktı. "Biliyorsun, bu senin yeni bir başlangıç yapman için bir şans olabilir. Bu dünyadaki her şeyden ve herkesten uzakta."

Kaslarımın yandığını hissedene kadar yumruklarımı sıktım. Ona en cezalandırıcı bakışımı fırlattım, sonra bir parmağımı göğsüne bastırdım.

"Kız kardeşimin ölümünden sorumlu olanlara bunu ödetene kadar olmaz." *Onu ölü ya da diri bulana kadar olmaz.* "O benim yarımdı." Sesim kulaklarıma bile çok uzak geliyordu. Acı ve adrenalin damarlarımda vızıldıyordu. "Görmüyor musun Giovanni? Hayatıma devam edemiyorum. İyi değilim." Burnumu çekerken sesim kesildi. "Sorumlular bu dünyada dolaştığı sürece asla iyi olamayacağım."

Her kalp atışı bir öncekinden daha acı vericiydi.

"Kapanış bulamayacaksın. Sadece daha fazla soru." Giovanni'nin sakın sesi göğsümdeki ve zihnimdeki kaosu yırttı. Yeşil gözleriyle karşılaştım. Sesi sakın geliyordu ama yüzeyin altında başka bir şey hissediyordum. Tanıdık bir şey.

"Ne diyorsun sen?" Fısıldadım.

"Bizim dünyamızda hiçbir şeyin basit olmadığını muhtemelen herkesten daha iyi biliyorsun. Kız kardeşine ne olduğunu bilmiyorum ama hayatta olsa bile hatırladığın kişi olmayacaktır."

Hayatımın paramparça olduğu gecenin canlı görüntüleri kafamın içinde oynaşıyordu. Parçalanmış bedenim. Parçalanmış zihnim. Eğer ikizim hayatta kaldıysa, benden daha kötü durumda olacaktı.

Cevapların peşinden gitmekten başka seçeneğim yoktu. O da benim için aynısını yapardı.

Bölüm 28

Liana, 18 Yaşında

M Annemin çığlıkları havada dalgalanıyordu ama ben onları zar zor duyabiliyordum. Sanki suyun altındaydım, boğuluyordum.

Gözlerimi açtım, annemin bulanık hatları üzerimde yüzüyordu ve boğulmakta *olduğumu* fark ettim. Kollarımı cırparak ve bacaklarımı tekmeleyerek karşı koymaya çalıştım, onun tutuşuna karşı savaştım.

Gözlerim büyüdü, su dalgalarının arasından ona bakıyordum. Nedenini sormak için ağzımı açtım ama sadece baloncuklar çıktı. Gurgles. Ciğerlerimi yakıyordu. Kaslarıma sızıyordu.

Bir şekilde, bir şekilde, acının sisi içinde bile beynim beni savaşmaya zorluyordu ama kollarım zayıflıyordu. Ciğerlerim iflas ediyordu.

Ve sonra dışarı çekildim.

Çığlıklar havada çınladı. Benimkiler değil. Annemin değil.

Arka planda bir video oynatıldı. "Onu sen öldürdün," diye tısladı annem. "Yaptıkların kız kardeşinin ölümüne yol açtı." Kırpiklerimden su damladı. Umutsuzca gözlerimi kırıştırdım, anlamaya çalışıyordum. Ne oluyordu? "Kız kardeşinin sonunu getiren sen de olabilirdin."

"Neden?" Beni doğuran kadına fısıldadım. Nefes almak acı veriyordu. Hareket etmek acı veriyordu.

"İşte bu yüzden," diye bağırarak arkasındaki ekranı işaret etti.

Dişlerim takırdayarak doğrulacak gücü buldum. Ciğerlerimdeki yanma alevlendi ama görmezden geldim. Neden bahsettiğini görmem gerekiyordu. İşte o zaman gözlerim ekrana odaklandı, sahne içime dehşet saldı. Varlığımın her zerresi bir daha asla eskisi gibi olmayacak atomlara ayrılmıştı.

"Sen çok zayıfsın." Annemin sesi kalbimi kırıyordu. "Çok yumuşak. Bu dünyada bu şekilde hayatta kalamazsın." Anlamadığım için gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. "Güçlü kız bu yeraltı dünyasında hayatta kalabilir. Ben öldüğümde daha güçlü olan kızım burayı devralacak."

Nefes nefese kaldım, şaşkınlığım dehşetimle birleşti.

Bir çığlık daha havayı yırttı ve gözlerini kaçırdı. Bakışlarım onu takip etti ve kaynağa kilitletti.

Keskin bir nefes. Acı dolu bir çığlık. Sağır edici bir sessizlik.

Bölüm 29

Liana, Şimdiki Zaman

Giovanni Agosti'nin üç parçalı takım elbisesi içindeki uzun boyu, Perez'le bir toplantı için fazla şık görünüyordu. Ama hey, ben kimdim ki bir İtalyan'la tartışayım?

Bu arada, siyah bir kot pantolon ve beyaz bir gömlek giymiş, bir seks bağımlısını kaçırarak iç çamaşırlarıyla durduğum yerde beni inceledi.

Son yirmi dakikadır misafir odasında tartışıyorduk. Bir şey açıktı, bu adam bir katır kadar inatçıydı. Çok sinir bozucuydu ve adamın yatak odasındaki gözlerine aşık olan her kadın için şimdiden üzülyordum. Çünkü gözleri onun için iyi olan tek şeydi.

"Seni bunu yapmamaya ikna edemeyeceğime emin misin?" diye sordu sinirli bir ses tonuyla. Çok sinirlenmişti, çenesi sıkılıydı ve gözleri sanki beni son kez görüyormuş gibi bana dikilmişti.

"*Ya uverne.*" Bana boş bir bakış attığında, İngilizce olarak "Eminim" diye ekledim.

Sık sık Rusça konuşmazdım. İkizimi kaybettiğimden beri doğru gelmiyordu.

"Rusça konuştuğumu bilmiyordum."

Boş boş bakma sırası bendeydi. "Rus olduğumu biliyorsun, değil mi?" "İtalyan olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Gözlerimi devirmiştım. Giovanni Agosti, Tijuana karteliyle olan bağlantısına rağmen İtalyan olduğunu haykırıyordu. Ama soyadı olmasa bile İtalyan mirasını gözden kaçırmak zordu. Yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle, güzel bir adam olduğunu fark etmeden edemedim. Bronz teni ve koyu renk saçlarıyla Akdeniz mirası parlıyordu.

"Söylemiyorsun," diye karşılık verdim, kıs kıs gülerek. Yeşil gözleri bana temkinli bir şekilde baksa da bana rahat bir gülümseme attı. "Tijuana bağlantısı nereden geliyor?"

Bir kalp atışı kadar sessizlik oldu ve tam beni görmezden geleceğini düşündüğüm anda cevap verdi. "Babamın bir kartel prensesiyle ilişkisi vardı ve annemi zorladı-" Sözünü yarıda kesti ve boğazını temizledi, kuru bir tonda devam etmeden önce gözleri sert ve tehlikeliydi. "Pardon, *üvey annem* beni kendi çocuğu gibi yetiştirdi. Bunu bir süre sır olarak sakladılar."

Göğsümdeki sarmal düğüm onun için duyduğum üzüntüyle gerildi. Bunu kabullenmek zor olmalı. Görünüşe göre yeraltı dünyasındaki hepimiz bir şekilde zarar görmüştük.

"Özür dilerim. Ebeveynlerimizin kim olduğunu seçemeyiz ama kim olmak istediğimize karar verebiliriz." Daha iyi insanlar. Daha iyi arkadaşlar. Daha iyi kardeşler. Sonra, sessizlik kopmaya hazır bir lastik bant gibi gerildiği için konuyu değiştirdim. "Vur bana."

Giovanni şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Affedersiniz?"

Sesi gücenmiş gibiydi ve ben de sinirli bir nefes verdim. "Vur bana," diye tekrarlardım. "Perez'e spa'dan yeni çıkmış gibi teslim edilemeyeceğimden eminim."

"Sana vurmuyorum." İnançsızlıkla ofladı. "Sen delisin."

"Beni dövmeyeceksin," diye açıkladım. "Bu sadece iş."

Ellerini ceplerine soktu ve geriye doğru sallanarak beni izledi. "O zaman anlaşma iptal oldu. Bir kıza vurmayacağım."

"Ben kız değilim." Gözlerimi devirdim. "Çok tipik, bütün işi kadınlar yapmak zorunda." Buna kanmıyordu. Kaşlarını kaldırışından, benden hoşlandığını belli eden bir ifadeyle beni izleyişinden bunu anlayabiliyordum. "Peki," diye homurdandım. "Bunu kendim yapacağım." Başımı iki yana salladım. "Şımartılmış bir prenses gibi görünürsem Perez'in ne diyeceğini sanıyorsun?"

"Dudağın zaten biraz patlamış," diye akıl yürüttü.

Sinirlenerek gözlerimi devirdim. Neredeyse iyileşmişti. Bunu kendim halletmem gerekecekti. Kapıya doğru ilerledim ve kolu kavradım ama başımı kapıya çarpamadan omzumda bir baskı hissettim. İçgüdüsel olarak Giovanni'nin bileğini kavradım ve büküm, ondan bir homurtu çıkardım ama hakkını yemeyelim, kendini savunmaya bile kalkışmadı.

"Hayır, bunu yapma." Gözlerimi kıstım ama başka bir şey söyleyemeden ekledi: "Amcam malına asla zarar vermez."

Ona ters ters baktım. "Bu onun kadınlara bakış açısıydı, benim değil. Zaten bir kadının üzerinde asla iz bırakmazdı, çünkü bu onun ikinci el değerini düşürürdü."

Anladım -ve iğrendim- ve nefesimi verdim. "Pekâlâ. O zaman üzerimde iz yok."

"Sonunda mantıklı düşünmeye başladı," diye mırıldandı. "Seni Perez'e teslim ettiğimde güvende olduğundan nasıl emin olacağım?"

Başımı düşünceli bir şekilde eğdim. "Kolay yol, ortaya çıkması ve korumalarını ortadan kaldırmamız, sonra da onu bir pazarlık kozu olarak kullanarak yerleşkesinin yeri hakkında bilgi edinmemiz."

"Bu çok kolay olurdu," diye belirtti. "Ama umut edebiliriz." Elini saçlarının arasından geçirdi ve kulağa şüpheli bir şekilde "*Fazla iyimser*" gibi gelen bir şey mırıldandı.

Bir kolumu havada salladım. "Ben hâlâ buradayım."

Dudaklarının köşesi kalktı. "Söyleme lan. Saçlarını tarayıp sinirini yatıştırdıktan sonra benimle mutfakta buluş ve konuşalım."

"Kahveyi hazırla," diye seslendim geri çekilen arkasına.

Cevabı omzunun üzerinden bana ters ters bakmak oldu ama kıkırdaması gözümden kaçmadı.

Hazırlanmak için banyoya doğru ilerlerken yansımama baktım ve istemeyerek de olsa bir arkadaşına sahip olmanın iyi hissettirdiğini kabul ettim.

Bölüm 30

Kingston

Perez Cortes paranoyak bir orospu çocuğuydu. Kim gönüllü olarak Amazon'da kalırdı ki? Hasta, sadist insan tacirleri, işte onlar!

Siyah Land Rover Amazon ormanlarının engebeli arazisinde saatlerce yol aldıktan sonra araçtan inip yaya olarak yolumuza devam ettik. Ormanda ilerlerken alnımda ter birikmişti. Alexei tetikteydi, amacımın ne olduğunu merak ediyordu.

"Perez'in yerleşkesini bulmam gerek," dedim özellikle sık bir çürümüş çalı yığınının üzerinden tırmanırken. Uçsuz bucaksız yeşil uzanıyordu ama ileride bir kıyı şeridinin izlerini, uzaktaki binaları ve tepemizde uçan uçakları görebiliyordum.

"Neden?"

Müzayede Porto Alegre'de yapılıyordu, bu yüzden mantık Perez'in yerleşkesinin çok uzakta olmadığını öngörüyordu. Açık artırmadan önce Liana'ya ulaşmalıydım. Başka birinin ona dokunmasına izin veremezdim.

"Sofia Volkov'un kızı onda."

Alexei hiçbir adımı kaçırmıyor, orman zemininde emin adımlarla ilerliyor ve yolumuza çıkan devrilmiş ağaçları kırmak için bir pala kullanıyordu. Kuşlar fazla mesai yaparak cıvıldıyor, yabancı bir varlığın uyarısını yapıyordu.

"Anlıyorum." Alexei'nin beni yargılamaması, Sofia Volkov'un kendi ailesi de dahil olmak üzere pek çok aileye zarar verdiği gerçeğini görmezden gelmesi tipik bir davranıştı. "Kian ya da Marchetti'ye yerini sordun mu?"

"Marchetti Sofia'yı ortaya çıkarmak için kızını ele geçirmek istiyor," diye cevap verdim isteksizce.

"Anlıyorum."

Öyle olduğundan şüpheleniyordum. Kardeşlerimi severdim ama işin aslı, onların benim bulaştığım pisliğe yaklaşmalarına izin veremezdim. Alexei bu tür risklerle yaşar ve nefes alırdı ve Sofia'nın kocası Ivan'dan en az benim kadar nefret ederdi. Ondan daha fazla güvendiğim kimse yoktu.

Sözünü tutması ve karısı da dahil olmak üzere kimseye planlarımızdan ya da nerede olduğumuzdan bahsetmemesi, atlattığımız her fırtınada arkamda olacağını gösteriyordu. Bunca yıl, neden bana borçlu olduğunu düşündüğünü hâlâ anlamıyordum.

"Sana hiç teşekkür etmedim," dedim, minnettarlığım gecikmişti. "Sekiz yıl önce beni kurtardığın için."

Soluk mavi gözleri benimkileri buldu ve başını salladı. Kurtarılmamı takip eden yıllarda görmeye alışkın olduğum gölgeli ifade, kız kardeşimle evlendiğinden beri değişmişti.

"Hayatını mahvettim," dedi sonunda. "En azından bunu yapabildim."

Ona baktım ve yapbozun parçaları yerine oturdu. Yakalanmamın sebebi asla kendisi olmamasına rağmen kendini suçluyordu. Çocukluğunda Ivan'ın tutsağı olduğu için koşulların kurbanıydı. Yakalandığım gün kız kardeşimi evimize kadar takip eden ve sağ salim dönmelerini sağlayan kişi Aleksey'di ve bu yüzden ödeştığımızı düşünüyordum.

Öte yandan babam farklı bir hikâyeydi. Yaptığı düzenlemeler çocuklarının sırtına bir hedef tahtası koydu. Suçlu *oydu*.

"Bu kadarı hak etmedin, Alexei. Hiçbirimiz hak etmedik." Gözlerimin ormanın düzlemlerinde dolaşmasına izin verdim. "Suçlu olan ailelerimiz. Biz değil." Ona doğru baktım. "Bir sonraki nesille daha iyisini yapmak zorundayız."

"Evet, var," diye mırıldandı yanımdan. "Onun hakkında konuşmak ister misin?"

Onunla. Liana. Louisa. Başarısız olduğum ikizler. Bunun hakkında konuşmak istiyor muydum? Nereden başlayabilirdim ki? Boğazımdaki yumruyu yuttum ve sessiz kaldım. İlgilenmemem gereken ikizim söz konusu olduğunda bu garip his dışında her şeyden kopmuş hissediyordum.

"Hayır," diye yanıtladım sonunda, ama Alexei yüz ifademden bir şeyler okumuş olmalı ki dudakları kalktı.

"Kırbaçlanmışsın."

"Siktir git, göt herif."

Alexei bulutlu gökyüzüne baktı ve bir süre sessiz kaldı. "Sofia'nın kızı olsun ya da olmasın, eğer aradığınız kişi oysa, devam edin."

Omuz silktilim. "Karmaşık bir durum." "Hangi ilişki karmaşık değildir ki?"

Şaşkınlıkla ona baktım.

"Sen kimsin ve Alexei Nikolaev'e ne yaptın?" Bana parmağını çevirirken dudakları seğirdi. "İlişki tavsiyesi vereceğini hiç düşünmemiştim."

Omuz silkme sırası ondaydı. "Kız kardeşin bana çok şey öğretiyor."

Bir süre sessiz kaldım. "Sizin adınıza mutluyum. İkiniz için de."

Başıyla teşekkür etti, sonra çantasından dürbününü çıkardı. Görüş alanını takip ettim ve dürbünü bana verdiğinde Perez Cortes tarafından kontrol edilen ve yozlaştırılan rıhtımlara, sokaklara ve ara yollara odaklandım. Alacakaranlık, uyuşturucu ve insan kaçakçılığının istila ettiği geçit kentinin üzerine çökmeye başlamıştı.

"Açık artırmada teklif vermek en iyi yol olabilir," dedi Alexei kesin bir ifadeyle. "Hiç kimse Perez'in yerleşkesini bulamadı. Bunca yıldır bu şekilde hayatta kalmayı başardı. Kian oradan canlı çıkan tek adam."

Ashford'ların arkadaşı olan Kian Cortes, bulunmak istemeyen erkeklerin -ve kadınların- izini sürmeyi kendine iş edinmişti. Resmi olarak hiç birlikte çalışmamış olsak da pek çok ortak noktamız vardı.

"Hiçbir şey imkansız değildir."

"Doğru," diye kabul etti. "Ama yerleşkesini bulmak için bu ormanın her santimetrekaresini taramak için aylarımız var mı?"

İkimiz de bunun cevabını biliyorduk. Perez Cortes gibilerle bir hafta sonsuzluk gibi gelebilirdi.

Ağzımda tedirginliğin ekşimiş tadı kaldı, prensiplerime karşı gelmek ve açık artırmada o orospu çocuğunun kesesini doldurmak zorunda kalabileceğim konusunda beni uyardı. Ama burada içgüdülerime güvenmek zorundaydım. Hayatımı pek çok kez kurtarmışlardı ve şu anda da Liana'yı kendi yerleşkesine aldığı anda onu onarılamayacak şekilde kıracağını söylüyorlardı.

İşkencesi asıl o zaman başladı.

Duyduğumuz ilk şey motorun uğultusuydu. Ardından farlar geldi. İkimiz de silahlarımıza uzandık ve onları gelen ışıklara doğru yönelttik. Bir Jeep. İki. Lanet olası bir karavan.

Alexei ile "*Ne sikime bulaştık böyle?*" bakışını paylaştık.

Hepsi durup etrafımızı sararken, "Bu eğlenceli olacak," diye mırıldandı. Keşke onları bu uçurumdan çekebilseydik.

"Belli ki eğlenceyi neyin oluşturduğuna dair tanımlarımız uyuşmuyor," diye karşılık verdim kuru bir şekilde.

Silahlı, üniformalı dört adam dışarı fırladı. Lanet olsun, eğer yerlilerse, Perez için çalışıyorlardı. Tanıdık bir figür dışarı çıkana kadar daha fazlası bölgeye akın etti.

"Ne oluyor lan?" Alexei'nin sesi hissettiğim şaşkınlığı yansıtıyordu. Byron'ın askerlik günlerinden arkadaşı Kristoff Baldwin, onca insan arasında en son beklediğim kişiydi.

"*Seni* burada görmeyi beklemiyordum," diye kestirip attım. Kristoff'u yıllar boyunca dünyanın dört bir yanındaki mülklere aracılık etmek için kullanmışım.

Eğer Perez'le çalışıyorsa, sıçtık demektir. Aslında, tüm Ashford soyu mahvolurdu. Kardeşlerimle ilgili aile sırlarını ve onları kolayca mahvedebilecek gizli varlıkları yakından biliyordu.

"Aynen öyle," dedi kaba bir şekilde.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesim Sibirya'dan daha soğuktu. "Kızımı arıyorum."

Ormanın durgunluğu gözlerindeki korkuyu yansıtıyordu. Ürkütücü Kristoff'un yüz ifadesindeki fırtınayla eşleşen yaprakların uçuşması yeniden başladı.

"Telefonlarına cevap vermeyi reddeden kişi mi?" Onu son gördüğümde yaptığı yorumu hatırlayarak sordum.

Başını salladı.

"Ormanda mı?" Alexei sordu.

Gözlerindeki yorgunluk parlıyordu. Korku da öyle. Korku kokuyordu.

"Bilgisayar korsanlığına bulaştı." Bu tuhaf açıklama karşısında kaşlarım çatıldı. "Görünüşe göre Perez'in banka hesabını silmiş." Alexei ıslık çaldı, etkilendiği belliydi. "Lütfen övgüleri bana bırak," dedi elini zaten dağınık olan saçlarının arasından geçirerek. "Üniversitede ilk yılım ve başım belaya girmeden tek bir ay bile geçmedi. Larson, sarhoşluk, haneye tecavüzden tutuklanma ve şimdi de kaçırılma."

Dudaklarım kıpırdadı, bir yanımdan çocukta hoşlanmaya başlamıştı, her kimse artık. "Hırsızlığı unutma," diye ekledi Alexei, her zamanki neşesiyle Soğuk bir ses.

Kristoff ona öldürücü bir bakış fırlattı, kızının müfredat dışı faaliyetlerinin hatırlatılmasından hoşlanmadığı belliydi.

"Bunu karımın önünde söylersen, kızıma hesaplarını sildiririm," diye hırladı. Alexei'nin yüz ifadesi değişmemiştir. Kristoff'un gözleri başka tarafa bakarken çelişkili bir belirsizlikle doldu. "Tanrım, sırf onu geri almak için sahip olduğum her kuruştan vazgeçerim. Onsuz geri dönemem."

"Neden Perez Cortes?" Ona sordum.

Başını iki yana salladı. "Biliyorsam ne olayım. Çocuklarım öfke nöbetlerini bitirene kadar kel kalacağım."

"O zaman onu geri alalım," dedim. "Gerçi, bence sen bu görünüşün altından kalkabilirsin. Byron'ın aksine." Telefonum çaldı ve midem korkuyla doldu, boğazımın arkasında tükürük birikti. "Açık artırma tarihi belirlendi."

Görünüşe göre ikimiz de yakında Perez'in banka hesaplarını onaracağız.

Bölüm 31

Liana

MEl ve ayak bileklerim bir kez daha bağlıydı, sandalyeye oturdum ve sinirlerimle mantık yürütmeye çalıştım. Kafamı sallayarak temizlemeye çalıştım; planım işe yaramak *zorundaydı*. Başarısızlığa yer yoktu ve herhangi bir panik sadece Yolda.

"İyi misin?" Giovanni ağzının kenarından sordu. "Evet."

Odayı incelerken sarı duvarları, ahşap zemini ve rastgele yerleştirilmiş sütunları fark ettim; büyük kapılar suyun ve yavaşça yaklaşan teknenin manzarasını sunuyordu.

"Bu bir depo," diye açıkladı. "Bu sadece sizi alıp büyük gemiye götürecek bir araç."

Yutkundum. Pek ideal sayılmazdı ama Perez'e ulaşmanın tek yolu buydu.

"Belki beni şahsen almaya gelir ve onu kaçıırız," diye mırıldandım, göğsümdeki umut hırçın bir kaltaktı. Ne de olsa kısa bir süre önce kendi annemle olan bir alışverişi bizzat halletmişti. Belki şimdi de aynısını yapmak isterdi.

Tekne iskeleye yanaştı ve iki adamın bize doğru gelmesi uzun sürmedi. Biri iri yapılydı, diğeri ise zayıftı ve koyu renk güneş gözlükleri vardı.

"Kahretsin, Perez yok," diye tısladım.

"Onları öldürmeli ve buna bir son vermeliyim," diye mırıldandı. "Hayır," diye homurdandım. "Perez'e ihtiyacım var."

Bakışlarını benden ayırmayan iki adam aramızdaki mesafeyi yuttu.

"Agosti," diye selamladı iri yarı adam. "Terfi için tebrikler." Giovanni cevap vermedi, sadece başını salladı. "Kaltak bu mu?"

Giovanni'nin hırıltısı arkamda titreşiyordu ve o hileden vazgeçmeden önce hızlı davranmam gerekiyordu.

"Sen kime orospu diyorsun, seni korkak?" İplere karşı mücadele ederek ve elimden geldiğince inandırıcı bir performans sergileyerek tersledim. "Çöz beni, ben de sana ne kadar korkak olduğumu göstereyim."

"Yüce Tanrım," diye inledi Giovanni.

İki adam gülüştüler ve eğlenen bakışlar paylaştılar.

Adamlardan biri gözlüklerini burnuna doğru iterken "Alınan sürtük," dedi. Bir adım öne çıktı, yüzünü yaklaştırdı, tütün ve motor yağı kokusu alanımı işgal etti. Nefesimi tuttum, bekledim. Bir santim daha ve... *Bam!* Tüm gücümle ona kafa attım.

Parmaklarının arasından kan sızarken burnunu tutarak sendeleyerek geri çekildi.

"Bu lanet olası *kaltak!*" diye bağırdı, bana tokat atmak için elini kaldırdı, ama yumruğu yüzüme değemedi Giovanni önüme çıktı ve müdahale etti.

"Kadında iz yok." Hepimizin arasına kolektif bir ürperti yayıldı. O kadar sessizdi ki kalbimin her atışını duyabiliyordum. *Bum... bum... bum.*

Adamlar birbirlerine baktı, Giovanni'nin yüzünde en ufak bir duygu belirtisi yoktu. Diğer adam bozmadan önce bir süre gergin bir sessizlik hüküm sürdü.

"Haklısın," diye homurdandı. "Perez hasarlı mallarla mutlu olmazdı."

Dişlerimi sıktım, ellerim arkadan bağlıyken bu iki moronun kafasını kırma dürtüsüyle savaştım.

Bu çok kolay olurdu.

Bu gemideki pisliklerle karşılaştırıldığında geçmişte öldürdüğüm tek bir hasta piç bile yoktu. Ancak bir şeyi avantajlı buldum. Beni kolay bir av olarak görüyorlardı ve ben de bunu kendi yararına kullanmayı planlıyordum.

Bizi Perez Cortes'e götüren domuzların saldırması altmış saatten az sürdü. Duman. Kahkahalar. Pisliklerinin dumanı. Diğer kadınlar bir köşede toplanmış uyuyorlardı ama ben uyanıktım.

Kadınlara göz kulak oluyor ve pislikle kaplı zemin boyunca sürünen bir hamam böceğini takip ediyordum. Böcek daireler çizerek yürüyor, samanlara çarpıyor ama hedefine ulaşmaya kararlıydı. Tıpkı benim gibi.

Tanrım, çok yorulmuştum.

Aklımı başımda tutmak için dinlenmeye ihtiyacım vardı ama o zaman bu kızların güvenliğini kim sağlayacaktı? Onları korumak bana kalmıştı.

Endişem artık beni tamamen uyanık hale getirmişti ve hamam böceğinin sonunda pes etmesi için geçen saniyeleri sayıyordum. Şakaklarımdaki donuk ağrı her geçen gün artıyor gibiydi ve bunun buradaki yaşam koşullarımla bir ilgisi olduğunu düşünmeye başlamıştım. Kafa karıştırıcı düşünceler beynimi istila etti ve artık anılarla rüyaları birbirinden ayırt edemiyordum.

Onu sen öldürdün.

Kim olduğunu sormak istedim ama soracak kimsem yoktu. Dudağım titredi, kalbim *onun* için acıyordu - *her kimse*.

Bilmiyordum ama göğsümdeki duygu düğümüne bakılırsa bunun önemli olduğunu hissediyordum. Canım yanıyordu. Çok fazla ve nedenini bilmiyordum. Bu acıyı daha önce sadece kız kardeşimi düşündüğümde hissetmiştim. Bu bir ipucu olabilir miydi?

Gözlerim yanıyordu, hızla gözlerimi kırptım, yılların eğitimi hâlâ yerli yerindeydi.

Annem beni döverek ve elektrik vererek bu zayıflığımı yok etti.

Öp beni, günüşiğim.

Tüylerim diken diken oldu. Kafamın içindeki ses otoriter ve önemliydi. Peki *neden* onu hatırlayamıyordum? Metal bir kapının gıcirtısı havada dolaştı. Hafif bir serin esinti içeri girdi ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

Kıpırdamadan durdum, nefeslerimi eşit tuttum ve bekledim.

Ayak seslerini dinlerken bir kez daha erkeklerin ne kadar tahmin edilebilir olduklarını düşündüm. Aletleri ve açgözlülükleriyle hayal kırıklığına uğratmayı asla başaramıyorlardı. Anahtar şingirtısı. Başka bir kapı gıcirtısı.

Kirpiklerimin arasından figüre bakarken, Bill'in -geldiğimden beri kızlara ağzının suyu akararak bakan kısa boylu gardiyan- etli, iğrenç elini kızlardan birinin uyurken kalçasında gezdirmesini izledim.

Tiksinti boğazımı tıkadı ama çenemi sıkarak kıpırdamadan durdum. Kızdan yumuşak, uykulu bir inilti geldi ve yakında siki kalkacak olan adamdan genizden gelen bir nefes yükseldi. Tacizcinin eli yukarıya doğru uzandı ve ben de çok çirkin büyükanne külotumun içinde sakladığım kılıflı bıçağa uzandım.

Öfke kabardı, görüşümü kırmızı bir pusla doldurdu. Parmaklarım bıçağın etrafına dolandı ve hiç ses çıkarmadan arkasına geçtim. Etrafına uzanarak sol elimle bıçağı boğazına bastırdım ve sağ elimle saçlarını kavradım.

"Ses çıkarırsan boğazını keserim," diye uyardım, kızları korkutmamaya dikkat ederek kısık bir ses tonuyla. Cevap vermeyince bıçağı boğazına bastırdım ve derisini deldim. "Anladın mı?"

"Evet," diye homurdandı. "Ama bu yanına kalmayacak."

Uyarısını görmezden geldim. "Kızdan uzaklaş ve çekil."

Yavaşça, söyleneni yaptı ve hapishanemizin kapısının dışına çıktığımız anda, onu hassas bir şekilde kestim ve dizlerinin üzerine düşmesini izledim.

"Sapık... kaltak."

Yanına geldim, dudaklarım sadist bir sırıtışla kıvrılmıştı. "Bu gece bir şeyi doğru yaptın," dedim soğuk bir şekilde.

Adam nefes almak için çırpınıyor, göğsü kabarıyor ve elleriyle boğazını sıkıyordu. Ama onun için merhamet olmayacaktı. Orada durup kendi kanında boğulmasını izledim. Sonra hiç düşünmeden üzerinden geçtim ve listeme birkaç ölüm daha eklemek için yoluma devam ettim.

Bölüm 32

Liana

"W" "Ölmek için doğduk," diye fısıldadım, nefesim havayı buğulandırıyordu. Cesur olmaya çalıştım ama bu arenaya her adım attığımda korku kemiklerimi sızlatıyordu. Annem ve Ivan buraya eğitim merkezi diyorlardı. Ama değildi.

Burası ölümün izini bulduğu yerdi.

"Herkes ölmek için doğar." Sesinin karanlık tınısı titremeleri hafifçe yatıştırdı. "Sadece ne zaman olacağı önemli."

"Senden nefret ediyorum... Seni dövüşmeye zorlamasından."

Burası kimsenin bizi bulamadığı tek yerdi. Dehşetin yaşandığı yerde güvenliği bulmanın ironik bir yanı vardı.

Kalemi kurşun lekeli parmaklarımın arasında tutarak, onun güzel yüzünü bulmak için başımı kaldırdım. Sadece... gölgeler onu benden saklıyordu. Her yer değiştirdiğimde onu takip ediyor, karanlığa gömüyorlardı. Ne kadar tuhaf, diye düşündüm kendi kendime. Kalemi acıyana kadar sıktım, kendimi gerçek hisseden bir şeye bağlamak için çaresizce çırpındım.

Adını söylemek için dudaklarımı ayırdım, ama bunu yaptığım anda kemiklerin mide bulandırıcı çatırtısı havada yankılandı. Kan damladı... Damladı... Damladı... Damladı... Parmaklarım kanla ıslanana kadar.

Onun kanı. Benim kanım.

Kafamın içinde aynı kelimeler dönüp dururken kalbim acıyla çarpıyordu. Onu kaybedemem, onu kaybedemem, onu kaybedemem.

"Sorun yok," diye fısıldadı, sözleri kırıldı ve etrafımızdaki havada kayboldu. Tıpkı benim kırılğan kalbim gibi. "Bana zarar vermiyorsun."

Kemikler bir kez daha çatırdadı. Daha fazla kan fişkırdı.

"Nooooo!" Çığlığım kafatasımı delip geçti.

Gözlerimi açtım ve hızla doğruldum. Nefes nefese kalışım boşluğu doldurdu. Bir an için kafam karıştı. Kan bulmayı umarak etrafıma bakındım. Onun yerine bir araya toplanmış bir grup kadın buldum ve nerede olduğumu hatırladım.

Uzun bir nefes aldım. Bu senaryo çok daha iyi değildi ama rüyama tercih ederdim. Parmaklarım hâlâ titriyordu ama durmalarını diledim.

Beni esir alanlara, kaderime saldırmak için doğuştan gelen bir ihtiyaç duydum ama soğukkanlılığımı korumam gerektiğini biliyordum. Kız kardeşime ne olduğunu öğrenmeye *çok yaklaştım*.

Kaçırıldığımdan beri, kafesler birbirini kovalıyordu. Bir gemi. Sonra bir başkası.

İlk cinayetimden sonra güvenlik iki katına çıkarılmıştı. Yine de önemli değil, çünkü gardiyanlar mesajı aldı: Uzak dur. Ben bu gemideyken herhangi bir örnekleme olmayacaktı.

Bu Allah'ın belası kargo gemisinde geçirdiğimiz son iki hafta çıldırtıcıydı. Noel geldi ve geçti. Yeni yıl da öyle. Çok sayıda muhafız öldürmüştüm ama yerlerine yenileri ve baygın, çelimsiz görünümlü bir genç kadın daha gelmişti.

Reina Romero.

Ona karşı bir tür akrabalık hissettim ve uyuşturulmuş halde baygın yatarken başında nöbet tuttum. Birkaç muhafızı öldürmüştü ve ben de bu gösteriden büyük keyif almıştım. Tam o anda kızıdan hoşlandığıma karar verdim.

Gözlerim uyuyan kızların üzerinde
gezindi. Çaresiz. Savunmasız.

Babaları, kardeşleri ve kocaları Perez'e ihanet etmiş ya da borçlanmıştı ve bunun bedelini ödemeleri bekleniyordu. Bu beni hem iğrendiriyor hem de korkutuyordu. Esir kızlara ne olacaktı?

Geçtiğimiz iki hafta içinde onlara bir çeşit öz savunma öğretmeye çalışmıştım. Gideceğimiz yere vardığımızda bir mucize eseri hepsi kurtulmuş olsa bile, eninde sonunda buna ihtiyaçları olacaktı. Bu sadece bir zaman meselesiydi. Derslerin bazıları tuttu, birçoğu tutmadı.

Bu cehennem çukuruna geldiğimizden beri bir günün daha geçtiğine işaret eden, unutulmaz bir ninni gibi uluma sesleri başladı.

Bu beni gerçeğe daha da yaklaştıracak, diye kendime hatırlattım. Manipüle edilmenin ve yalan söylenmenin öfkesi damarlarımda ihtiyacım olan adrenalini ateşleyerek kaynadı. Sekiz yıl boyunca bir kadının bedeninin hiçbir şeye dönüşmeden parçalandığı video zihnime ve ruhuma işkence etmişti. Şimdi, bunun kız kardeşim mi yoksa başka biri mi olduğundan emin değildim. Her iki durumda da, videodaki kadın kız kardeşim olsa da olmasa da intikamım durmayacaktı. Bu arada, küçük bir umut kırıntısına tutunmuştum. Ya ikizim hayattaysa?

Annem gerçeği biliyor olmalıydı ve inanmamı istediği şeye beni inandırdığı için ondan nefret ediyordum. Belki ben ona güvenecek kadar genç ve saftım ama o değildi.

Yakında kaçırılmamı düzenleyen ve kız kardeşimi satan şeytanla yüzleşecektim. Her şey plana uygun gidiyordu - mümkün olduğu kadarıyla.

Bir öksürük beni düşüncelerimden uzaklaştırdı ve benden bile daha uzun süredir burada olan on sekiz yaşındaki Sienna'nın yanına gittim. Korkunç bir deniz tutması vakası vardı ve ona hiç imrenmiyordum. Haftalardır kusuyor, neredeyse hiçbir şey yiyemiyordu. Bunun suçunu yemeklerin lezzetsizliğine atardım ama geri kalanımız yemeklerden hasta olmamıştı.

"Gemilerden nefret ediyorum," dedi zayıf sesiyle, yüzüme doğru dönerken, gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "Üvey babamın yatı beni hiç *bu kadar* hasta etmemişti."

Onu nazıkçe oturur pozisyona çektim.

"Yemek yememenin sana bir faydası yok," dedim ve ona bir parça sert ekmek uzattım. Bu sevimsiz manzara karşısında düğmeli burnunu kırıştırdı. "Biliyorum, iğrenç bir şey."

Sonunda onu alması için ikna ettim ve acı veren bir yudumla yutmaya zorladı kendini.

"Daha iyilerini de gördüm," diye mırıldandı.

"Ben de." Daha kötülerini de yaşamıştım ama bu konuyu açmanın bir anlamı yoktu. "Buraya nasıl geldin?"

"Biliyorsam ne olayım." Yüzünü buruşturdu. "Annem bu şekilde küfrettiğimi duysa çıldırırdı." Bunun üzerine dudağım seğirdi ve bu bana, eğer umutsuz olmasaydı ve bir yaprak gibi titremeseydi, bal rengi saçlarının telleri omuzlarına dökülmeseydi nasıl biri olabileceğine dair bir fikir verdi. Başını kaldırdığında gözleri inatçı bir meydan okumayla benimkilerle buluştu. "Bu sadece *onun* yüzünden oldu," diye tükürdü, sesinde açık bir suçlama vardı.

"Üvey baban mı?" Çekinerek sordum. Gözleri buğulanarak bana dönmeden önce bakışları uyuyan kızların üzerinde gezindi. "Üvey baban

kim?"

Elini zayıfça salladı. "Kristoff Baldwin."

Parmağımı çeneme vurdum. İsim tanıdık geliyordu ama çıkaramıyordum. "Ne iş yapıyor?"

Omuz silktili, sonra yüzünü buruşturdu ve omzunu ovuşturdu. Halsizdi, günlerce kusmak ve soğuk, sert zeminde uyumak vücuduna zarar veriyordu. "Emlak işi. İnşaat gibi bir şey."

Sonunda isim yerine oturdu. "Baldwin Enterprise," diye ağzımdan kaçırdım, kaşlarım şaşkınlıktan çatılmıştı. "Baban Baldwin Enterprise'in sahibi mi?"

"Üvey baba," diye düzeltti ve elinin tersiyle ağzını sildi. "Annem onunla ben ergenlik çağındayken evlendi. Kız kardeşlerim onu babaları olarak görüyor. Ve tabii ki ikizlerin gerçek babası da o." Sözlerinin altında bir parça burukluk vardı. "Eğer düşündüğün buysa kıskanmıyorum. Ayrıca Kristoff nasıl zorba bir baba gibi davranılacağını çok iyi biliyor."

Bu konuda şanslıydı; kız kardeşim ve benim sahip olduğumuzdan daha fazlaydı. "Onun tüm bunlarla ne ilgisi var?" Bildiğim kadarıyla Kristoff

Baldwin Cortes gibilere bulaşmadı.

Morarmış gözlerini bana çevirdi, yüzü hayalet gibi solgundu. "Peki nedir *Bu mu?*"

Midem bulandı. Eğer üvey babasının yeraltı dünyasıyla bir ilişkisi yoksa ve yine de onun peşine düşmüşlerse, bu kızların kaçırılmasının ardında bir mantık ya da neden olmadığı anlamına geliyordu. Kimse güvende değildi.

"Hiçbir şey," diye mırıldandım ve ona kuru bir ekmek parçası uzattım. "Bunu kemirmeye çalış."

Benden nazikçe aldı, gözyaşları artık yüzünden serbestçe akıyordu. Dudaklarına götürdü ama ısırmadı. Bir, iki kez yutkunurken eli havada asılı kaldı.

"Her şeyi berbat ettim," diye fısıldadı başını sallayarak. "Yazdığım o aptal program yüzünden olmalı."

"Ne programı?" Merakla sordum.

Burnunu çekti. "Üniversitedeki kodlama derslerimden birinde yaptım. Tyran Callahan'a bunu kanıtlamak istedim-" Sesi kesildi ve kanım dondu. "Perez Cortes'in banka hesaplarını karıştırdım."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Bunu neden yaptın?"

Sertçe yutkundum. "Tyran onun için çok genç olduğumu söyleyip duruyordu." Tyran Callahan'ın kaç yaşında olduğunu hatırlamaya çalıştım ama başaramadım. Tek hatırlayabildiğim benim gibi ikiz olduğuydu. "Cortes'in bilgisayarına girebildiğim zaman

kişisel dosyalar, beni dışarı çıkarırdı." Ona yardım etme girişimimi elinin tersiyle iterek ayağa kalktı. "Oda arkadaşımın haklı olduğunu düşünmeye başlıyorum."

"Ne hakkında?"

"Tyran beni yemlemeye çalışıyor olabilir," diye mırıldandı, yüzünü utanç kaplamıştı. Ona boş bir bakış attığımda açıkladı. "Domuzlar uçtuğunda seninle çıkacağım' gibi, ama aptalca bir nedenden dolayı, tamamen özelleşti."

Zavallı kız Callahan'ın reddini bir meydan okuma olarak algıladı. Erkeklerin en iyi sınıftan aptallar olduğunu henüz öğrenmemişti.

Ama tüm bunları söylemek yerine gülümsedim. Bariz olanı göstermeme ihtiyacı yoktu; zaten bunun için kendini hırpalıyordu.

"Ona gösterdin, değil mi?"

Alaycı bir nefes onu terk etti. "Kesinlikle öyle. Bak beni nereye getirdi." Bu yolsuzluğa bulaşmak için çok genç ve çok saftı. "Perez Cortes de kim?"

"Şöyle söyleyeyim, hırsızlık yapılacak en iyi kişi o değil," dedim usulca. "Adını bile duymadım." Sesinde umutsuzluk vardı. Tabii ki o üniversite öğrencisi olacak yaşta bile görünmüyordu.

"O iyi bir adam değil." Ve bu hafif kalırdı. Annemin doğru yaptığı tek bir şey vardı, o da beni yeraltı dünyasında kimin kim olduğu konusunda eğitmekti. Birinin ne kadar büyük ya da küçük olduğu önemli değildi, herkesin ismini bana öğretti.

Bu kızın dünyamızın varlığından bile haberi yokmuş. Eğer buradan canlı çıkarsam, Tyran Callahan'ın kıcını tekmeleyecektim, çünkü ona hiç olmadığı halde umut vermişti.

"Tüm bunlar bittiğinde terapiye ihtiyacım olacak."

"Belki," diye kabul ettim, terapinin yeraltı dünyasında yakalanan kadınlar ve erkekler için o kadar da kötü bir şey olup olmayacağını merak ediyordum. "O zamana kadar, kendini savunmayı öğrenmeye var mısın?"

Hâlâ yaşama arzusu vardı, zayıf durumuna rağmen gözlerinde yanan bir mücadele vardı.

"Hadi bakalım." Bakışları benden bizimkinin yanındaki kafeste uyuyan Reina'ya kaydı. "Ben de o kadın kadar deli olmak istiyorum."

"Tamam o zaman Sienna. Hadi biraz kık tekmeleyelim."

Gözlerindeki umutsuzluğa rağmen dudakları yumuşak bir gülümsemeye dönüştü. "Üstüne kustuğumda bana ağlama."

"Kıcını tekmelediğimde ağlama."

Reina Romero elimi tuttu ve rıhtımdan taş basamakları tırmanıp pis bir avluya itildik. Sığır gibi oradan oraya sürükleniyorduk ve bu sırada gözlerimi kızlardan ayırmıyordum.

Sienna ve Reina'yı yumuşak bir fısıltıyla "Göz teması kurmayın," diye uyararak ikisini de hareket halindeki kalabalığın içine doğru ittim. İkisi de şok olmuştu, yüzleri çarşaf gibi bembeyazdı. Onları podyuma doğru çektim ve bizi sahneye yönlendirdim.

Sienna'nın nefesi dikkatimi çekti ve onu sıra sıra dizilmiş erkeklere bakarken buldum. Şaşırtıcı bir şekilde gülümsüyordu, gözlerinde yaşlar parlıyordu. Onun bakışlarını takip ettim ama aşağılanmamıza ve küçük düşürülmemize şahit olmaya hevesli olanların alaycı yüzleri dışında kimseyi göremedim.

"Ne oldu?"

"O benim babam," diye fısıldadı, dudağı titriyordu. "Benim... üvey babam."

Bu kızın iyi olacağını bilmek beni bir tutam rahatlattı. Ailesi - diğerlerinin aksine- onu kurtarmaya gelmişti.

"Mutluluğunu karart," diye mırıldandım kısık bir sesle. "İfadeni soğukkanlı tut ve onu tanıdığını belli etme."

Gözleri benimkileri buldu, şaşkınlığı gözlerinden okunuyordu. "Ama-"

Elini tuttum ve sıkıca sıktım. "Güven bana. Ve o şerefsiz Tyran'dan uzak dur. Senin için onun icabına bakacağım."

Gözlerinde bir şey parladı, onda başından beri hissettiğim güç bana doğrudan çarptı. "Yapma. Bunu ona kendim ödeteceğim."

Gururla gülümsedim. "Aferin kızıma."

Arkasından bir koruma gelerek onu öne doğru itti ve ben de ona güven verici bir baş selamı verdim. Sienna Baldwin için açık artırmanın başlamasını nefesimi tutarak izledim. Ortaya atılan her rakamla birlikte içimdeki gerilim daha da arttı ve ancak Sienna babasına doğru götürülürken rahat bir nefes alabildim.

Ta ki sıra bana gelene kadar.

Bölüm 33

Kingston

LEğer soyut bir kavramdı. Ondan ne anladığınıza bağlıydı. Mükemmel olan, hayvanat bahçesindeki bir öğleden sonra meselesinde paramparça edilebilecek bir yanılsamaydı. Ya da geldiğini asla göremeyeceğiniz bir ihanet.

Dünya üzerindeki her insanın bir gündemi vardı. Hepimiz kendi savaşlarımızı yürütüyorduk. Bazıları kaybediyor, bazıları kazanıyordu. Ailemi, arkadaşlarımı, en karanlık anlarımda ışığı görmeme yardım eden tek kişiyi ve daha sonra onun kız kardeşini kaybetmekten bıkmıştım.

Louisa bana ikizini güvende tutacağıma dair yemin ettirdi.

Bu benim bahanem ya da kaybettiğim bir şeyi geri alma yöntemim olsa da, o anda kararımı verdiğimi biliyordum.

Liana Volkov benim olurdu.

Meydanın karşısındaki meydan okuyan yüz ifadesine baktım ve onu görmeye başladım. Düşmanı değil. Ustalaştığını sandığı yüz ifadesi değildi. Masumları koruyan bir dişi aslanın yüzüydü. Kız kardeşini kaybettiği için yıkılmış bir kızdı. Tıpkı benim gibi.

Brezilya'nın Porto Alegre kentindeki bir meydanda durmuş, kadınların teker teker açık artırmayla satılmasını izliyor ve benim için önemli olan tek kadına bakıyordum. Beni henüz fark etmemişti, tüm dikkatini yanındaki kıza vermişti.

Bu tüyler ürpertici liman kasabasında satılan dehşete düşmüş kadınları izlerken midem bulandı.

Arnavut kaldırımlı meydan vahşet, umutsuzluk ve ölüm kokuyordu.

Kızını isterken Kristoff Baldwin'e baktım, sıcak bir öfke yayılıyordu. Bir çentik daha atsa tüm mekânı ateşe verecekti. Kristoff Baldwin'in

Çenesindeki tik tek başına bunu dünyaya duyurdu, ama neyse ki bu açgözlü orospu çocukları bunu göremeyecek kadar kördü.

Sonunda, üvey kızı için oldukça iyi bir para ödeyerek ihaleyi kazandı. Sanki sözsüz uyarıyı anlamış gibi, ona doğru götürülürken yüz ifadesini boş tuttu. Kristoff'un eli silahının üzerindeydi, gerekirse savaşmaya hazırды.

Silahlı muhafızlardan biri, "İşte kaltağın," diye tükürdü.

Kristoff onu tökezleyerek ilerlerken yakaladı, gözleri adamdan hiç ayrılmıyordu.

Kızı rahatlatırken dudaklarını okudum. "Sorun yok. Bunu uçakta konuşuruz."

Bakışlarını yavaşça bana kaydırды ve başını sallayarak bu berbat yerden kayboldu. Dikkatim tekrar buraya gelme sebebim olan kişiye kaydı.

Liana Volkov.

Dişlerimi sıktım, beyaz geceliğinin çok fazla şeyi ortaya çıkaran ama yeterli olmayan dayanıksız kumaşına dikkat ettim. Kıvrımları tam bir orta sayfa değeriindeydi. Saçları yumruğumu iki kez saracak kadar uzundu.

Ama tenimi yakan ve doğrudan aletime giden şey onun sert ifadesiydi. Yine de gözlerimi kaçırmak zorundaydım çünkü ona bakmak canımı acıtıyordu. Sahnede Liana'ya sarılan sondan ikinci kıza ilgisiz bir bakış attım ve şaşkınlıkla şaşırdım. Reina Romero sırada duruyordu, kasap bloğunda bir sonraki.

Zihnim yıldırım hızıyla çalıştı. Kız cehenneme gidip gelmiş gibi görünüyordu. Kahretsin, Reina planımın bir parçası değildi ama onu bırakamazdım.

Muhafız Liana'yı kolundan çekerek ön tarafa sürükledi. Çenem sıkıldı ve dişlerimi sıktım, bu da bana birkaç meraklı bakış kazandırdı. İleri atılıp tüm bu orospu çocuklarını öldürmemek için kendimi zor tuttum. Ama bunu yaparsam, başkalarının hayatını da riske atmış olurum.

Cep telefonumu çıkardım ve kişi listemde Dante Leone'yi aramaya başladım. Bilgileri kardeşine ulaştırabilir ve Reina'yı kurtarmanın en iyi yolunu bulabilirdi.

Lanet olsun, *sinial yok*. Sunucuları bozmuş olmalılar.

Kardeşine, kardeşlerime, dördüne de ulaşmaya çalıştım ama nafile. Görünüşe göre Perez Cortes buradaki baz istasyonlarının da sahibiymiş.

Lanet olsun. Şu anda ihtiyacım olan son şey buydu.

Sahnedeki bir hareket dikkatimi çekti ve Liana korkusunun ortaya çıkmasına izin vermese de solgun yüzünü ve sert duruşunu fark edebildim.

Birisi bir yumurta fırlattı, ama kadın hemen eğildiği için yumurta onun yerine arkasındaki bir muhafızın üzerine düştü. Kadının etkileyici refleksleri vardı. Bu da onu diğerlerinden ayıran bir özellikti.

Açık arttırma başladı. Yüz bin. İki. Üç. Her şeyi bitirmenin zamanı gelmişti. Elimi kaldırdım, iki ve altı sıfırı gösterdim.

"Arkadaki adama iki milyon!"

Herkesin gözleri bana çevrilmişti, yüzümün yarısı havacı gözlüklerinin arkasına gizlenmişti. Çok fazla insan beni tanıyamazdı. Hayalet olmanın ve gölgelerde kalmanın faydaları vardı. Kimse geldiğinizi görmüyordu.

Liana'nın gözleri genişlemeden önce bana kaydı. İfadesini dondurmadan önce verdiği tek tepki buydu. Altın rengi gözlerinde yanan öfke, eline fırsat geçtiğinde kafama bir kurşun sıkmayı dilediğini söylüyordu.

Yanağım seğirdi.

Onun şakalarından zevk alacaktım.

Bir parçam dondu kaldı, onunla vakit geçirmeyi dört gözle beklediğimi fark ettim. Evet, amının bir tadına baktım ve beynimi yeniden bağladı. Allah kahretsin!

Ayağa kalktım, onun bana getirilmesini bekledim ve her adım yaklaştığında ifadesi daha da keskinleşti. Sanki tüm ailesini öldürmüşüm gibi bana derin bir kinle baktı. Öldürmemiştim ama öldürebilirdim. Sofia Volkov bunu hak etmişti.

Bana yaklaştığı anda tısladı, "Bu ne lan, seni hasta piç. Beni Perez'e geri ver."

Neden bahsediyordu? Perez'in benim olabileceğimden milyon kat daha kötü olduğunu bilmiyor muydu?

"Hayır." Pratik gülümsememin altında çenem gerildi. Yüzü kızardı ve lekeli kırmızı izler boynundan aşağıya ve dayanıksız geceliğinin altına doğru ilerledi. "Artık benimsin, buz prensesi."

Borçlarımı her zaman tahsil ettim - genellikle dış şeklinde. Ve her zaman verdiğim sözleri tuttum.

Bölüm 34

Liana

M Teklif veren kalabalığın üzerinde yükseliyordu. Koyu renk saçlı. Yüzünün büyük kısmını gizleyen havacı gözlükleri vardı ama onu tanımamak mümkün değildi. Beyaz polo tişörtünün altında gizlenen dövmeler. O karanlık

derisinin ikinci katmanı gibi etrafında dönüyordu.

Başımı kaldırıp Kingston Ashford'un teklif veren kalabalığın arasında durduğunu gördüğümde, yıllardır beni ayakta tutan öfkeyle içim burkuldu.

Annemin arkasından masumları kurtarmak için tüm varlığımı ortaya koyuyordum ve şimdi şiddetli bir kararlılıkla bu adamı benimle tanıştığına pişman edecektim.

"Bu ne lan, seni hasta piç. Beni Perez'e geri ver," diye tısladım.

Amacım Perez'e geri dönmek ve Marabella düzenlemeleri hakkında onu sorgulamaktı. İkizimin nereye gittiğini bilmem gerekiyordu.

"Hayır." Burnumuzun dibine kadar yaklaştı, kurnaz gözleri beni değerlendirirken kolumu kavradı, parmakları pranga gibi sıkıyordu. Sonra da bana "prens" diyecek kadar aptaldı.

Evet, bu lanet adam son kullanma tarihini hak etti. Beni serbest bırakmazsa onu öldürecek ve her anın tadını çıkaracaktım. Perez'in yerleşkesini bulup onu sorgulamam gerekiyordu. Onda ihtiyacım olan bilgiler vardı.

"Seni orospu çocuğu. Beni geri almazsan aletini kesip sana yedireceğim."

Gözleri parlıyordu.

"Sen ağzı bozuk küçük bir fahişesin." Çenemdeki bir kas zonkladı. Kontrolüm kasırga rüzgârlarına karşı dayanıksız dallar gibi sarsıldı ama sakın kalmayı başardım. Ama sonra gidip benimle alay etmek zorunda kaldı. Beni daha yakına çekti, vücudu benimkiyle aynı hizadaydı, sesi alçak ve tehditkârdı. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Seni satın aldım. Ne dersem, ne istersem onu yapacaksın."

"Siktir. Seni." Bakışlarını isyanla karşıladım.

Saçımın bir tutamıyla oynamak için uzandı, sarı bukleleri kalın parmaklarının etrafına doladı. Başımı geriye doğru eğdiğinde dişlerimi sıkarak ona nefretim tüm boyutlarını gösterdim.

"Bundan bolca olacak, merak etmeyin."

Muhafızlar kıs kıs güldüler ve Kingston'ın tehdidini duyduklarını anladım. Adrenalin içime hücum etti ve ensemdeki tüyleri diken diken etti.

Tepki gösterdim.

İlk muhafızın bıçağına uzandım, tuttum ve karnına saplayarak kıs kıs gülmesini etkili bir şekilde kestim. Bir sonrakini bıçaklayamadan, bir çift güçlü el beni tutup omzunun üzerinden fırlattı.

"Beni yere bırak."

Kıçımı tokatladı. Sikeyim. Tokatladı. Benim. Kıçımı.

Yumruklarımı sıkmaya başladığımda öfke ve kızgınlık damarlarımda patladı. Hiç irkilmedi bile.

"Kafana bir kurşun sıkmalıydım," diye öfkelen dim. Ciddiydim de. Elime geçen ilk fırsatta bu herifin işini *bitirecektim*. "Pislik," diye ekledim iyi bir önlem için.

Soğuk hava geceliğimi sıyırdı ve tüylerimi diken diken etti. Sert sırtına vurmaktan yumruklarım acıyordu ama daha da acısı, kot pantolonunun muhteşem poposunu ne kadar iyi sardığını itiraf etmek zorunda kalmam dı.

Ne? Ben asla bir aziz olduğumu iddia etmedim. "Kingston... Bu... Bu çok yanlış."

"Kendi evimde bana ateş etmek de öyle, ama bu konuda şikayet ettiğimi duymadınız."

"Sen öldün amına koyayım," diye homurdandım. Beni müzayededen uzaklaştırdıkça ona daha sert karşı koyuyordum. "Umarım işlerin yolundadır çünkü sen yürüyen ölü bir adamsın."

"Ne kadar klişe," dedi ve vurgulamak için kıçımı tokatladı. *Sert*.

"Konuşmayı seven birisin, Kingston." Cevap yok. Belli ki hakaretlerimde daha çok çalışmam gerekiyordu. "Dinle, bir kız arkadaş için oldukça çaresiz görünüyorsun, ama ben değilim. Seninle yatmaktansa kafana kurşun sıkarım daha iyi. O yüzden ikimize de bir iyilik yap ve beni geri al."

"Tamam." Sola döndü ve kalbim umutla titredi. "Hayır."

Gözlerimi kırptım, kafam karışmıştı ama bir şey söyleyemeden beni arabanın arkasına fırlattı. Ayaklarımın -ya da bu durumda kığımın- üzerinde düşünerek öne doğru sıçradım ve elim şoförün omzuna geldi.

"Sana elli bin vereceğim-"

Kingston'ın eli beni geri çekince sözlerim kesildi. Şoför omzunun üzerinden baktı, bir çift kutup, soluk mavi göz bana çarptı.

"Sana yardım etmek için burada değil." Kingston arabanın kapısını kapattı, yanıma yerleşti ve bana yatıştırıcı bir gülümseme sundu. "Buna dikkat et. Geri dönüp bir başkası için teklif vermem gerekiyor."

Şoförün ifadesi değişmemişti, ama yüzünde onaylamaz bir ifadenin titrediğini gördüğüme yemin edebilirdim. Kingston kapıyı kapattı ve koşarak uzaklaştı. Bunu izleyen sessizlik sağır ediciydi ya da belki de içimde dolaşan adrenalin işitme duyumu bozuyordu.

"Sana bir milyon dolar veririm," diye fısıldadım. "Sadece kapıyı aç ve-"

"Hayır."

Bu adamların tek kelimelik cevaplarla derdi neydi?

On yıl kadar sonra arabanın kapısı açıldı ve ben koltuğuma atladım. Kingston yanımdaki koltuğa kaydı. "Hadi buradan siktir olup gidelim, Alexei."

İsmin anlamını hafızamda aradım ama o kadar yıpranmıştım ki beynim işbirliği yapmayı reddetti. Bu sürücü her kimse, yeraltı dünyasının bir parçası olduğundan emindim. Dikiz aynasında acayip mavi bakışları titriyordu ve Kingston aptal gibi sıırttı. O gülümsemeyi yüzünden söküp atmak için neler vermezdim.

"Seni en son ne zaman gülümserken gördüğümü hatırlamıyorum."

Başımı Kingston'a çevirdim. Alexei'nin sözleri bana tuhaf gelmişti ama üzerinde düşünecek zamanım yoktu. Kapının koluna uzandım ve sertçe çektim.

"Kilitli." Kingston kaşlarını çatı, şahin gibi dikkati üzerimdeydi, beni bir sonraki yemeğiymişim gibi izliyordu... ya da öldürecekmişim gibi. Biliyorsam ne olayım.

"Peki, aç o zaman," diye homurdandım ve sanki bir mucize eseri açılacakmış gibi çekmeye devam ettim. Bu iş hiçbir yere varmayacaktı. Pes etmiş gibi yaparak, iç çekerek koltuğa yaslandım ve Kingston'la göz göze geldim. "Dinle, başka zaman olsa, bir erkeğin benim için bu kadar zahmete girmesi gururumu okşardı." Bana kuşkulu bir bakış fırlattı. "Yapardım," diye çabucak ona güvence verdim. Muhtemelen çok çabuk. "Bir erkeğin benimle birlikte olmak için harcadığı en büyük çaba bu."

"O kadar da gururlanma." Kingston'ın sesinden alaycılık damlıyordu. "Egon zaten çok büyük."

"Tanrım," diye mırıldandı Alexei, ben ona ters ters bakarken. Gerçekten ölmesini diliyordum.

Dikkatimi Kingston'a geri verdiğimde, bakışlarının beni ölçtüğünü fark ettim ve ürperdim. Bu tepkiden nefret ediyordum, özellikle de planımı bozduğu için.

"Seni öldürdüğümde bana ağlama." Ters ters baktım. "Ağlamamaya çalışacağım."

Sesinde alaycılık vardı ve bu beni daha da sinirlendirdi. Bana bir şişe su uzattı. Kaptım, tüm bu maskaralığın beni cevap arayışında ne kadar geriye götürdüğünü hesaplamaya çalışıyordum.

Görüşüm kırmızı bir öfkeyle buğulandı. Nefes alamayana kadar tüm duyularımı bulandırdı. Kan donduran bir çığlık atarak şişeyi ona geri fırlattım.

Bunu takip eden sessizlikte bir iğne düşse duyabilirdiniz. Gözlerimi kırptım, nefesim kesildi ve ağırlaştı. Nefes aldım. Sonra nefes verdim. Dünya tekrar odaklanana kadar bunu tekrar tekrar yaptım. İki çift göz sanki aklımı kaçırmışım gibi dikkatle beni izliyordu.

Nabzım kulaklarımda gümbürderken gözlerim etrafa daldı. Alacakaranlığın çöktüğünü ve ormanda araba sürdüğümüzü fark etmemiştim bile.

Arabanın kapısı bir helikopterin önünde açıldı ve şimdi ya da asla olduğunu biliyordum.

Bileklerim hâlâ bağlıyken, kalbim kulaklarımda gümbürdeyerek arabadan dışarı fırladım. Durup arkama bakmadım ama Kingston'ın geri dönmeme isteyen küfürlerini duyabiliyordum. Çıplak ayaklarıma batan taşlara ve sopalara aldırmadan koşmaya devam ettim.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde Kingston'ın ayak sesleri hızla yaklaşıyordu. Bana yaklaştığını hissediyordum ve vanilya kokusunu neredeyse alabiliyordum.

Birden güçlü kollar belime dolandı ve beni ayaklarımdan kaldırdı.

Ayaklarımı havada tekmeleyerek bir dizi küfür savurdum.

"Benden uzak dur," dedim kesik kesik nefesler arasında. "Her şeyi mahvediyorsun!"

"Sakin ol."

Tam tersi bir etki yarattı. Kafamı savurdum ve kafatasımın arkasıyla burnuna kafa attım.

"Siktir."

Bilincimi kaybetmeye sürüklenirken duyduğum son şey buydu.

Bölüm 35

Kingston

T Lanet olsun, sakinleştiricim yanımdaydı.

Bana diz çökerek teşekkür etmesini beklemiyordum, ama kesinlikle kendini kaybedip Perez'e geri dönmeye çalışmasını da beklemiyordum. Bu

Lanet kadın tam bir vahşiye dönüştü.

Alexei bana bir mendil uzattı ve ben de kanayan burnumu sildim.

Romero'nun kızına teklif vermek için geri döndüğümde açık artırma bitmişti. Kardeşimin geniş bant uydusunu arayarak Kian Cortes'e hemen bir mesaj gönderdim ve yerimizi bildirdim. Leone kardeşlere ulaştıracak, onlar da kızın kurtarılmasını sağlayacaktı. Perez'in yollarını ve yerini kardeşi Kian'dan daha iyi kimse bilemezdi.

Sofia Volkov gelmeden önce Liana'yı oradan çıkarmak öncelikli odak noktam olmalıydı. Aslında, henüz gelmediğine şaşırmışım.

"Onu benim götürmemi ister misin?" Alexei teklif etti. Çenemdeki bir kas gerildi, baygın bir Liana'ya yaklaşan herhangi bir erkekle ilgili bir şey beni yanlış yöne itti.

"Hayır."

Başını salladı. "Bundan emin misin?"

Bakışlarımı onun uyuyan yüzüne indirdim. Bu haliyle genç ve lekesiz görünüyordu. Masumiyetin resmi.

"Evet."

"Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana nasıl ulaşacağınızı biliyorsunuz."

"Teşekkür ederim." Yüzümü ona döndüm. "Ve Rora'ya endişelenmemesini söyle."

Dudaklarının kenarları kalktı. "Söz vermiyorum." Gözlerini Liana'nın çökmüş haline indirdi. "*Ona* hiç benzemiyor."

O. Sofia Volkov. Pek çok insana acı çektiren kadın.

Kanlı mendili cebime sokup helikoptere doğru ilerlerken, "Yok," diye onayladım.

Liana'da görüldüğünden daha fazlası vardı ve ona ne olduğunu anlamak için katmanlarını soymam gerekiyordu. Sözümü yerine getirmem gerekiyordu. Ve en önemlisi, bu çekimi anlamam gerekiyordu.

Emniyet kemerini göğsüne geçirerek onu bağladım. Yumuşak bir inilti dikkatimi çekti ve gizlice yüzüne baktığımda, eski acı içime işlerken donakaldım. Bukleleri. Yumuşak, dolgun dudakları. Orada bir şey vardı. Çok *tanıdık geliyordu*.

O onun ikizi, diye alay etti mantığım. Mantık, suçluluk duygumu ve kafa karışıklığımı yatıştırmak için pek bir şey yapmadı. Aslında, umut dolu kalbim kör kalmak istiyordu.

Nefes nefese bir inilti daha ve sikim seğirdi.

Bir elimi yüzüme sürttüm.

Neden hem kalbim *hem de* aletim beni mahvetme işindeydi?

Akdeniz'deki bu adayı Kristoff Baldwin aracılığıyla satın almıştım.

Bulunmak istemeseydim, bulunmazdım. Malikâne ve çevresindeki arazi halka açık değildi. Elli mil uzakta olmadığınız ve tam olarak nereye bakacağınızı bilmediğiniz sürece, tepedeki beyaz Roma tarzı ev gizli kalırdı. Ve eğer adadaysanız, etrafını korumalı bir şekilde saran dereye ulaşmak için bile sık ormanların, çalıların ve nehirlerin arasından geçmeniz gerekiyordu.

Yoğun bitki örtüsü, sık sık adaya yaklaşan yerel balıkçı teknelerindeki meraklı gözlerden saklıyordu. Bahçeler bile mahremiyet düşünülerek tasarlanmıştı. Bir de adanın her tarafına yerleştirilmiş yüksek teknolojili güvenlik sistemi vardı ki, adanın kıyılarına yolu düşen herhangi birinin içeri sızmasını zorlaştırıyordu.

Mükemmel bir saklanma yeri, göğsümdeki ıssız ve karanlık duygulara uygun yalnız bir yerdi.

Liana'nın iyi olduğunu teyit etmek için onu kontrol eden bir doktoru ziyaret ettikten sonra -ve Liana tüm bu süre boyunca ona ters ters baktıktan sonra- morluklarının geçeceğine dair güvence aldım. Yetersiz besleniyordu, bu yüzden ben yokken eve bakan çifte bol miktarda yiyecek sipariş ettim. Ben oraya vardığımda buzdolabı dolu ve ev temiz olacaktı ve personel hiçbir yerde bulunamayacaktı. Bu şekilde yalnız olmayı tercih ediyordum.

Ama bu sefer Liana benimle olacaktı.

Kısa bir helikopter yolculuğu daha yaptıktan sonra yolun geri kalanında kardeşimin jetini kullandım. Liana yolculuk boyunca uyudu. Birkaç kez nabzını kontrol ettim, verdiğim dozaj konusunda endişeliydim ama kalbi güçlü ve sabit bir şekilde atıyordu.

Haftalar süren esaretin yorgunluğu ve dün o pis sahnede olmanın travması olmalı.

Şimdi, dünyanın öbür ucunda gün batımı yaklaşırken ve kuş cıvıltıları sessizleşirken, kollarımda Liana ile taş köprüden geçerken, uzun zamandır unuttuğum bir his içime çarptı. *Evime*.

Buraya birçok kez gelmişim ama bu duygu beni nadiren etkiliyordu. Lou'nun ölümünden beri benden kaçmıştı ve neredeyse hiç ortaya çıkmamıştı. Gözlerimi elimdeki değerli yüke indirdiğimde içimde bir karmaşa dönüyordu.

Bir ilgisi olabilir mi-

Bu düşünce zincirini kesin bir şekilde kestim. Bunun Liana'yla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey Sofia Volkov'un kızının merhametinde olduğu gerçeğiyle ilgiliydi. Sözümü tutmuştum.

"Evim güzel evim," diye mırıldandım, göğsümdeki acı her zamanki gibi güçlüydü. Neredeyse Louisa'nın burada benimle olduğunu, umduğumuz şeyi elde ettiğimizi, yeraltı dünyasından uzakta birlikte bir hayat sürdüğümüzü, kendi alanımızda hüküm sürdüğümüzü düşünebilirdim. Sadece ikimiz.

Bunun asla olamayacağını çok iyi bildiğim için vücudum soğudu ve göğsüm dile getiremediğim bir kederle sıkıştı. Bu anıları unutmanın zamanının geldiğini biliyordum. Ya da en azından denemenin.

Ayak seslerim boş evin çıplak taşlarında çınladı ve gözlerim yanlıştır kız kardeşe kilitlendi.

Ölü gibi ağır olmasına rağmen, neredeyse hiç ağırlığı yoktu. Merdivenleri ikişer ikişer çıktım, bakışlarım isteksizce burnunun eğimine, yanaklarının elmalarına kaydılar. Louisa'yı hatırladığımdan farklıydı.

Daha güçlü. Daha zayıf. Daha *yaşlı*, doğal olarak.

Önünde durduğumuz süit geniş ve havadardı, maun mobilyalar ve her yerde koyu gül vurguları vardı. Louisa'nın en sevdiği renkti.

Onu keten örtülerin üzerine yatırdım, sarı saçları yastığın üzerinde dalgalanıyordu. Yüzünü, annesinden miras kalan sert elmacık kemiklerini inceledim. Teni neredeyse yarı saydamdı ve dolgun pembe dudaklarını ortaya çıkarıyordu.

Liana'nın kolu gevşekçe sallanıyor, gözleri kapalı kapakların ardında seğiriyor, aynı anda hem bir meleğe hem de uyanıkken gördüğüm kâbusa benziyordu. Rüyasında ne gördüğünü merak ediyordum. Kız kardeşini mi düşünüyordu? Kaçmamız gereken o gece gelmediği için pişman mıydı?

Bir an için geceliğini çıkarıp yerine temiz bir gecelik giymeyi düşündüm ama sonra vazgeçtim. Kolları yara bere içindeydi, çıplak ayakları da öyle. Esareti sırasında nelere katlandığından emin değildim ama bunları daha da arttırmaya gerek yoktu.

Kendi içine kıvrıldı ve gözlerini kırıştırarak açtı.

Birkaç dakika boyunca sadece baktı ve sonra "Neredeyim ben?" diye sordu. Sesi yumuşak ve hırıltılıydı. Sonra öfkeleni. Cevap vermediğimde, bakışlarımız sessiz bir savaşta kilitlendi ve ekledi, "Bana kız kardeşime mal olursan seni öldürürüm."

Sözleri karşısında kaslarım gerildi. İlaçlar onu hayal görmeye itmiş olmalıydı. Üzerine bir battaniye çektim ve odadan çıktım.

"Sana yiyecek ve içecek getireceğim, buz prensesi." Elim kapı kolundayken omzumun üzerinden baktım ve onun bana ters ters baktığını gördüm. "Dondurma ister misin?"

Sertleşti. "Dondurmadan nefret ederim."

Kaşlarım çatıldı. Her iki ikiz de her gün dondurma yiyebilecekleri bir günün hayalini kuruyordu. Babaları bir keresinde onlara dondurma yedirmiş ve Lou vanilyaya aşık olmuştu. Liana'nın hangi aromayı sevdiğini hatırlayamıyordum ve şimdi pişmanlık duyuyorum.

"Fikrini değiştirirsen, dondurma var." "Seni öldürmek istiyorum," diye tersledi.

"Karnın doyduktan sonra beni öldürebilirsin."

Bunun üzerine, onu içeri kilitleme zahmetine girmeden kapıdan içeri girdim. Bu adadan çıkış yoktu.

Bölüm 36

Liana

Tükselen güneş, gökyüzünü şimdiye kadar gördüğüm en güzel renklerle aydınlatarak ufku santim santim ateşe verdi.

Yatağıma uzandım, bakışlarım masanın üzerine atılmış desenlere kilitlenmişti.

Kepenkler.

Dün gece gölgeli bir figür odaya girdi ve arkasında bir yemek tepsisi bıraktı. Yemek istemedim ama havaya yayılan nefis koku midemden gelen hırıltıya cevap oldu.

Sersemlik beni ele geçirmeden önce tepsimdeki her şeyi yedim.

Uyandığımda, taze yumurta, domuz pastırması, kızarmış ekmek ve portakal suyu içeren başka bir tepsi buldum. Her şey vardı. Yumuşak yatakta doğrulup yemeğe baktım ve karşı koymak için elimden geleni yaptım. Ama haftalarca bayat ekmek yemek beni güçsüzleştirmişti ve dipsiz bir kuyu gibiydim.

Pastırmayı bir kenara iterek bir parça kızarmış ekmek ve yumurta aldım. Yeterince hızlı yiyemedim, daha fazlasına yer açmak için hepsini silip süpürdüm. Yemeğimi yerken gün ışığında yatak odama baktım. Krem rengi duvarları ve her yerde çeşitli pembe vurguları olan kemerli tavanları vardı.

En sevdiğim renk.

Kaşlarım çatıldı. Hayır, *Louisa'nın* en sevdiği renkti. Benimki yeşildi. Kafa karışıklığı içinde defalarca göz kırptım. Düzinelerce puslu anı zihnimin içinde dolaşıyor, onları ayıklamamı zorlaştırıyordu.

Renkler önemli değil, dedim kendime. Yapması kolay bir hataydı. İkizimle pek çok benzerliğimiz vardı. Hayatımın büyük bölümünde birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını çözmek zordu.

Onun yerine yemeğe odaklandım. Yemeğin tadını çıkarırken dudaklarımdan minnettar bir inilti döküldü, tabağımı yalayarak temizledim. Yapmak üzere olduğum şey için bana güç vermesi gerekiyordu.

Kingston Ashford'u öldür. Bu lanet yerden kaç. Perez Cortes'e geri dön.

Ancak bunları yapmaya hazır olmadan önce kendime çeki düzen vermem gerekiyordu. Bu yüzden odaya göz attım. Çatı katında olduğu gibi, şifonyer ve dolapları yeni kıyafetlerle, banyoyu da banyo malzemeleriyle doldurmuştu.

Aynanın önünde durdum ve dehşet içinde nefes nefese kaldım. Cildim mavi ve mor çürüklerden oluşan bir tuval gibiydi, gözlerimin altındaki siyah halkalar uykusuz geçen gecelerin hikâyesini anlatıyordu. Saçlarım birbirine karışmış, keçeleşmişti. Yüzüm kirliydi ve gemiye ilk bindiğimde değiştirmeye zorlandığım beyaz gecelik de öyle.

Kendimi banyoya kilitleyerek sıcak suyu başlattım ve her kumaş parçasını soydum. Kendi pis kokumu aldığım da burnum tiksintiyle kıvrıldı ve Kingston'ın üzerime hortumla su sıkmasına şaşırdım.

Ben olsam ona yapardım.

Duşa girdim ve gözlerimi kapatarak nefes verdim. Sıcak su hiç bu kadar temizleyici gelmemiştir.

Her şeyi daha iyi yapan, çocukluğumuzu katlanılabilir kılan küçük zevklerdi. İster gecenin bir yarısı gizlice dondurma yemek olsun, ister sessiz bir köşeye çekilip hayal gücümüzün bizi annemizin cehenneminden uzaklaştırmasına izin vermek olsun, birbirimize sahiptik. Ve sonra elimden alındı.

Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrıldı, damarlarımda öfke dolaşıyordu. İkizimin ölmesi benim olduğu kadar onun da suçuydu. Yine de, her nedense, bana tek başıma acı çektirmişti.

Suyu kararsız ellerimle kapattım, sonra vücuduma bir havlu sardım.

Annem beni neden bu kadar hor görüyordu? Yıllar geçtikçe gördüğü *muamele daha da* acımasızlaştıkça, babamın beni ziyarete geleceğini ve ne kadar acı çektiğimi göreceğini umdum. Yaptığı hatayı göreceğini ve güçlerimizi birleştirip hepsini yok edeceğimizi umuyordum - Annemi ve bu dünyanın Cortes ve Tijuanelerini. Birlikte.

Bekledim... ve bekledim, ama o hiç gelmedi.

Bunun yerine, annem bana düşman oldu. Olmamı istediği özenle oluşturulmuş prototipten her saptığımda, beni bir seansa daha katlanmak zorunda bıraktı. Anılarım ve bu işkence seansları, estetik ameliyatlara rağmen beni kırık ve yaralı bırakmıştı.

Yutkunmadan önce boğazımda safra birikti. Metodik bir şekilde hareket ederek kurulandım, geçmişten arınmayı ve planıma odaklanmayı umuyordum.

Bir kot pantolon, açık pembe kazak yakalı bir tişört ve bir çift Converse giyerek odadan çıktım ve koridorlardan geçerek her bir odanın içine baktım. Su, yeşil ve mavinin farklı tonlarında çok sayıda yatak odası.

Adımlarım mavi yatak odasında duraksadı. Son iki yatak odasının bir süredir boş olduğu belliydi ama bu yatak odası doluydu. Tavandan tabana bir pencere, kristal mavisi suyun nefes kesici manzarasını sergiliyordu. Burası da neyin nesiydi böyle?

Etrafa bakındıktan sonra içeri girdim.

Yatağın ayak ucuna atılmış bir çift askeri bot. Komodinin üzerinde bir cüzdan. Garip görünümlü bir bileklik... Gözlerim bir tabancaya kilitlendi, bileklik tamamen unutulmuştu.

Bingo!

Şansıma inanamadım. Tabancayı kaptım ve hazneyi kontrol ettim. Tek mermi.

Kıs kıs gülmekten kendimi alamadım. Ne tür bir aptal, mermi yatağında mermi olan bir tabancayı açıkta bırakır?

Evin bir yerlerinden gelen tencere sesleri beni ürküttü ve neredeyse birinin beni suçüstü yakalamasını, dokunmamam gereken bir şeye dokunmasını bekleyerek etrafımda döndüm.

Ama alan boştu.

Silahı kavrayarak sesi merdivenlerden aşağıya kadar takip ettim. Yemek odasında ya da oturma odasında kimse yoktu. Bir gürültü daha. Mutfağı bulana kadar etrafta dolaştım.

Ve beni esir alan.

Şaşkınlık içindeydim, Kingston yumurta, waffle ve krep pişiriyordu. Sadece bir saat önce kahvaltımı mideye indirmiş olmama rağmen midem guruldadı.

Hareketlerine hiç ara vermeden bana bir bakış fırlattı.

"Güzel, hâlâ uyanıksın." Gözleri elimdeki silaha kaydı ama hareketleri hiç duraksamadı.

Kıcını ikinci bir deri gibi saran bir kot pantolon ve mürekkep girdaplarını ortaya çıkaran beyaz bir tişört giymişti. Eksikliklerine rağmen Kingston güzel bir adamdı.

"Belli ki." Onun hakkında bir şey fark etmiş olmam beni çok kızdırdı. Bu kurşunu kafasına sıkıp işini bitirmeliydim.

Kingston mutfağında dolaşırken rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Ve bu adamla ilgili bir şeyleri zaten fark ettiğim için, tasarım seçimini bir kez daha not ettim. Üst kattaki odalara benzer şekilde, burası da dışarıdaki verandaya açılan bir pencere duvarına sahipti. Böylesine karanlık ruh hallerine sahip biri için burası tam tersine çok neşeli görünüyordu.

"Beni vuracak mısın?" diye sordu. Midem yine guruldadı. Lanet olası bedensel ihtiyaçlar. Şu anda ihtiyacım olan ya da istediğim son şey buydu. "O zaman acele etsen iyi olur." Ortaya serdiği yaygıyı başıyla işaret etti.

Kaşlarını kaldırdı, bir şey söylememi bekliyordu.

"Seni uyarmıştım," diye mırıldandım. "Seni öldüreceğim konusunda uyarmıştım."

"Devam et." Soğuk ses tonuyla odadaki hava kayboldu, onda sinir bozucu bir şeyler vardı. "Ama acele et ki açlıktan ölmeyelim."

Yerimden kıpırdamadım, ses tonundaki umursamazlık beni şaşırtmıştı.

"Her şeyi mahvettin," diye homurdandım, hedefimi ona doğrultmuş, parmağımı tetikte tutuyordum. "Şimdi sana bunu ödeteceğim."

"Bütün gün o şeyi mi tutacaksın, yoksa masayı hazırlamaya yardım eder misin?" Kıpırdamayı reddettim ve iç çekerek dolaplara doğru ilerledi ve tabak çanak çıkardı. Uğursuz bir kahkaha attım. Ölümçül tarafına tanık olduktan sonra onu böyle ev işleri yaparken izlemek bir geziydi. Belki de Adamın bölünmüş bir kişiliği vardı.

Kısa sürede masa kuruldu ve yemekler masaya geldi. İki tabak. İki bardak. İki takım çatal bıçak.

Oturdu ve çıtır bir parça domuz pastırması aldı, dudaklarım iğrenerek kıvrıldı. Gözleri şaşkınlıkla parladı ve çenesi gerildi. Ama sonra ayağa kalktı, pastırmayı küçük bir tabağa aldı ve çöp kutusuna doğru yürüyüp attı.

"Bunu neden yaptın?" Boş tabağı lavaboya koyarken sordum. Tekrar oturdu, gözleri yüzümde geziniyordu.

"Pastırma sevmiyorsun," dedi basitçe. Sesi derin ve hırçındı, her seferinde beni etkileyen bir şey vardı.

Sözleri içine işledi. "Nereden biliyorsun?"

Omuz silkti. "Burnunu kıvrırma şeklin yüzünden olabilir." Dudakları zalim bir sırıtişla kıvrıldı. "Ya beni vur, Liana, ya da otur ve yemeğini ye."

Onun bu umursamaz tavrı beni sinirlendirdi ve ocaktan bir tava alıp - tercihen hala cızırdayan- kafasına fırlatma isteğiyle savaştım.

"Yemek istemiyorum." Silahı daha sıkı kavradım ve ona ters ters baktım. "Seni öldürmek istiyorum."

Omzunu kaldırdı ve bana sinir bozucu bir şekilde baktı. "Bu tabanca yıllardır aynı yerde duruyor ve bir kez bile temizlenmedi."

"Neden komodininizde tek mermili bir tabanca bulunduruyorsunuz?"

"Belki de her şeyi bitirmek istedim." Ciddi olup olmadığından emin olamadan ona bakakaldım. Belki de benimle oynuyordu. "Seni zahmetten kurtarmamı ister misin?"

Yorumu karşısında dudaklarımı büzdüm. Uçurumun kenarında sallanıp durduğumu biliyordu ama yine de tek yaptığı beni kışkırtmak olmuştu. Kaşlarını meydan okurcasına kaldırdı ve ben de hislerim keskinleşirken ona ters ters baktım.

"O zaman Rus ruleti oynayalım," dedim hızlı düşünmemden memnun bir şekilde. "Madem her şeyi bitirmeye bu kadar heveslisin."

Gözlerinde bir şeylerin titreştiğini gördüm. Yemeğinden bir ısırık aldı ve cevap vermeden önce yutkundu. "Oturabilir, yemeğin tadını çıkarabilir ve aynı zamanda oyun oynayabilirsiniz."

Bir saniye önce seçkin bir beyefendi gibi davranırken, bir saniye sonra vahşi bir suçlu gibi davranıyordu. Çok kafa karıştırıcıydı.

Dişlerimi sıkarak masaya doğru yürüdüm ve tabancam hâlâ elimde olduğu halde oturdum. Yemek yemeyecektim ama adamın son yemeğini yemesine izin verecektim. Ne diyebilirdim ki? O duş insanlığım üzerinde harikalar yaratmış olmalı.

"Al bakalım, mutlu musun?"

Bardağına uzandı ve portakal suyundan bir yudum aldı, sonra kaşlarını kaldırdı. "Pek sayılmaz."

Beni dikkatle izledi, dudakları kıpırdadı ama gülümsemedi. Sanki benim bilmediğim bir şey biliyor gibiydi. Bu adam yakışıklı olduğu kadar sinir bozucuydu ve ben bundan hoşlanmıyordum.

O yemek yerken ona baktım, yumurta kokusu açlık hissini tetikliyordu. Tekrar. Önceliklerimi yeniden değerlendirmem gerekiyordu.

Tabağını bana doğru itti. "Al." "Önümde bir tabak var," diye tersledim. "Evet ve sen ona dokunmadın bile."

"Belki de sen zehirlemişsindir." Tedirginlik omurgama tırmandı. İkimiz de onun da aynı tavadan yumurta aldığını biliyorduk, ama o bunu belirtmemişti.

Kaçıran için bir puan.

Silahımın ucuyla iki tabağı da ittim, midemden gelen bir başka protestoyu görmezden geldim. "İşin bittiyse oynayalım."

"Oyunlara bayılırım." Sesi koyulaştı ve bununla ilgili bir şey bana her türlü günahkâr, cinsel şeyi düşündürdü.

"Ve senin konuşmanı duymaktan nefret ediyorum." Yoğun bakışlarını bana kaydırdı. "Benim hakkımda nasıl bu kadar çok şey bildiğini açıklamanı istiyorum."

Ve kız kardeşimi, sessizce ekledim.

Bölüm 37

Kingston

M Sesi ne kadar öfkeli çıkınca kaşlarım birbirine çarptı, bu da beni tek bir sonuca götürdü. Liana beni gerçekten hatırlamıyordu. Başka neyi unutmuştu? Ve daha da önemlisi, hangi sırları saklıyordu?

Dün Perez'e geri götürülme konusundaki saçma arzusundan başlayarak her birini tek tek çözmeye niyetliydim.

"Bekliyorum," diye tekrar konuştu.

"Bir zamanlar senin korumandım." Keskin nefesini duyduğum. "Yalan söylüyorsun."

"Hafızan *o kadar da* kötü olamaz," dedim o beni incelerken. "Sanırım hatırlayacak kadar önemli değildin." *Ahh.* O silahı salladı ve dilimi zımpara kağıdı gibi hissettirdi. Onun ne kadar yetenekli bir nişancı olduğunu ilk elden görmüştüm ama dediğim gibi, paslı bir parçaydı. Kazara kendini vurmasını engelleyecek pek bir şey yoktu. Onun dikkatini dağıtmaya karar verdim.

"On lanet yılın önemli olmadığını mı düşünüyorsun?"

Sözlerim üzerine yerleşince yüzünü buruşturdu. Birkaç saniyelik sessizlikten sonra tekrar konuştu. "Yıllar öyle. Sen değilsin."

Çifte ah.

"Ya da belki biri beynini yıkamıştır," dedim sakince. Gözlerinde daha fazla şüphe dans etti. Bunu saklamak için elinden geleni yapıyordu ama ben yıllarca onun ve kız kardeşinin yüz ifadelerini incelemiştim. Gözlemci olmak bazıları için ölüm kalım meselesiydi.

"Lütfen konuşmayı kes. Bu ses beni kızartıyor."

Yüce İsa. Onu kurtarmıştım ama o bana kederden başka bir şey vermiyordu. Ellerimi masanın üzerine koydum ve sandalyemde arkama yaslandım.

"Hakaret etmek yerine bana teşekkür etmelisin."

Eğer bakışlar öldürebilseydi, oracıkta düşüp ölürdüm. "Kurtarılmaya ihtiyacım yoktu, seni... seni... *svoloch*." Neyse ki kekeleyerek söylediği "pislik" kelimesi üzerimden yuvarlanıp gitti. Bana daha kötülerini de söylemişti -İngilizce ve Rusça- gerçi onu da hatırlamadığı anlaşıyordu.

"Ne yapmamı isterdin? Açık artırmada Cortes'e satılmana izin vermemi mi?"

Ağzını açtı ve hemen kapattı, dudakları inceldi.

Dirseklerimi masanın kenarına yerleştirdim ve silahın namlusuna bakarken çenemi avucuma dayadım. "Soru sorma sırası bende," dedim hissetmediğim bir sakinlikle.

Alay etti. "Hiç sanmıyorum."

"Oyunu nasıl oynayacağını bildiğini sanıyordum." Tam kaçmaya hazırlanırken ona uzandım ve onu sandalyeye geri oturmaya zorladım. Avucum tabancayı tutan küçük avucunu içine aldı ve parmağını tetiğe doğru zorladı. Silindiri çevirip yerine oturturken "Çek şunu," diye alay ettim.

"Lanet olası hazır olduğumda yapacağım," diye karşılık verdi, bana hançer fırlatarak. "Daha çok sorum var."

Elim onunkine dolandı. *Tıkla*.

Bir hırıltı çıkardı, gözleri şokla irileşmiş bir şekilde benimle silah arasında gidip geliyordu. Elimi onunkinden çektim, bakışları göğsümde bir delik açıyordu. Çok garipti. Hiç kimse beni bu kadar etkilememiştii.

"Benim sorum," diye hatırlattım ona. "Ve kafana silah bile dayamayacağım."

Gözlerini devirdi, ancak alt dudağının hafifçe titremesi gözümde kaçmadı. "Kafana bile tutmuyorum."

"Tam anlamıyla değil," diye kabul ettim, eğlenerek.

Parmakları tetiğin üzerinde titriyordu, sinirleri neredeyse gözeneklerinden sızıyordu. Şahdamarına gitmeden önce birkaç kalp atışı bekledim.

"Neredeydin?"

Gözlerini kırıştırdı, yüz ifadesi şaşkınlıkla doluydu ve bir saniye süren sessizliğin ardından nihayet titrek bir nefesle "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Louisa kaçacaktı," dedim. "Bunu yapmamasının tek nedeni senin hiç gelmemiş olmandı."

Gergin bir sessizlik havayı doldurdu. "Yanılıyorsun," diye fısıldadı. "Onu Tijuana karteli yakaladı. Perez-" Başını sallayıp aptal aptal bana bakarken sesi çatallaştı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Bir planımız vardı," diye homurdandım.

Özenle inşa edilmiş zırhının çatladığını, dumana dönüştüğünü hissedebiliyordum.

"Ne planı?"

Suçluluk duygusu hafızasını etkileyecek kadar içini kemirmiş miydi? İkizinin ödediği bedeli isteyerek unutmasının nedeni bu muydu? Yoksa rol mü yapıyordu?

"Sensiz gitmez. Benim için bile." Narin kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı.

"Senin için mi?" Gözlerimi kapattım ve burnumun kenarını sıktım. Kafa karışıklığı beni rahatsız ediyordu. "Ne demek istiyorsun?"

Bunu yeniden yaşamak berbattı. Onu kurtaramadığım için kendimi sorumlu hissediyordum. Onu koruyamadığım için. Gizli aşkımız bir trajediye dönüştü.

"O beni severdi. Ben de onu sevdim."

Liana'nın hamlesini tahmin etmişim ama gözlerindeki vahşeti tahmin edememişim. Neredeyse kendini masanın üzerine atacaktı. Tabancanın namlusunu alnıma dayadı, diğer eli boğazıma sarıldı, o altın gözler -o kadar tanıdıktı ki- bana dik dik baktı.

"Madem onu seviyordun, neden korumadın?" diye tısladı. "Seni öldürmeliyim."

Yıllardır içimi kemiren suçluluk duygusu onun gözlerinden bana bakıyordu. Liana kırılmış ve tekrar bir araya getirilmişti ama içten içe o kırık parçalar benimkilerden daha iyi durumda değildi.

"Öyle yapmalısın," diye onayladım, elim onun elinin üzerinde, tabancayı yerinde tutuyordu. "Ama hafızanda neden böyle boşluklar olduğunu da sorgulamalısın."

"Siktir. Seni." Sesi öfkeyle titriyordu. "Hatırlamaya değer her şeyi hatırlıyorum."

"Ben ve kız kardeşinin hayatının büyük bir kısmı hariç."

Bölüm 38

Liana

"T "Ölme vakti geldi," diye homurdandım, öfkem intikam duygusuyla geri dönmüş ve sistemime dolmuştu. Bu adamın bana şimdiye kadar yaşadığım en akıl almaz orgazmı yaşatmış olması önemli değildi. Bunun bir önemi yoktu.

Bana daha önce hiç yaşamadığım şeyleri hissettirdi.

Bunu bitirme ihtiyacı ellerimin titremesine neden oldu. Tek sorun, tetiği fiziksel olarak çekemememdi. Kingston'ın yüz ifadesine bakılırsa, o da bunu biliyordu.

"Devam et," diye ısrar etti.

Kavrayışı benimkinin üzerinde kaldı, parmağı tetiğe hafifçe bastırdı. Aramızdaki boşluğa sessizlik hâkimdi. Vücudumdaki her bir hücre bu adamın kalbini sökmek için yanıp tutuşuyordu. Keşke karanlığa teslim olup bunun olmasına izin verebilseydim.

Neden? Lanetli fısıltılar kafatasımı tırmalıyor, şakaklarımı deliyor ve beni içten içe harap ediyordu. Neden onu öldüremiyorum?

Zihnim bir labirentin içinde sıkışıp kalmış, çıkış yolu bulamıyordu ve bunun suçlusu da bu adamdı. O kadar çok duygu ve düşünce içimde patladı ki, hepsini sindirecek gücüm yoktu. Başa çıkamıyordum ve şu anda en önemli şey bu adamın buna tanık olmasını engellemekti.

Ben de gözlerimi kapadım. Gözyaşlarımın yandığını hissedebiliyordum. Aldığım her nefes bana hayat vermek yerine ciğerlerimi boğuyordu. Metal dayanılmaz derecede ağırlaştı ve ellerim her geçen saniye titredi.

"Yap şunu, Liana." Tetik parmağıma daha fazla güç uyguladı. Gözlerim açıldı ve onun karanlık bakışlarıyla karşılaştım. Elimi çektim, sonra nişan aldım. Onu içeri alırsam bulacağım şeyden korkarak tetiği çektim.

Bang.

Ve ıskaladım.

Silah parmaklarımın arasından kayarak yere düştü, çıkardığı gümbürtü olay sonrasının sessizliğinde gürültüyle yankılandı.

"Bu beni vurmak için son şansındı." Sesi karanlık bir ton taşıyordu. "Yine de adil bir uyarı. Bir daha bana silah doğrultursan, bu yapacağın son şey olur."

Aman Tanrım.

Kafamı karıştıran pek çok duygu üzerimden akıp geçti. Kingston Ashford öldürmekte tereddüt ettiğim tek adamdı.

Ben... aklımı kaybediyordum. Beni esir alan kişiyi bile öldüremiyorsam ne işe yarıyordum ki? Boğazımdaki safra yükseldi ve yediğim yemek aniden midemde çalkalandı. Şakaklarıma keskin, delici bir ağrı saplandı.

Louisa'nın görüntüleri dağıldı. Benim. Yüzsüz korumamız.

Bu son hatıra beni o kadar çabuk etkiledi ki, acıdan başımı tuttum.

o.

"Onu çizmeyi bırak." Bir başka çizimi bitirdiğimde kız kardeşim tedirgin görünüyordu.

hülyalı bir şekilde gülümseyerek çizdi. "Annem bunu görürse çıldırır."

Onu ve annemle Ivan'ın gladyatör oyunlarını işaret eden uzaktaki gürültüyü duymazdan gelerek kalemin ucunu çiğnedim. Her katıldığımızda, onların vahşeti yeni kabuslara neden oluyordu.

"Uyumadan önce onları yakacağım." Ona bir bakış attım. Yatağımın dibinde oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, iki saat önce içeri soktuğu dizüstü bilgisayarında çılgınca bir şeyler yazıyordu. Aynı pembe-siyah pijama pantolonları ve MIT sweatshirt'lerini giymiştik. Hâlâ annemin sonbaharda üniversiteye gitmesine izin vereceğini umuyorduk. O giderse ben de gidecektim. Buradan kurtulmak ve bir süreliğine normal bir genç olmak için her şeyi yapardım. Belki sonunda normal çocukların yaptığı şeyleri yapabilecektim - bir konsere katılabilecek, hatta belki bir partiye gidip kötü kararlar verebilecektim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Başını kaldırdı. "Ivan'ın bilgisayarına girmeye çalışıyorum." Kaşlarını çatmıştı. "Neden?"

Üvey babamızın bilgisayarında iyi bir şey olamazdı. O adam hasta bir sapıktı ve ortadan kaldırılması gerekiyordu. Keşke biri bunu yapacak kadar cesur olsaydı.

"Böylece Tijuana kartelinin ne zaman geleceğini biliyorum."

"Annem ona hayır dedi," diye fısıldadım. Midem bulantıyla çalkalandı ve parmaklarım kalemi ikiye ayrılana kadar sıkı. Sinirle parçaları odanın öbür ucundaki şömineye fırlattım.

"Biliyorum," diye yatıştırdı. "Sadece Ivan'ın onun arkasından bir şey çevirmediğinden emin olmak istiyorum."

Başımı salladım ama ruh halim çoktan bozulmuştu. Yataktan kalkarak tüm eskizleri topladım ve şömineye doğru ilerledim. Onları yakmaktan nefret ediyordum ama yapılması gerekiyordu. Bir gün buradan çok uzaklara gittiğimizde onları güvenli bir yerde saklayacak ve belki insanlarla paylaşacaktım. Sanki hiç var olmamışlar gibi yavaşça küle dönüşmelerini izledim.

Yatağa sürünerek geri döndüm ve uzandım.

"Ne yapıyorsun?" Kız kardeşimin gözleri beni inceledi. "Saat daha sekiz."

Omuz silktim. "Bu gürültüde uykuya dalmam sonsuza kadar sürecektir."

Bu berbat yerde büyüdüğüm için şimdiye kadar buna alışmış olmam gerekirdi ama alışamadım.

Eğlenceli bir kıkırdama çıkardı. "Kafana yastık tutmamı ister misin?"

Gözlerimi devirdim, hiç de eğlenmemiştim. Korkunç derecede klostrofobiktim ve o da bunu biliyordu. "Suratını dağıtmamı ister misin?"

Dizüstü bilgisayarını kapattı, sessizlik uzarken bana baktı, sonra kıkırdama krizine girdik. O gece birbirimize sarılarak ve daha iyi bir yarının hayalini kurarak uyuduk.

Gözlerimden yaşlar boşanarak döndüm ve aceleyle oradan çıkıp banyoya girdim. Aynada beni karşılayan yüz soluktu, gözleri boş ve dehşet içindeydi. Yüz tanıdıktı ama tamamen yanlıştı.

"Neden onu hatırlayamıyorum?" Yansımama doğru söyleniyordum.

Hafızamda açıkça endişe verici boşluklar vardı. Hatırlamaya çalıştıkça baş ağrılarım daha da artıyordu. Kaybolan parçalarımı bulmakta zorlanıyordum ve onları nasıl geri getireceğimi bilmiyordum.

Gözyaşlarımı yanaklarımdan silerken, kaslarım sessiz hıçkırıklarla titredi. Rahatlamak için kollarımı kendime doladım, yatak odasına geri dönüp yorganın altına girerken kendimi bir arada tuttum. Gözlerimi kapattım ve çok uzun zamandır ilk kez ağlamama izin verdim.

Eskiden olduğum ve artık tanıyamadığım kız için.

Vanilya kokusu duyularımla dalga geçerek beni yavaşça uykumdan çekip aldı.

Kıpırdamadan yattım, köşede oturan bir figür belirene kadar gözlerim karanlıkta kırpıştı. Birden yatakta doğruldum, yorganı çeneme kadar çektim ve gölgeye baktım.

"Neden bu kadar ürkütücüsün?" Homurdandım. Onunla tartışacak enerjim yoktu.

Ayın gümüş rengi pencerelerden yansıyan tek ışıktı ve adamın yontulmuş çenesine gölgeler düşürüyordu. Onunla ilgili bir şey şimdi daha korkutucu görünüyordu. Sanki dünkü küçük güç savaşımızdan sonra tüm öfkesini serbest bırakmış gibiydi.

"Rüyada ne gördün?" diye sordu, ona göz kırptım, şaşkınlık ön plana çıkmıştı. Sessiz kaldım, bakışlarımız saniyeler, dakikalar boyunca uzadı, ta ki o tekrar bozana kadar. "Sana bir soru sordum, buz prensesi."

Ruhumdaki özü kolayca emebilecek bir sertlik vardı onda. Onunla ilgili her şey tehlike için hazırlanmıştı ve bunun soyadıyla da bir ilgisi vardı. Bazı anılarım bulanıktı ama bu kısmı anlamak için roket bilimci olmaya gerek yoktu.

"Hatırlamıyorum," diye dürüstçe cevap verdim. Ve birden fark ettim. Yıllar sonra ilk kez ter içinde uyanmadan uyumuştum.

"İlginç," diye gelişigüzel bir yorum yaptı ama gözünden kaçmayan bir gerginlik vardı. Uzun parmaklarını kolçaklara dayamıştı. Bacaklarını bileklerinden sertçe kavuşturduğunda da vardı. Kot pantolonu onu rahat göstermeliydi ama başaramamıştı. Gömleğinin üst düğmeleri açılmış, köprücük kemiğindeki ve boynundaki mürekkep açığa çıkmıştı.

"Soruma cevap vermedin," diye karşılık verdim. Ne zamandır burada oturuyordu? "Neden bu kadar ürkütücüsün?"

"Teknik olarak benim evimdesin, yani yatağında uyuduğın için ürkütücüsün." Ağzımı açtım ama sonra kapattım, verdiği saçma cevap karşısında dehşete düşmüştüm ama delileri ikna edemezsiniz, o yüzden boş verdim. "Aç mısın?"

"Hayır."

"Yemek yemelisin."

"Ben de istemiyorum," diye tersledim. "Odamda bir sürüngenle uyanınca iştahım kaçtı." Bu adamla ilgili her şey beni öylesine sarsmıştı ki, dizlerimin üzerinde duran tepki onunla savaşmak oldu. "Aslında buna alışman en iyisi. Bana teklif verdiğin için seni pişman etmeyi planlıyorum. Ve eğer seks yapmayı umuyorsan... Yapma. Bana dokunursan aletini keserim."

Aleti konusunda endişeli görünmüyordu. Bunun yerine dirseklerini dizlerinin üzerine koydu ve öne doğru eğilerek parmaklarını dikleştirdi. Koyu renk gözleri beni delip geçiyordu, gözlerindeki söylenmemiş mesajlar dilimde keskin bir tını bırakıyordu.

"Hayal görüyor olabilirsin." Bu herif beni bilerek mi kışkırtıyordu? "Artık benim malımsın. Bu da her dediğimi yapmak zorundasın demek."

Alay ettim. "Bu konuda nefesini tut."

"Artık seni güvende tutmak benim işim." Kelimelerin sertliği, sesindeki soğuk tehditle bir tezat oluşturunuyordu. "Ve bunu ne pahasına olursa olsun yapacağım." Sessiz kaldım, ona dik dik baktım ve dudaklarında küçük bir sırıtma belirdi. Şerefsiz bunu eğlenceli buluyordu. "Şimdi akşam yemeği için bana aşağıda katılacaksın ve neden Perez'e götürülmekte ısrar ettiğini anlatacaksın."

Gözlerim pencereye kaydı ve o da bakışlarımı takip etti.

"Akşam yemeği için çok geç," diye alaycı bir şekilde karşılık verdim.

"Saat daha sekiz ve Avrupalılar zaten akşam yemeklerini daha geç yemeyi tercih ediyor." Görünüşe göre Kingston bütün yanıtları biliyordu. Ayağa kalktı ve benim yorganı tutuşum sıkılaştı. Bunu fark etmiş olmalıydı, çünkü dudaklarında bir gülümseme belirtisi gördüm. "Beş dakika içinde aşağıda ol," diye emretti ve odadan çıktı.

O gidene kadar sözleri aklımda kalmamıştı. Avrupa! Lanet olası Avrupa'da bir adadaydım.

Bölüm 39

Kingston

A Yemek yerken gerginlik o kadar fazlaydı ki duvardan sekebilirdi. Maden suyumdan bir yudum aldım, her fırsatta beni şaşırtmayı başaran bu kadınla uğraşırken tüm aklıma ihtiyacım vardı.

Hatırladığım Liana değildi.

"Yemeğiniz nasıl?" diye sordum.

"Biftekten nefret ediyorum," diye homurdandı, mum ışığı yüzünde titriyordu. "Patates püresinden ve mısırdan nefret ediyorum."

"Çok kötü, bu benim en sevdiğim yemek." Tüm güzel yemeklerden hoşlanıyordum, ama yıllarca annesi ve üvey babası tarafından pislikle beslendikten sonra kendi yemeğimi ızgara yapabilme özgürlüğünü son derece tatmin edici buluyordum.

Bifteğimi kestim ve ağzıma bir parça attım, sonra onu incelerken yavaşça çiğnedim. Genelde yalnızlığı tercih ederdim ama nedense bu kadını etrafımda istiyordum. Bu yüzden yemeği zorla yedim.

İçimden bir ses beni onu anlamaya ve üzerimdeki etkisini anlamaya itiyordu.

"Bir beyefendi, bir hanımefendinin tercihlerinin ne olduğunu sorar," diye tısladı. "İyi ki bir beyefendi değilim."

"Unutmuşum." Çatalını havada salladı. "Sen bir sürüngensin." Çok da uzakta değildi. Bugün huzursuzluğum beni ele geçirdiğinde odasına gittim ve onun uyumasını izledim. Nefes alış verişlerinin rahatlatıcı sesini duyana kadar sakinleşmemiştim. "İyiliğinin karşılığını vereceğimden emin olabilirsin," diyerek düşüncelerimi böldü.

Parmaklarım biftek bıçağımın etrafında sıkıştı. Bana gizlice yaklaşmasının akıllıca olmayacağı konusunda onu uyarmalıydım. Aslında, geçmişte bana gizlice yaklaşan insanları öldürmüştüm.

tam da bunu yaptı.

Tabağımı ittim ve öne doğru eğildim.

"Eğer odama gelirsen, bunu bir davet olarak kabul edeceğim," dedim duygu belirtisi göstermeden.

Karşımda oturuyordu, vücudu kaskatı kesilmişti ve parmak eklemleri bembeyazdı. Arada bir bana ters ters bakıyor ve muhtemelen çatal bıçaklarıyla beni nasıl dilimleyip doğrayabileceğini hayal ediyordu. Bundan sonra ona sadece tereyağı bıçağı vermeyi aklıma not ettim, ancak içgüdülerim muhtemelen beni onlarla da bitirmenin bir yolunu bulacağı konusunda uyardı, ki bu onun için pek de iyi olmazdı. Bu adada kimse yoktu ve adadan ayrılmanın tek yolu uçak ya da tekneydi. İkisine de erişimi yoktu.

"Neye davet?" diye sordu, sesi tereddütlüydü.

"Seni unutulana kadar becermek için."

Yanakları pembenin narin bir tonuyla kızardı ve kalın kirpiklerinin arasından bana bakarak kalbimin çarpmasına neden oldu. Bana Louisa'yı hatırlatıyordu.

"Sen lanet olası bir sapıksın," dedi, sesi nefes nefese çıkmıştı. Bunu fark etmiş olmalı ki dişlerini sıktı. "Eğer odana girersem, aletin sertleşmeye fırsat bulamadan ölmüş olursun."

Ve işte bu oldu.

Louisa'nın ölümünden beri sikim tek bir kadına bile tepki vermiyordu. Güneş ışığının yasını tuttum, sonra da bu şekilde ölmek niyetiyle bekârlığa döndüm. Ta ki bu kadın yolumu kesene kadar. Ne olduğunu bilmiyordum - benzerliği mi yoksa ateşi mi - ama aniden aletim oynamaya karar verdi. Ve bu pek çok açıdan yanlıştı.

Yemeğimizin geri kalanı, cevaplanması gereken birçok soruya rağmen sessizlik içinde devam etti.

Ofisimde oturmuş birkaç e-postayla ilgilenmeye ve bazı faturaları ödemeye çalışıyordum. Annem mirasının bir kısmını ve babasından kalan imparatorluğu bana bırakmıştı ama bunun sorumlulukları da vardı. Kanla inşa ettiğim kendi servetim de öyle. İnsanların izini sürme becerilerim Omertà'da oldukça rağbet görüyordu.

Büyükbabamın saati gece yarısını gösterdiğinde, kendimi gözetim yayınıma bağlı dizüstü bilgisayara bakarken buldum, sanki hayattaki tek amacım buymuş gibi kütüphanede Liana'yı izliyordum.

Onu gördüğümde kalbim küt küt atmaya başladı ve göğsüme özlem dolu bir ağrı yayıldı. Liana'ya karşı giderek artan bu takıntımı anlamam gerekiyordu ama bu -yakınımda olması- şimdilik yeterli olacaktı.

Kanepede bacaklarını kavuşturmuş, kucagında battaniyeyle sarılmış bir halde onu izledim. Çok güzeldi, üzerinde hâlâ akşam yemeğindeki zarif giysiler vardı. Saçları ince omuzlarından aşağı, güneşin çizdiği dalgalar halinde dökülüyordu. Pürüzsüz teni kükreyen ateşin sıcak ışıltısı altında parlıyordu.

Sağ eliyle defteri tutuyor, sol eliyle de kalemi kullanarak bir şeyler çiziyordu. Neyi ya da kimi çizdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama arada bir bir tomar kâğıdı ateşe atıyordu. Her iki ikiz de çizirdi ama Lou bu konuda her zaman daha iyiydi ve Liana'nın kaşlarını birbirine çatarak çizimlerinin yanışını izleyişine bakılırsa onunki de pek gelişmemiştii.

Son iki saattir aynı pozisyondaydı, çiziyor ve sonra atıyordu. Kalemi sağ ve sol eli arasında değiştiriyor, arada bir sol bileğine masaj yapıyordu. Kız kardeşinin mükemmel olduğu bu hobiden vazgeçmediği için onun zavallı olduğunu iddia ederdim ama fark ettim ki ben daha da zavallıydım.

Kahretsin, bu çok aptalcaydı.

Kameradan onu gözetlememeliydim, yüzünden geçen her ifadeyi içime çekmemeliydim. Yayını kapatmak için harekete geçtim ama bundan önceki her seferde olduğu gibi son saniyede durdum.

Mırıldanmaya başladı, melodi uzak ve zayıftı ama göğsümü titretmeye yetiyordu. Koridordan yürüyüp kütüphaneye dalmak, onu kaptığım gibi yatağa götürmek istedim. Sonra onun sıkı, ıslak sıcağına dalarken çıkardığı seslere sahip olmak ve *daha fazlası için yalvarışlarını* dinlemek istiyordum. Ona eziyet etmek ve bana böyle hissettirdiği için bedelini ödetmek istiyordum.

Dişlerimi sıkarak nihayet programdan çıktım ve ayağa fırladım. Yine kendimi huzursuz bir enerjiyle dolup taşarken buldum.

Lanet olsun.

Belki de onu, dikkatimi dağıtacak hiçbir şeyin ve hiç kimsenin olmadığı adama getirmek o kadar da iyi bir fikir değildi. Onun varlığının etkisi her geçen saat daha da çaresizleşiyor ve her karanlık, ilkel içgüdü

İçimde benimle alay ediyordu. Onu almak, eğmek ve sahiplenmek istiyordum. Taşaklarım ağrıyor, onun derinliklerine gömülmek için can atıyordum.

Ayağa fırladım, ofisten çıktım ve körlemesine kütüphaneye giden yolu takip ettim. Onunla konuşmaya, yumuşak sesini duymaya ihtiyacım vardı.

Bacaklarım beni hedefime rekor bir sürede ulaştırdı ve içeri girdim, kütüphanenin kapısı aciliyetimin gücüyle duvara çarptı. Liana ayağa fırladı, sanki burada başka birini bekliyormuş gibi gözleri etrafta geziniyordu.

"Ne oluyor, Kingston?" Gözlerinde şimşekler çakıyor, dekoltesi kıpkırmızı kesiliyordu. Bakışlarım göğüslerinde gezindi. Sonraki sözleri sağduyumun incelikten yoksun olduğunu gösteriyordu. "Gözlerim burada, *zasranetler*." Ahmak. Bana Rusça küfretmeyi gerçekten seviyordu. "Yoksa gözbebeklerini çıkarmamı mı istersin?"

Kütüphanenin sıcaklığını korumak için kapıyı kapattım ve ellerimi ceplerime sokarak kapıya yaslandım.

"Daha önce yaptın mı?" Ona gelişigüzel sordum.

Gözlerini kırıştırdı, yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Ne yaptın?"

Dudaklarımın kenarı seğırdi. Birinin akli çukurdaydı. "Birinin gözbebeklerini oymuşlar," diye açıkladım.

Sessizliğe büründü, yüz ifadesi kararmaya başladı ama sonra bunu gizledi.

"Yaptım," diye cevap verdi, sesi uzak ve düzdü. "Bir adamı iki gözünden bıçakladım ve sonra saatlerce kan kaybından ölmesini izledim."

Bu sözler karnına inen bir yumruk gibiydi. Liana her zaman daha güçlü bir ikiz olmuştu ama asla psikopat ya da acımasız değildi.

İç çekti ve bu yürek parçalayıcı ses kararmış kalbimin tellerini çekiştirdi. O Louisa değildi, ama bir parçam onu korumak ve kendisinin bu acımasız versiyonu olmak için katlandığı tüm kötü şeyleri silmek için can atıyordu.

Ama sonra aynı hızla yüzündeki ifadeyi sildi ve gözlerini bana dikti.

"Bu kütüphane hakkında bir şeyler yapmalısın," diye homurdandı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bulunacak tek bir aşk romanı bile yok."

Kaşlarım çatıldı. "Agatha Christie romanlarının olduğu koca bir bölüm var," diye belirttim.

"Evet, biliyorum." *Birisi* kendini rahat hissetmişti. "Ama ben cinayet gizemlerinden bahsetmiyordum, değil mi?"

Azı dişlerim sıkıldı. Bir uçtan diğerine gitmek gibisi yoktu.

"Neden Perez'e geri dönmek istiyorsun?" Bunun yerine ondan almam gereken cevaplara odaklandığımı söyledim.

"Seni ilgilendirmez."

"Sana yardım etmeye çalışıyorum." Hakarete uğramış gibi nefesi kesildi ve başını çevirip şömineye baktı. "Her ne yapmaya çalışıyorsan, kaynaklara ihtiyacın var."

Bariz olanı göstermeye cüret ettiğim için saldırmaya hazır bir dişi aslan gibi bana dik dik baktı. Dişlerimi gösterdim, sadist yanım göstermesini umuyordu. Meydan okumaya çok hazırdım.

"Hiçbir şeye ya da kimseye ihtiyacım yok. Eğer yardım etmek istiyorsanız, beni serbest bırakın ve Brezilya'ya geri götürün."

"Yapamam." Gözleri ateşle doldu. Bazıları bir felakete doğru gittiğimizi söyleyebilirdi. Ben ise bu her neyse daha fazlası için bir malzeme olabileceğini iddia ederdim. "Uçak kullanmayı ya da tekne kullanmayı bilmiyorsan tabii."

İyimserlik yüz hatlarını doldurmadan önce omuzları sadece bir saniyeliğine çöktü. "Bana bir kullanım kılavuzu verirseniz eminim bunu çözebilirim."

Yumruklarımı sıktım. Tanrım, kadın Brezilya'ya dönmek için kendini öldürmeye hazırdı. Burnumun kenarını sıktım. Hiçbir şey paylaşmayacağı belliydi. İşkence yapmayı deneyebilirdim ama kızları incitmek bana göre değildi. Bu güzel küçük psikopatın, anlatsam bile bana hiçbir şey söylemeyeceğinden şüpheleniyordum.

"Elbette, sana her ikisinin de kullanım kılavuzlarını getireceğim," dedim sonunda. "Eğer ikisini de çalıştırmayı başarırsan, gidebilirsin."

Ama önce, ateşleme kablolarını çıkardığımdan emin olurdum. Sonra da inatla reddettiği yardım olmadan ne kadar ilerleyebileceğini görecektik.

Bölüm 40

Liana

Bir haftadır bu lanet adadaydı.

Ve vardığım tek sonuç Kingston Ashford'un tam bir baş belası olduğuydu. Bana o aptal ameliyatı vermesinin tek nedeni beni susturmak içindi.

Aslında benim hatamdı, makinelerin bana *nasıl* teslim edildiğini belirtmemiştim. Şerefsiz herif motorları sabote etti.

Güverte döşemesini tekneyi sallamaya yetecek bir güçle kapatırken, "Grady White en iyisi, kışımın kenarı," diye mırıldandım.

"Bugün neşeli görünüyorsun." Bu ipek gibi pürüzsüz sesi her yerde tanıyabilirdim. Bu aptal tekneye inip çıkmaktan bacaklarım ağrıyordu ve hiç havamda değildim. Kış ayları olmasına rağmen gündüzleri hava mayo giyip soyunacak ya da güneş yanığı olacak kadar sıcaktı; bu da bana Avrupa'nın güneyinde bir yerde olmamız gerektiğini düşündürdü. Akdeniz iklimi bunun bir göstergesiydi; sayısız meyve ağacı, zeytin ve lavanta çalıları da diğer göstergelerdi.

Yavaşça doğruldum ve Kingston'ı bermuda şortu ve beyaz tişörtüyle gölgede uzanırken buldum, mürekkebi esnek kumaşın altından biraz görünüyordu. Bana bir şişe su fırlattı ve hain gözlerim onun esneyen pazusuna kilitlendi.

Dikkatimin dağılmasıyla, beni ıskalayıp kaptan koltuğuna çarpması için zar zor eğildim.

"İç." Ona ters ters baktım, ama şikayet edemedim ekledi, "Ve şu centilmenlik meselesini de açma. Artık eskidi."

"Neredeyse onunla bana vuruyordun," diye öfkelen dim.

"İç," diye tekrarladı. "Bayılmana izin veremem."

Şişeyi güverteden kaptım, yarısını yuttum ve parmağımla onu işaret ettim.

"Bunu bilerek yaptın," diye suçladım.

"Ne yaptın?" Gözlerinde eğlence titreşti, sesi mizahla karardı. "Biraz daha spesifik olmanız gerekecek. Her gün pek çok şey yapıyorum."

Sinirlerim titriyordu. Vücudumun ona verdiği tepkiden hiç hoşlanmamıştım. Ondan kurtulmak için sol mememi verirdim. Bu çok yanıltı. Birincisi, ikizime aşık olduğu çok açıktı. İkincisi, ahlakı sorgulanabilirdi. Ahlakı sorgulanabilir iki kişi olamazdık - bu bir seri katili öldürmesi için daha fazla kurbanla beslemek gibi olurdu. Ve son olarak, eğer daha önce dikkatini çekmediysem, görünüşe göre on yılını korumam olarak geçirdiğinde, şimdi bende sadece ikizimi gördüğü açıktı.

"Kılavuzu almama izin verdin çünkü işe yaramayacağını biliyordun. Lanet olsun sana."

Yanağında bir gülümseme.

"Ben yaptım." "Seni lanet-"

"Bundan sonra söyleyeceklerini iki kere düşünsen iyi olur." Her kelimeyi uzatarak söyledi ve burun deliklerimin açılmasına neden oldu. Beni tehdit edebileceğini ve benim de sineceğimi mi düşünmüştü? Çok yanıltıyordu. Sevgili annemden kimseye güvenilmemesi gerektiğini öğrenmiştim.

Herkes size zarar vermek istiyordu ve bu adam da bir istisna değildi. Amacım önce onun canını yakmaktı.

"Bana umut verip sonra da onu elimden almanız doğru değil." Derin bir nefes aldım, avuçlarımı minik kot şortuma silerken ter şakaklarımı ıslatıyordu. "Bu çok zalimce aslında."

Bir süre beni izledi, kaşları gerilmişti.

Geçtiğimiz hafta akşam yemekleri sinir bozucu ama... biraz dostane geçti. Tabii ki bu bizi ilk fırsatta birbirimize saldırmaktan alıkoymadı. Şimdi olduğu gibi.

"Haklısın," diye homurdandı. "Özür dilerim."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Başımı eğip yüz ifadesini inceledim ama gözlerinde samimiyetten başka bir şey bulamadım.

Teknenin yanından sadece dizlerime kadar gelen serin, kristal mavisi suya daldım, yüzdüm ve kıyıya doğru ilerledim. Kingston'a doğru ilerlerken kum ayaklarımın altında ılık bir his uyandırıyor.

On metre önünde durdum, birbirimize bakarken hava çatırdıyordu. Sık sık bana baktığında ne gördüğünü merak ederdim. Sadece kırık bir kadın mı? İkizim mi? Düşmanının kızı mı? Ya da belki de *ben* onun düşmanıydım?

Her neyse, beni gerdi.

"Senin için bir sürprizim var." Koyu renk gözleri beni kesip geçti. Ne zaman bana baksa içimde bir şeyler kıpırdanıyordu. Kendimi toparlamam gerekiyordu.

"Bu tekneyi tamir edip beni bu adadan çıkaracak mısın?" Atkuyruğumdaki fazla suyu sıkarak sordum.

Ellerimin hareketini takip ederken boğazını temizledi. "Yeterince zekisin, buna cevap vermeme gerek yok." Ayağa kalktı, üzerimde yükseldi ve sonra döndü. "Geliyor musun?"

"Başka seçeneğim var mı?" Ona karşı gelmekten kendimi alamadım. Sanki ağzım zihnimden bağımsız hareket ediyordu.

"Hayır."

Kingston durup omzunun üzerinden bana bakınca düşüncelerim durdu. Dudakları yavaşça bir sırtışa dönüştü ve bunun beni yıpratmasından nefret ettim.

"Seni omzuma atıp taşıyabilirim," dedi, ses tonu kışkırtıcıydı. O... O benimle flört mü ediyordu?

"Tamam. Geliyorum," diye fısıldadım, başımı salladım ve gözlerimi kaçırdım.

Malikâneye giden yolun geri kalanında, sivri taşlara ya da dallara basmamaya dikkat ederek sessizce onu takip ettim. Beni şaşırtarak kütüphaneye doğru götürdü. İçeri girer girmez dudaklarımdan bir nefes çıktı.

"Ne-" Ne diyeceğimi bilemez bir halde başımı salladım. "Nasıl?"

Yalınayak, güney duvarına doğru yürüdüm. Kingston geçen hafta içinde bir duvarı tavandan tabana raflarla yeniden düzenlemişti. Önünde masif ahşaptan süslü bir şekilde oyulmuş bir merdiven vardı. Ve en iyi kısmı? Çok çeşitli romantik yazarlarla doluydu -Jane Austen, Charlotte Brontë, Barbara Cartland, Eliza Haywood, Maria Edgeworth.

Döndüğümde Kingston'ı, ellerini ceplerine sokmuş, duvara yaslanmış beni izlerken buldum. Bakışlarının kenarında ateşli ve karanlık bir şey vardı; benim kararlılığımın savaşı bir şey.

"Onları tavan arasında buldum." Duvarı itti ve bana doğru ilerledi. Sanki her nefes alışımında nasıl nefes alacağımı unutuyormuşum gibi hissediyordum.

Adım. Uzun, zarif parmak uçları yıpranmış sırtların üzerinde gezindi.

"Geleneksel unvanlar ve biraz daha fazlası var..."

Boğazını temizledi ve dikkatimi yüzüne çekti. Kingston

Yüzün kızartıyor mu?

"Daha fazla ne?" Bastırdım.

"Daha skandal."

"Nerede?" Ağzımdan kaçırdım. Yanaklarıma bir sıcaklık hücum etti ve az önce müstehcen aşk romanlarına olan aşkıma itiraf ettiğimi fark ederek her yerim ısındı.

Gözleri yanaklarıma kaydı ve sonra güldü. Çıkarmaya alışık olduğunu sanmadığım kolay bir sesti.

Sıcaklık midemde kıvrıldı.

Bir elini siyah saçlarında gezdirdi ve ben daha ne olduğunu anlamadan aramızdaki mesafeyi kapattı. Eli enseme dolandı ve ben nefesimi tutarak bekledim. Neyi beklediğimi bilmiyordum ama içimden bir ses öğrenmek üzere olduğumu söylüyordu.

Kingston'ın ağzı benimkini buldu ve ürperdim. Öpücüğü yoğun, oksijenimi çalıyor ve zihnimi mantıklı düşüncelerden boşaltıyordu. Kıvrımlarım onun sert vücuduna şekil veriyor, bana dokunduğu her yeri yakıyordu.

Başımı arkaya doğru eğdi ve benimkine eşdeğer bir yoğunluk ve açıklıkla ağzımın içine girdi. Sanki duramıyordu ve her kalp atışında kendimizi bu çılgınlığın içinde kaybediyorduk.

Ta ki beni titreyen dizlerimin üzerinde kararsız bırakarak çekip gidene kadar. Etrafımızda bir fırtına koparken karanlık bakışları benimkilerle çarpıştı ve az önce hayatlarımızın akışını değiştirdiğini biliyordum.

"Kitaplarınızın tadını çıkarın," dedi benden uzaklaşırken, az önce beni düşürdüğü su birikintisinden uzaklaşırken.

Bölüm 41

Kingston

Seçtiğimiz hafta boyunca bir şeyler - tamamen istikrarlı ve yavaş bir şekilde - değişmişti. Ya da belki de Liana'nın Washington'daki nakliye konteynırından kadınları kurtardığını ilk gördüğüm zamana kadar götürebilirdim.

yüzleşmek.

Liana Volkov beni düğümledi. Onun için yanıp tutuşuyordum. Sürekli onun varlığını arzuluyordum ve bu kabul edilemezdi. Belki de bu -bu her neyse- mutlu bir hayat için bir malzemeydi.

Onun benim için doğru kişi olmaması gerekiyordu, ama her ne sebeple olursa olsun, onu aramadan bir saat bile geçiremiyordum. Yollarımız kesişmişti ve ikimiz de bu cızırtılı çekimle mücadele etmek zorunda kalmıştık. Daha önce emin değildiysem bile şimdi kesinlikle emindim. Düşman hatlarını aşan küçük gezintimiz adayı ateşe vermek üzereydi.

Yanlıştı; bunu biliyordum. Ama lanet olsun, iyi hissettirmişti.

Derin bir nefes aldım ve ofisimde oturup köpüklü sudaki dalgalara baktım. Louisa her zaman gözlerden uzak, sıcak bir yerde, tamamen kendimize ait bir plaj hayal ederdi. O bunu hiç başaramadı ama ikizi başardı.

Bu adil değildi ama artık bununla savaştık ne enerjim ne de cesaretim vardı.

Telefonum çaldı ve ekrana bir göz attım. Hoparlöre, "Merhaba Winston," dedim.

"İyi misin?"

"Olmamalı mıyım?" Kuru bir şekilde karşılık verdim.

"Bunu bir uyarı olarak kabul edin." Omuzlarım gerildi. "Illias Konstantin Byron'a ulaştı. Görünüşe göre Omertà'nın Dikenleri senin yerini öğrenmek istiyor."

"Özellikle kim?" Dişlerimi sıktım. Yeraltı dünyası benimle her zaman iletişime geçebilirdi ama yerimi asla tespit edemezlerdi. Bu bir tasarımdı - güven insanı öldüren bir kaltaktı.

"Enrico Marchetti." Kahretsin, peşini bırakmayacağını biliyordum. Sofia'nın bir kızı olduğunu öğrendiği an, onu pençelerine almak ve karısının çektiği işkencenin bedelini ona ödetmek istedi.

Evet, Omertà ile birlikte çalıştım. Evet, onlarla birlikte ve onlar için öldürdüm. Ama Liana'ya yaklaşımlarına izin vermezdim.

O sadece ve sadece benimdi.

"Ona bana ulaşmanın hiçbir yolu olmadığını söyle," diye kestirip attım.

"T a m a m d ır . " Sesindeki sırtışı neredeyse duyabiliyordum. uçak?"

"Onu parçalara ayırmak zorunda kaldım." "Ne?"

"Geri dönmenden önce onu şekle sokacağım." Açıkçası asla bir uçağı uçuramayacağını biliyordum ama tek başına çalışmanın ne kadar beyhude olduğunu kendi gözleriyle görmesini istedim. Ve belki de aynı zamanda ona bir ders vermek istedim, beni dava et.

"Tam bir kadın, ha?"

"Öyle," diye kabul ettim ve sonra konuşmayı Liana'dan uzaklaştırdım. "DNA takibi yapabilecek birini tanıyor olma ihtimalin var mı?" Konuyu değiştirerek sordum. "D.C.'de dondurucumda bıraktığım o kesik parmağın kime ait olduğunu bilmek istiyorum."

"Hmmm." Hatta bir an sessizlik hakim oldu. "Alabilirim. Çatı katınızdan birini çağırırsam sorun olur mu? Billie ile Paris'teyim."

Billie ağabeyimin karısıydı ve altı yıl ayrı kaldıkları düşünüldüğünde, onu terk etme konusundaki isteksizliğini anlıyordum.

"Amerika'ya döndüğümde size teslim etmeme ne dersiniz?" "Doğrudan arkadaşım Tristan Bennetti'ye gitmesi daha iyi olur. O biliyor mükemmel bir adli patolog."

"Bana adresi gönder."

Arama sona erdiğinde güvenlik kamerasını açtım ve Liana'yı yatağında uyurken ve göğsüne bir kitap bastırmış halde buldum. Yakınlaştırdım ve okudum

Başlık: *Sex on the Beach*.

Ayağa kalktım ve odasına doğru ilerledim, sessizce içeri girdim. Onu cenin pozisyonunda buldum, kaşları sanki rüyalarında bile şeytanlarla savaşıyormuş gibi çatıktı. Çatlak pencereden serin bir esinti giriyordu. Ay ışığı yüzüne belli belirsiz bir parlaklık veriyordu ve bu manzara karşısında göğsüm kıpırdadı. Dudakları hafifçe aralanmıştı ve nefesleri düz ve sık geliyordu.

Yanına çöktüm ve uyuyan yüzünü izledim.

Eskiden ikizlere yüz hatlarındaki farklılıkları fark edebildiğimi söylerdim. Artık bunu söyleyemiyordum.

Başparmağımı elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdim, onun için hazırladığım yemeklerin elmacık kemiklerini biraz daha doldurduğunu görmekten memnun oldum.

Geri çekildim ve köşedeki her zamanki yerime oturdum. Bunun yanlış olduğunu biliyordum ama yalnız uyumaya geri dönmeme imkân yoktu. Hele ki benden sadece bir kapı ötede çarşafı ısıttığını biliyorken.

İnleme sesleri beni uykumdan uyandırdı.

Gözlerimi kırıştırdım, gözlerimi loş odaya göre ayarladım ve güneşin ufkun hemen altında olduğunu gördüm. Boynumdaki bir kırılma ve omurgamdaki sertlik bana sandalyede uyuyakaldığımı söyledi. Tekrar. Başım sersemlemiş bir halde koltuğa yaslandım ve yan yatacak şekilde kendimi ayarlayıp gözlerimi bir kez daha kapattım. Başka bir inilti sesi duyduğumda gözlerimi açtım.

İlk başta onu bulamadım. Yatak boştu ama keskin nefes alışlarını duyabiliyordum. Gözlerim etrafı taradı ve yerde top gibi kıvrılmış bir beden seçtim. Hemen harekete geçtim, mesafeyi kapatmak için beş adım attım, sonra üzerine çömeldim.

Bir inilti daha.

Vücudu titredi ve omuzları kasıldı, narin elleri korunmak için kendi etrafına sarıldı. Sarı yelesi yüzünü görmemi engelliyordu.

"Lütfen... Hayır..." diye inledi. Saçlarını kenara ittiğimde gözlerinin sınıksız kapalı olduğunu gördüm. "Yine mi?"

"Liana." Kıpırdamadı bile. "Liana, uyan."

Gözlerini kırıştıtararak açtı ama sanki içimden bakıyor gibiydi. Trans halindeydi, görmüyordu.

"Lütfen," diye inledi. "Dur... Lütfen dur."

"Shhh..." Koruyucu içgüdülerim harekete geçerken fısıldadım. "Güvendesin." Parmaklarımı saçlarında gezdirdim, yumuşak, altın tellerini taradım. Gözleri benimkileri buldu ama hâlâ cam gibiydiler. "Şşşt, seni tuttum. Kimse sana zarar vermeyecek."

Bu sözlerin ne kadar samimi olduğunun şaşırtıcı bir şekilde farkına varmak beni göğsümden vurdu. Kollarımı sırtına doladım ve onu kucakladım. Bana sarıldı, yalvarışlarını mırıldanmaya devam ederken vücudu titriyordu.

Onu yorganın altına soktum ve hareket etmek üzereyken dudaklarından bir inilti koptu, eli benimkini tuttu.

"Beni bırakma." Dondum kaldım. "Lütfen."

"Yapmayacağım," diye söz verdim. Vücudu gevşedi ve tekrar uykuya dalarken dudaklarından güven verici bir iç çekiş çıktı.

Yatağın diğer tarafına geçip yorganın üzerine uzandım ve ellerimi başımın arkasında birleştirdim.

Bu kadını tanıdıkça şaşkınlığım daha da arttı. Onunla birlikte olmak çok doğal ve zahmetsiz geliyordu.

Beni bırakma.

Bunlar bir zamanlar Louisa'ya fısıldadığım sözlerin aynısıydı. Liana farkında olmadan sinirlerime dokunmuştu, sözleri annesinin tenimde açtığı yaralar gibi zihnime kazınmıştı. Ne kadar basit bir cümleydi ama zaten kırık olan göğsümü çatlatmıştı.

Beni kendi yörüngesine ne kadar çekerse çeksin, ona yaklaşmamalıydım. Bu Louisa'ya, kendime ve Liana'ya ihanetti. O daha iyisini hak ediyordu.

Peki o zaman neden uyuşmuş kalbim ondan vazgeçme düşüncesiyle kanadı?

Bölüm 42

Liana

S Bir şey çok lezzetli kokuyordu, sıcak baharatlı vanilya gibi. İçine sokulmak ve bir daha uyanmamak istedim.

Gözlerimi açtım ve bakışlarım yanımdaki bedene takılınca esnedim. Yukarı, yukarı, yukarı ve bir çift karanlık göze baktım. Kalbim göğsümde hızla çarparak ondan uzaklaştım ve yataktan kırımın üzerine düştüm.

"İyi misin?"

"Neden buradasın?"

"Kalmamı sen istedin." Sesi gücenmiş gibiydi ama nedenini anlayamıyordum. *Benim* yatağımdaydı.

"Neden senden kalmanı isteyeyim ki?" Omuz silkti. "Yapmadık-" Aramızda çılgınca bir hareket yaptım, onunla seks yapmış olabileceğim ve bunu hatırlamadığım düşüncesiyle hastaydım. "Aman Tanrım, lütfen yaptığımızı söyle-"

Ellerimi saçlarımın arasına soktum, tırnaklarım kafa derimi tırmalıyordu. Kingston yataktan kalkıp parkede bana katılırken önümde bir çift çıplak ayak belirdi. Çenemi ince parmaklarının arasına aldı.

"Kötü bir rüya gördün ve kalmamı istedin," diye tekrarladı. "Ne daha fazlası, ne de daha azı."

Gözlerindeki gerçeği görünce rahat bir nefes aldım ve ayağa kalkmak için yer değiştirdim. Dizlerimin üzerine çöktüm ve eşofmanının içinde bariz bir çadırın olduğu kasık bölgesiyle göz hizamda donup kaldım. Çatı katında oynadığımız görüntüler hafızamda dans ediyordu - baharatlı vanilya kokusu, sert ve düzensiz nefes alışı, amımın üzerindeki ağzı.

Titreyen bir nefes beni terk etti ve tüylerim diken diken oldu.

Nabzım bacaklarımın arasında zonkluyor, beni derinden sarsan bir insan dokunuşunu hissetmek için yanıp tutuşuyordum. Bu adam bana dokunmasını istediğim tek kişiydi ve şimdi onun ellerini ve dudaklarını tenimde hissetmek için can atıyordum.

"Gözler yukarı. Ve dizlerinden kalk." Sesini duyunca irkildim ve olimpik bir jimnastikçi gibi dikkat kesildim. Neredeyse dengemi kaybedecekken, "Yavaş ol," demek için acele etti, gözleri beni sabitlemenin yollarını düşünüyormuş gibi bacaklarımın ve kalçalarımın üzerinde geziniyordu. "Seni adam öldürmek dışında hiç bu kadar hızlı hareket ederken görmemiştim."

Göğsümdeki kargaşa yeniden başladı. O beni tanıyordu ama ben onu tanı mıyordum. Ve eğer bana şu ana kadar anlattığı her şey doğ ruysa -ki öyle olduğ undan şüpheleniyordum- o zaman tanımalıydım.

Tüm bunlar için gerçekten çok erkendi. "Bana fikir verme."

Belki de benden korkuyordur, diye düşündüm gururla, sonra bu düşünceyle öfkeli bir nefes aldım ve zihinsel olarak kendimi azarladım. Kingston -Hayalet- yeraltı dünyasının en ölümcül iz sürücülerinden ve katillerinden biriydi.

Alaycı bir homurtu çıkardı. "Touché."

Gözlerimiz kilitlendi ve kulaklarımdaki uğultu şiddetlendi. Karanlık derinliklerinde, içimi ısıtan bir şeyin kıvılcımını gördüm. Meme uçlarım sertleşti ve tenim uyarılmayla kızardı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, kelimeler iznim olmadan dudaklarımdan döküldü. Bana baktı ama kıpırdamadı, ben de sessizlikte huzursuz bir şekilde ağırlığımı ayaktan ayağa kaydırdım. Savunmasız olduğ um bir anda birinin benden faydalanmaması bir yenilikti, özellikle de açık artırmayı ve Cortez'i bekleyerek geçirdiğim haftalardan sonra. "Kabusum boyunca benimle kaldığın için teşekkürler."

Kahretsin, sesim savunmasız ama aynı zamanda boğuk ve nefessiz geliyordu. Beni içine çeken fiziksel bir güç gibi hissettirdi ve bu his beni titreyen bacaklarımın üzerinde yarım adım geri attırdı. Geri çekilmemi izlerken çenesi büküldü.

"Kahvaltıya ne dersin?" diye sordu, taş gibi yüzünün altında gizlenen karanlık ve vahşi bir şeye rağmen sesi yumuşaktı.

"Bu harika olur, teşekkür ederim."

Başıyla onayladı. "Benimle terasta buluş, buz prensesi."

Omuzlarım çöktü ve az önce içimde dolaş an tüm enerjinin dışarı aktığını hissettim. Tükenmiş tim. O beni tüketmişti. "Bana öyle demeyi kes," diye mırıldandım arkamı dönerken, bu lakabın beni neden rahatsız ettiğ inden emin değildim.

Başka bir şey söylemeden çıkıp gitmeden önce kapının yanında durduğunu, bakışlarının sırtıma dikildiğini hissettim.

Yirmi dakika sonra, duştan yeni çıkmış, ince askılı bir elbise giymiş - *yine pembe-* ve omuzlarıma beyaz bir hırka örtmüş olarak terasta göründüm. Kingston kahvaltıyı hazırlamış ve masayı kurmuştu bile. Benim için bir sandalye çekti ve kendimi randevuya çıkmış bir kız gibi hissettim. Gerçi daha önce hiç çıkmamıştım.

"Her zaman yemek yapar mısın?" Tabağımdaki kubbe şeklindeki kapağı kaldırırken merakla sordum.

Başımda dikilmiş, oturmamı bekliyordu, gıcır gıcır siyah gömleği kaslı vücudunu sarıyordu. Şimdi tek yapması gereken o mürekkep lekeli pazılarını esnetmekti ve ben de gidici olacaktım.

"İstiyorum."

Kuşlar cıvıldıyor, uzaktaki dalgaların sesi sakinleştiriyor ve o karşımda otururken esinti sakinleştiriyordu. Adam verimlilik timsali olmalıydı çünkü ben hazırlanırken o duş almayı, üstünü değiştirmeyi ve yemek yapmayı başarmıştı.

"Hoşuna gidiyor mu?" Ona karşı hissettiğim bu çekimi gizlerken sesimin düzgün çıkması beni etkilemişti. Bunun suçunu onun o lanet kokusuna yükledim. Vanilya ve baharat.

"İstiyorum."

"Neden?" Güya bu adamı en az on yıldır tanıyordum ama hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Belki de hafızamdaki bu boşlukları doldurmama yardımcı olabilirdi - tabii ki farkında olmadan.

Omuz silkti. "Yemeği severim."

"Ben de öyle," dedim. "Beni sobanın başında köle gibi çalışırken göremezsin." Kıs kıs güldü. "Öldürmekle çok meşgulsün."

"Peki sen değil misin? Omertà için çalışan bir katilsin ve kurbanlarının dişlerini topluyorsun."

Yemeye devam etmeden önce bir anlığına dondu, manken gibi göründü. Anlık pişmanlık beni çarptı. Bu adam kâbuslarımdan fırlamış bir canavara benziyor olabilirdi ama öyle değildi. Kalbimin derinliklerinde bunu biliyordum. Annem ve Ivan tarafından bu kadar küçük yaşta telkin edildiği düşünüldüğünde, daha deli olmamasına şaşırmıştım.

"Özür dilerim," diye özür diledim. "Böyle bir şey yapmamalıydım."

Kim olduğu ya da kaç kişiyi öldürdüğü önemli değildi. O sadece hayatta kalmaya çalışıyordu, tıpkı yeraltı dünyasına katlanmak zorunda kalan herkes gibi.

Başını kaldırdı, gözleri dudaklarıma düşmeden önce yüzümde gezindi. İfadesinde hâlâ sessizce acı çektiğini gösteren bir bakış vardı.

Çatalımı aldım ve yemeye başladım. Çırpılmış yumurta, bademli kruvasan, şurupla ıslatılmış yaban mersinli krep. Görünürde pastırma yoktu.

O konuşana kadar bir süre sessizce yemek yedik. "Özrün kabul edildi." Omuzlarım rahatlayarak çöktü. Bakışları yukarı kaydı, ağır ve duygusuzdu. Yine de karanlığının altında bir fırtına koptu ve kalbimin sıcaklığını soğuktan sığağa çevirdi. Bu adamla aşırılıklardan bahsediyoruz. "Bir şartla."

Alay ettim. "Bu iyi olmalı."

Gözleri vücudumda geziniyor, arkalarında buz ve ateşten bir iz bırakıyordu. Sandalyemde kıpırdandım, aniden kendimden utandım. Bu yeni keşfettiğim güvensizlik duygusundan nefret ediyordum. Ben böyle biri değildim.

Sabırsızlık bana baktı. "Al ya da bırak."

Merakıma karşı koyamayarak, "Durum nedir?" diye sordum.

"Bazı sorulara cevap veriyorsun," dedi.

Gözlerim kısıldı. "Peki, ama cevap vermeme hakkımı saklı tutuyorum." "Peki."

"Ben de sana soru sorabilirim," diye düzelttim hemen.

"Peki, ama cevap vermeme hakkımı saklı tutuyorum." Kendi sözlerimi öfkeyle bana geri fırlattı. "Yine de, beni hatırlamadığına göre ne sormayı düşüneceğini merak ediyorum."

Sen ve ben, dostum, diye düşündüm bir huff ile.

"Tamam, şimdi beni şaşırtma sırası sende." Sırıttım. "Sorunuzu sorun."

Alaycı bir nefes verdi. "Belanı arıyorsun, değil mi?" Omuzlarımı silktilim ve o devam etmeden önce gözlerimi devirdim. "D.C.'de kaçırıldığında annen seni neden kurtarmadı?"

"Belki de öldüğümü düşünüyordur," diye karşı çıktım. Bu oyunu seveceğimi sanmıyordum.

"Dark Web'de sizden bahsediliyordu. Gözünden kaçmış olma ihtimali yok. Perez'in gözü uzun zamandır senin üzerindeydi."

Nedense bu beni şaşırtmadı ama yine de kalbime bir sızı saplandı. O deli kaltağa geri dönmek istediğimden değil. Daha çok anne şefkatini hiç tatmamış olmamla ilgiliydi.

"O halde artık onun işine yaramamalıyım," dedim, sesimin içimdeki kargaşayı yansıtmamasına sevindim. Annemi uzun zamandır tanıyordum.

iyi bir insan değildi ama yine de benim annemdi. Bu bile yıllarca süren işkenceyi ve tehlikeli yaşam koşullarını unutmaya yetmiyordu. Beni sadece işine geldiğinde savunurdu ve artık bunu görmezden gelmek imkânsızdı. "Benim sıram."

Ona musallat olan dehşetten bahsetmek zorunda kalmadan sorumu nasıl ifade edeceğimi düşündüm.

"Neden... Nasıl oldu da Ivan'la birlikte oldunuz ve..." *Annem*, diye düşündüm ama kelimeyi söyleyemedim.

"Babam onu bir anlaşmada mahvetti ve Ivan kız kardeşimin peşinden gitmeye karar verdi. Onun yerine beni aldı."

Sesi mesafeliydi ama sözlerinin anlamı tüylerimi diken diken etti. Tıpkı benim gibi, o da ailesinin boktan hayatında bir piyundu.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Özür dilerim."

"Ne zamandır annen için çalışıyorsun?" Özür dilemek istemiyordu. Cevap istiyordu.

Beni ilk kez işinin içine çekmeye başladığı, kendine özgü acımasız yöntemiyle eğittiği zamanı düşündüm. Tam olarak ne zaman olduğunu kestiremiyordum, özellikle de hafızam bu kadar güvenilirken. Hatırlamaya çalıştıkça kaşlarımın arasında bir sızı yankılanıyor, ama hafıza bankamı her yoklayışımda acı daha da artıyordu.

"Birkaç yıl," diye cevap verdim sonunda.

Belki yüzümdeki mücadeleyi gördü, belki de sadece sabırsızdı, ama cevap vermememe izin verdi. "Sorunuzu şimdi sorun."

"Dişlerin olayı ne?"

Yüz ifadesi değişmedi. "Öldürdüğüm insanların kaydını tutabilmek için. Ne zaman onlara baksam, ruhumun kurtarılamayacağını hatırlıyorum."

Kelimelerin dilinden bu kadar kolay dökülmesine şaşırarak sandalyemde geriye yaslandım. Kendisinin lekeli olduğuna, dünyadaki tüm iyilikleri hak etmediğine gerçekten inanıyordu.

"Ruhunun kurtarılmaya ihtiyacı yok, Kingston. Sen bir *çocuktun*." Sesim havaya karışıp onun karanlığıyla buluştuğunda ancak fısıltı halindeydi. "Bu dünyada her ne yaptysak, hayatta kalmak için yaptık. Onlar" -yeraltı dünyasındaki tüm acımasız ve zalim *ublyudoklar*- "kurtarılamayacak olanlar. Annem de dahil."

Alaycı bir nefes verdi. "Hayata bakış açın ne zaman bu kadar iyimser ve pozitif oldu?"

Omuz silktim. "Beni ayakta tutacak bir şeye ihtiyacım var." *Kız kardeşimin kaderini ellerinde tutanlara ulaşmak için*, demedim. "Senin sıran," dedim tavşan deliğine doğru çok fazla sapmadan önce.

"Perez'den ne istiyorsun?"

İşte oradaydı. "Buna cevap vermeyeceğim."

"Seni öldüreceğinin farkındasın," dedi, sanki bu risk dünyadaki en bariz şey değilmiş gibi.

"Önce ben onu öldürürsem olmaz."

Elini çenesinde gezdirerek bakışlarımı ağzına çekti. "Ben de bunu kastettiğine inanıyorum."

Bakışlarımı onunkilere diktim. "Seviyorum."

"Onu tek başına öldüremezsin."

"Kendi başıma pek çok şey yaptım," dedim gururla. "Sadece kendime güveniyorum."

Derin düşüncelere dalmış bir halde dilini dişlerinin arasında gezdirdi. "Çok uzun bir süre ben de öyle düşündüm. Ama yavaş yavaş bazı insanları içime alabileceğimi öğreniyorum. Sen de öğreneceksin."

Hayal kırıklığı içimde yükseldi. Ya da belki kıskançlıktı? Çözmesi zordu. Duygularımı kontrol etmekte hiçbir zaman iyi olmamıştım. Tek bildiğim, eskiden kız kardeşime sahip olduğum ve şimdi kimsem olmadığıydı. Annem beni kendisine çok yakın tuttuğu için herhangi biriyle yakınlaşmama fırsat vermiyordu. Ne zaman yakınlaştım, birbirimizden kopuyorduk. Giovanni bir istisnaydı ama yine de ona Kingston'la aynı inançla inanamıyordum. Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu.

"Senin sözüne güveniyorum." Kahretsin, soru sorma sırası bende miydi yoksa onda mıydı? Bu adam beni iliklerime kadar sarsıyordu ve bu durum tetikte olma yeteneğimi etkilemeye başlamıştı. Kahretsin, her şeyi ortaya dökecektim. "Beni ne zaman bırakacaksın?"

Gözlerini *dikmiş* bana *bakarken* sessizlik kulakları sağır ediyordu.

"Annen öldüğünde ve artık senin için bir tehdit oluşturmadığında."

Ağzım açık kaldı, simsiyah yüz ifadesi tartışmaya yer bırakmıyordu. Midem kurşun gibi düştü. Bunun tam olarak ne kadar süreceğini düşündüğünü hayal etmek istemiyordum.

"Ya bizi önce o bulursa?" diye sordum. Umarım bulmazdı. Kingston'ın kendini savunabileceğinden hiç kuşum yoktu, ama adamlarını da yanında getirirse, ikimizin hepsiyle birden savaşıması zor olurdu,

Özellikle de Drago'yu. Artık ondan kurtulmuştum ve onun zehirli balonuna geri dönmek istemiyordum.

"Yapmayacak."

"Kendine aşırı güveniyor gibisin."

Başka bir şey söylemek için ağzımı açtım ama o benden önce davrandı. "En sevdiğin dondurma çeşidi nedir?"

Karanlık, her rüyama musallat olan aynalı bir kâbusa dönüşürken donup kaldım. Annemin işkenceleri gözümün önünden geçerken korku zihnimin köşelerine sızdı. Onun soruları -buna benzer sorular- iliklerime kadar dehşet salıyordu. Bunlar hileli sorulardı, öyle olmak zorundaydılar ve hiçbir zaman doğru cevap veremediğim için acı hep peşlerinden gelirdi.

Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrıldı. Sanki onun sözleri dünyamı alt üst etmişti ve nedenini bilmiyordum. Bu ruh hali değişimlerinden kurtulacağım bir gün gelecek miydi? "Hepsinden hoşlanıyorum."

Kaşları kalktı. "Bu bir cevap değil."

"Bu benim son cevabım." Ona ters ters baktım.

Koltuğuna geri yaslandı. "En sevdiğin bir tat var," diye tersledi. "Ama bilinmeyen bir nedenden dolayı bunu söylemeyi reddediyorsun."

Kabadayılık taslayarak alay ettim. "Peki bunu nereden biliyorsun?" "Gözlerinden."

"Peki ya gözlerim?" Tersledim.

"Onlar senin ruhuna açılan pencereler." Kalp atışlarım hızlandı. Bunu daha önce nerede duymuştum? "Bana ne zaman yalan söylediğini, ne zaman üzgün ya da korkmuş olduğunu, ne zaman heyecanlandığını söylerler."

Yanaklarım kızardı ve yavaşça nefes aldım.

"Sıra bende," diye mırıldandım, kelimelerim ağzımdan titreyerek dökülüyordu, konuyu kendimden uzaklaştırmaya hevesliydim.

"O zaman sor, buz prensesi."

Bu lakap karşısında dişlerimi sıktım. Önce cevaplar. Onu sonra öldürürüm. "Louisa ile aranızdaki mesele neydi?"

"Buna cevap vermeyeceğim."

Hayal kırıklığı derimin altında sürtünüyordu, ama ben de aynısını yaptığımda ona bunu söyleyemedim.

"Kız kardeşim kaçırıldığında neredeydin?" Sesim çatlayarak sordum.

Soğuk bakışları boynuma kaydı, muhtemelen görünmez ellerini boynumun etrafında sıkıyordu.

"Tam oradaydım, Louisa'nın yanında ölüyordum." Aniden ayağa fırladı ve irkilmeme neden oldu. "Hangi cehennemdeydin? On yıl boyunca ayrılmaktan bahsettik. Neredeydin, Liana?"

Sonra arkasını döndü ve beni arkasından bakarken bıraktı. Bu bir kalıp haline gelmişti - birimiz her zaman gidiyordu.

Bölüm 43

Liana

T en yıl.

Kingston Ashford on yıl boyunca bizim korumamızdı ve ses tonuna bakılırsa, onun ölümünden beni sorumlu tutuyordu. Ve ben... ben hatırlayamadım

Onu. *Belki rüyalarım hariç.* Başımı iki yana salladım. Hayır, bu o olamazdı. Kız kardeşimin sevgilisiyse olamazdı.

Kalbim sadece o meçhul adamı rüyamda gördüğümde ya da Kingston'la birlikteyken böyle gümbürdüyordu.

Burada, bu adada mahsur kaldığımda, hayatımın en kötü anlarının merkezinde annemin olduğu gerçeğiyle yüzleştım. Bunu yıllardır biliyordum ama yalnızlığımı silah olarak kullanması bunu görmezden gelmemi sağlıyordu. Ama *artık ondan* kaçamazdım.

Büyük Sofia Catalano Volkov.

Soğuk parmaklarımı yukarı kaldırdım, şakaklarımı ovuşturdum ve bir an için gözlerimi kapattım, bu sırada zihnimde bir araya getiremediğim geri dönüşler oldu.

Kız kardeşim. İşkence videosu. Santiago Tijuana'nın bana umut veren sözleri. Rüyamda gördüğüm ama yüzünü hiç görmediğim adam.

Bu Kingston'ın yüzü olabilir mi? Annemin kontrolü altında geçirdiği zamanla örtüşüyordu ama... Onu hatırlamamam nasıl mümkün olabilirdi? Ya da bahsettiği olayları? Ona güvenebilir miydim? Tanrım, kız kardeşimin erkeğinden etkilenmiş miydim?

Burada kalamazdım. Eve gidemedim. Anneme lanet olsun. Beni kaçıran bu adama lanet olsun. Tek bildiğim, en ufak bir şey olsa bile

Kız kardeşimi kurtarma şansım vardı - kurtarmam için hayattaydı - denemek zorundaydım.

Büyük pencerelerden süzülen yağmur okyanus manzaramı bulanıklaştırıyordu. Bu mekândaki kokuyu seviyordum; burası benim güvenli sığınağım haline gelmişti. Deri, yakacak odun ve puro. Kitapları gözden geçirdikten ve tek bir kitaba odaklanamadıktan sonra pencere kenarına oturdum ve ufka baktım.

Nefeslerim sessizdi ama düşüncelerim gürültülüydü. Kingston'ın sözlerini, suçlamalarını unutamıyordum. Zihnimin köşelerinde bir yerlerde uyarı zilleri çalıyor ama onları anlayamıyordum.

Belki de deliriyordum.

Başımı soğuk cama yasladım ve gözlerimi kapattım. Zihnimde oynayan kırık dökük görüntülere geri dönerken bedenim titredi.

Elimdeki dondurma kâsesine baktım ve bıkkın bir iç geçirdim. "Bunu hiç doğru yapamayacaklar mı?"

"Muhtemelen hayır." Başımı kaldırıp baktığımda kız kardeşimin çoktan bana kendisinininkini uzattığını gördüm. "Vanilya seksi mi tercih edersin?"

"Hey!" Kimsenin bizi duymadığından emin olmak için etrafıma bakındım. "Sesini biraz alçalt."

"Yüce İsa. Şakaydı."

Gözlerimi devirdim.

"Kötü bir tane." Omuz silktili, beni inceledi. İkimiz de yüksek at kuyruğuna sahiptik. Bizi ayırt edemeyen gardiyanlarla uğraşmayı kolaylaştırıyordu. "Ben de tam olarak bunu söylüyordum, önemli olan şeylere odaklanmalısın. Gitmeye hazır ol."

"Emin misin?" Endişe ikizimin yüzüne kazınmıştı ve bu beni ciddileştirmek için istenen etkiyi yarattı. "Eğer yakalanırsak, bunun bedelini cehennemde öderiz."

"Bizi yakalayamaz." Bu sözleri ben mi söyledim yoksa kız kardeşim mi? "Sensiz gitmiyorum."

"Üçüncü tekerlek olacağım."

"Asla." Alnım onunkine yaslandı, kalplerimiz bir atıyordu. "Annem kurtarılamaz," diye fısıldadım. "Bunu ikimiz de biliyoruz. Babam kendisi söyledi."

"O da pek iyi değil," diye tükürdü, sesini acı kaplamıştı. "Bizi onunla bıraktı."

Ciğerlerim sıkıştı ve dondurma kâsesini tutan ellerim nemlendi. "Onun hayatını tehdit ettiğini biliyorsun. Çocuklarının hayatını."

"Biz de onun çocuklarıyız ve bizi terk etmekte hiçbir sakınca görmedi. Yüzündeki sıkıntı göğsümü tırmaladı. "Neden onlar bizden daha önemli?"

Midem bulantıyla çalkalandı. Elbette haklıydı. Biz dehşetlere tanık olurken ve annemin adamlarından, kocasından ve düşmanlarından korkarak yaşarken, babamın sevilen ve el üstünde tutulan bir hayat süren oğulları ve bir kızı daha vardı.

"Önemli değil," dedim onu sakinleştirmeye çalışarak. "Buradan çok uzaklara gittiğimizde hepsini unutacağız. Sadece sen, ben ve-"

Pencerenin ötesindeki gök gürültüsünün gürleyen sesi beni uyandırdı, zihnim boşuna uğraşıyordu. Hayır, hayır, *hayır*. Çok yaklaştım! Sen, ben ve *kim*? Kingston mıydı? Emin değildim, ama eğer kızıdan önce birlikteyseler... Ve kız ölmeden önce kaçmak istediğini söylediği onca şeyden sonra... Tanrım, çözüliyordum ve bu sadece başlangıç gibi geliyordu.

Hala ona güvenmeye yakın değildim. Ne de olsa beni bir et parçasıymışım gibi açık artırmada satın almıştı. Beni Perez'den uzaklaştırdı ve kız kardeşime ne olduğunu öğrenme şansımı elimden aldı.

Ellerimi belime sararak etrafımı inceledim ama kütüphane boştu. Pencereye yaslandım, rüya hala zihnimde tazeydi.

Anıları karıştırırken acı her zerremi yaladı. Bunun gerçek bir anı olduğuna inanmak için her türlü nedenim vardı - kız kardeşimin görüntüleri o kadar canlıydı ki kalbimi acıtıyordu.

Terli saçlarımı alnımdan sildim ve bir iç geçirdim. Ölümünden bu yana en çok hatırladığım şey buydu. Kaçmaktan bahsediyorduk. *Tıpkı Kingston'ın dediği gibi.*

Buğulanmış pencereden bakarken, fırtınanın kalıntılarının nihayet açıldığını fark ettim. Bulutların yavaşça uzaklaşmasını izledim - dakikalarca, belki de saatlerce. Kıskançlık duymaktan kendimi alamadım; onlar gelip giderken, yolculuklarının tadını çıkarırken ben burada sıkışıp kalmıştım. Kafam karışık ve sıkıntılıydım. Pencere pervazından kayarak sessizce odadan çıktım. Koridor boştu, ben aşağı inerken ev ürkütücü bir şekilde sessizdi.

Merdivenler.

Denge için tırabzana tutundum, neredeyse Kingston'ın bir hayalet gibi gölgelerin arasından fırlayıp beni ölüme itmesini bekliyordum. Ya da odama geri götürmesini. Niyeti konusunda jüri hâlâ kararsızdı.

Merdivenlerin dibine vardığımda ön kapıyı sonuna kadar açtım. Kuşlar cıvıldayarak beni özgürlüğe çağırıyordu. Çağrıya uydum ve eşiği geçer geçmez göz kapaklarım mutlulukla kapandı.

Özgürlük.

Geçici olabilirdi ama çok iyi hissettiriyordu. Başımı arkaya doğru eğdim ve güneşin tenimde, tuzlu havanın dilimde bıraktığı hissin tadını çıkardım. Uzaktan dalgaların çarpışını duyabiliyordum ve içimi bir mutluluk sarsıntısı kapladı.

Yürümeye başladım, sonra koşmaya, daha hızlı ve daha sert, kaslarım efordan çığlık atıyordu. Sırtımdan aşağı ter akıyordu, giydiğim kot pantolon bunun için fazla sıcaktı. Ama hepsini görmezden geldim.

Aniden durduğumda beş ya da on dakikadan fazla sürmemiş olmasına rağmen saatlerce koşmuş gibi hissettim.

Beni beyaz kum karşıladı ve ayakkabılarım gıcırdayarak üzerine bastım. Güneş gökyüzünde sakız pambesinin güzel bir tonunu oluşturuyor, yansıması suyun pürüzsüz yüzeyinden yansıyor. Mükemmel bir manzaraydı.

Sol elimin parmak uçları o eski, tanıdık şekilde zonkluyor, bir kalem tutup çizim yapmak, bu manzarayı ölümsüzleştirmek için can atıyordu. Sağ elimi sol bileğime götürdüm ve yıllar içinde bir yerlerden edindiğim bir alışkanlıkla parmaklarımı sol bileğimin etrafına dolayarak dairesel hareketlerle büküm.

Ayakkabılarımı tekmeledim ve kot pantolonumun düğmelerini açarak bacaklarıma doğru ittim. Külotum ve tişörtümle suya doğru yürüdüm. Bacaklarıma vuran tuzlu suyun tadını çıkararak kalçalarıma kadar suya girdim.

Serin su ferahlatıcı ve rahatlatıcı bir his veriyor, gerginliğimi yavaşça alıp götürüyordu. Omurgamdan aşağıya doğru bir karıncalanma hissi yayıldı ve arkama baktım. Koyu renk gözler üzerimdeydi ve nefesimin kesilmesine neden oldu.

Kingston.

Beni incelerken varlığı kumsalın üzerinde kara bir bulut gibi geziniyordu. Yavaşça sudan çıktım ve ayaklarım tekrar kuma değene kadar bakışlarını üzerimde tuttum.

"Güneşli günümü mahvediyorsun."

Cevap yok, sadece o sıcak bakışlar tenime dokunuyor.

Kanım kulaklarımda çınılıyordu, son karşılaşmamız hâlâ zihnimizde tazeydi. Bakışlarındaki bir şey beni esir aldı. Ellerini hâlâ vücudumda hissedebiliyordum, sert vücudu benimkine bastırıyordu. Açıkta kalan tenimi okşayan serin su ve hafif esintiye rağmen bir damla ter omurgamdan aşağı

yuvarlandı.

Yeraltı dünyasının en ölümcül adamlarından biri dikkatini bana yöneltmişken, pantolonum inik yakalanmanın pek de iyi bir hareket olmadığını fark ettim.

"Biraz mahremiyete ne dersin?" Atılmış kot pantolonuma uzanarak sordum. "Bunun için çok geç. Ne de olsa amının tadına baktım. Mahremiyet tartışmalı bir konu. nokta şimdi."

Gözlerimi devirdim.

"Yine de, şimdi biraz istiyorum." Nefesimi tuttum, hareket etmesini bekliyordum. Ya da en azından beni kabul etmesini. İkisini de yapmadı. "Peki, bak bakalım." Gözlerimi devirdim. "Bir beyefendi gibi gözlerini kaçırmamana şaşırmamalıyım."

Islak külotumu çıkarıp kuru kotumu giyerken gözlerini üzerimden ayırmadım. Hakkını yemeyelim, bakışları aşağıya inmedi. Kaslı kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, koyu renkli dövmeleri tam olarak ortaya çıktı ve gözleri benimkilere kilitlendi.

O Rus ruleti oyunundan beri bu adamın büyüüne kapılmıştım ve onun da en az benim kadar deli olabileceği ortaya çıkmıştı.

"Ben değilim."

"Ne değilsin?" Başımı yana eğerek söyledim.

Konuşmadan önce bir saniye daha beni inceledi, sesi derindi. "Ben bir centilmen değilim."

"Beni kandırabilirdin," dedim alaycı bir ifadeyle.

Çenesini denize doğru eğdi. "Kar daha çok sana göre değil mi?"

Omuz silktim. "Cehennem daha çok senin değil mi?"

Yüzünde bir gülümseme hayaleti belirdi ve midemde bir şeyler kıpırdandı. Bundan hoşlanmamıştım. Hissettiğim şeyler rahatsız edici ve istenmeyen şeylerdi. Yine de bunu kontrol etmek, suyun altında oksijen yutmak kadar beyhudeydi.

Bölüm 44

Kingston

Sorgulamalarımın onun üzerinde yarattığı etkiye rağmen beni öldürmeye çalışmamıştı. Evet, bazı soruları beni öfkelenendiriyordu ama dürüst olmam gerekirse bu daha çok kendime yönelikti. Louisa'ya işkence ettiğim her saniye

Bugüne kadar derimin yüzüldüğüne şahit oldum.

Liana haklıydı, onu kurtarmalıydım. İkimiz de onsuz burada olmamalıydık. Ve yine de.

Pencereden dışarı baktığımda eski sevgilimin solmuş bir versiyonu olan Liana'nın arazide dolaştığını gördüm. Louisa'nın öldüğünü unutmak ve burada benimleymiş gibi davranmak çok kolay olurdu, ama bunun Liana için işe yarayacağını düşünmekten daha iyisini biliyordum.

Kadın çileden çıkarıcı, güzel ve kurnazdı.

Sofia onu femme fatale bir katile dönüştürmüştü ama bu arada kızının kontrolünü de kaybetmişti. Liana yeteneklerini kendini ve annesinin yoluna çıkan masum insanları korumak için kullandı.

Çardağa doğru giderken onun hareketlerini takip ettim. Sandaletleriyle taşları tekmelemeye devam ediyordu ve bu görüntü bana onun ve kız kardeşinin kendilerini eğlendirecek başka bir şeyleri olmadığında yaptıkları şeyi hatırlattı.

Sofia beni ilk kez korumaları olarak atadığında, ikizler bana karşı temkinliydi. Ne de olsa, bir adamı soğukkanlılıkla öldürdüğüme tanık olmuşlardı. Ama aylar geçtikçe, yavaş ama emin adımlarla, ortak bir hayali paylaşan hızlı arkadaşlar olduk: kaçış.

Liana bakışlarımın ağırlığını üzerinde hissetmiş gibi başını kaldırdı ve ofisimin penceresine baktı. Kaşları birbirine yaklaştı ve hayal kırıklığı içinde bir nefes çekti.

"Bakmayı kes," diye mırıldandı.

Perdelerimin arkasına gizlendim.

Yıllarca acı çektim, kimseye açılmayı reddettim. Ve şimdi, Louisa'nın ölümünden bu yana ilk kez kalbim düzenli atıyor ve ruhum biraz daha az yara alıyordu.

Yerimden kalktım, dışarıda ona katılmaya hazırdım çünkü kadından uzak duramayacağım anlaşılıyordu ki telefonum çaldı.

Sofia Karadağ'da görüldü.

Kaşlarımı çattım. Orada ne işi vardı?

Ben: Nedenini biliyor muyuz?

Alexei'nin tepkisi anında oldu.

Sokaktaki söylentiye göre Popov denen adamı arıyormuş.

Mesajı birkaç kez okudum. Neredeyse bir yıl önce, kardeşim Winston'a karısını Danil Popov'dan kurtarması için yardım etmiştim. Danil bir suçluydu ama Sofia Volkov'la ilişki kuracak ya da onunla çalışacak birine benzemiyordu.

Ben: Danil Popov?

Alexei: Tahmin ediyorum. Onu tanıyor musun?

Ben: Onu tanıyorum.

Kardeşimi aradım, hattın diğer ucundaki çalma sesi o güne kadar duyduğum en uzun çalmaydı, ama telefonu açan kardeşimin sesi değildi. Yengemin sesiydi.

"Merhaba, Kingston."

"Billie." Hiç vakit kaybetmeden işe koyuldum. "Winston'a ihtiyacım var." "Şu anda Danil'le konuşuyor."

Sürpriz, sürpriz. Winston, Danil'de beklenmedik bir arkadaş edinmişti, ama ben bunu anlamamıştım. Şahsen ben olsam adamın bağırsaklarını deşer, sonra da bütün dişlerini sökerdim.

"Telefonda mı?" Ben sordum.

"Hayır, yüz yüze." Çenem sıkıştı. Winston şimdiye kadar bana bütün hikâyeyi anlatmış olmalıydı, ama bunun yerine Billie'den zorla öğrenmek zorunda kalıyordum. Onu sinirlendirdiğimi biliyordum, bu yüzden düşünceli olmaya çalıştım, ama

Şimdi olduğu gibi, onun kenara çekilmesinin daha kolay olacağı zamanlar vardı.

"Nerede ve neden?" Sofia'yla ilgili ipucunun güvenilir olup olmadığını bilmem gerekiyordu. "Aslında, ona acil olduğunu ve Danil'i de ilgilendirdiğini söyle."

"Ha?"

"Billie, koy. Winston. koy. koy. Telefona. Telefona."

Kahretsin, Winston bunu öğrendiğinde çok kızacaktı. Billie'nin hakkını yemeyelim, sadece ofladı ve Winston'la konuşurken kulaklıktan belli belirsiz sesini duyabiliyordum.

"Kingston seninle konuşmak istiyor. Ve huysuz bir sürtük gibi davranıyor."

Öfkeli bir nefes verdim. Baldızıma hassas eldivenlerle davranmayı bırakmanın zamanı gelmişti. Son bir yıl içinde taşaklarının büyüdüğü ortaya çıktı.

"Kingston," diye selamladı Winston beni.

"Danil'in yüz ifadesini izle," diye talimat verdim. "Ve beni hoparlöre al."

Hiç tereddüt etmedi. "Hoparlördesin, Kingston."

Doğrudan işe koyuldum. "Danil, Sofia Volkov ile buluşacak mısın yoksa çoktan buluştun mu?"

Tepkisi anında oldu. "Sikeyim hayır. O kaltak deli."

Tam da şüphelendiğim gibi. "Neden onunla Karadağ'da buluşacağınıza dair söylentiler duyuyorum?"

Bir dizi küfür savurmadan önce iki kalp atışı geçti. "O orospu çocuğunu elime geçirdiğimde öldüreceğim."

"Detaylandırmak ister misin?" Ben talep ettim.

"Babam Karadağ'da." Belli ki mutlu değildi. "Merak etme, o buluşma gerçekleşmeyecek çünkü ikisini de öldüreceğim."

"Bu Sofia'yı tuzağa düşürmek için bir şans olabilir" demeden önce bir süre sözlerini düşündüm.

"Olmasına izin mi verelim diyorsun?" Danil'in telefonunun sesi, gönderilen bir mesajın sinyalini verirken Winston söze karıştı.

"Evet."

"Bunun olmasına izin verebilir miyim bilmiyorum. Babam geçmişte insan kaçakçılığıyla uğraştı ve bu toplantının arkasında da bunun olduğuna eminim. Bunun Popov ailesinin ismiyle bağlantılı olmasına izin veremem."

Siktir!

"Ne zamandır bu işin içinde?" Karadağ'a uçup Sofia'yı kendim köşeye sıkıştırmaya çalışmanın akıllıca olup olmayacağını tartışırken sordum.

"Emin değilim. Bunu ancak son yıllarda öğrendim," diye itiraf etti Danil. "Onu bu yüzden görevden aldım. Bunu herkesin arkasından yapıyordu."

Tam aramayı sonlandırdığım sırada telefonum tekrar çaldı ve ekrana baktım.

Var mısın?

Altın rengi buklelerin yansıması gözüme çarptı ve kararımı verdim.

Ertesi gün, Liana yanımdayken, Budva Rivierası'nın eteklerinde siyah bir minibüsün içinde park halindeydik. Büyük bir meşe ağacı ve gecenin hilal şeklindeki ayı bize iyi bir koruma sağlıyordu.

Alexei'nin verdiği bilgiye göre Danil'in babası ve Sofia burada buluşuyorlardı - elimize geçen planlara göre ses geçirmez bir bodrumu olan son teknoloji ürünü bir depo. Kaynağımız her kimse, bulunmak istemiyordu.

Danil binayı hiç duymadığını iddia etti ve babasının Karadağ'a gitmediği konusunda ısrar etti. Sofia'ya gelince, nerede olduğuna dair herhangi bir ek bilgi edinememiştik, dolayısıyla zaten burada olması mümkündü.

"Annem neden Karadağ'da olsun ki?" Liana gözlerini iki adamının arasında oturan Alexei'ye dikerek sordu. Simsiyah giyinmiş -Kot pantolon, tişört ve savaş botlarıyla tam havasındaydı ve savaşımaya hazırdı. "İstihbaratının berbat olmadığına emin misin?"

Alexei'nin yüz ifadesi değişmedi. "Eminim." "Ama ben hiç böyle bir şey duymadım-"

"Ben. Ben. Sikeyim. Eminim."

Ona ters ters baktı. "Bana bu kadar kızma. Sana söylüyorum, annem Balkanlar'dan uzak durdu."

"Artık uzak durmuyor," diye tersledi.

Güzel yüz hatları kaşlarını çattı ama burada Alexei'ye katılmak zorundaydım. Annesiyle olan ilişkisini ve hafızasındaki bariz kayıpları göz önünde bulundurduğunuzda Liana en iyi karakter yargıcı mıydı?

"Tanrım, buz adam. Sakin ol." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak istemeden göğüslerini yukarı kaldırdı ve gözlerimi onlara çekti. "Bir silaha ihtiyacım var," diye ilan etti.

Kahretsin, bunu izlemek çok eğlenceliydi. Yanında patlamış mısıra hayır demezdim.

Alexei, "Cesedimi çiğnemeniz gerek," diye karşılık verdi.

Ona kaşlarını çatarak baktı. "Bunu ayarlamaktan mutluluk duyarım."

Bir elimi saçlarımda gezdirip uçlarını çektim. Onu yanımda getirme kararımı sorgulamaya başlamıştım. Kan almak için biraz fazla hevesliydi. Bunların hiçbiri onu endişelendirmiyor gibiydi. Kadın pervasızdı.

Alexei'nin bakışları yukarı kayarak Liana'nınkileri yakaladı, ağır ve duygusuzdu, sanki doğrudan Liana'nın içine bakıyordu.

"Bu süreçte ölmeyi deneyebilirsiniz."

Yüz hatları ekşidi. "Dinle, yirmi yıl önce boktan biri olabilirdin, ama şimdi sadece yaşlı bir adamsın." Gözleri adamın vücudunda gezindi ve içimde kıskançlık duyguları kabardı. Onun başka bir adama bakması hoşuma gitmiyordu, her ne kadar bu adam kız kardeşime deliler gibi aşık olsa da. "Bu gördüğüm bira göbeğinin başlangıcı mı?" Dudaklarım seğirdi, onu eksik bulduğunu duyduğuma sevindim. "Ayrıca, bu binada tek bir güvenlik kamerası bile görmüyorum," diye dikkat çekti. Bunu ben de fark etmiştim; açık bir kırmızı bayrak. "Kingston'ın yüzünden anlayabiliyorum, o da aynı fikirde."

Şimdi onu gerçekten kışkırtıyordu.

Homurdandı. "Bir yere gitmeden önce seni susturacağım."

Pek de yersiz olmamasına rağmen ses tonundan burun deliklerim alevlendi. Alexei bunu fark etmiş olmalı, çünkü bakışlarında şaşkınlık vardı.

Telefonu titredi. "Tamam, hareket zamanı."

Yedek tabancamı çıkarıp ona uzattım. "Kazara birimizi vurma."

Onu usta ellerine alırken tatlı tatlı gülümsedi. "Kendimi tutmaya çalışacağım."

"Tanrım," diye mırıldandı Alexei nefesinin altında, kapıya doğru uzandı ve onaylamaz bir tavırla başını salladı. Önce o çıktı, sonra adamları, ardından da

Liana ve benim tarafımdan.

Kolunu tuttum, teninin yumuşaklığı bana onu neden durdurduğumu birden unutturdu.

"Ne?" diye tısladı, bana ters ters

bakarak. "Yakın dur."

Gözlerini devirdi. "Yalnızken daha iyi çalışıyorum."

Bunu sırf beni delirtmek için bilerek yaptığından emindim. "Liana," diye homurdandım. "Söz ver bana."

"Peki, tamam. Söz veriyorum. Mutlu musun?"

Bir an sonra ayaklarımız kaldırıma vurmaya başladı. Kasvetli bir sessizlik etrafımızı sarmıştı. Büyük metal bir kapının arkasında durduk ve ben gizli kamerayı işaret ettim.

Silahlarımızı kontrol ettik, Alexei'ninki depodaki tek pencereye nişan almıştı bile.

"Neden bu kadar katırsın?" Liana'nın sorusu dikkatimi dağıttı. "Sanki kıcıma bir şey sıkışmış gibi."

"Neden kıcıma bakıyorsun?"

Aleksey sessiz bir duayla gözlerini gökyüzüne çevirdi.

"Bir terslik var." Liana başını deponun endüstriyel kapılarına doğru eğdi. "Etrafta kimse yok."

"Bize zaten görmediğimiz bir şey söyle," diye homurdandı Alexei. Daha önce kimsenin Alexei'ye bu şekilde yaklaştığını görmemiştim. Burada hayatlarımız söz konusu olmasaydı eğlenceli olurdu.

"Belki de ihbar edilmişlerdir," dedim, etrafta yanlış bir şey var mı diye bakarken. "Danil, babasının Sofia'yla yaptığı anlaşma her neyse, soyadlarının lekelenmesini istemedi."

Üzerimize ağır bir sessizlik çöktü ve Liana'nın sertleştiğini hissettim. "Ne oldu?"

Narin kaşları çatıldı. "Ben... Sanırım birinin haykırdığını duydum."

Alexei kaşlarını kaldırdı. "Emin misin?"

Sırtını binaya yaslayarak nefesini tuttu. "İşte yine aynı şey," dedi telaşla, gözleri aramızda geziniyordu. "İşitme duyunuzu kontrol ettirmelisiniz."

Alexei gözlerini devirdi.

Liana net bir sesle, "Tamam, hadi içeri girelim," dedi. "Siz bebeklerin beni yavaşlatmasından bıktım."

"Ölmek için aptalca yollar," diye mırıldandım.

Alexei ikimize de canımızı yakmak istediğini belirten bir bakış fırlattı.

Dostum, bu keşif gezisi çok eğlenceliydi. Başarısız olsa ve Sofia Volkov sağ çıksa bile, bunu yakın zamanda unutacağımı sanmıyordum.

Bölüm 45

Liana

A Lexei Nikolaev bir katildi. Birini gördüğümde tanırdım. Ne de olsa onlarla iç içe büyüdüm. Dövmeleri *benimle uğraşma* diye bağıırıyordu, ama ben Ayıyı dürtmek için. Belki de yol boyunca bir yerlerde intihar eğilimleri geliştirmiştim.

Kaslarını saran siyah üniformasının içinde, ölümcül bir şekilde güzel olduğunu söyleyebilirdiniz. Ama gözlerine bir kez baktığınızda oyun biterdi. Bunlar kalbinizi ve ruhunuzu dondurabilecek Medusa gözleriydi.

Ve beni geri çekilmeye iten de tam olarak buydu.

Bana bakan kırıklığı ve karanlığı tanıdım. Aynı şeyi Kingston'ın gözlerinde de gördüm. Ve yansıyama her baktığımda. Onun soluk mavi bakışlarında kendi kâbuslarımın oynamasını izleyerek geri adım atmayı reddettim.

"Pekâlâ, siz ikiniz," diye araya girdi Kingston. "Bu didişmeyi bırakın ve harekete geçin." Öfkelandim ve Kingston bir adım öne çıkarak özür dilemeden alanımı işgal etti. "Bir sorunumuz mu var, Liana?"

Bakışlarımız çarpışırken kalbimin ritmi hızlandı, ama karanlık gözlerinin yüzeyinin altında kaynayan bir ateş vardı.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Alexei. "Ön sevişmeyi sonraya sakla."

Boynumda bir kızarıklık belirirken omurgam dikleşti ve ona ters ters baktım. "Sapık olmayı bırak."

Ama o daha cevap veremeden büyük bir *patlama sesi* havada yankılandı ve ayaklarımızın altındaki zemini sarstı.

Bir an için donup kaldım. Hayatım gözlerimin önünden geçerken zaman durmuştu ama görüntüler çok çarpık ve kafa karıştırıcıydı. Kız kardeşim. Ben.

Liana nerede? Çınlayan kulaklarımda annemin sesini duyduğumu sandım. *Liana kim?* Öldüğümü sanıyordum. Tüm hayallerim benimle birlikte ölüyordu. *Louisa öldü.*

Sonra biri omzumdan tutup beni yere itti. Dizlerim sert kaldırıma çarptı ve göğsüm de onu takip ederek ciğerlerimdeki nefesi kesti.

Başımı önce sola, sonra sağa çevirdim ve Kingston'ın bedeninin benimkini örttüğünü ve Alexei'nin başımın arkasını vahşice kavradığını fark ettim. Başımı kaldırmaya çalıştım ama o bırakmayı reddetti. Nefesim daraldı, kulaklarım uğuldadı ve titremeye başladım.

"Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum." Gözlerim dumandan yanarken kelimeler dudaklarımdan bir ilahiye dönüştü.

Alexei sonunda tutuşunu gevşeterek bana özgürlük yanılsaması verdi ve ihtiyacım olan tek şey buydu.

"Nefes al, Liana." Kingston'ın derin sesi kulaklarımdaki gürültüyü ve zihnimdeki paniği delip geçti. Dehşete kapılmış çığlıkların tiz sesi kafamı işgal etti. *Liana nerede?* Çaresizdim. *Liana kim?* Yıkılmışım. *Louisa öldü.* Benim yüzümden öldü. "Bana bak amına koyayım."

Gözleriyle buluşmak için başımı çevirdim ve gözlerinde güven buldum. Dudaklarım aralandı ve büyük bir nefes çektim. Vücudum o kadar çok titriyordu ki durmam imkansızdı.

"Bir nefes daha." Emrini reddetmek imkânsızdı. "Güzel, şimdi bir tane daha." Karmakarışık nefes alış verişim düzleşti ve bakışları beni hiç bırakmadı. "Daha iyi misin?"

Hayatım pahasına ona tutundum, onun gücüne ihtiyacım vardı. Yutkundum ve yavaş ama emin adımlarla nefesimin kontrolünü yeniden ele geçirene kadar gözlerimi kapattım.

"Evet, teşekkür ederim."

Başını salladı ve ikimiz de döndüğümüzde Alexei'nin Kuzey Kutbu'ndaki buzulları kısıktırarak gözlerle bizi izlediğini gördük. Kingston üzerimden kalktı, sonra da ayağa kalkmama yardım etti. Çevremizdeki kaos ancak o zaman ortaya çıktı.

Alexei'nin adamları iyiydi. O da iyiydi. Ama etrafımızdaki enkaz ve duman aracımıza geri dönmemizi zorlaştıracaktı. Depo yanıyordu, bu yüzden mümkün olduğunca uzağa gitmemiz gerekiyordu.

Alexei, "Bu yerle aramıza biraz mesafe koysak iyi olur," diye talimat verdi.

Hareket etmek üzereydi ve ben uzanıp kolunu tuttum.

"Ama bodrumda biri var." Bana baktı, sonra bakışlarını kolunu kavrayan parmaklarıma indirdi. İrkildim ve kendime şaşırarak onu serbest bıraktım. "Üzgünüm, ben... genelde bunu yapmam."

"Ne yapmayayım?"

Boğazımı temizledim, boğazıma bir şey takılmıştı. "Çıldırarak. Ya da... insanlara dokunmak." Onları öldürmek zorunda kalmadığım sürece, ama bunu söylememek en iyisiydi.

Kingston, sanki bir bomba bölgesinde takılmak her gün olan bir şeymiş gibi sakince, "Bodruma inmemiz gerek," dedi. "Saklayacak bir şey olmasaydı bu pisliği havaya uçurmazlardı."

"Belki de bu bir tuzaktır," diye belirtti Alexei.

Derin bir nefes daha aldım ve bakışlarına karşılık verdim. "O bodrumda birinin olma ihtimali varsa buradan ayrılmayacağım," dedim hayal kırıklığıyla. "Ölü ya da diri."

Onlara bir kez daha bakmadan enkazın içinden geçtim ve arkamdan ayak seslerini duyduğumda kendi kendime gülümsedim. İçimden bir ses içeri yalnız girmeme asla izin vermeyeceklerini söylüyordu ve bu düşünce içimi uzun zamandır hissetmediğim bir sıcaklıkla doldurdu.

Yalnız değildim. Artık yalnız değilim.

Depoya doğru ilerledikçe -ya da ondan geriye ne kaldıysa- onu daha çok duyabiliyordum. *İnilti*ler. Omzumun üzerinden baktım.

"Şimdi duyuyor musunuz?" Fısıldadım, Alexei ve Kingston hemen arkamda, diğer adamlar da birkaç adım gerimdeydi.

Sessizce başlarını salladılar ve ben ilerlemeye devam ettim, botlarım yırtılmış çakılların üzerinde ağırlaşıyordu. Eğer burada biri *varsa*, onlara gizlice yaklaşıyorduk.

Boğuk bir çığlık havada dolaştı ve tökezledim. *Çok mu geç kaldık?* diye düşündüm, nabzım titriyordu.

Kingston, "Bodrumdan geliyor," dedi. "Bir yolu olmalı içeri."

"*Blyad*, her zaman lanet olası bodrumlar," diye mırıldandı Alexei. Baktı omzumun üzerinden adamlarından birine. "Arabaya geri dönün ve bizim için geri dönmeye hazır olun." Bir çığlık daha bizi karşıladı. "Kesinlikle bodrum katında," diye tısladı Alexei.

Önümdeki göreve odaklandım, önce soldaki, sonra sağdaki sesleri takip ettim, ta ki metal şangırtıları duyana kadar.

Nefes nefese ellerimin üzerine düştüm ve önüme yığılan molozları çekmeye başladım. Tırnaklarım ve ciğerlerim acıyordu ama hepsini görmezden geldim. Çığlık atan her kimse benden daha çok acı çekiyordu. Alexei ve Kingston da iki yanımda aynı şeyi yaptılar.

"İşte," diye haykırdım fısıltıyla. "Bu bir tuzak kapısı."

Alexei gözden kaybolunca Kingston'a bir bakış attım. "O iyi mi?"

"Kapalı alanlardan hoşlanmıyor."

Anlayışla başımı salladım.

"Boğulmaktan hoşlanmıyorum," diye mırıldandım, kaya ve metal parçalarını kenara iterek.

"Pek fazla insan bilmez."

İçimden boğuk bir kahkaha kaçtı. "Doğru. Demek istediğim..." Doğru ifadeyi bulmaya çalışarak sözümü kestim. Annemin bana ne yaptığını ona anlatamazdım. Onun merhametine ihtiyacım yoktu ve onun çok daha kötülerine katlandığından emindim. "Kısıtlanmaktan hoşlanmıyorum."

"İşte." Alexei iki testereyle geri döndü ve beni daha fazla açıklama yapmaktan kurtardı. "Çerçevenin etrafını kesmeyi deneyelim."

Kingston'a bir testere verdiler ve ben izlerken ikisi de işe koyuldular. Şaşkınlık içindeydim, kapı birkaç dakika içinde açıldı ve ağzım açık kaldı.

Feryatlar ve çığlıklar delikten yukarı doğru akıyordu. İki adamı beklemeden karanlık merdivenlerden aşağıya doğru ilerledim. Son basamağı inerken silahımı kaldırdım.

Görüşüm düzeldiğinde ve onları gördüğümde nefesim kesildi. Beş kız bir araya toplanmıştı, üzerlerinde büyük boy tişörtler ve metal yakalardan başka bir şey yoktu. Yüzlerindeki dehşet bağırsaklarıma inen bir yumruk gibiydi.

"Lanet olası piçler," diye tısladım, burun deliklerim alevlendi.

Sesimdeki sertlikten ürktüler ve avuçlarımı kaldırdım, birinde silah vardı. Gözleri hemen silaha kilitlendi ve kendime lanet ederek silahı hızla arka cebime soktum.

"Sorun yok," diye fısıldadım. Gözüme bir ışık düğmesi takıldı ve onu çevirdim. "Sana zarar vermeyeceğim." Kötü durumdaydılar. Kirli. Çürümüşlerdi. "Sana zarar vermeyeceğim," diye tekrarladım usulca.

"Yüce Tanrım." Kingston'ın sesinde hissettiğim öfkenin bir kısmı vardı.

"Bu kızlar Sofia'nın anlaşmasının bir parçası mıydı?" Alexei sordu. Kızlar cevap olarak sinmişlerdi ve bunun annemin ismiyle ilgili olduğunu biliyordum.

Utanç beni bir obruk gibi yuttu. Bunu annem yaptı.

Kızlar şimdi düpedüz dehşete düşmüş görünüyorlardı. Dehşet içinde bizi izlerken kollarını birbirlerine dolayarak köşeye çekildiler.

Öfkemi bir kenara bırakmalı ve bu kızlara yardım etmeliydim.

"Size zarar vermeyeceğiz," diye fısıldadım onlar titremeye başladığında, yumuşak çığlıkları çıplak bodrum duvarlarında yankılanıyordu. "Sizi dışarı çıkaracağız. Tamam mı?" Bakışlarına bir umut ışığı yansıdı. "Yaklaşabilir miyim?"

Tereddütle başlarını salladıklarında, ayaklarımı hafif tutarak onlara doğru ilerledim. Bana en yakın olanın önünde çömelerek, "Yakana dokunabilir miyim?" diye fısıldadım.

Kız keskin bir nefes almadan önce bir an durgunluk oldu.

"Tamam," diye cevapladı gri gözlü kız.

"Ben Liana," dedim, yakasına uzandım ama hareketlerimi akıcı ve yavaş tuttum.

Kirpiklerini indirdi. "Visha."

"Çok güzel bir isim," dedim, yumuşak bir gülümsemeyle diğer kızlara bir bakış attım. "Peki ya seninki?" Merakla sordum.

"Delilah. Mae. Adira." Son kızın adını söylemesini bekledim ama o sadece duvara baktı.

"Louisa. En küçükleri o," diye yanıtladı Visha onun yerine. "O... onlar... ona zarar verdiler."

Benim eller DONMUŞ üzerinde Visha'nın Yaka,
benim Nabız Hızlanıyor. *Bu bir tesadüf.*

"Liana." Kingston'ın sesi kızları korkuttu ve köşeye dağılmalarına neden oldu. Ama aklımı başıma toplamak için ihtiyacım olan şey buydu.

Başımı çevirdim, omzumun üzerinden ona baktım ve "Sorun yok, *ben iyiyim*" der gibi bir bakış attım. "Orada kal."

Artık şeytanlarımla savaşamazdım. Bu kızlar daha önemliydi.

"Ne zamandır buradasın?" Parmaklarımı yakasında gezdirerek sordum.

"İki gün."

"Diğerleri nerede?" Bu kızların yem olarak kullanılmadıklarını umarak söyleniyordum.

O kederli gözler bana bakıyordu. "İki, belki üç gün önce gittiler."

Yakalandıklarını ve sonra hayvanlar gibi terk edildiklerini anlayınca adrenalinim yükseldi. Gözlerim etrafı taradı. Yiyecek yok. Su yoktu.

Hiçbir şey.

Dönüp dövmelerinin altında solgun görünen Alexei'ye baktım. "Bu karmaşada birkaç kesici bulabilir misin?" Merdivenlerden yukarı doğru gözden kayboldu ve ben de kızlarıma döndüm. "Bunları kesip sizi buradan çıkarmaya çalışacağız."

"Eve gitmek istiyorum," diye ağladı kahverengi gözlü kız. "Annemi özledim."

Gözlerim yandı ve ellerimi pantolonumun üzerinde düzelttim. "Seni dışarı çıkaralım," diye mırıldandım. "Sonra anneni bulup seni eve götüreceğiz."

"Sen... sen bizi satmayacak mısın?" Yeşil gözlü kız beni şüphayle değerlendirdi, dudağı şişmişti.

"Hayır. Bunu sana yaparı bulup öldüreceğim," diye yemin ettim.

"O zaman öldürmen gereken kişi Sofia Volkov." Ve işte oldu. Zaten şüphelenmediğimden değil, ama bunu yüksek sesle, hem de morarmış ve hırpalanmış bir kızın ağzından duymak, annemin tabutuna bir çivi çaktı.

Alexei kesici aletler ve giysilerle döndü. Ama ben onu sorgulayamadan Kingston'la bize yaklaştı.

"Sorun yok," diye yatıştırdım. "Boynundan uzak tutacağım."

Kingston metali teker teker kırarken kızlar kıpırdamadı, solukları kesildi ve Alexei onlara birer ceket verdi. Onları adamlarının giydiklerinden tanıdım ve başımı kaldırarak teşekkür ettim.

"Gitmeye hazır mısınız?" Kızlar ayağa kalktı, zayıf bedenleri titriyordu. Sessiz ve dalgın bir şekilde dışarı bakan kahverengi gözlü kız ayağı takıldı. Onu sabitlemek için ellerimi uzattım. Onu ayağa kaldırmayı başardığımda bacaklarının arkasındaki kırbaç izlerini gördüm. Göğsümde öfke kabardı ama elimi uzatırken bunu sesimden uzak tuttum. "Buradan birlikte çıkacağız."

Titreyen parmakları benimkilerle buluştu ve bodrumdan çıkmaya başladık.

Doğruca DiLustro çetesine, Sendika'nın krallarına ve İrlandalı serserilere - üvey kardeşlerime.

Bölüm 46

Kingston

Tonunki plana uygun gitmiyordu. Hem de hiç.
Bir tuzak bekliyorduk, ama Sendika'nın Kingpins'i asla.
Murphy'nin İrlanda mafyasından bile daha az.

Annem DiLustro soyundan geliyordu, yani kesinlikle bana yabancı değillerdi. Dante DiLustro karısı Juliette ile birlikte duruyordu, ikisi de tepeden tırnağa silahlıydı. Basilio, kız kardeşi Emory ve kuzeni Priest'in de daha az etkileyici olmayan savaş teçhizatları vardı. Göze çarpan tek kişi, üzerinde tek bir silah bile olmayan Ivy Murphy'ydı. Muhtemelen bu işte yalnız olmaması iyiydi çünkü kız kendini öldürtebilirdi.

Bir de kitle imha silahlarıyla donanmış İrlanda mafyasının bir bölümünü yöneten Murphy kardeşler vardı. Hiç uyumadan bütün bir kıtayı yerle bir edebilirlerdi. Birinin onları kontrol altına alması gerekiyordu, hem de hemen.

Liana'ya yapışmış olan hariç, kurtarılan kızlarımıza gözlerini diktiler.

Liana'ya bir bakış attığımda donup kaldığımı, gözlerinin Ivy'ye kilitlendiğini ve alt dudağının uğursuzca titrediğini gördüm. Farkına vardığımda göğsüm sıkışmaya başladı. Muhtemelen onu ilk kez şahsen görüyordu. Liana ve ikizi Sofia ve Ivan'dan kurtulmak zorundayken, Ivy onun koruyucu bir evde büyüyen üvey kız kardeşiydi.

Ortak noktamız buydu. Ashford kardeşlerin en küçüğüydüm ama yaşadığım boktan şeylerden sağ çıkmam beni on kat yaşlandırdı. Belki çıplak gözle göremiyordum ama ruhumun çok yaşlı olduğu kesindi.

Uzanıp kolunu nazikçe sıkarak dikkatini tekrar bana çekmemin nedeni buydu. Gözleri kısa bir an için benimkilerle buluştu. Başını salladı ve muhtemelen düşmanları olarak gördüğü gruba geri döndü.

"Burada olmak için iyi bir sebebin olsa iyi olur." Alexei sessizliği bozdu.

"Kingpin'ler ve Murphy'ler bir arada," dedim soğuk bir ifadeyle, gözlerim onların üzerinde gezinirken. "Bir şeyler dönüyor."

"İstihbaratım Sofia Volkov'un burada olacağını gösteriyordu," diye cevap verdi Priest. "Demek bir ordu getirdin," diye kıs kıs güldüm.

"Sofia burada değil."

"Görünüşe göre istihbaratınız tamamen yanlışmış DiLustros ve Murphy'ler," diye tersledi Liana, bir eliyle silahını tutarken diğer eliyle titreyen kızı korumaya çalışıyordu. "Şimdi kaybolun."

Basilio kıkırdadı. "Biraz taşaklı olmalısın. Kendini tanıtmakla başlamaya ne dersin?"

"Siktir. Seni."

"Adil olan da bu," diye söze karıştı Dante. "Kim olduğumuzu biliyor gibi göründüğünüze göre."

"Ben Kingston," diye cevap verdim. "Bu da Alexei."

Rahip alay etti. "İkinizin kim olduğunu biliyoruz. O kim peki? Ve Rahibe Teresa'yımı gibi ona asılan kız da neyin nesi?"

Tam ona siktir olup gitmesini söyleyecektim ki Liana benden önce davrandı. "Ben Lilith'im," diye cevap verdi. "Ve eğer yolumuzdan çekilmezseniz hepinizi öldüreceğim. Olmamız gereken bir yer var."

Aleksey'in yüzünde tek bir kas bile kıpırdamadı, benimki de vurdumduymaz bir maske olarak kaldı. Dünya Sofia Volkov'un kızları olduğunu biliyordu ama ayrıntıları çok fazla kişi bilmiyordu. Bu şekilde kalması en iyisiydi.

"Belalı," diye yorumladı Juliette. "Etkilendim."

Liana'nın çenesi sıkıştı, gözleri öfkeyle parladı.

"Sofia Volkov babamı öldürdü," diye araya girdi Ivy Murphy ama Liana ona bir bakış bile atmadı. Sanki bilerek bundan kaçınmış gibiydi. Onu suçladığımdan değil. Liana ikizini sadece kız kardeşi olarak görüyordu. Ivy ve kardeşleri Liana'nın üvey kardeşleriydi ama aralarındaki bağın başladığı ve bittiği yer baba soyuydu.

Liana'nın gözleri Juliette DiLustro'ya kilitlendi. Tam olarak ne olacağını biliyordum.

"Hayır, öldürmedi. Edward Murphy'yi öldüren kişi tam yanınızda duruyor."

"Ne-"

"Nasıl-"

Kargaşa bir anda patlak verdi ve Liana arkasındaki kızları asla gözden kaçırmadan vahşice gülümsedi. Onları koruyordu.

"Bilmiyor muydun?" İşte o anda Liana'yı asla düşman olarak istemeyeceğimi anladım. Yüzü onun evcilleşmemiş bir katil olduğunu unutturabilirdi ama öldürmeye giderken hiç acımazdı.

"Ne demek istiyorsun?" Ivy'nin sesi titriyordu.

"Juliette DiLustro babanı öldürdü, Ivy." Liana bombayı patlattı ve doğrudan şahdamarına yöneldi. "Şimdi, bize izin verirsiniz..."

Alexei başını salladı. "Dinle, bu kızları güvenli bir yere götürmeliyiz. Önceliğimiz bu. Siz bu işi çözün."

Liana, Alexei ve ben kurtarılan kızların etrafını sararak ilerlemeye başladık ki Liana omzunun üzerinden baktı.

"Bu arada, Sofia'yı öldürmek sana düşmez. O Kingston'ın." Bakışları benimkilerle buluştu ve göğsümdeki sıkışmayı hissetmiyormuş gibi davrandım. "O yüzden geri çekil yoksa bana hesap verirsin."

Yüzünde kalp kırıklığı vardı ama aynı zamanda şiddetli bir kararlılık da vardı. Ona karşı koymayı imkânsız kılan da buydu.

Liana

Üvey kardeşlerimi tanıdığım onca yıl boyunca onlardan hiç nefret etmemiştim. Evet, her zaman altta yatan bir kızgınlık vardı, ama şu anda onlardan nefret ediyordum.

Direksiyonda Alexei'nin adamı olduğu halde minibüse bindiğimizde, kurtarılan kızlar birbirlerine sokuldular. Döndüğümde Kingston ve Alexei'nin beni izlediğini gördüm.

"Ne?" Sesimi alçak tutarak tısladım.

"Orada adın hakkında neden yalan söyledin?" Alexei sordu, sesi o kadar soğuktu ki tüylerim diken diken oldu. "Büyük, mutlu bir aile buluşması olabilirdi."

"Ona benim hakkımda ne söyledin?" diye sorarken gözlerim Kingston'a kaydı.

"Hiçbir şey." Merak uyandırıcıydı ama pek de şaşırtıcı sayılmazdı. Bana özel bir adam gibi gelmişti. Ne de olsa ona Hayalet demelerinin bir nedeni olmalıydı.

"Babamın kim olduğunu nereden biliyorsun?" Alexei'ye sordum.

"Yeraltı dünyasında sırlar çok uzun süre saklanmaz. Sizin de bildiğiniz gibi."

Alexei haklıydı. Hiçbir sır güvenli değildi. Bu yüzden ikizim ve ben hep dışarı çıkmak istemiştik. Hayatta kalmak norm değil, istisnaydı.

Minibüsün arkasında yere oturmuş, dizlerimi göğsüme çekmiş, renkli camlardan dışarı bakıyordum. Bir kardeşe sahip olmayı özlemiştim. Ama Ivy, kendi hatası olmaksızın, benim için asla öyle olmayacaktı.

Güneş ufuktan tepeye doğru yükseliyor ve beraberinde yeni bir gün getiriyordu. Başka bir kabus. Başka bir kavga.

"Bir kardeşim vardı, bir ikizim ve o öldü." Başımı çevirdim ve Alexei'nin bakışlarıyla karşılaştım. "Babam bizi annemizle bıraktı, onun ne olduğunu çok iyi biliyordu. Evine, korunaklı çocuklarının yanına döndü ve bizi kurtların merhametine bıraktı." Yutkundum ve pencereden dışarı baktım. "Yani hayır, onu tanımak istemiyorum. Onun çocukluğunu ve eğer babamız annem hakkında bir şeyler yapacak cesarete sahip olsaydı, nasıl bizim çocukluğumuz olabileceğini bilmek istemiyorum."

Kingston yorum yapmadı, ama elini uzattı ve ben de bakışlarını, hâlâ onun tutsağı olduğumu anımsatan, elimde tuttuğum silaha yönelttim. Öyle hissetmesem de ve kendi kendime hayret etsem de, küçük görevimiz sırasında onu ya da Alexei'yi vurmak hiç aklıma gelmemişti.

Silahımı ona uzattım ve yolculuğun geri kalanı sessizlik içinde geçti.

Kızlar güvenli bir şekilde Yunanistan'daki bir kadın sığınma evine yerleştirildikten sonra - Lykos Costello'nun izniyle - Alexei Portekiz'e geri döndü ve Kingston ile ben de bizi Kingston'ın adasına götürecek bir helikoptere bindik. Geri dönmek için çok istekliydim, ki bu çok saçmaydı. En iyi haliyle Stockholm sendromu.

"Bu helikopterde eksik parça olmadığına emin misin?" Eğilip emniyet kemerini göğsümün üzerinden bağlarken alaycı bir şekilde sordum.

Kingston kıpırdamadan duruyordu, o kadar yakındı ki tişörtü çıplak koluma değiyordu. O kadar yakındı ki kirpiklerini sayabiliyordum. O kadar yakındı ki dudaklarımız arasında yarım santim bile yoktu. Derin bir nefes aldım, tıraş losyonu ciğerlerime sızdı ve tüm bedenim beklentiyle uğuldadı.

Mantığım uzaklaşmamı istedi. Kalbim aradaki mesafeyi kapatmamı istiyordu. Ve bedenim... Onu baştan çıkarmamı ve beni son öpüşünden beri hissetmediğim her şeyi hissetmemi istiyordu.

Benim yerime karar verdi, dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirirken şöyle dedi: "Bu yola girdikten sonra geri dönüşü yok. Gitmene izin vermeyeceğim."

Her dokunuş tenimi yakıyor, elektrik etrafımızda maytaplar gibi çatırdarken kalp atışlarımı vahşi bir ritme sokuyordu.

"Ya geri dönmek istemezsem?" Dudaklarımı onunkilere değdirerek nefes aldım. Zihnimin içinde bir bulanıklık vardı. İçime çekemediğim bir ciğer dolusu hava. "Artık yalnız kalmak istemiyorum."

Kalbim kulaklarımda çınılıyordu ve bir yanımda bu kadar savunmasız hissetmekten nefret ediyordu. Daha baskın olan diğer parçam ise beni yakalayacağını bilerek kendimi bırakmak istiyordu.

Gözleri karanlıktı ve eli boynuma doğru kayarak saçlarımı karıştırdı. Başparmağıyla dudaklarımda gezindi. O beni izlerken ateş ve adrenalin kanıma karıştı.

Sanki istediği *her şey* benmişim gibi. Sanki ihtiyacı olan tek şey benmişim gibi.

Dudaklarını dudaklarıma bastırması kanımın cızırdamasına neden oldu. Dudaklarım aralandı, dilinin sıcaklığını karşıladı ve alt dudağımı ısıtırıp yaladığında içimde bir ateş patlaması oldu. Boğazımdan bir inilti yükseldi ve dilini ağzımın içinde kaydırarak onu yuttu.

Ellerim omuzlarına geldi, onu itmek için değil, daha yakına çekmek için. Göğsünün benimkine değen sıcaklığı içimde bir titreme yarattı, meme uçlarım sıkılaştı. Sadece vücudunun sıcaklığı bile nefesimi kesiyordu. Vücudum onunkinin karşısında eridi, sanki sonsuza dek eksik olan bir parçam gibiydi. Öpücüğü derinleştirdi ve parmaklarımı kıvrıldı, tırnaklarımı omuzlarına geçirdim. Dudakları boynumda gezinirken, boğazımı ısıtırıp emerken dudaklarına karşı nefes nefese kaldım.

Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, gözleri üzerimde, vaatlerle dolu bir şekilde çekildi.

"Hadi eve gidelim." Sert sesi omurgamda bir yol açtı, sözleri yumuşak ve onu içimde hissetme ihtiyacım gibi çaresizdi.

Evine. Yol boyunca bir yerlerde hapishanesi evi haline gelmişti.

Bölüm 47

Liana

TO yakıcı, unutulmaz öpücüğün üzerinden yirmi dört saat geçmişti. Adaya döndüğümüzde Kingston'ın beni ayağımdan çekip ırzıma geçmemesi beni dehşete düşürdü. Aslında, sanki hiçbir şey olmamış gibi davrandı.

oldu. Bana da aynı şekilde davranmaktan başka çare bırakmadı.

Kingston Ashford gibi ateşli bir adama bile ilgi için yalvarmaktansa ölmeyi tercih ederim.

Bir de içimi kemiren suçluluk duygusu vardı. Kingston Lou'nun aşkıydı, benim değil. Öyleyse neden bu kadar doğru hissettiriyordu? Saçımı çektim ve inledim. Ateşi körüklemememiz en iyisi olabilirdi.

Yine de bu durum beni kumsalda uzanıp Kingston'ın kaslı kollarına aval aval bakmaktan alıkoymadı. Yüzme şortunu çıkarıp atsa, muhteşem bir şekilde çıplak olacak ve gözlerim doycaktı.

Kalçalarım gerildi ve tenim kızardı. Benim gibi deneyimsiz biri için bile hayal etmesi zor bir fantezi değildi. Kaslı vücudu benimkini kaplayacak, beni becerirken ayak parmaklarımı kısırarak zevk verecekti... eğer o öpücük ve çatı katındaki buluşmamız bir önizlemeyse.

Yüce Tanrım. Başka tarafa bakmalıydım ama fiziksel olarak yapamadım. Bronzlaşmış, zeytin rengi teni dalgalanıyordu. Üzerinde bir gram bile yağ yoktu. Geniş göğsü keşfedilmek için yalvaran dövmelerle kaplıydı. Ve sonra o altılı karın kasları...

Ama her zaman ilgimi çeken, güçlü kollarındaki mürekkepti - neredeyse bir melek kanadı tüylerini ön kolunun etrafına koruyucu bir şekilde sarmış gibiydi.

Nefesim kesildi ve her yerim birden alevler içinde kaldı. Ağzım yarıldı ve salyalarımın akmadığından emin olmak için dikkatlice kontrol ettim. Neyse ki o kadar da ileri gitmemiştim. *Henüz.*

Bu kadar yakışıklı birinin yüzme şortuyla dolaşması yasaklanmalıdır. Her kadının güvenliğini sağlamak için tam bir bodysuit giymesi sağlanmalıdır.

Buradaki tek kadın sensin, ahmak, diye kendime hatırlattım. Baktığımı görmemesini umarak başımı öne eğdim. Başını salladı, saçlarından damlayan damlalar tenime serpildi ve beni serinletmek için hiçbir şey yapmadı.

"Senin bakma sorunun olduğunu hatırlamıyorum."

"Bilmiyorum," diye tersledim, sesim çok soluk çıkıyordu. "Belki de hafıza sorunu olan tek kişi ben değilimdir."

"Uh-huh."

Bakışlarım iznim olmadan tekrar ona kaydı ve neredeyse çıplak vücudumu inceleyen gözlerini yakalayınca karnım sıcaklıkla doldu. Titreyen bir nefes verdim ve tekrar başka tarafa baktım ama Kingston'ın yüzündeki sırıtışı görmeden önce değil.

O bir muammaydı ve ben nedenini tam olarak bilmiyordum. Belki hafızamdaki bu boşluktan, belki de başka bir şeyden.

Havluyla bile uğraşmadan yanıma oturdu ve ben de dayanamadım. "Kum kışına girecek."

Uzanıp yüzünü güneşe dönmeden önce bana nefesimi kesen bir gülümseme fırlattı. Güneşlenirken bile soğukkanlı olan yüzü kalbimin tellerini titretti. Ona baktım, öpüşmemizden ve geri dönmemekle ilgili kısa konuşmamızdan bahsedip bahsetmemeye karar verdim.

"Hala bakmayı bitirmedin mi?"

Yutkundum, saldırma ve duvarlarımı yükseltme ihtiyacım ısrarcıydı. Annemin ve arkadaşlarının yanında bu bir zorunluluktan ama Kingston'ın yanında böyle olmak istemiyordum. Yine de bazı alışkanlıklardan vazgeçmek zordu.

"Neden bu kadar çok dövmen var?"

Hareket etmedi ama vücudu kaskatı kesilmişti. Gözlerini açmadı. "Korku uyandırırılar. Yara izleri acıma uyandırır."

Donup kaldım, nefes bile alamıyordum. "Annem ve Ivan..."

Sesim çatallaştı. Kelimeler kayboldu. Düşüncelerim, damarlarımdan lav gibi akan şiddetli nefretin ardından dağıldı. Uzun bir süre sessiz kaldık, bedenlerimiz neredeyse birbirine değiyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. Boğazımdaki yumruyu yuttum, dönüp ona bakamayacak kadar korkaktım. "Kendimi kaybettiğimde..." Yumruklarım, hâlâ ölü gibi olan bedenimin yanında sıkıldı ve çözüldü. "Kız kardeşimi kaybetmek beni öldürdü. Onun çılgınlıkları beni hiç terk etmedi." Sesim kesilirken çenem sıkıştı.

"Ben de öyle," diye sessizce itiraf etti.

Bir an için nefeslerimizden, kıyıya vuran dalgaların sesinden ve tenimize vuran güneşten başka hiçbir şey yoktu.

"Anne..." Avuçlarım terlemeye başladı, kafamın içindeki sesler her kelimedede daha da yükseliyordu. "Beni sorumlu tuttu."

"Sorumlusu o." Rüzgâr esip yanan tenime dokundu. "Suçlayacak birine ihtiyacı varsa, aynadaki kaltaktan başlamalı. Sen de bir kurbansın."

Yutkundum, uzun zamandır bu sözleri duymaya ihtiyacım vardı ama rahatlama gelmedi. Bunun yerine göğsüm ağırlaştı ve kalbim bir davulun ritmiyle çarpmaya başladı.

"Bu durumu daha iyi yapmıyor," diye fısıldadım. "Yara izleri... Bende de vardı." Bunu ilk kez birine itiraf ediyordum. "Estetik cerrahi harikalar yaratabilir," dedim sonunda boğazımı temizleyerek.

"Dokunulmaktan hoşlanmamanın sebebi bu mu?" "Evet."

Vücudum titremeye başladı. Anılar, anlar -yazılmış ve yazılmamış tarih- aramızda sıkışıp kalmıştı ve bunun bizi nereye götüreceğinden emin değildim. Tek bildiğim çözülmeye başladığımdı, her bir kırılğan ipliğim parça parça kopuyor, kendimi ve ikizimi kaybediyordum.

Sessizlik.

Hava değişti ve yumuşak bir esinti beni okşadı. Parfümü etrafımı sararak omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Sıcak, güçlü kolları beni kucakladı ve kalbim durmuş gibi hissettim.

"Bu senin hatan *değil*."

Avuçlarımı sert göğsüne götürdüm, vücudu güneş gibi sıcaktı. Gözlerimi açmaya cesaret edemedim. Yumuşak dudakları yanağıma değdiğinde değil. Benimkilerle buluştuklarında değil. Parmaklarım göğsüne doğru kıvrıldı, sanki onu tırmalayabilir ve kendimi derinlere gömebilmişim gibi.

Dudaklarımı ayırdım ve o da alt dudaklarımı yakalayıp hafifçe emdi. Her bir kıvrımı ve eğimi ezberler gibi ağzımın tadını çıkarıyordu.

Beni *ısırmadan* önce.

Gözlerimi açtığımda onun cehennem ateşiyle dolup taşığını gördüm. Aramızdaki hava çatırdıyor, elektrik kalbimi aşırı hızda çarptırıyordu. Böyle giderse yirmi altı yaşında kalp krizi geçirecektim.

"Dokunulmaktan hoşlanmadığını sanıyordum?" Homurdandım.

Gözlerindeki ateş söndü, keskin siyah elmaslara dönüştü. Kalçalarımı sıkıca kavradı ve sonra beni bıraktı, kığım yumuşak kuma çarptı.

Bana bir kez daha bakmadan yanımdan ayrıldı ve gözden kaybolurken ironiyi fark etmeden edemedim.

Kıçına kum kaçmış olan bendim.

Bölüm 48

Kingston

I Liana'nın küçücük bikinisiyle uzun süre dayanamayacağını biliyordum. Onun bu görüntüsü artık beynime kazınmıştı ve bunun tedavisi yoktu.

Bu adada başka insan olmadığı için tüm azizlere şükrettim, yoksa bir sürü masum insanı kör etmek zorunda kalacaktım. Bu da beni ikiyüzlü yapardı.

Yavaş ama emin adımlarla Liana beni etkisi altına alıyordu.

Beni hazırlıksız yakaladı. Ya da belki bir mil öteden geldiğini görmüştüm ama itiraf etmek istemiyordum. Onunla geçirdiğim her saat beni ateşli ve sinirli hissettiriyordu. Çatı katımdaki buluşmamızla başladı, onun uyarılmışlığının tadı, daha fazlasına ihtiyaç duymamı sağlayan bir ilaçtı. Ve sonra o öpücük oldu. Kütüphanedeki öpücük masum bir ön gösterimdi, ama dün onun için bir maç ayarındı.

Ve o bunu bilmiyordu bile.

Dilimi dişlerimin arasında gezdirdim. Artık ona dokunduğuma, tadına baktığıma ve mükemmel femme fatale dış görünüşünün altındaki kadını bir anlığına gördüğüme göre, ona karşı koyamazdım. *Şimdi* gidip onu bulmak ve becermek istiyordum.

Gerçek Liana da tıpkı benim gibi hayaletler tarafından eziyet g ö r ü y o r d u . Savunmasızdı ama bir savaşıydı. Yumuşak ama aynı zamanda güçlüydü. Ona karşı koymak imkansızdı. Ama suçluluk duygusu güçlü bir şeydi. Louisa'ya bir söz verdim ve Tanrı adına, Onu kırmak istemedim. Onu seviyordum; hâlâ seviyorum. Peki nasıl devam ettim?

Kendime bir bardak viski doldurdum. Alkolü pek sevmezdim, ama Liana hayatıma geri döndüğünden beri ona başvurmuş gibi görünüyordum

umursadığımdan daha fazla.

Acı kahverengi sıvı boğazımdan aşağı süzülürken, bir anı gözümün önüne geldi.

Louisa başını masaya yaslayarak, "Ben bir pısırtığım, Hayalet," diye bağırdı. "Sanırım o uyuşturucu kremden biraz daha almam gerek."

Kıkırdadım. "Günüşiği, şu anda iğneyi hissetmen mümkün değil. Her şey kafanın içinde."

Yatak odasının güvenliğinde sadece ikimiz vardık ve ben onun ensesine, kolumdaki desene uygun bir dövme yaptım. Saçlarını genellikle açık tuttuğu için buradaki kimsenin fark etmeyeceği tek yer orasıydı.

"Keşke o dövme çıkartmaları kalıcı olsaydı."

Kız kardeşinin aksine Louisa acıyla pek başa çıkamazdı. Ona güçlü bir ağrı kesici ve cildini uyuşturmak için krem vermemin nedeni buydu.

"Belki buradan çıkarsak onları icat ederim," diye düşündüm silahı tekrar elime alıp gölgelendirme üzerinde çalışmaya başlarken.

"Ne zaman?"

Güneş ışığım -her zaman iyimserimdir. "Ne zaman," diye taklit ettim, alay ederek. Birkaç saniyelik sessizlikten sonra tekrar konuştu. "Kingston?" "Evet, günüştüğüm?"

"Yalnız koşarsan, annemle Ivan'ı izinden uzak tutabilirim."

Durdum ve yüzünün sol tarafını görebilmek için çenesini çevirdim. "Sensiz özgürlük anlamsızdır." Dudağı titredi ve eğilip dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim. "Sensiz bir ömür boyu acı çekmektense, seninle bu duvarların ötesinde birkaç saniye geçirmeyi tercih ederim."

"Beni sonsuza dek sevecek misin?" diye sordu, güvensizliği boğazıma sarılmıştı. "Belki özgür olduğumuzda benim... hiçbir şey olmadığımı görürsün."

Alaycı bir nefes verdim. "Günüşiği, sen her şeysin." Nefes verişini duyunca gülümsedim. "Güneş doğmayı bıraktığında da seni seveceğim. Gezegenler dönmeyi bıraktığında. Ve ölüm senin için geldiğinde, elini tutup peşinden geleceğim."

Yumuşak bir burnunu çekme sesi aramızdaki boşluğu doldurdu. "Seni seviyorum, Kingston."

"Seni daha çok seviyorum, günüştüğüm." Düşünceler içinde kaybolmuş bir halde dövmesini yapmaya devam ettim.

Bu hayatta her şeyi yoluna koyacaktık, gerçeğimizi birlikte yaşamak için özgür olacaktık. "Beni almalarına izin verme," diye fısıldadı dövmenin uğultusu arasında

Silah. Silahı parmaklarımın arasında tutarak teninden kaldırdım. Gözleri yarı kapalı bir şekilde karşıımızdaki duvara bakıyordu.

"Sizi almayacaklar," diye söz verdim. Tijuana karteli en büyük tehdidimizdi. Sofia ve Ivan onu satmaya razı olurlarsa onları yenmenin bir yolu yoktu ama buradan çıktığımızdan emin olacaktım. "Onlar gelmeden biz gitmiş olacağız. Seni güvende tutacağım."

"Liana da, değil mi?"

"Evet, kız kardeşin de," diye gönülsüzce kabul ettim. Liana bir jokerdi. Yeraltı dünyasını geride bırakmaya pek de hevesli değildi.

Bu anıyı çabucak bastırdım ama artık çok geçti. Her şey yerle bir oldu. Her ne pahasına olursa olsun uyguladığım kontrol. Bana musallat olan hayaletler. O birkaç çalıntı öpücük. Yerleşkeden birlikte hiç çıkamadık. Lou'yu arkamda bıraktım ve o asla arkamda bırakabileceğimi düşündüğüm bir şey değildi. Ölü ya da diri.

Parmaklarım viski bardağının etrafında kenetlendi, damarlarımda acı akıyordu.

Liana da masumdu. Hikâyesi -söylediği ve söylemediği sözler- beni derinden etkiledi. Kafam fena halde karışmıştı. Louisa'yı seviyordum ama Liana bana çok doğru gelmeye başlamıştı. Bana büyü mü yapmıştı? Yoksa karşıma çıkan ilk gerçek ayartmaya boyun eğecek kadar zayıf mıydım?

Kendimden iğrenerek viski bardağını masaya çarptım ve boş bir kahkaha attım.

Yatak odamdan fırladım ve koridorları aşarak onun odasına gittim. Bedenim bastırılmış açlıkla gerilmişti. Bu beni öfkeliyordu; ona, kendime, lanet olası dünyaya. Beni iliklerime kadar zehirledi.

O ve ben... Sonumuz iyi bitemezdi. Sonumuz iyi *olmazdı*.

Kendini yok etmek için bir reçeteydi. Liana kardeşini seviyordu; ben de kardeşini seviyordum. Her dokunuş, her öpücük Lou'ya ihanetti. Bir sis gibi üzerimizde dolaşıyor, kararlarımızı bulanıklaştırıyordu. Yine de uzak duramadım. Ateşe atlayan bir pervane gibi, gittim.

Omzumdaki hayalet bunun beni sadece geçici olarak tatmin edeceği ve bu şehvet dağıldığında Liana ve benim acı bir pişmanlıkla baş başa kalacağımız konusunda uyarmıştı. Ama lanet olsun, bu çıldırtıcı şehvetin tadı çok tatlıydı, vaatleriyle bizi baştan çıkarıyordu.

Hışımınla odasına girdim ve bu sırada kapıyı duvara çarptım. Liana etrafında dönüyordu, üzerinde kırmızı dantelli bir sütyen ve ona uygun bir külottan başka bir şey yoktu. Kahretsin, çok güzeldi. Krem teni. Yumuşak kalçaları. Diri göğüsleri.

O altın gözler benimkilerle buluştuğunda kalbim kulaklarımda çınladı. Çok sıcak. Çok hafif. Çok doğru.

"Ne-"

"Sana ihtiyacım var." Bu sözleri neredeyse hırlayarak söyledim ve kapıyı ayağımla tekmeleyerek kapattım. "Ve sanırım senin de bana ihtiyacın var."

Yumuşak bir alay sesi çıkardı ama hiçbir şey yanaklarının kıpkırmızı olduğunu gizleyemedi. "Kimseye ihtiyacım yok." Her zaman çok cesur. Çok kararlı. "Ayrıca, kendi ihtiyaçlarımı kendim karşılayabilirim, ne demek istediğimi anlıyorsan."

Dudakları günahkâr, baştan çıkarıcı bir gülümsemeye dönüştü ve kendine dokunduğu görüntüler zihnime çarptı. Aletim kotumun içinde sertleşti. Yatağımda, şehvet dolu gözleri beni mastürbasyon yaparken izlerken klitorisini ovuşturduğu görüntüleri unutmak imkânsızdı.

"Göster bana," dedim.

Liana'nın parmakları küçük yumruklar halinde kenetlendi ve omuzları gerildi. Belki de tüm işaretleri yanlış okumuştum ve benden gerçekten nefret ediyordu. Artık bilemiyordum. Louisa'ya aşkım ve sadakatim konusunda söz vermişim ve burada kız kardeşine benim önümde kendine dokunması için yalvarıyordum. Aklım başımda değildi, bu kesindi.

Sanki birinin onu kurtarmasını bekliyormuş gibi etrafıma baktı. Hayır, bu doğru olamazdı. Kurtarılmaya ihtiyacı yoktu. Muhtemelen beni öldürecek bir silah arıyordu ama hiçbir şey bulamayınca bakışları tekrar benimkine yöneldi.

"Tanrım," diye mırıldandı, sandalyeye doğru ilerlerken ince omuzları biraz gevşedi. Ama vücudundaki hain titremeyi gizleyemiyordu. O da beni istiyordu. "Bana takıntılı hale geliyorsun." Koltuğa bir kraliçe gibi oturdu, dudaklarında gizli bir gülümseme vardı. Aylar önce paylaştığımız o geceyi o da benim kadar düşünüyor muydu? "Ama seni uyarayım, burada kalmaya niyetim yok, bu yüzden buna alışmasan iyi edersin."

Onun lanet ağzı beni öldürecek.

"Sütyenini çıkar," diye emrettim, kendi gömleğimi çekiştirip başımın üzerinden kaydırdım. Gözleri göğsüme takıldı ve tüyleri diken diken oldu.

"Otoriter ses tonundan hoşlanmıyorum." Dili alt dudağının üzerinde gezindi. "Lütfen de."

Sütyeninin ince kumaşının altında meme uçları sıkılaştı ve öndeki kancaya uzanırken parmakları titredi, ancak hareket etmedi.

çözdü. Bunun yerine kaşlarını kaldırarak ve gözlerinde meydan okuyan bir ifadeyle bekledi.

"Rol yapmayı bırak, Liana," dedim, sesim o kadar derin ve kalındı ki zar zor tanıyabildim. "Uyarılmışlığının kokusunu alabiliyorum. Ve külotundaki ıslak nokta bana sıırıslıkam olduğunu söylüyor. Şimdi sütyenini çıkar ki göğüslerini görebileyim."

Sonunda kendisine söyleneni yapmadan önce göğsü kabardı. Onu yere atınca göğüsleri dışarı fırladı ve tüm kan kasıklarına hücum etti. Parmakları kolçaklara indi ve onları sıkıca kavradı.

"Kendine nasıl dokunduğunu göster bana."

Gözlerini devirdi, ancak porselen tenini boyayan kızarıklık ilgiden hoşlandığını gösteriyordu. "O programı zaten bir kez izledin Kingston. Bu çok çabuk sıkıcı olacak."

Bu çıldırtıcı kadın. Pantolonumun düğmelerini açtım, tek seferde çıkarıp attım.

Git.

"Konuşmayı ne kadar çabuk kesersen, o kadar çabuk rahatlarsın," diye homurdandım. "Al

külotunu çıkar ki amını görebileyim."

"O ağzınla kimseye kur yapma," diye nefes aldı, gözleri dövmelerime ve sakladıkları yara izlerine takılmıştı. Onları görebiliyor muydu? Bakışları tembelce vücudumdan aşağıya, sikime doğru ilerledi ve kızarmasını memnuniyetle izledim.

Başka tarafa bakmaması hoşuma gitmişti, onun yerine avucumun içine alıp çekiştirmemi izledi. Bir kere. İki kez. Nefes nefese kaldı, göğüsleri ağırlaşmış ve şişmişti, meme uçları soğuk havada sıkıca buruşmuştu.

"Kendine dokun prenses," diye mırıldandım ve sesimdeki yalvarış, ne kadar tahrik olduğumu göstermeseydi beni utandırırđı.

Gözleri tekrar aşağıya inmeden önce benimkilere kaydı. Çökmekte olan, günahkâr bir hareketle sağ dizini kolçağın üzerinden geçirdi ve elini kalçalarının arasına soktu. Parmaklarının ilk dokunuşu onu titretti.

Kahretsin, o kadar güzeldi ki. Sunum için iyice açılmıştı, uyarılmışlığını görebiliyordum, ıslaklığı iç uyluğundan aşağı kayıyordu. Kokusu *sarhoş ediciydi*.

Uzun zamandır ilk defa, ona dokunmak, okşamak ve yutmak istiyordum. Onun bedenini kendi bedenimde hissetmek istedim. Yine de Lou'nun anısına ihanet etmiş gibi hissettim. Sevdiğim oydu. Önümdeki bu kadın sadece solmuş, sahte bir yedekti.

Bu yüzden mesafemi korumak zorundaydım. Bunda romantik bir şey yoktu. Sadece stres atıyordum.

Parmakları kalçalarının arasına girerek kıvrımlarını ayırdı ve başparmağının şişmiş memesini ince, zarif parmaklarıyla ovuşturarak çevrelemesini izledim. Nefesi kesildi ve tüm vücudu gerildi; konsantre olabildiğim tek şey ıslak uyarılma sesi, arzusunun misk kokusu ve nefes alışydı.

Liana bir parmağını çekirdeğinin içine kaydırđı, sırtı kamburlaştı ve dudakları sessiz bir iniltiyle ayrıldı. Pembe ve ıslaktı, sıkıyor ve davet ediyordu. Bakışları sikimde oyalanıyor, hareketleri benimkiyle senkronize oluyordu. Kalçalarının parmağıyla ritim tutarak hareket etmeye başlamasını ve serbest kalmasını izledim.

"Son kez yatağmda kendine dokunduğmda ne düşündün?" Sesim kendi kulaklarıma sert geliyordu.

"Rüyalarımıdaki adam," diye nefes aldı, doğal pembe dudaklarından bir inilti süzöldü, başparmağı çılgınca bir ihtiyaçla klitorisinin etrafında dönyordu.

Öne atıldım, kollarımı beline doladım ve onu yukarı çektim. Bundan daha akıllı olmalıydım. Daha kontrollü olmalıydım ama sikim beynimi ele geçirdi ve Liana'nın benim Lou'm olmaması artık önemli değildi. Açlıktan ölmek üzere olan bir canavar gibi dürtülerimle hareket ediyordum.

Elleri göğsüme çarptı, ıslak parmakları karın kaslarımdın üzerinde gezindi ve bir an için hareketsiz kaldık. Dudakları benimkilerden birkaç santim uzaktaydı. Gözleri altın gibi parlıyordu.

Kahretsin, o gözler! Bu rengi hem sevdim hem de nefret ettim. Sevdim ve nefret ettim yüz.

Onu yatağa attım ve bir solukta zıpladı. Vücudumun beni içten içe parçalayan dürtüleriyle savaşıırken çenem sıkıştı.

"Birbirimizi mi izliyoruz yoksa beni mi beceriyorsun?" Cesur sözlerine ihanet edercesine vücudu titredi.

"Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök," diye tersledim, önümde boşalırken başkasını düşünmesine kızmıştım. Onu istediğim için kendime kızdım. Hiçbir anlam ifade etmeyen tüm bu çelişkili duygular karşısında kafam karışmıştı.

Ayağa fırladı ve ben manzarayı görünce ürperdim. Yüce Tanrım. Ben bir aziz değildim, ama onun çıplak vücudunun, muhtaç ve güzel görüntüsü herkesin düşmesine neden olurdu.

Bir hırıltıyla kendimi yumrukladım, ereksiyonumu uçtan dibe kadar sıktım ve şaftımı ıslak kıvrımlarına getirdim. Sırtını kamburlaştırdı ve ben

Kolumu kalçalarına dolayarak onu sabit tuttum ve güçlü bir hamleyle kendimi onun derinliklerine soktum.

"Kahretsin," diye tısladım ve boyutuma uyum sağlayarak boğuk bir inilti çıkardı. Sıkı amcığı kalın ereksiyonumun etrafında gerildi, etrafında spazm yaptı ve uzun süre dayanamayacağımdan korktum. Bir yumruk kadar sıkıydı ve çekirdeğı uzunluğumun etrafında titreşiyordu.

Liana'nın altın yelesi yüzünü görmemi engelliyordu. Bir elimle kalçasını kavırken diğeri elimi yukarı kaldırdım ve saçlarına dolayarak hafifçe çektim. Döndü ve bana güzel profilini bir anlığına gösterdi.

Yumuşak bir iniltiyle kasıklarına doğru eğilirken vücudu titriyordu.

"Becer beni, Kingston. Başladığın şeyi bitir." Dudaklarım kıvrıldı. Geri çekildiğimde, dar amına geri çarpmadan önce sadece ucunu girişinde bırakarak tatmin oldum. "Oh... Siktir..."

Çıkardığı sesler benim felaketim oldu. Tüm kontrolümü kaybetmişim. Onu sertçe becerdim, hızlı ve derin bir şekilde içine pompaladım. Parmakları çarşafı pençeliyor, her hamlemi karşılıyor ve elimde kalan her şeyi sağıyordu. Kalçaları geriye doğru sallanıyor ve uyarılmışlığı bedenlerimizin arasına damlarken havayı homurtu ve inlemelerimizle dolduruyordu.

"Beni mahvedeceksin." Göğsüm bir hırıltıyla sarsıldı ve her itişim ikimizi de sınıra yaklaştırdı. "Ama benimle geliyorsun."

Deli gibi içine daldım. Çarşafı kavrayan parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. Yüzünü yorganın içine bastırarak zevk iniltilerini bastırdı. Sikimi sağması ve ismimi mırıldanması beni serbest bırakmaya daha da yaklaştırdı.

Ona sertçe daldığımda ve orada sabit kaldığımda, horozumun ucu iç duvarlarına sürtünürken göğsümden bir inilti titreşti. Liana titreyerek yatağın üzerine bir ıslaklık hücumu damlattı. Serbest bırakılmasıyla inledi, horozuma karşı öğütüldü. Beni uçurmak için tek gereken buydu. Toplarım sıkılaştı ve bir kükreme ile geldim, tohumum ona fişkırdı.

İkimiz de boşalırken ürperdik ve sonra Liana yatağa yığıldı. Bedenim onunkinin üstünde, ağzım ensesindeydi. Sonsuzluk gibi hissettiren şey için orada öylece yattık, sisin içinde kaybolduk, zevk azalana kadar ve-

Ben gördüm.

Kaşlarım çatıldı. Gözlerimin beni aldattığını düşünerek gözlerimi kırptım. Belki de sonunda aklımı kaçırmıştım. Nefes almaya çalıştım, buna inanma ihtiyacına karşı savaştım ve bunun gerçek olduğuna güvenemeyecek kadar korktum.

"Kingston?" Sesi çok uzaklardan geliyordu. İçinden çıktım, döllerim kalçalarından aşağı damlıyordu. Liana ayağa kalktı ama ben saçlarını kavradım. "Ah. Bırak saçımı," diye bağırdı.

Lanet olsun. Bunca zaman... Bu ne olabilir... Siktir!

"Neden bana söylemedin?" Söylemeyi başardım.

Döndü ve gözleri benimkilerle buluştu. Beni itmeye çalıştı ama saçlarını tutuşum çok güçlüydü. Yüzünü buruşturdu ve omurgasından aşağıya doğru gözle görülür bir titreme yayıldı.

"Bu garip bir seks sonrası saçmalığı mı bilmiyorum, ama ben bundan hoşlanmıyorum," diye homurdandı. "Saçımı bırak, psikopat."

Parmaklarım ipeksi saç tellerinin etrafında kıvrıldı ve onları son bir kez daha kaldırdım. Kalbim tamamen durdu, kan damarlarımda pompalanmaya başladı.

Zaman yavaşladı. Gözlerim yıllar önce kendi ellerimle dövme yaptığım işarete takıldı.

Bacaklarım zayıfladı ve dizlerimin üzerine çökerek yataktan geriye doğru sendeledim.

Tüm bu lanet zaman boyunca Louisa benimleydi.

Bölüm 49

Liana

I Kingston'a dizlerinin üzerinde baktı ve ben daha ona soru sormadan ayağa fırlayıp odadan dışarı fırladı.

Boşluğa bakarken boğazım düğümlendi, hemen ardından öfkem o kadar derinleşti ki gözlerim kıpkırmızı oldu. Dişlerimi sıktım, beynim boş vermemi söylüyordu ama kan davası göğsümde mayalanıyordu.

Üzerime bir şort ve atlet geçirerek yatak odamdan çıktım ve onun-
kine doğru ilerledim. Kapıyı yumrukladım, sonra *siktir etmeye* karar verdim ve içeri dalarak bana gösterdiği nezaketin aynısını ona da gösterdim.

İçeri girdiğimde yatağın kenarında oturuyordu, üzerinde pijama pantolonundan başka bir şey yoktu, başı ellerinin arasındaydı ve bakışları yerdeydi. Havaya tehlikeli bir sis yayılmıştı ama uyarısını dikkate alamayacak kadar öfkeliydim.

"Senin derdin ne?" Tersledim. "Bana her dokunduğunda, beni arkana bakar halde bırakıyorsun -genellikle beni yere attıktan sonra. Bundan bıktım usandım."

Kafasını kaldırıp bakmadı.

Bakışlarım yatak odasında dolaşırken gümüş ve altına batırılmış dişlerden oluşan bir bilezik gözüme çarptı. Zihnimdeki fısıltılar yükselirken gözlerimi kıstım ama hemen susturdum.

Bunu ilk ve son kez halledeceğiz.

"Odana geri dön," diye mırıldandı, gözlerinde gölgeler oynaşıyordu.

Açık pencerelerden ayın gümüş ışıkları süzülüyordu, yarı çıplak vücudunu aydınlatıyordu.

"Sorun bende mi?" Sesim çatlayarak sordum. Cevap yok, sadece ağır bir sessizlik. "Ne zaman bana ne yaptığımı söyleyeceksin? Konuşmandan bıktım

gerçek cevaplar istiyorum."

Birden o anın geldiğini anladım. Bu, hayatımızın geri kalanını belirleyecekti.

"Bu değil-"

Sözünü kestim. "Eğer bana o "*Sen değil, ben*" repliklerinden birini söylersen, yemin ederim Kingston, seni öldürürüm."

O zaman bana baktı ve yüzünde gördüğüm şey yepyeni bir duyguydu. Yüzündeki kargaşa ve sıcaklık nefesimin kesilmesine neden oldu.

"Buraya gel."

Bedenim emre itaat etmekte tereddüt bile etmedi.

Ona doğru ilerlerken kendimi savunmasız hissediyordum, her santimim öfke ve beklentiyle titriyordu. Bacaklarını ayırdı ve ben de aralarına girdim.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, elleri bacaklarımın arkasında geziniyordu. tüy gibi hafif bir dokunuşla uyluklarını okşadı. "Seni üzmem istememiştim." Bu kadar basit kelimelerin bu kadar ağır olabileceğini kim bilebilirdi? "Beni affedecek misin?"

"Sen..." Derin bir nefes aldım. "Kafamı karıştırıyorsun." Sanki yetişmemi bekliyormuş gibi bana baktı. "Beni... üzme."

Parmakları kalçalarımın sıkılaştı, etime saplandı. "Pişman mısınız?"

Sertçe nefes aldım. "*İnanılmaz* olduğunu düşünmüştüm. Parmaklarım koyu renk saçlarının arasından geçti.

Çenesi sıkıştı. "Ama pişman mısınız?"

"Hayır." Belki bu beni kötü, bencil bir kardeş yapardı ama yapmadım. "Bir saniye bile."

Gergin bir nefes verdi ve yüzünü karnıma bastırarak beni kendine çekti. Yumuşak dokunuşundan ılıklaşan tenimin altında bir ürperti patlak verdi.

"Sen benimsin. Lanet olası *benim*." Gömleğimin içinden göğüs ucunun dış hatlarını ısırdı. "Sana bir daha elini süren herkesi katledeceğim."

"Sen iyi bir adam değilsin."

"Değilim."

"Güzel. İyi bir adama ihtiyacım yok." Kalbim garip bir ritimle çarpıyor, zihnimin köşelerine bir anının kırıntıları sızıyordu. "Yalnız uyumak istemiyorum," diye mırıldandım, sesim çok çığ, çok çaresizdi, yüzü gözlerimdeki buğunun arasından bulanıklaşırdı. Ona sarıldım ve parmakları kalçalarımın daha da sıkılaştı, avuçlarının ateş gibi sıcaklığı tenimi yakıyordu.

"Silahları yatağın altından çıkarmam gerekiyor," diye mırıldandı ve dudaklarını benimkilere yaklaştırdı. Dudaklarımız birbirine değdi ama bu öpücük... Şefkatliydi.

ve uzun süreli, *kör edici bir* tutkuyla. Dudaklarını dudaklarımda gezdirirken, sıcak nefesi ağzımı havalandırırken bir ürperti yanan bir kibrit gibi omurgamdan aşağı kayıyordu.

Bu öpücük ayak parmaklarınıza kadar hissedeceğiniz türdendi. Romantik yazarların yazdığı ve kız öğrencilerin hayalini kurduğu türden.

"Ben de silahlarla uyurum," diye dudaklarına karşı nefes aldım. "En azından evde," diye ekledim, beni burada sözde bir mahkûm olarak tuttuğunu hatırlatmamın havayı bozmamasını umarak.

Dudaklarıma gülümsedi ve ben de onun kucağından kaydım.

Silahları temizlemek bir dakika, yatağa yerleşmemiz ise bir dakika sürdü. Sonra yorganın altına, onun yanına girdim ve başımı göğsüne yaslayarak güçlü kalp atışlarını dinledim. Nefes alışını dinledim ve rahatlardım.

"Kokunu seviyorum," diye mırıldandım göğsüne karşı, sürekli okşaması içimdeki her şeyi yatıştırıyordu. "En sevdiğim tat."

Bir an durdu, sonra yumuşak bir nefes verdi. "Sen, günışığım, benim en sevdiğim lezzetsin." Lakabının değişmesiyle kaşlarım çatıldı.

"Artık buz prensesi yok mu?" Sesim titreyerek sordum.

Gerginlik ondan yayılıyordu, vücudundaki her kas gerilmişti. Parmakları saçlarımda üzerinde gezinirken titriyordu. "Artık yok."

Dudaklarını alnımda hissettim, daha önceki karşılaşmamızdan sonra bu hareket çok basitti ama her zerrem birçok duyguyla titriyordu. Parmaklarım mürekkebinin üzerinde gezindi, kasları parmaklarımda altında esnedi.

Onun ne kadar büyük ve güçlü olduğunu sevdim. Ahlaki açıdan gri bir adam olmasını bile sevdim. Tam da ihtiyacım olan şeydi. Bakışları her yerime dokunuyordu, sanki beni ilk kez görüyormuş gibiydi. Kafamda bir türlü oturtamıyordum ama ilgisini seviyordum.

Elleri tenimin her santimini okşadı, sonra yer değiştirdi ve ben yumuşak bir itirazda bulundum. "Hiçbir yere gitme."

Alaycı bir nefes verdi. "Kimse, Tanrı bile beni senden koparamaz," diye homurdandı sol bileğime uzanıp bileziği boynuma geçirirken. "Bu senin."

Kaşlarım çatıldı, gerçek altına batırılmış dişlerden yapılmış narin takıları inceledim. Yine de beni rahatsız etmedi. Aslında, sanki başından beri oraya aitmiş gibi hissediyordum.

"Tuhaf bir armağan, Kingston," diye mırıldandım usulca. Bileğimi göğsüme yaklaştırdım ve o tanıdık zonklamayla kucakladım. "Ama hoşuma gidiyor. Hem de çok."

Ona sokuldum, gözlerim parlayan metale kilitlendi. Neden bana *hakki* var mı?

"Hâlâ inanamıyorum," diye o kadar alçak sesle fısıldadı ki kelimeleri zar zor duyabildim.

Başımı kaldırdım. "Neye inanacaksın?"

Bizi yana kaydırды, vücudu benimkini örttü. Kollarımı ona doladım, mürekkebinin sakladığı yara izleri parmak uçlarımin altında sertleşti. Gerçek şu ki, onları seviyordum, çünkü hayatta kalan biri olduğunu haykırıyorlardı. Onun yanında kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu.

"Burada benimle olduğunu."

Onun ağırlığı benimkini kaplarken mutluluk tenimin altında mırıldandı. "Yani biz... öpüştükten sonra artık beni bırakmayacak mısınız?"

Sesimde kırılganlık vardı ve bunu gözlerimde görebildiğinden emindim.

Sert bir avucunu yanağımda gezdirdi ve dudakları dudaklarıma değdi.

"Seni bir daha asla bırakmayacağım."

Bu söz romantik bir şarkı gibi içime işledi ve kalp atışlarım yavaşladı.

"Aynen öyle," diye yemin ettim ve bu sözlerde tamamen ciddi olduğumu fark ettim.

Yanlış olabilirdi ama bu adama karşı olan sahiplenme duygum yüzeye çıktı ve son nefesime kadar ona tutunacaktım.

Başını enseme gömmeden önce ağzı boynumda gezindi. O gece, bütün gece birbirimize sarıldık.

Bölüm 50

Liana

Tışkence çığlıkları şatoda dolaşırken ensemdeki deri kaşınıyordu. İkizime baktım ve elini uzattım, parmaklarımızı birbirine kenetlerken diğer elimle bileziği kavradım. Bu bana güç verdi. Beni güvende tuttu.

Her doğum günümde bana yeni bir tane verirdi. İkizim bundan hoşlanmazdı. Sert emayeyi ve çukurları iğrenç bulurdu ama ondan aldığım gücü takdir ederdi.

İkizim bir kez sıktı, sonra çenesini dizlerine dayamak ve kollarını bacaklarına dolayarak ateşe bakmak için geri çekildi. Sibiry'a'daki malikânede kış ayları acımasız geçerdi, özellikle de Ivan Petrov buradayken. Şikayet etmemeliydim, özellikle de acı çeken tek kişinin ben olmadığımı bilerek. Annem ve Ivan'ın mahkûmları daha da kötüsünü yaşıyordu, çok daha kötüsünü.

Zihnim tekrar tekrar "Nerede o?" diye söylenirken bacaklarım titriyordu.

Lana Del Rey'in "Born To Die" şarkısı kafamın içinde tekrar tekrar çalarken göz kapaklarımı birbirine bastırdım. Bitiş çizgimizin ölüm olup olmayacağını merak etmeye başlamıştım. Görünüşe göre tüm hayatımız bizi bu noktaya getirmişti. Ölmek için. Özgürlüğe giden yolumuz bitmek bilmiyordu. Şimdi bizi yüzüstü bırakamazdı... Değil mi?

Kapalı yumruklarımın şakaklarımı ittim. Şarkı sözleriyle ilgili her şey ağlama isteği uyandırıyor ve gözyaşları için zaman olmadığını biliyordum.

Avuçlarım tenime bastırdı, korkum beyaz bir akıntıya dönüştü. Bize zarar vermezdi. Annem buradaydı. Ona izin vermezdi. Ama o zaman annem neredeydi? Kingston neredeydi?

Ağlamalarımı bastırmak için yüzümü kucağıma sakladım. Lütfen, lütfen, lütfen. Sadece onu istedim. Ben istedim-

Kapı sürünerek açıldı ve kız kardeşimle ben başımızı kaldırdık. Onun korkusunu kendi korkummuş gibi hissettim, tıpkı onun benimkini hissedebildiğini bildiğim gibi. Geri çekildik, kendimizi karanlık köşeye sıkıştırdık.

Liana'nın nefesi aramızdaki boşluğu buğulandırdı. Ya da belki de benimkiydi. Sallandım, kendi kendime "Korkmuyorum" dedim. Korkmuyorum. Sonunda buna inanacaktım.

Ayak sesleri giderek yaklaşıyordu. Parke gıcırıyor, kulak zarımı delip geçiyordu. Gözyaşlarım soğuk yanaklarımdan akararak dudaklarıma doğru bir yol açtı. İkizimin elleri beni sıkıca kavradı.

Yaklaşıyordu. O...

Bir el bana dokunduğunda sıçradım. Sırtım duvara çarptı ve omzuma bir ağrı saplandı.

Bir çığlık buz gibi havayı delip geçti.

Yerden kalktım ve varlığımın her zerresini saran titrek korkuyu görmezden gelerek geniş sırtın üzerine atladım. Bir sonraki nefeste zahmetsizce fırladım, uzuvlarım taş zemine sertçe indi.

Dünya eğildi. Görüşüm bulanıklaştı. Ağrı şakaklarıma doğru yayıldı.

Başım adrenalin ve acıyla uğuldarken bile hareket etmeye çalıştım, ama vücudum dinlemeyi reddetti.

Ama sonra gerçek, dehşetin içinden süzülüp geldi.

Gözlerim irileşti. İri bir el ağzımı kapatırken, diğeri kasıklarına ulaşana kadar vücudumda aşağı ve daha aşağı gezindi. Çığlıklarım boğuldu ve başımın arkası tekrar yere çarptı. Tütün ve ucuz kolonya kokusu duyularıma saldırdı.

Gözlerim odada çılgınca dolaşıyor, kız kardeşimin başka bir adamla dövüşmesini izliyordum. İğrenme ve umutsuzluk boğazımı tıkadı.

"Savaşmayı bırak," diye homurdandı. Enerjimin azaldığını hissedebiliyordum ama pes edemezdim. Şimdi değil. Hiçbir zaman.

Aniden, ölü ağırlığı üzerime çöktü ve beni boğdu. Kan yüzüme ve boynuma sıçradı, beni kıpkırmızı kapladı. Nabzım kulaklarımda uğulduyor, defalarca gözlerimi kırptıştırırken havada yoğun bir şaşkınlık ve kafa karışıklığı vardı.

Kafamı kaldırdığımda intikamcı hayaletin üzerimde dolaştığını gördüm.

"Geç kaldığım için özür dilerim, gün ışığım," dedi ve elini bana uzattı, diğer elini de en az benim kadar korkunç görünen kız kardeşime uzatmıştı bile. Fakat

Gözleri üzerimdeydi, korkularımı kovalıyor ve bana güç veriyordu.

"Ben... tamam." Dişlerim takırdadı ama rahatlamaktan neredeyse eriyordum.

Kısa bir süre diz çöktü, her adamın ağzından bir diş çıkardı, sonra doğruldu. Gözleriyle karşılaştım, her zamankinden daha sert ve karanlıktı, öfkeyle parlıyordu.

Bıçakları hâlâ elindeydi, kan parkeye damlıyordu. Tabağına bir vahşet daha eklenmişti. Onu koruyacak kişi ne zaman ben olacaktım?

"Neredeydin?" diye bağırdı ikizim, sesindeki suçlama açıktı.

Kız kardeşimi görmezden gelerek, "Neredeyse yeni bir bilezik zamanı geldi, günüşiğim," dedi. Dişleri cebine koydu ve geçilmez bir maskeyle beni izledi.

Kingston -koruyucum- bizim korumamız olmuş, erdemlerimizi sağlam tutmuş ve korumuştur, sadece en yüksek teklifi verenin onu bir çift değerli atmış gibi satın alması için. Ama o bundan çok daha fazlasıydı.

O benim her şeyimdi.

Gözlerim boynundaki morluklara ve kırılmış parmak eklemlerine takıldı ve merak etmekten kendimi alamadım - erdemimiz ona ne kadara mal olmuştu?

Kalbim göğsümde çarpıyordu. Kulaklarım çınladı. Görüşüm karardı.

Onu kurtarmak için çok geç kalmıştım. Onu kurtarmak için çok geç kalmıştım. Bir çığlık havayı yırttı. Dünya zifiri karanlığa büründü.

"KINGSTON!" Gözlerimi açarak bağırdım. Nemli saçlarım alnıma yapışmış, göğsüm sıkışmış ve nefes almakta zorlanıyordum.

Yanımdaki Kingston irkilerek uyandı. "Sorun nedir, günüşiğim?"

Parmakları nemli saçlarımı okşarken gözlerimi sıkıca kapattım, ikizim ve benimle ilgili çarpık ve kafa karıştırıcı anılar kapalı göz kapaklarımın ardında yanıp sönüyordu. Şakaklarım zonkluyor, zonklayan bir ağrı kafatasımı delip geçiyordu.

Kollarımı karnıma doladım, ileri geri sallanıyordum. İçim ürperiyor, anlam veremediğim kâbuslar beni rahatsız ediyordu.

Yan dönerek ileri geri sallandım ve son sekiz yıldır yaptığım tek yöntemle kendimi rahatlattım. Kingston'ın parmakları ensemden geziniyor, sanki görünmez çizgileri takip ediyormuş gibi nazikçe dolaşıyordu.

"Ne... yapıyorsun?" Dişlerim takırdıyor, konuşmamı zorlaştırıyordu.

"Dövmeni takip ediyorum."

Gözlerim omzumun üzerinden onun örülmüş kaşlarını buldu. "Benim... benim... dövmem yok."

Sesi sıcak ve yatıştırıcıydı, "Biliyorsun," diye beni temin etti. "Şu anda ona dokunuyorum."

Nefes nefese kaldım ve duygularıma yenik düşerek hıçkırıklara boğuldum. Hafızamdaki boşluklar her geçen gün beni daha da endişelendiriyordu. Dövme yaptırdığımı hatırlamalıyım. Kingston'ı hatırlamalıyım.

"Bana neler oluyor?" Hıçkırıklar arasında mırıldandım, zihnimde hiçbir anlam ifade etmeyen görüntüler yanıp sönüyordu.

Midem bulantıyla çalkalandı. Parmaklarımı şakaklarıma götürüp bastırırken içimi bir ürperti kapladı. Hırıltıyla soluyarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Nefes almak için mücadele ettim. *Nefes al. Nefes ver. İçeri ve dışarı.*

"Louisa, bana bak." Kingston'ın kolları bana sarıldı.

"Bu... Bu Liana," diye kekeledim, titremelerimi kontrol edemiyordum. "Ben... Liana," diye hırıldadım. Her şey çok fazla gelmeye başlamıştı. Ya da belki aklımı kaçıırıyordum. Kulaklarımın arasında kan dolaşüyor, her kalp atışında artan tiz bir çınlama sesi düşüncelerimi kavramamı imkânsız hale getiriyordu. Gözlerim onunkileri buldu ve ağladım, "Görmüyor musun, Kingston? Ben Liana'yım, Louisa değil."

Dudakları şakağıma değdi ve panik atağım yüzünden anlayamadığım kelimeler fısıldadı.

"Sadece nefes al, günışığım."

Beni kucağına çekti, ileri geri salladı, ben de yüzümü boynuna gömdüm ve uyku beni içine çekene kadar ağladım.

Artık hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Ya da belki de sonunda her şey anlam kazanmıştı.

Bölüm 51

Kingston

Louisa kollarımda tekrar uykuya daldı, ağzı sıkı ve nefesi sığıdı. Elimi alnına götürdüm, hâlâ Lou olduğuna inanamıyordum.

Benim Lou'm.

Bunca zaman hayattaydı ve nefes alıyordu. Yani beni ya da ortak geçmişimizi hatırlamıyordu, tamam. Bir şekilde hatırlamasına yardım ederdim. Önemli olan onun burada olmasıydı. Benimle birlikte olmasıydı. Benim yatağımda.

Zihninin bu kadar hasar görmesi için hasta annesi ona büyük bir işkence yapmış olmalıydı. Yaşadığı travma, Sofia'nın beyin yıkamasıyla birleşince Louisa'yı ikizi olduğuna ikna etmişti. Bu Liana'nın öldüğü anlamına mı geliyordu?

Sofia'nın Lou'ya nasıl bir işkence uyguladığı bilinemezdi. Lou'ya o kadar çok suçluluk duygusu enjekte etmiş olabilirdi ki aklı başından gitmiş ve Lou'nun bununla başa çıkabilmesinin tek yolu kendini Liana olduğuna ikna etmek olmuştu.

Çenem sıkıştı.

Onu bir değil iki kez hayal kırıklığına uğrattığımı fark ettiğimde suçluluk duygusu içimi kemirdi. Onu zindanda koruyamadım ve sonra annesinin merhametine terk ettim. Gözümün önünde öldüğünü düşünmem, Sofia ve adamlarının ellerinde ona yapılan acımasız işkenceye tanık olmam önemli değildi.

Bir elimi saçlarımda gezdirdim ve uçlarını çektim. Ne yapmam gerekiyordu? Ona Liana olmadığını, benim Lou'm olduğunu söyleyebilirdim ama bunu duyacak durumda olduğunu sanmıyordum.

Komodinin üstündeki telefonuma uzanarak, genellikle üyesi olduğum Omertà Dikenleri örgütünün bir üyesi olan Dante Leone'ye hızlıca bir mesaj yazdım.

teklif verdi.

Terapistinizin adını ve numarasını istiyorum.

Gecenin saatine rağmen cevabı anında geldi.

Terapistim yok.

Gözlerimi devirdim.

Ben: Bana sadece isim ve numarayı
gönder.

Sonunda bokunla başa çıkabiliyor musun? Seninle gurur
duyuyorum.

Dante Leone tam bir pislik olabilir. Puştları avlamak ve öldürmek için
eğlenceli, ama tamamen sinir bozucu.

Zamanımı harcamayı bırak.

Neden bizi hayal ettin?

Ben: Bana lanet olası ismi ve numarayı gönderiyor musun,
göndermiyor musun?

Dante: Hemen heyecanlanma. Hemen geliyor.

Bir sonraki mesaj ortak bir bağlantıydı. Dr. Violet Freud, Harvard'dan
PhD. Lou'ya hemen bir seans ayarlamak için hiç vakit kaybetmedim.

Sabah olduğunda, psikiyatristi buraya uçmaya ikna etmişim - aslında ona
reddedemeyeceği bir teklifte bulunmuştum ve içinde birçok sıfır vardı, ama
bu ne burada ne de oradaydı.

Louisa'yı uyandırmamaya özen göstererek yataktan kalktım, duş aldım,
sonra giyindim ve helikopter pistine doğru yola koyuldum. Güneş ufukta
yeni yükseliyordu ve Akdeniz'deki mülküme kaç kez gelmiş olursam
olayım, bu manzara beni etkilemekte asla başarısız olmadı.

Bugün, her zamankinden daha anlamlıydı. İkimizin hayalini kurduğu
şey buydu. Soğuşun bizi asla bulamayacağı bir sahilde yaşamak. Dünyadan
uzakta. Dünyadan *güvende*.

Hafif tuzlu havanın zengin tınısı etrafımda dönüyordu. Bu adayı
seviyordum. Artık evim olarak gördüğüm tek yer haline gelmişti.

Hiç.

Helikopteri görmeden önce sesini duydum. Koordinatlar konusunda güvendiğim tek adam olan Alexei'nin helikopteri helikopter pistine indirmesini izledim. İndiği anda Dr. Violet Freud ortaya çıktı.

"Bay Ashford," diye selamladı beni. "Bir daha böyle bir şey yaparsan koşarak gelmemi bekleme. Bana ne kadar teklif ettiğiniz umurumda değil, zorla silahlandırılmaktan hoşlanmam." Alexei arkasından geldi ve ona ters bir bakış fırlattı. "Ve beni alması için onun gibi korkunç insanları gönderme."

Ellerimi arkamda birleştirerek çenemi eğdim. "Bunu dikkate alacağım."

"Bunu sen yap," diye tersledi, altın çerçeveli gözlüklerini burnuna doğru itti ve bakışlarımla buluştu. "Şimdi bana hastadan biraz daha bahset."

"Louisa bir tür derin hafıza kaybıyla mücadele ediyor gibi görünüyor." Çevremden Alexei'nin vücudunun öne doğru eğildiğini ve yüzünün meraklı bir ifadeye büründüğünü gördüm. Doktora önden yürümesini işaret ettim, sonra bizi evin bulunduğu yöne doğru yönlendirdim. "Öyle." Devam etmeden önce boğazımı temizledim. "Bir ikizi *vardı*. Kendisinin o olduğunu düşünüyor gibi."

"Tek yumurta
ikizleri mi?"

"Evet."

"Bunu ne kadar zamandır düşünüyor?"

Elimi saçlarımdan arasından geçirdim ve ayaklarımı hareket etmeye zorladım. "Bilmiyorum." Tüm bunlar beni kesmiyormuş gibi davrandım. "Dün geceye kadar Louisa'nın öldüğünü sanıyordum."

Dr. Freud gözlüklerine uzandı, elleri titriyordu. Kendini alışılmışın dışında hissediyor olmalıydı ama bunu iyi saklıyordu.

"Onun olduğuna inandığınız ikiz olduğuna emin
misiniz?" "Evet, kahretsin."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Çenem sıkıştı ve sinirlenmemek için kendimi zor tuttum. "Ne de olsa düne kadar onun diğer ikiz olduğuna inanıyordun. Tek yumurta ikizlerini karıştırmak kolaydır."

"Çünkü ona yaptırdığım dövmeyi taşıyor." Soğukkanlılığımı korudum. Lou'nun sahip olduğu tek umut kırıntısını da kaybetmeyi göze alamazdım. "Kimsenin bundan haberi yoktu. Kız kardeşi bile."

Durdum ve kıyı şeridini, ışınlarla parıldayan kristal mavisi suyu seyrettim ve eğer bu bana umut vermediyse lanet olsun.

"O zaman onu neden hemen tanımadığınızı anlayamadım," diye belirtti.

"Öldüğünü gördüm... Gözlerimin önünde öldüğünü gördüğümü sandım." Ona yapılan işkencenin anıları içimi parçaladı, lanet göğsümü yeniden parçalara ayırdı. "Dövüldü ve işkence gördü."

Sesim çatallaştı. Bunu hiç atlatamamıştım. Louisa benim ruh eşimdi. Çocukken arkadaş olarak başlamıştık. Ben onun kayasıydım, o da benim. Arkadaşlığımız da bizimle birlikte büyüdü.

"Kulağa ayrışıyor gibi geliyor Bay Ashford." Nedense bu beni şaşırtmadı. Gördüğüm ve hayatta kaldığım onca şeyden sonra, zihinlerimizin travmayla bedenlerimizden farklı şekilde başa çıktığını biliyordum. "Bana anlattığınıza göre, travma ve istismara maruz kalmış. İkizinin ölümü için kendini suçluyor olabilir."

"Onu nasıl geri getirebilirim? Onun kız kardeşi olduğuna inanmasını nasıl engellerim?"

"Yapamazsın." Kelimeleri vurgulayarak bakışlarını bana dikti. "Bu işi kendi başına yapması gerekiyor."

"Bu yıllar sürebilir." Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı ve onaylamayan bakışlarımla buluşmadan önce gözleri onlara kaydı. Onun ne düşündüğü umurumda bile değildi. "Yıllarımız yok. Onunla konuşacak ve bunu düzelteceksin," diye homurdandım. "Ev şu tarafta, sadece yolu takip et."

"İyi ki topuklu ayakkabılarımı giymemişim," dedi biraz da kızgınlıkla. Alexei, "İyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım, şu anda kendi ruh halimden çok Louisa için endişeleniyordum. "Benim için geldiğinde," dedim bakışlarıyla buluşarak, "odadaki tek kişi bendim. Değil mi?"

"Öyleydin," diye onayladı. "Sürekli bir yeri gösterip onu kurtarmamı istiyordun ama orada kimse yoktu." Lanet olası Sofia ve onun hastalıklı oyunları. Kızına delirme noktasına gelecek kadar işkence edebileceğini asla düşünemezdim. "Muhtemelen hoşuna gitmeyecek bazı haberlerim var," diye ekledi Alexei düşünceli bir şekilde.

"Güne kötü haberlerle başlamayı ne kadar da seviyorum," diye alaycı bir şekilde karşılık verdim.

"Görünüşe göre pek uyumamışsın, o yüzden bunu dünün haberi olarak kabul et." Alexei alçak sesle devam etmeden önce duraksadı. "Kurtardığımız kız... Louisa. Aslında adının Louisa olmadığı ortaya çıktı. Cevap verdiği tek isim bu olana kadar dövülmüş."

İlginç... Başlangıçta bunun garip bir tesadüf olduğunu düşünmüştüm ama olan biten her şey, son birkaç ayın ne kadar berbat geçtiği

döndüğünde, tüm bunlarda bir rol oynadığına inanmak çılgınca gelmedi. "Gerçek adını biliyor muyuz?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, kimseyle konuşmayı reddediyor."

Uzun bir iç çekiş beni terk etti. Ben de bundan şüphelenmiştim. Depodan gelirken tek kelime etmemişti ama Liana'ya -düzeltiyorum, *Louisa'ya*- hep sarılmıştı. Alexei dikkatle beni izledi. Bekliyor gibiydi.

"Louisa ile konuşacak."

Başını salladı. "Bunun en iyi seçeneğimiz olacağını düşündüm." Bakışları evime doğru kaydı. "Ama geri kalan her şeyi nasıl halledeceksin?"

"Hatırlamasına yardım edeceğim."

Çünkü neredeyse yaşadığımız sürece birbirimize aşıktık.

Bölüm 52

Liana

"I Seninle ikizin hakkında konuşmak için buradayım."
Kingston'ın evinin önündeki terasta duran Dr. Freud'a kuşkuyla baktım.

"Peki ya o?"

"Onun hakkında ne hatırlıyorsun?"

Gözlerimi kısmıştım. Bu piliç de kim oluyordu da kız kardeşimi dürtebileceğini düşünüyordu?

"Oturalım," diye teklif etti ve içimde hayal kırıklığı titreşti. Burası onun ofisi ya da evi değildi. Oturmamı beklemedi ama yüz ifademi okumuş olmalı ki ekledi: "Lütfen. Zor bir gün geçirdim, yatağımdan zorla kaldırılıp buraya getirildim."

"Oh, bununla başlamalıydın..." Kendimi onun karşısında alçalttım. "Seni yataktan kim çıkardı?"

"Dövmelerle kaplı, mavi gözlü korkunç bir adam," diye mırıldandı.

Dudaklarımın kenarları seğirdi. "Alexei."

"Evet, o. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum." "Peki, umarım."

Sesimdeki alaycı ifade gözünden kaçmadı ve kalemini dudaklarına götürerek beni dikkatle izledi.

"Senin için yıkılan umutlar var mı?" diye sordu. Geçmişini düşündükçe zihnim isyan ediyor, zihinsel engeller şakaklarımın zonklamasına neden oluyordu. Ne kadar zorlarsam, acı o kadar artıyordu. "Hatırlıyor musun?"

Gözlerimi ona diktim.

"Her şeyi hatırlıyorum." Elinde bir bloknot tutuyor, kalemi sayfanın üzerinde öfkeyle geziniyordu. "Ne yazıyorsun?"

"Sadece notlar." Terasta otururken güneş masmavi gökyüzüne doğru ilerliyordu. "Kişiliklerinizdeki, davranışlarınızdaki ve ilgi alanlarınızdaki farklılıkları tespit etmeye çalışıyorum."

Alay ettim, ama yine de ona verebileceğim kadarını verdim ve sonra birbiri ardına gelen sorular başımı döndürdü ve kulaklarımı uğuldattı.

Ta ki başını kaldırıp "Ve sen ve Kingston-" derken özneleri değiştirene kadar.

"Bu Bay Ashford," diye tısladım. Bu saçmalık ya da herhangi bir kadının benim... Kingston'ımın yakınında olması için sabahın çok erken saatleriydi. Evet, kulağa doğru geliyordu. O benimdi ve bu kadın defolup gitse iyi olur. Onu ilgilendirmezdi. Soru sırası bende. "Burada ne yapıyorsun?" Tersledim. "Ve ikizimi nereden biliyorsun?"

"Kingston-" Ben ters ters bakınca boğazını temizledi, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Pardon, *Bay Ashford* daha önce bana bazı bilgiler verdi."

Neden bu kadınla konuşuyordu? Fark etmemesi için çok güzeldi. Sonra farkına vardım. Ben kıskançtım. Yeşil gözlü canavar göğsümde kabardı, potansiyel bir tehdit olabilecek herhangi bir kadını ortadan kaldırmaya hazırdı. Ama neden? Bölgeci değildim.

"Buna hakkı yoktu," diye homurdandım, çenem gerilmişti. Neden tamamen yabancı birine bir şey söylesin ki? Bu konuda bazı temel kurallar koymamız gerekecekti. "Ve söylediği her şeyi unutacaksın."

"Yoksa ne olur?" Tanrım, bu kadın gerçekten bana meydan mı okuyordu? Ölmek istiyordu, bundan emindim.

Etrafımdaki boşluğa göz gezdirdim, silah olarak kullanabileceğim olası nesneleri inceledim. Gümüş takımlar, bir tabak ve porselen bir fincandan başka bir şey yoktu. İçimi çektim. Tereyağı bıçağı işe yaramazdı; bir keresinde onunla bir adamı öldürmeye çalışmışım. Benim için işe yaramadı. Bir çatal işimi görürdü. Dağınık ama gerekli.

Tam öne doğru eğildiğimde Kingston belirdi, dikkati elime kilitlenmişti.

Kingston, "Günüşiği, bırak onu," diye emredince gözlerimi ona diktim. Güzel doktoru savunmasa iyi olurdu.

Çenemdeki bir kas seğirdi. İnanılmaz bir gece geçirmiş olabilirdik, ama bu sabah beni kesinlikle kızdırıyordu.

"O neden burada?" Çatalı havada sallayarak homurdandım. "Ve neden ona benim geçmişimi anlatıyorsun? *Bizim geçmişimizi.*" Hatırlamadığım bir şey. I

onu Louisa'yla benim korumam olarak hatırlayamıyordum ve bu da bir uzvum eksikmiş gibi hissetmeme neden oluyordu. "Bundan hoşlanmadım, Kingston."

"Çatalı tutmak için hangi elini kullandın?"

Konunun sarsıcı bir şekilde değişmesiyle kaşlarım çatıldı. Ben kolay kolay sinirlenmezdim ama o her seferinde bunu başarıyordu.

Bakışlarımı indirdiğimde sol elimin çatalı tuttuğunu gördüm. "Bu ne-"

"Sol elini kullandın," dedi. "Hangi ikiz solak?" Zihnim karardı. Görünmez, zihinsel duvarlarımın yerine çarptığını neredeyse görebiliyordum. "En sevdiğin dondurma çeşidi nedir?"

Kafamı salladım, zihnimi temizlemeye çalıştım. Boştaki elimi şakağıma götürdüm ve boğazımı temizledim.

Sol elimi her kullandığımda annemin bileğimi kırdığı görüntüler zihnimde çarpıtılmış bir film gibi oynuyordu. Sol bileğimdeki o donuk ağrı zonkluyordu. *Kırma*, diye tekrarlıyordu zihnim. *Sakin kırma. Sakin kırma.*

"Bir tavsiyede bulunabilir miyim?" Dr. Freud araya girdi.

"Hayır," diye tersledim.

"Devam et." Kingston bugün gerçekten de hiç brownie puanı kazanamıyordu. "Hipnoz."

"Aklım la dalga geçemezsin." Bu saçmalığa bir ömür yetecek kadar maruz kalmıştım.

Beni görmezden geldi. "Bu sadece bariyerleri açmak için."

"Hangi lanet bariyerlerden söz ediyorsun?" Kingston'a ters ters baktım. "Onu neden buraya getirdin?"

Aramızdaki mesafeyi kapattı ve diz çöktü. "Bana güveniyor musun?"

"Evet. Hayır. Bilmiyorum." O kadar uzun zamandır kendime güveniyordum ki, kimseye nasıl güveneceğimi bilmiyordum.

"İçgüdüleriniz size ne söylüyor?" Dr. Freud sözünü kesti, gerçekten yapmaması gerekirken araya girdi. Yine de bunun geçerli bir soru olduğunu kabul etmek zorundaydım.

"Günişığı, bunu yapmak zorundasın." Kingston acımasızdı. "Bu hafıza boşluklarının normal olmadığını biliyorsun. Hipnoz yardımcı olabilir."

Titredim, göğsüm aniden ağırlaştı. "Onun merhametine kalmak istemiyorum."

"Onun ya da başka birinin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim," diye söz verdi. "Her adımında yanında olacağım."

Bakışlarım bir karar vermemizi sabırla bekleyen güzel kadına kaydı. O bir yabancıydı, potansiyel bir tehditti. Ama Kingston ona güveniyor gibiydi, bu da benim de ona güvenmemi sağladı.

"Beni buna pişman etme," diye tısladım. "Çünkü gözümü kırpmadan seni bitireceğim."

Dudaklarının köşesi kalktı. "Not edildi."

Derin bir nefes aldım, nefes verdim ve kalp atış hızımı yavaşlattım. Ya da bunu denedim. "Tamam, şimdi ne olacak?"

Kingston diz çöktüğü yerden kalktı ve koruyucu bir bulut gibi yanıma geldi.

"Rahatlayacaksın ve sesimi dinleyeceksin. Kız kardeşinle yaşadığın bir anıya odaklan." Gözlerimi kapatarak talimatlarını yerine getirdim, dün geceki rüya zihnimin en ön sırasına yerleşti. "Bana ne gördüğünü söyle."

Sanki sersemlemiş gibi, zihnim bulanık, rüyayı anlattım. Benim için çok şey ifade eden diş bileziğini. Korktuğumda beni sakinleştiren etkisini. "Bilezik," diye mırıldandım. Bir hışırtı duydum ama bu değişen farkındalık halini umursamayacak kadar derindeydim.

"Bileziği sana kim verdi?" Dr. Freud sordu.

"Kingston, hayaletim." Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. Onu bana dün gece vermişti. Ama kız kardeşimle saklanırken rüyamda görmüştüm.

"Düşünme," dedi doktor yumuşak bir sesle. "Sebepler ve mantık şu anda önemli değil. Sadece bu düşünce zincirini takip et." Etrafımdaki seslere odaklandım. Kuş cıvıltıları. Kıyıya vuran dalgalar. Ağaçlardaki esintinin hışırtısı. "Nefes alış verişine odaklan."

Her nefes alışımında rahatladığımı hissettim. Zaman yavaşladı.

Uykuya benzer ama aşırı bilinçli bir durumda, hızlı ileri sarılan bir film gibi görüntüler zihnimde yanıp sönmeye başladı. Çok fazla. Çok kafa karıştırıcı. Kalbim göğsümde hızla çarpıyor ama nefes alışım hiç hızlanmıyordu.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bileğime baktım, neredeyse annemin bir anda ortaya çıkıp bileziği kapmasını bekliyordum. O anki acıya eşlik eden tanıdık kemik çıtırtıları bunu takip edecekti. Bir flashback beni ölümcül bir güçle vururken bir elimi ağzıma kapattım.

Hafif bir tıkırtı beni uyandırdı ve irkildim. Birkaç kez gözlerimi kırıştırıp uykuyu gözlerimden sildiğimde onu pencerenin yanındaki köşede otururken gördüm. Gümüş ay ışığı yüzüne gölgeler düşürüyordu ve aramızdaki boşluğa ağır bir gerilim yerleşmişti.

Bir sorun vardı. Kingston geceleri odama hiç gizlice girmezdi. Her zaman bunun çok riskli olduğunu söylerdi.

"Burada ne yapıyorsun?" Fısıldadım, boş odaya göz gezdirdikten sonra dönüp onun bir kral gibi sandalyede oturuşunu izledim. Annemin tutsağı olmasına rağmen bana hep bir kralı hatırlatırdı -güçlü, koruyucu ve ölümcül.

"Uyanmanı bekliyordum." Ses tonundaki sertlik içime ürpertici bir alarm gönderdi. Saate baktım, saat sabahın üçü kırmızıyla bana bakıyordu. "Haklıymışsın." Kafam karıştı, uyku hala beynimi ağır bir şekilde çekiştiriyordu. "Kaçmak zorundayız."

Bacaklarımı yatağın kenarından salladım, sonra yalınayak ona doğru yürüdüm ve kendimi dizlerinin arasına sıkıştırdım.

"Tamam." Sıkıdığı parmaklarını ellerimin arasına aldım ve düzelttim. "O zaman koşarız."

Gözleri donuklaştı ama bu gözlerinden yayılan korkuyu gizleyemedi. "Senin için güvenli olmayacak."

Kingston'ın öldürdüğünü görmüştüm. Beni güvende tutacağını biliyordum. Hiç kimse ve hiçbir şey bana kendimi onun kadar güvende hissettirmedi.

"Senin olduğun her yer, sensiz olmaktan iyidir, Kingston." Burası onun için cehennem gibiydi. Yutkundum, kalbim göğsümün içinde titriyordu. "Kız kardeşimi de getirebilir miyiz?" Göğsümde korku titreyerek canlandı. "Onu geride bırakamam."

"Gitmek istediğinden emin misin?"

Göğsümde bir ağırlık hissettim. Son zamanlarda ikizim bir şekilde daha da sertleşmişti. Mesafeliydi, beni sürekli dışlıyordu. Annem bundan hoşlanıyordu; ben hoşlanmıyordum. Ama o benim kız kardeşimdi, benim bir parçamdı ve en azından denemezsem kendimi asla affetmezdim.

"Gitmek istiyor," dedim hissetmediğim bir kesinlikle. Boştaki elimle parmağımı dudaklarında gezdirdim, çenesinden aşağı, bana bakan bulaşmış kırmızı ruja ulaşana kadar. Başımı kuma gömemeyerek titreyen bir nefes aldım. "Onu bir gün senin için öldüreceğim, Kingston."

Başını iki yana salladı.

"Hayır, günışığım. Onu öldüreceğim." Birbirine kenetlenmiş parmaklarımızı kaldırdı ve eklemlerimi teker teker öptü. "Ellerinin temiz olmasını istiyorum."

Gözlerimiz kilitlendi ve yanağımı okşadı.

"Yarın gece koşacağız ve asla arkamıza bakmayacağız," diye fısıldadım ve ilk kez umutlarım ve hayallerim ellerimde tutabileceğim fiziksel şeyler gibi geldi.

"Yarın gece koşuyoruz."

Günümüze geri döndüm, Kingston beni yakalamadan önce yere yığılırken uzuvlarım titriyordu. Ona bakarken nefesim boğazımda düğümlendi. Bu mümkün değildi, değil mi? Ben Liana'ydım. Değil miydim? Başımı iki elimle kavradım, parmaklarımı saçlarımın arasına soktum. Panik içindeki gözlerim Kingston'ı bir can simidiymiş gibi aradı.

"Kahretsin, üzgünüm günışığım," diye yemin etti, sesi çakıllı ama derin ve sıcaktı. "Seni asla böyle incitmek istemezdim." Sözlerinden cesaret alarak çenemi kaldırdım ve göz göze geldik. "Seni sevmekten hiç vazgeçmedim. Başka bir kadın olmadı. Sen benim için osun, Louisa. Benim başlangıcım. Ortamım. Sonum."

İfadesinde ve sesinde samimiyet ve bağlılıktan başka bir şey yoktu. Bildiğimi sandığım her şey bir yalan mıydı? Sahte bir gerçeklik mi? Neye inanmalıyım?

Kalbim. İçgüdülerim.

Geçtiğimiz sekiz yıl boyunca açıklayamadığım şeylerle yaşadım. Rüyalar ve anılardaki boşluklar. Belki de bunlar eski benliğimin parçalarıydı; kendime tutunan bilinçaltım. Ve sonra aklıma geldi... O hep oradaydı; çizimlerimde, kalbimde ve rüyalarımda.

"Hatırlıyorum," diye fısıldadım, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. Ve sonra öfke patladı.

Benim adım Louisa Volkov'du ve annemi bana yaptıkları için öldürmeye niyetliydim. Hepimize yaptıkları için.

Bölüm 53

Louisa, 18 Yaşında

S Burada kalmak bizi mahvedecekti. Buradan gitmeliydik, üçümüz birden.

"Emin misiniz?" Liana dedi ki. "Eğer annemin adamları seni yakalarsa-"

Ne demek istediğini biliyordum ama kalamazdık. Sevdiğim adam bir mahkûmsa kalamazdık. Biz de daha iyi değildik. Evet, tecavüz ve dayaktan kurtulmuştuk.

-Çoğunlukla ama uzun sürmeyecekti. Tijuana karteli, içimizden biriyle, yani değerli mafya prensesleriyle bir evlilik ayarlamak için Ivan'la görüşmeler yapıyordu.

Er ya da geç, tıpkı ticaretini yaptıkları insanlar gibi satılacağımızı biliyorduk.

Liana ve ben annemizin temsil ettiği şeyden nefret ediyorduk. Yeraltı dünyasındaki tüm suç ittifaklarını öğrendiğimiz yıllar bize onun besin zincirinde üst sıralarda yer aldığını ve pek çok aşağılık anlaşmaya imza attığını öğretmişti.

Evet, bizi korudu ama başkaları pahasına. Masum olmaları umurunda değildi; acı çekmelerine izin verdi. Cezalandırılmalarını teşvik etti. Gladyatör oyunlarını teşvik etti. Ve insan açık artırmalarını teşvik etti.

"Denemek zorundayız. Planın üzerinden tekrar geçelim mi?"

Başını salladı ve bana genellikle istediğini elde etmesini sağlayan o gülümsemesini gösterdi. "İkinizle kararlaştırdığımız yerde buluşacağım." Eğildi ve yanağını öptü. "Seni seviyorum, sestra."

"Ben de seni seviyorum, sestra," diye tekrarladım usulca, ikizime bakarak. Birbirimizin aynısıydık; ikimiz de sarışındık, burunlarımızda çiller ve altın sarısı gözlerimiz vardı. Onun sağ elini kullanması dışında kimse bizi birbirimizden ayıramazdı.

ve ben solağım. "Bu işe yarayacak," diye fısıldadım. "O zaman bu duvarlardan ve zincirlerden kurtulacağız. Kingston özgür olacak."

"Peki ya bizi yakalarsa?" diye sordu, gözlerini etrafta gezdirerek.

Bunu yaparsa neler olacağını düşündükçe göğsüm sıkıştıyordu. Kingston için işkence ve dayak. Muhtemelen bizim için de. Önsezi damarlarımı doldururken her nefes ciğerlerimi deliyordu.

"Eğer bizi yakalarsa," diye başladım sakince, "onu öldürürüm. Kingston'a ve diğer tüm masumlara yapılanlarda onun da payı olduğu için."

Liana gülümsedi. "Seni cesur yapıyor."

"Onun için adam öldürürdüm," diye itiraf ettim. Ben de onun için öldürdüm ama bunu dile getirmedi. "Benim için o, Liana. Umarım sen de seni aynı şekilde hissettirecek birini bulursun. O zaman anlayacağını biliyorum."

Kalbine çekildim, her kırık parçasına.

Gözleri bileziğime kaydı ve omuzları çöktü. "Senin için doğru adam olabilir ama yanlış zaman. Bu kaçış planı da öyle."

Ona sıkıca sarıldım. "Bu hayatta hiçbir şey için doğru zaman yoktur. Yalan söylemek, çalmak ve aldatmak zorunda kalsak bile bunu yapmalı, yakalamalı ve kendi mutluluğumuzu ele geçirmeliyiz."

Sonra arkamı döndüm ve onu tekrar görecekimden bir an bile şüphe duymadan ikizime bir daha bakmadan yanından ayrıldım.

"Günüşığı, söz veriyorum." Kingston huzursuzdu. Zamanımız tükeniyordu. "Onun için geri döneceğiz, ama şimdi yola çıkmazsak başaramayacağız."

İkizimi geride bırakmak istemedim ama Kingston'ın haklı olduğunu biliyordum. Ona boşuna Hayalet demiyorlardı. Ortadan kaybolma, avlanma ve bir hedefi yok etme konusunda kimse onunla boy ölçüşemezdi.

"Tamam," diye kabul ettim. İkizim benim diğer yarımdı. Onsuz ayrılmak, bir parçamı geride bırakmak demekti.

Eli benimkini kavradı, anlayışla sıktı. Sonra koşmaya başladık.

Tüm kâbuslarımıza neden olan kale arkamızda kaybolurken ayaklarımız kalın kar tabakalarına gömüldü. Tökezledim ve dizlerimin üzerine düştüm,

ama Kingston'ın sıkı tutuşu beni hızla yukarı çekti.

Gökyüzü kasvetliydi, yukarıdaki göklerden kar inerken neredeyse görünmezdi. Ne kadar yoğun yağarsa, ayak izlerimizi takip etme olasılıkları o kadar azalacaktı. Keskin, berrak hava yüzüme bir kırbaç gibi çarpıyordu. El ele koşarken her nefes verişimizde hava etrafımızda buğulanıyor, Sibirya manzarası bizi bütünüyle yutuyordu.

Kingston yorgunluğumu hissederek, "Neredeyse geldik," diye ısrar etti. Çok formdaydı; burada hayatta kalmak için öyle olması gerekiyordu. Benim aksime.

Her nefes göğsümü ikiye böldü.

Rüzgâr uğulduyor, Ivan'ın köpeklerinin korkunç havlamalarını da beraberinde getiriyordu. Belki Puma'yı peşimize takar diye dua ettim. Kingston'a ya da bana zarar vermezdi. Ivan'ın bütün vahşi hayvanları arasında en iyi köpek oydu.

"Kingston," diye bağırdım, kirpiklerime kar taneleri düşüyor ve rüzgâr yanaklarımı ısıırıyordu. "Ben... Ben... Beni geride bırak. Seni yavaşlatıyorum... d-aşağı."

Göğsüm kabardı ve geceye sessiz hıçkırıklar bırakırken titredim.

"Hayır, bunu birlikte yapacağız. Koşmaya devam et, Lou. Neredeyse-" İfadesini hiç bitirmedi. Bang.

Kingston'ın bedeninin düşmesi ve ağır çekimde sarsılmaya başlaması için tek bir atış yetti. Parmaklarım onun elini kavrarken, yüzüstü karın içine düştüm. Başımı kaldırdığımda Kingston'ın bedeninin etrafına yakut kırmızısı kar yığıldığını gördüm.

Ciğerlerimden hayvani bir çığlık koptu ve dünya kendi ekseninde dönmeye başladı.

Annemin tüm masumlara işkence ettiği kalemizin bodrumunda morarmış ve hırpalanmış bir şekilde uyandım. Onları katil yapmıştı. Saatlerce dayak yemiştik; kırılmadan önce daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum.

Gözlerim yanımda baygın yatan Kingston'a kaydı. Göğsüne bakıp herhangi bir yaşam belirtisi aradım. Nefes alıyor muydu? Ne kadar ezilmiş göründüğüne odaklanmak zordu.

"Beni hayal kırıklığına uğrattın, Louisa." Annemin sesi beni odanın karşısında duran, saçları mükemmel bir şekilde toplanmış ve kürk mantosu bozulmamış anneme çekti. Ama dikkatimi çeken öfkeyle çarpılmış yüzüydü. Elinde bir iPad'le bana doğru ilerlerken topuklarını tıkırdattı, bu benim sonum için bir geri sayımdı. "Şu yaptığına bak."

Bir görüntü bana baktı ve birkaç kez göz kırptım. Sonra Oynat düğmesine bastı ve video başladı.

Boğazım düğümlenene ve aklımın bir köşesinden kan damlayana kadar bağırarak zincirlerimi çekiştirdim. Sonunda annemden uzağa yığılmayı ve kirli zemine kusmayı başardım. Sonunda gözlerimi kapatabildiğimde görüntüler gözlerimin arkasında yüzüyordu ve keşke o ben olsaydım - ekrandaki ben olsaydım.

Bilinçsizlik beni altına çekti.

Uyandığımda Kingston'ım yanımda değildi.

Gözlerimi kırıştırdım, steril odada etrafıma bakarken kafam karıştı ve başım döndü. Boş ve aydınlıktı. Tek dekor uzak köşedeki düz ekran televizyondur. Bir sandalyeye bağlandığımı, ayaklarımın ve bileklerimin özel deri kemerlerle bağlandığını fark ettiğimde şakaklarımı ovma için hareket ettim.

Dehşete kapılmıştım, korku boğazımı tırmalıyordu. Kalbim aşırı hızlanmıştı. Kapı açıldı ve annemin içeri girdiğini görünce tüm umutlarım söndü. Gözleri boştu, gri saçları keçeleşmişti.

kendi kabuğuna çekilmiş.

Boynundaki elmaslar parıltıyor, takan kişinin boşluğunu telafi etmeye çalışıyor ama başaramıyordu.

Nefret damarlarımda dolaşıyordu, soğuk ve zehirli.

"Bütün bunların sebebi sensin anne," diye tükürdüm. "Dokunduğun her şeyi mahvediyorsun." Kontrolüm elimden gitmişti. Korkum tavan yapmıştı. Panik iliklerime kadar işlemişti. Bağlara karşı çılgınca sarsıldım. Hayatım ve akıl sağlığım buna bağlıydı. "Lanet olası her şey," diye bağırdım, sesim çiğleşmişti.

Bir adım daha yaklaştı, gözleri boştu. "Hadi başlayalım."

Televizyon açıldı ve kanım dondu. Kız kardeşimin adamlara karşı savaşmasını, tırmalamasını ve pençelemesini izledim. Onları ısıırıyordu. Ellerim bağlıyken sarsıldım, başıma geleceklerden dolayı içimi bir korku kapladı.

Ve sonra çığlıklar başladı. Onun çığlıkları. Benimkinin. Bizimkiler.

Onun korkusunu tattım. Acısını hissettim. Onun işkencesini yaşadım.

İlk elektroşok beni sarstı ve sefil bir hıçkırık kaçtı.

Be

n. İkinci elektroşoku takip etti. Nefes al. Odaklan. Hayatta kal.

Sonra üçüncü şok geldi. Gözlerimi kapattım ve
İkizimin ölümü.

Dördüncü.

Saymayı unuttum. Tek yapabildiğim çılgılık atmaktı.

Kalp atışları bulanıklaştı. Kelimeler çarpıtıldı. Günler bulanıklaştı.

"Onu benden aldın." Annemin neden bu kadar öfkeli olduğunu bilmiyordum. "Onu geri istiyorum. Anladın mı beni?" Ne demek istediğini anlamadığım halde başımı salladım. "Pekâlâ, Liana. Hadi başlayalım."

Neyi başlatayım? Dudaklarımı oynattığımı sandım ama sesimi duymadım. Zihnim darmadağın olmuştu. Kafatasımdaki çınlama kesilmeyi reddediyordu.

Sonra şoklar tekrar geldi, boğazımı acıyla sıktı. Kafatasımı delip ikiye böldü.

O zaman sesimi duydum. Duymamış olmayı dilememe rağmen. Eski ben o gece öldü.

Yeni ben küllerimden doğdu, intikama susamış bir Anka kuşu.

Bölüm 54

Louisa, Şimdiki Zaman

E sekiz yıl.

Anılar keskin bir bıçak gibi içimi delip geçti.

Ben olduğum sekiz yılı kaybetmiştim; beni ve kız kardeşimi koruyan çocuğu sevdiğim sekiz yılı; ikizimi aradığım sekiz yılı.

Umutsuzca gözyaşlarımı tutmaya çalıştım ama savaşı hızla kaybediyordum. Bir gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlandı, sonra bir diğeri, onları durdurmak imkansız olana kadar.

Kingston'ın karanlık bakışlarını üzerimde bulurken, geçmiş etrafımızda dans ederken ikimiz de Dr. Freud'un gözlerini üzerimizde görmezden geldik. Ona sekiz yıldır görmemiş gibi bakarken gözlerim yine yaşlarla doldu.

Çocuk gitmişti. Yerinde sert bir adam vardı.

Çocuğu hatırlamadan duramıyordum, anılar kalbimi yavaş yavaş kırıyor, içten dışa doğru bir tahribat yaratıyordu.

Başımı salladım. "Ben... Ben-"

Nefes alamıyordum.

Oradan aceleyle çıkarken Kingston'ın beni çağırdığını duydum. "Louisa!" "Bir dakika," diye mırıldandım.

Zihnim karmakarışık. Gözleri üzerimdeyken düşünemiyordum. O yakınımdayken nefes alamıyordum. En önemlisi, onu unutmanın suçluluğunu üzerimden atamıyordum.

"Hemen arkanda olacağım, günüşiğim," diye seslendi. "İstedğin kadar zamanın var, ama ben hemen arkandan geliyorum."

Böyle olmaması gerekiyordu.

Kalbim sıkıştı, birçok anı kafatasımdan sekiyor ve aniden anlam kazanıyordu. Yüzsüz adam. Çocukluğumuzun vahşeti. Onun ve benim işkencelerimizin acısı.

Adanın etrafında amaçsızca yürüdüm, Kingston'ın ayak sesleri arkamda uzak ama sabitti. Kafatasım çığlık atıyor, kaslarım protesto ediyor ve sol bileğim ağrıyordu. Lanet olsun, ağrısına şaşmamalı. Annem onu birçok kez kırmış, beni sağ elimi kullanmaya zorlamıştı.

Şakaklarımın arasında yavaşça bir baş ağrısı oluştu, zonklayan ağrı kalbimdekiyle eşleşiyordu.

Çalıların arasından tökezleyerek geçtim, bulanık görüşümle etrafıma bakıyordum. Kuşlar cıvıldıyordu. Dalgalar içimdeki bu şiddetli fırtınayı dindirdi.

Onları hayal kırıklığına uğrattım.

Sekiz uzun yıl boyunca Kingston'ı ve ikizimi hayal kırıklığına uğrattım. Acımasız annemin beni hiç olmadığım bir şeye dönüştürmesine izin verdim.

Üzerime bir gölge düştü ve başımı kaldırdım.

Kingston -hayaletim ve kişisel gölgem- üzerimde gizleniyordu.

"Bu tutamayacağım tek söz olacak," diye homurdandı. "Lütfen bana iyi olduğunu söyle."

"Ben iyiyim." Garip bir gülümsemeyle geçiştirdim, gözlerimi onun dönüştüğü adamdan ayıramıyordum. Alacakaranlık kuşağı gibi hissediyordum.

"İyi değilsin."

"Sana ateş ettim," diye ağzımdan kaçırdım, içimden hıçkırığa hıçkırığa ağlamak geliyordu. "İki kez.

O zaman Rus-"

Berbat bir haldeydim. Kendini toparlayamayan bir katildim. Annemin beni Louisa olarak istememesine şaşmamalı. *Hayır, böyle düşünme.*

"Ve senden nefret ettim." Kingston'ın yumuşak itirafı beni sarmal düşüncelerimden çekip çıkardı. "Senin Liana olduğunu sanıyordum ve Lou'm yaşarken ölmüş olmasından nefret ediyordum. Onu öldürmek istedim... seni... ama *sana* verdiğim bir söz beni yolumdan alıyordu."

Tırnaklarım yumruk şeklinde kıvrıldı, avuç içlerime battı. Nabzım kulaklarımda kükrüyordu.

"Ama sen sözünü tuttun," diye fısıldadım. "Seni nasıl unutabilirdim ki?" Mırıldandım. "Kız kardeşimi mi?"

Beni güçlü göğsüne yasladı, tanıdık sıcaklığı ve baharatlı vanilya kokusu beni koruyucu bir balonun içine aldı.

"Hayatta kaldın." Dudaklarımdan kırık bir inilti çıktı ve yüzümü göğsüne gömdüm. "Sözünü tuttun çünkü hayatta kaldın ve bana geri döndün."

"Hayır, Kingston. Beni sen buldun."

Yüzümün kenarından bir gözyaşı daha süzüldü ama bu seferki umut doluydu.

Hayaletim - Kingston'ım - evrenin bize karşı komplo kurmasına rağmen beni bulmuştu. Sevgisinin sıcaklığı ve yüzünün çizgileri beni rüyalarımda tutmaya devam etti, sadece onun beni tekrar bulması için.

Bölüm 55

Kingston

M Louisa'ya olan saplantım oksijen ve su oldu. Dünyanın neredeyse sildiği duygulardan doğdu.

Louisa'ya ne zaman aşık olduğumu tam olarak kestiremiyordum. Bir anda oluverdi, tıpkı bir esintinin rüzgâra dönüşüp sonra da kasırgaya dönüşmesi gibi. Her dokunuş ve öpücükle, her çalınan anla büyüdü.

Onun öldüğüne inandığım yıllar boyunca kalbim kanadı ve acıdı. Kulağa ne kadar klişe gelse de, yürüyen bir ölüydüm. Ve sonra kader onu hayatıma geri getirdi. Bu bizim ikinci şansımızdı ve ben bunu boşa harcamayacaktım. Her tehdidin peşine düşüp onu ortadan kaldıracaktım.

Sofia Volkov ile başlıyoruz.

Tüm bu durumla ilgili beni rahatsız eden bir şey vardı. Mantıktan yoksundu. Sofia neden bütün bunları planlamış olabilirdi ki?

Ve şimdi, bu rastgele kız dövülmüş ve kafası karışmış bir şekilde ortaya çıktı ve adının Louisa olduğunu iddia etti.

Her şey birbirine bağlıydı. Geriye *nasıl olduğu* sorusu kalmıştı.

Eve döndüğümüzde, Dr. Freud'a zar zor bir bakış attım ve "Eve dönüş aracınız bekliyor. Faturayı bana gönder."

Dr. Freud hızla oradan uzaklaşırken Louisa'yı kalçalarından tutarak kaldırdım ve kucağıma oturttum. Lou'yu tüm bunlardan kurtarmak için bana bir yol önerebilmesini dilememe rağmen çok faydalı olduğu ortaya çıktı. Sanki hayalet görmüş gibi bana bakıp duruyordu.

"Bana nasıl yardımcı olabileceğimi söyle," diye mırıldandım, burnumu onunkine değdirerek. "Ben Louisa mıyım?" Hâlâ şoktaydı, gözleri seğiriyordu ve

ağzı kaşlarını çatarak aşağı doğru döndü. "Bileğimi kırmayacaksın değil mi?"

Çenemi öyle bir sıktım ki azı dişlerim neredeyse kırılıyordu. O kaltak Lou'nun tüm eski alışkanlıklarını ondan zorla almış olmalı.

Sakinleştirici bir nefes alarak gülümsemeye zorladım ve "Hayır, bir daha kimse sana zarar vermeyecek" dedim. Alnı benimkine yaslandı, nefesi sığlaşmıştı. "Acele etme. Nefes al. Gerisi gelecektir."

"Nasıl unutabilirim?" diye fısıldadı. "Seni nasıl unutabilirim?" Sertçe yutkundu. "Ben mi? Biz mi?"

Bir an sessiz kaldım ve nasıl cevap vereceğimi düşündüm. Belki de Dr. Freud'u biraz daha tutmalıydım ama Lou döndüğüne göre, yeniden bir araya geldiğimize tanıklık etmesini istemiyordum.

"Muhtemelen Sofia'nın işkencesi ile zihninizin başa çıkma mekanizmalarının bir kombinasyonuydu."

"Ben deli miyim?" Sesi titriyordu.

"Hayır, günışığım. Sen deli değilsin." Belini sıkıca kavradım. "Sen hayatta kalan birisin. Tanıdığım en güçlü kadınsın. Hatta en güçlü insanlardan *birisin*."

"Kendimi kaybediyormuşum gibi hissediyorum," diye fısıldadı. "Neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilmiyorum. Bu delilik."

"O zaman bana sor, birlikte çözelim."

"Birlikte," diye tekrarladı usulca, sanki kelimeyi dudaklarında tadıyormuş gibi. "Evet, birlikte."

Yer değiştirdi, altın sarısı gözlerini bana dikti. "Nasıl hayatta kaldın?" Birkaç kez gözlerini kırptırdı. "İşkenceyi hatırlıyorum. Seninkini. Beninkini. Öldüğünü sandım ve ben de ölmek istedim."

"Alexei beni kurtardı." Çenesini parmaklarımın arasına aldım. "Öldüğünü sandım. Sana dokundum ve..." Kahretsin, sesim çatallaştı. "Bayılmışım ve uyandığımda gitmiştin."

"Sofia bizimle oynadı." Çenem sıkıştı.

"O yaptı." Ürperdi, tüyleri diken diken olmuştu. Bir elimi kolunda gezdirdim, sonra ona sarıldım. "Ama sana bir daha asla ulaşamayacak," diye yemin ettim.

"Sen... Bunu hep istedik, değil mi?" Sesi boynumda boğuklaşıyordu. "Kumsal ve güneş... sadece ikimiz. Doğru mu?"

Elimi yatıştırıcı bir şekilde sırtında gezdirdim. "Doğru."

"Biz... biz... Sen benim ilkimdin ve ben de senin mi?" Yanaklarında hafif bir kızarıklık belirdi. Açık teni her zaman ona ihanet ederdi ve o gözler... Kahretsin, bilmeliydim. Lou'nun gözleri her zaman ruhuna açılan pencerelerdi.

Bu sefer, bir anı geldiğinde, onu memnuniyetle karşıladım. Olmasını izledim ve sahip olduğum her şeyle onu hatırlamama izin verdim. Sekiz yıl önceydi, aylarca uğraştıktan sonra gizlice kaçmayı başarmıştık. Terk edilmiş koridorda, karanlığın örtüsü altında duruyordu, altın rengi saçları dünyamı aydınlatıyordu.

Taş duvara yaslanmış, kollarımı göğsümde kavuşturmuş ve nefeslerim havayı buğulandırırken, onun kendi küçük dünyasında kaybolmuş bir şekilde yerde dans edişini izledim. Bir gün Ivan'ın adamlarından birinin gizlice yaklaşıp ona zarar vermesi beni korkutuyordu, bu yüzden onu uyanık olması için eğitmeyi kendime görev edinmiştim.

Lou oldu bazen çok odaklanmış üzerinde bir şey, habersiz için ama bunun üzerinde çalışıyorduk. Her geçen gün daha iyiye gidiyordu.

Yağ lambası titreyerek üzerime gölgeler düşürdü ve sonunda beni fark etti.

Onu her gördüğümde olduğu gibi göğsüm kıpırdadı. Kız beni küçük parmağına dolamıştı.

"Mutlu yıllar, günışığım." Gülümsemesi karanlık ve soğuk koridoru aydınlattı. "Senin yatakta olman gerekmiyor mu?"

Yolun geri kalanında koştu, narin ayakları mermer zeminde ses çıkarmıyordu. Nabzım fırladı, sadece onun için acıyla atıyordu. Burada geçirdiğim zamanı tek başına katlanılabilir kılmıştı. Eğer o olmasaydı, yıllar önce kaçmaya çalışırdım ve muhtemelen öldürülürdüm.

Kollarımı açtım ve kollarımın arasına düştü, onu kaldırdığımda yüzünü göğsüme gömdü.

"On sekiz yaşında olmak nasıl bir duygu?"

Başını kaldırdı, gülümsemesi biraz hüznüydü. "Aynen öyle. Artık yasal birer yetişkin olmamız dışında, hayatlarımızı özgürce yaşama özgürlüğüne sahip olmalıyız."

Başımı salladım, keşke bizi buradan çok uzaklara götürebilseydim, tanık olmaya zorlandığı tüm çirkinliklerden korunabileceği bir yere. Bu durumun onun yumuşak kalbine verdiği zarardan endişeleniyordum. Kız kardeşi ikisinden daha sert olanıydı.

"Liana on sekiz yaşına girmek konusunda ne hissediyor?" Omuz silkti.

"Hemen hemen aynı. Annem MIT'ye gitmesini yasakladığı için hâlâ kızgın." Bu her zaman uzak bir hayaldi. Sofia kızlarının gözünün önünden ayrılmasına izin vermeyecek kadar kontrolcüydü. "Her neyse, gece yarısı Lia'yı öptüm, doğum gününü kutladım, sonra da buraya geldim." Sesi nefes nefese ve heyecanlıydı. Benim yanımdayken duygularını asla saklamazdı, bu da çok rahatlatıcıydı. "Benim için evdesin ve ikimiz de burada olsak bile bunun bir anlamı var."

"Sana gerçek bir ev vermek istiyorum." "Yakında," diye mırıldandı.

"Yakında," diye söz verdim.

Onu vücudumdan aşağı kaydırarak yere düştü ve kollarını boynuma doladı.

"Beni mi bekliyordun?" diye sordu, dudakları dudaklarıma değerken. Tadı her zaman tatlıydı. En sevdiğim tat haline gelmişti. Çikolatayı siktir et. Çileği siktir et. Bana gece gündüz vanilya ver.

"Evet." Öyle değilmişim gibi davranmanın bir anlamı yoktu. Bu çatı altında yaşarken öğrendiğimiz bir şey varsa o da yarının hiç gelmeyebileceğiydi. "Doğum günü hediyen bende."

Elimi cebime attım ve bir bilezik çıkardım.

"Bana hediye vermene gerek yok, Kingston. İhtiyacım olan tek şey sensin." Eli boynumdan aşağı indi, başparmağının ucuyla bileziğin üzerinde gezinirken parmakları titriyordu. "Benim için öldürmen gereken o kadar çok adam var ki."

Ağzımı alnına dayayarak mırıldandım: "Senin için hepsini tekrar öldürürüm, günüşiğim."

Titreyen bir nefes bıraktı. "Seni korumam gerek, Kingston." "Şşşt." Sert bir nefes aldım, parmaklarım titreyerek yüzünü. "Sen varsın. Her zaman yanımda olacaksın."

Ona ne kadar az şey sunabileceğimi bildiğim için göğsümde bir şeyler tıkanı. Hayatı annesinin ve Ivan'ın tehditleri arasında gidip geliyordu ama ben onu korumak için her zaman burada olacaktım. Kaçana kadar.

Lou yapmaya değer bir fedakarlıktı.

"Kingston?"

"Evet?"

"Ben onsekiz Şimdi, ve I Biliyorum sen düşünmek Ben çok genç ve olgunlaşmamış-"

Yanaklarını avuçladım. "Çok toy değilsin," diye düzelttim onu. "Çoğu erkeğin asla göremeyeceği şeyler gördün. Onlardan da kurtuldun."

"Ama ben gencim." Başımı salladım. "Bu hapishanede geçen her yıl için on yıl yaşlanıyormuşuz gibi hissetmeme rağmen."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadım. "Peki bu bizi ne yapar?"

"Yüz seksen gibi mi?" Güldük ama bu pek de mutlu bir gülüş değildi.

"Seni seviyorum, Kingston." Fısıltısı koridorda yankılandı. "Beni daha fazla bekletme. Yarın ölebiliriz. En azından bakire olarak ölmeme izin verme."

Göğsüm sıkıştı. Onun için daha iyisini istedim.

"Ben senin için çok kirliyim." Sesimdeki ıstırapı fark etmemek zordu.

Ellerini kaldırarak yanaklarımı avuçladı.

"Hayır, Kingston. Sen benim için mükemmelsin." Sonra dudaklarını dudaklarıma değdirdi, nefesimi ve kalbimi çaldı. "Sen dünyayı hak ediyorsun. Yalan söylememiz, çalmamız ve hile yapmamız gerekse de mutlu sona ulaşacağız. Çünkü biz bunu hak ediyoruz."

Şimdi karşımdaki kadında tanıdığım aynı gözü kara kararlılık o gece yüzünde dans etmişti ve bunu düşünmek bile ne kadar zaman kaybettiğimize dair göğsümün parçalanmasına neden oldu.

"Birbirimizin ilkleri olduğumuz doğru mu?" diye tekrarlayarak beni şimdiki zamana geri çekti.

"Doğru." Omuzları gerildi ve bunun nedenini tahmin ettim. Lou hiçbir zaman paylaşmayı seven bir tip olmamıştı. Onun sevdiğim yönü de buydu. "O zamandan beri kimse olmadı, günışığım. Öldüğünü sanıyordum ama başka birinin dokunuşuna dayanamadım. En azından öbür dünyada birlikte oluruz umuduyla seni beklemeye karar verdim." Boğuk bir hıçkırık duydum ve kalbim bir parça daha kırıldı. "Sonra seni tekrar gördüm, Liana olduğunu düşündüm. Senden nefret ettim. Çok tanıdıkтын ama değildin."

"Ben de. Hepsini," diye fısıldadı itirafını, o kadar yumuşaktı ki kaçırabilirdim. "Yollarımız kesişene kadar neden hiçbir erkekle uğraşmadığımı anlamıyordum."

Ona sıırttım, içim memnuniyetle doldu. Eğer bir ilişkisi olsaydı bunu ona karşı kullanmazdım - ne de *olsa sekiz yıldan fazla* olmuştu - ama bunun beni memnun etmediğini söylersem yalan söylemiş olurum.

"Belki de kalplerimiz aklımızdan daha akıllıdır," diye düşündü. "Sanırım haklısın," diye kabul ettim.

Bölüm 56

Louisa

Kingston ve ben onun jetiyle Yunanistan'a, yaklaşık bir hafta önce tüm kadınları bıraktığımız sığınma evine doğru yola çıktık. Bizi neyin beklediğini bilmiyordum ama Kingston haklıydı. Sığınak hakkında daha fazla şey öğrenmeliydik.

Genç bir kadın.

Son iki gün içinde, geçmişimle ilgili anılarım netleşmeye başladığından beri, Kingston'a Cortes'in operasyonuna sızmaya çalışma nedenim de dahil olmak üzere son sekiz yılda yaptığım *her şeyi* anlattım.

Yaşlı Santiago'yu öldürmek için Giovanni Agosti ile nasıl çalıştığımı ve kız kardeşimin Perez tarafından bir Marabella Mafyası anlaşmasıyla satılmak üzere kullanıldığını nasıl öğrendiğimi anlattım.

Kingston gözyaşlarımın arasında bana sarıldı, bu dünyanın neresinde olursa olsun onu bulacağımıza söz verdi. Bakışlarım onun ön kolunda gezindi, kolunun etrafını saran melek kanatları dövmesinin izini sürdü.

Aramızda ortaya çıkarılması gereken çok fazla geçmiş vardı ama Kingston'ın her adımda yanımda olacağına güveniyordum. Bir şekilde işkenceyi, ölümü ve ayrılığı atlatmış ve tekrar bir araya gelmiştik. Bunun da bir anlamı olmalı, değil mi?

"Liana olmadığımı nasıl anladın?" Merakla sordum.

Gözleri boğazıma takılmadan önce yüzümde gezindi. "Ensende sana yaptırdığım bir dövme var." Elimizi uzatıp dokunmaya çalıştım, onun yaptığı gibi izini sürdüm. "Bu bizim sırrımızdı. Başka kimse bilmiyordu, Liana bile."

Bir anı kafatasımı yokladı. "Melek kanatları mı?"

"Evet, günışığı. Seni her zaman büyülemiştir."

"Koruyucu meleğinin kanatları," diye fısıldadım, dövmeyi neden yaptırdığını hatırlayarak. "Böylece seni her zaman koruyabilirler."

Kirpiklerime yapışan gözyaşlarımı sildi. "Sen her zaman benim koruyucu meleğimi temsil ettin, günüşiğim."

Kalbim ona yapıştı, onun için atıyordu ve yıllar sonra ilk kez kendimi bütün hissettim. Eksik bir parça olmasaydı: ikizim.

"Annem bizden çok şey aldı," diye mırıldandım.

Parmakları çene çizgimin üzerinden köprücük kemiğime, oradan da boynumun arkasına geçti. Muhtemelen benim onunkini izlediğim gibi onun da dövmeyi izlediğini hayal ettim.

"Onu geri alacağız," dedi inançla, sesi dingindi. "Ve sonra ona bunu ödeteceğiz."

Elini kendi elime aldım ve sıktım. "Bir şartla." Dudaklarının kenarları kıpırdadı. "Adını söyle."

"Onu ben öldüreceğim." Sertleşti ama itiraz edemedi devam ettim. "Beni yıllarca korudun. Beni ve Liana'yı güvende tutmak için tekrar tekrar öldürdün." Avucunu ağzıma götürdüm ve öptüm. "Ellerin kana bulandı. Seni güvende tutma sırası bende."

"Hayır." Gözleri içimi yaktı.

"Kingston," diye içimi çektim. "Ellerim artık temiz değil." Gözleri avuçlarıma kaydı ve yumruklarını sıkıp açışını izledim. "Birden fazla kez öldürdüm."

"Sen masum, savunmasız kadınları koruyordun. Ben masum değilim-"

"Sakın s ö y l e m e , " diye uyardım. Göğsümdeki sızı bu sözlerle büyüdü.

Annemin onu daha az masum olduğuna inandırdığını biliyordum. "Bu lanet dünyada kimse masum değil. Bunu yapabilmemizin tek yolu" - yumruklu elimle aramızda işaret ettim- "birbirimizi korumak. Dişlerini gördüm ve hâlâ kaç adam öldürdüğün umurumda değil. Onlar bunu hak etti."

"Seni korumak *benim* görevimdi ve başaramadım," diye tısladı.

Başımı salladım. "Bizi korumak ailelerimizin göreviydi ve *başaramadılar* Kingston. Bu bizim suçumuz değil. Biz elimizden geleni yaptık ve hayatta kaldık."

Vücudu gerildi, omuz kasları kaskatı kesildi ama sonra başını salladı. "Haklısın, günüşiğim." Kingston'ın ağzı yukarı doğru eğildi. "Bu yeni vahşi ve güçlü Lou'ya alışmam gerek."

Yutkundum, nabzım gümbür gümbür atıyordu. "Farklı olduğunu biliyorum... Ben senin aşık olduğun o kızıdan farklıyım-"

Beni bir öpücükle susturdu. "İkimiz de farklıyız." Dudakları benimkilerle birleşti. "Her yaşamda, her ölümdede, her evrende senin herhangi bir versiyonunu seveceğim."

Ve sonra dünyanın sonu geliyormuş gibi beni öptü.

Rahat bir siyah tişört, kot pantolon ve savaş botları giyen Kingston yanımda yürüdü ve Lykos Costello tarafından insan kaçakçılığı mağdurları için inşa edilen yerleşkede ilerlerken elimi tuttu.

"Aynı şekilde giyinen çiftlerden biri mi olacağız?" Bakışları aynı kıyafet içinde üzerimde gezinirken elini hafifçe sıkarak düşündüm. Ben de dahil olmak üzere çoğu insanın üzerinde yükseliyordu ama onun yanına sokulduğumda kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

"Aynı kalbi paylaşıyoruz," diye fısıldadı kulağıma bizi koridorlarda gezdirirken. "Uygun göründü."

Muhtemelen tehlikenin farkına varmış olan hemşireler ve kadınlar tarafından bize doğru atılan birkaç meraklı bakış yakaladım. Ivan ve Sofia gibi insanların etrafında büyüdüğünüzde, gittiğiniz her yere birazını taşımamanız imkansızdı.

"Belki bütün bunlar bittiğinde bir randevuya çıkabiliriz," diye takıldım. "Ben hiç çıkmadım."

Bana bakarken eğlendiğini hissettim. "Ne tesadüf... Ben de öyle. Sence ilk randevumuzda seks olur mu, yoksa ikinciye mi bekleyelim?"

Yüzüm kızardı. İkimiz de hayatımızdaki pek çok normal olayı kaçırdığımız için oldukça iyi bir çifttik.

"Bunu ilk buluşmada yapalım," dedim sırtarak. "Zaten birlikte yaşadığımızı göre."

Kingston bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Sayılır mı?" Dudaklarını kulak mememin üstüne bastırdı. "Günüşığı, o gemi çoktan kalktı."

Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. "İlk randevumuz için nereye gidelim?"

"Bir restoran?" diye önerdi.

"Belki çılgınlık yapıp bir konser izleyebiliriz."

Kıkırdadı. "Bir konser, ha?"

"Sen hiç gittin mi?" Başını salladı ve ben de gülümsedim. "Ben de gitmedim. Konuşmamız gereken şeyler var."

Ama ayrıntıları çözmeden, vücudunun dikkat kesildiğini hissettim ve görüş hattını Lykos Costello'ya kadar takip ettim. En azından annemin öğretileri bazı açılardan işe yaramıştı.

"Tabanca mı?"

"Evet." Kingston'ın tüm duruşunun yırtıcı bir moda geçişini izledim.

"Costello'ya güvenmiyor muyuz?"

"Yeraltı dünyasında kimseye güvenmeyiz."

Başımı salladım ve aramızdaki mesafeyi kapatırken sessiz kaldık.

"Bay Costello," diye selamladım onu, elimi uzatarak. "Kadınların burada kalmasına izin verdiğiniz için tekrar teşekkür ederim."

Koyu renk gözleri beni inceliyordu, yüzünün yarısı kirli sakallarla kaplıydı. "Bayan..." Ona tam adımı söylememi bekledi ama bu gerçekleşmedi. "Bayan iyi." Sıkıca gülümsedim. "Buraya kızları görmeye geldik."

Adamın gözleri benim pek de ince olmayan kovuluşum karşısında mizahla parlıyordu.

Koridordan aşağıya doğru işaret ederek baktı. "Beşi de soldaki son odada bir arada."

Arkasında bir kapı açıldı ve elleri ve bilekleri yatağa bağlı bir kadınla etrafındaki çocukları görünce şaşkınlıktan donakaldım.

Kingston'ın sırtındaki eli beni ileri doğru itti. "Hadi gidelim."

Sessiz kalması için yaptığı uyarıyı anlayarak onunla bir bakış paylaştım ve ilerlemeye devam ettik. Kulak misafiri olmadığımız anda, nefesimin altında "Bu da neydi?" diye sordum.

"Karışmak isteyeceğimiz bir şey değil." Adımlarım pürüzsüz yüzeye takıldı, ama Kingston beni dirseğinden yakaladı. "Ne için geldiğimize odaklanalım," diye uyardı.

Son kapıya ulaştığımızda kadınları bulduk ve gözlerim her birinin üzerinde gezindi. Farklı insanlar gibi görünüyorlardı. Yüzleri temizdi, yeni giysiler giymişlerdi ve yanaklarına renk gelmişti. *Sağlıklı* görünüyorlardı. Ta ki gözlerine bakana kadar.

Birinin gözlerinden ne kadar acı çektiği her zaman anlaşılabilirdi.

Kingston'a, "Sen burada olmazsan daha kolay açılırlar," derken boğazım dökülmemiş gözyaşlarıyla dolmuştu.

Başını salladı. "Kapıyı aralık tut."

Kapıyı çaldım ve içeri girdiğimde beş çift göz bana bakmak için döndü. "Merhaba," diye usulca selamladım onları. "İçeri girmemin bir sakıncası var mı?"

Dördü yumuşak gülümsemeler sunarken, bir çift göz pencereden dışarı bakmaya devam etti.

Kızlar hep bir ağızdan "Merhaba Liana," diyerek beni selamladılar ve bu isim karşısında irkildim. Bunu nasıl açıklayabilirdim ki?

"Bir boş koltuk var," dedi Visha.

Kızların etrafında toplandığı küçük masaya tünedim.

"İyi misin?" Onları yanımda adaya götüremediğim için pişmanlık duyarak sordum. Alexei burada güvende olacakları konusunda bana güvence vermişti ama bu onların bizim bölgemizde kalmalarıyla aynı şey değildi.

"Evet," diye yanıtladı Delilah. "Burada bize çok iyi bakıldı."

Başımı salladım, odada olmamasına rağmen Kingston'ın varlığını hissediyordum.

"Sana bir şey söylemem gerekiyor," dedim, iki elimi masaya getirip sol bileğimi bükerek. "Ve sonra senden yardım isteyeceğim, ama bilmeni isterim ki, eğer bu çok... zor ya da acı verici ya da bunun gibi bir şeyse, bana hiçbir şey söylemek zorunda değilsin."

Tedirginlik havaya yayıldı. Kızlar gülümsediler, kollarında milyonlarca minik tüy diken diken oldu ve sessiz kaldılar. Birdenbire gerilmişlerdi ve bunun kaynağı olmaktan nefret ediyordum.

Başımı eğdim, kalbim göğsümde hızla çarpıyordu.

"Öncelikle, sanırım şunu söyleyerek başlayayım, ben..." Yutkundum. "Meğer benim adım Louisa'ymış."

Ben kızları düşünürken odayı gerginlik kapladı. En küçükleri hariç, yüz ifadeleri çoğunlukla şaşkınlıkla gölgelenmişti. Kahverengi gözleri dehşetle parlıyordu.

"Sen... unuttun mu yoksa?" Mae tereddütle sordu, gözleri Kingston'ın aldığı bilgiye göre adının Louisa olduğunu düşünmesi için dövülen kıza kaydı.

Parmaklarımı bükerek derin bir nefes aldım. Onların sefaletinden sorumlu olan kadının annem olduğunu kabul etmek midemi bulandırıyordu ama bundan kaçış yoktu.

"Benim bir ikiz kardeşim var," diye başladım usulca. "Adı Liana. Hafızamda hâlâ bazı boşluklar var-" Onu kurtardığımızda bana sarılan kıza baktım, konuşmamdaki samimiyetimi ve üzüntümü duymasını umuyordum. "Benim

Annesi Sofia Volkov." Kızların nefesi kesildi ve geri çekildiler. "Yüzümü bilen çok fazla insan yok ama size bu kadarını borçluyum. İnanın bana, bir hafta önce ikizim olduğuna tamamen inanıyordum."

"Ama nasıl?" Mae kaşlarını çatarak sordu.

"Sekiz yıl önce, kız kardeşim, ben ve ben-" Kingston'a ne diyeceğimi bilemediğimden kekeledim. "Ve sevdiğim adam annemden kaçmaya çalıştı. Kız kardeşim buluşma noktamıza ulaşamadı, bu yüzden erkek arkadaşım ve ben tek başımıza kaçtık ama yakalandık." Alt dudağım titredi ve dişlerimi dudağıma geçirdim, kanın bakır tadı ağızıma doldu. "Annem bana işkence yaptırdı. Bana kız kardeşimin ölüm videosunu gösterdi ve-"

"İkizin olduğuna ikna olana kadar sana işkence etti," diye fısıldadı kahverengi gözlü kız.

Başımı salladım. "Sekiz yıl boyunca ikizim olduğuna inandım," diye mırıldandım. "Onun hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum."

"O yaşıyor." Sesindeki inanç nefesimi kesti. "Onları duydum... adamları... Liana hakkında fısıldaşıyorlardı, onun adını Sofia'nınkiyle aynı nefeste söylediler. Bu bir tesadüf olamaz. Ondan korkmuş gibiydiler." Badem şeklindeki gözlerini üzerimde buldum.

Ona bakarken boğazım düğümlendi, karnımda bir acı hissettim. Tanrım, burada neler oluyordu böyle?

"Ama *senden* Liana olarak bahsetmediklerini nereden bileceğiz?" Visha düşündü.

Başımı yana eğip onlara göz kırptım ve içime ağır bir şey oturdu.

"İnsan kaçakçılarını öldürdüm." Ayağa fırladım. Etrafta volta atmaya başladım, zihnim ne yapacağımı bilemediğim kadar hızlı dönüyordu. "Ama bu diğerlerinin yaptığından daha fazlası değil. Liana olsa da..." Elimi göğsüme koyarak nefes alıp verdim. "O... o benden daha güçlüydü."

Kahverengi gözlü kadına doğru ilerleyip dizlerimin üzerine çöktüğümde kalbim güm güm atıyor, nefesim düzensizleşiyordu.

"Sofia'nın sana yaptıkları için özür dilerim," dedim ona sessizce, gözlerimden yaşlar süzülüyordu. "Onu durdurmak istiyorum. Onu durdurmak zorundayım."

Anneme ve onun temsil ettiği her şeye karşı duyduğum küçümseme sesimi renklendiriyordu. Saklamaya bile zahmet etmedim.

"Ne istiyorsun?" Sesi hırıltılıydı, sanki çok fazla boğulmuş ve ses telleri hasar görmüş gibiydi.

"Gerçek adın ne?" diye sordum ve birden odanın sıcaklığı on derece düştü.

Nefesimi tutarak bekledim, çok hızlı ve çok sert itip itmediğimden emin değildim. Yeterince acı çekmişti.

"Lara Cortes." Başımı iki yana salladım. "Benim babam... Perez Cortes."

Ona inanamayarak baktım, kalbimin derinliklerinde yalan söylemediğini biliyordum ama kafamı toparlayamıyordum. Tanıdık bir el omzuma geldi ve beni rahatlatmak için sıktı.

"Aynı adam olamaz," diye nefes aldım ama yine de bir şekilde tamamen mantıklıydı. O beni aldı, annem de onu aldı.

Lara'nın gözleri beni buldu ve derin bir nefes verdi. "Marabella Mobster anlaşması aracılığıyla kızları satan kişinin ta kendisi."

Göğsümün içindeki acı daha da kötüleşti. Ellerim titremeye başladı ve bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlandı, hemen ardından bir diğeri geldi. Gözyaşları sabit ve hızlı bir şekilde yüzümden aşağı aktı.

"Özür dilerim." Lara'nın yumuşak sesi, çığlıkları kendi acımı delip geçti ve onu kucakladım.

"Ailemiz her şeyi berbat etti, değil mi?" Dudaklarımın titrediğini hissederek mırıldandım.

Kingston'ın eli omzumda sıkılaştı. "İntikam mı?"

Tek bir kelime, ama kararlılığımı güçlendirmek için ihtiyacım olan tek şeydi. Yumruklarımı sıktım ve açtım, yeraltı dünyasının acımasızlığı dilimdeki acılıkta ve midemdeki boşlukta yankılanıyordu.

Lara'ya baktım, o da aynı fikirde olmalıydı. Kalbim bu yeni bilgi karşısında kekeliyor, her şeyi sindirmeye ve anlamaya çalışıyordum ama hâlâ çok fazla eksik parça vardı.

Ama emin olduğum bir şey vardı: Lara'nın korunmaya ihtiyacı vardı. Yeraltı dünyası Perez Cortes'in bir kızı olduğunu öğrendiği an onun peşine düşecekti.

Bölüm 57

Kingston

I Yıllardır bilgi ticareti yapıyor ve sırlar topluyordum, nihai hedefim her zaman diğer tarafa geçtiğimde dokunulmaz olmaktı. Kimse bana yaklaşmasın diye bir hayalete dönüşmüştüm. Kardeşlerim. ve Alexei tek istisnalar.

Kadın sığınma evinde gerçeğin ortaya çıkmasından kısa bir süre sonra Yunanistan'dan ayrıldık ve Portekiz'deki mülküne doğru yola çıktık - Lara da yanımızdaydı. Gerçek kimliğini öğrendikten sonra onu bırakamazdık. Louisa ve ben onun bizim korumamız altında daha iyi olacağına karar verdik.

Kız, babasının kim olduğu yüzünden acı çekmişti. Diğerleri Lara'nın varlığını öğrendiğinde, merhamet gösterilmeyecekti. Kahretsin, muhtemelen Louisa'nın peşine düşeceklerdi ama ben ikisini de koruyacaktım. Louisa yanımdayken, insan kaçakçılığı denen pisliğe ayaklarını sokan herkesle savaşıacaktık. Hepimiz katil ve günahkâr olsak da, bazı çizgilerin aşılmasına asla izin vermeyecektik.

Kötü adamların ve kadınların zulmü devam edecekti ama biz asla pes etmeyecektik. Kendilerini insan kaçakçılarının pençesinde bulan genç erkek ve kız çocuklarını ortadan kaldırmak bizim sorumluluğumuz olacaktı. Bu çocuklar için daha iyi bir dünya istiyorduk; bize tanınmayan bir dünya.

"Perez'in bir çocuğu olduğuna hâlâ inanamıyorum," dedi Alexei, çalışma odamda otururken bacaklarını uzatarak. Pencereden dışarıya, kadınıma, kız kardeşime ve sahil şeridindeki Lara'ya bakıyordum. Lou'nun kız kardeşime gülümsemesini ve Lara'nın elini kendi elinin içinde tutmasını izlerken göğsümdeki gerginlik hafifledi.

Lara Lou'ya çekildi ve ikisinin de yaşadıklarından sonra birbirlerine iyi geleceklerini biliyordum. Artık bizim korumamız altındaydı. Biz

Diğer kızlara da aynısını teklif ettim ama onlar Yunanistan'da kalmaktan memnundu. "Bu berbat bir hikâye," diye mırıldandım.

"Diğer kızların neden kaçırıldığını biliyor muyuz?" Alexei soluk mavi gözleriyle beni delip geçti. Her çocuk şu ya da bu nedenle kaçırılmıştı; intikam, şantaj, piyon olarak. Diğer dört kız hikâyelerini gizli tutuyordu. Bu mantıklıydı; onlar daha büyüktü ve muhtemelen daha fazla sır saklıyorlardı. Lara en küçükleriydi, muhtemelen bu yüzden ilk o çözüldü.

"Hayır, ama içimde daha fazla bilgi edineceğimize dair bir his var." Hepsinin rehabilitasyona ihtiyacı var. Fiziksel ve zihinsel yardıma ihtiyaçları var.

Alexei'nin beni kurtardığında bana sağladığı şeyin aynısı.

"Omertà'ya Perez'in çocuğundan bahsedecek misin?" diye sordu.

"Hayır." Şaşırmış görünmüyordu. "Kız on beş yaşında. Güvenli bir hayatı hak ediyor ve soyadı onu hedef haline getirecektir. Özellikle de son açık artırmada yaşananlardan sonra."

Başını salladı. "Kimse onun varlığından haberdar değil. Bu şekilde bırakalım."

Son yirmi dört saat içinde öğrendiklerimiz hâlâ aklımı kurcalıyordu. O gizemli parmağın sonuçları bugün geldi ve beklenmedikti.

DNA Liana Volkov'la eşleşti. Bu bilgiyi henüz Louisa ile paylaşmamıştım. Başından yeterince şey geçmişti ve daha fazla ayrıntı öğrenene kadar en kötüsünü düşünmesini istemiyordum.

"O parmağın bir cesede ait olup olmadığını ne zaman anlayacaksın?" Alexei'nin sesi beni düşüncelerimden kopardı.

"Emin değilim." Aynı soruyu ben de sormuştum ama Winston'ın bağlantısının bize bir yanıt vermeden önce yapması gereken bazı işler varmış gibi görünüyordu.

"Farklı görünüyorsun," dedi Alexei. "Daha... oturmuş."

"Kız kardeşimle evlendiğinden beri farklısın," diye cevap verdim, gözlerim değişiminin kaynağını bulduğunda, Portekiz güneşi altında altın gibi parlayan saçları. Hayatımdaki her şey bu kadınla başladı ve bitti. Onu on yıl önce de seviyordum, bugün de dönüştüğü kadını seviyorum.

Engerekler ve kurtlar arasında büyümesine rağmen, ışığını korudu ve gücünü bir zırh gibi tuttu ve bunun farkında bile değildi. Ellerinin kirli olduğunu söylemişti. Değildiler; tıpkı ruhu gibi saf ve güzeldiler. Bu dünyadaki onca insan arasından sevmek için beni seçtiği için şanslı bir piçtim.

"Annesini öldürmek istiyor," dedim.

Yaşadığı onca şeyden ve hala savaştığı şeytanlardan sonra bile, en derin aşkı yaşayabilecek kapasitedeydi. Sofia'yı öldürmenin Lou'nun ruhunda bir leke bırakacağından korkuyordum.

Her zaman mantığın sesi olan Alexei, "Birinin onun işini bitirmesi gerekiyor," diye belirtti.

"Biliyorum." Çılgık çılgılığa bir kahkaha ikimizi de pencereye çevirdi ve yeğenim Kostya'nın gülümseyen kadınların etrafında daireler çizerek koştuğunu gördük. "Görünüşe göre video oyunları ilgisini ancak bu kadar uzun süre çekebiliyor," dedim.

"Seviyeleri çok hızlı geçiyor."

"Hiç şaşırmadım. Amcası Winston gibi zeki." Ailemizde bu konuda ciddi anlamda iyi olan tek kişi oydu ama annemizin öldüğü gün bu işi bırakmıştı.

"Sofia'nın kızını seviyorsun," dedi Aleksey kesin bir ifadeyle.

Louisa'ya sırlıslıkla aşık olduğumu itiraf etmekten hiç utanmıyordum. Damarlarımdaki saf, katıksız duygu beni hayatta kalmaya, onsuz geçen sekiz yılla savaşmaya ve şimdi geri döndüğüne göre onu korumaya itmişti.

"Biliyorum," dedim sonunda, ayağa kalkarak. "Ve onu korumak için yeraltı dünyasındaki tüm lanet olası ittifakları alaşağı edeceğim."

Louisa

"Kardeşimin seni bulmasına sevindim." Kingston'ın kız kardeşi Aurora beni açıkça inceledi. "Onu hiç böyle görmemiştim."

Ona meraklı bir bakış fırlattım. "Ne gibi?"

Bir an düşündükten sonra şöyle dedi: "Memnun. Huzurlu görünüyor ve bunun seninle ilgili olduğunu biliyorum. Gözlerini senden alamıyor." Benim hakkımda ne kadar şey bildiğinden emin olmadığım için bir şey söylemedim. Kardeşinin hayatını mahvetmeye çalışanın annem olduğunu biliyor muydu? Soyadımın kanla lekelendiğini biliyor muydu?

Lara elimi sıktı, muhtemelen duygularımı anlıyordu. Tıpkı benim gibi o da ailesinin kararları ve kimin kızı olduğu yüzünden lanetlenmişti. Düşman, bir tür intikam aldığını hissettiği sürece onun nelere katlandığını umursamıyordu.

Bunun olmasına asla izin vermem.

"Biliyorsun, bu dünyadaki erkekler normal erkekler gibi değil."

"Evet, kafayı yemişler." Lara'nın günün ilk sözleri mırıldandı ve Aurora ile benim kıkırdamalarımıza neden oldu. "Ve bazıları da kötü," diye onayladı. "Ama iyi olanları da var. Sevgileri daha yoğun ve korumacılıkları daha şiddetli."

Başımı Kingston'ın ofisinin penceresine doğru kaldırdım ve onu ayakta durmuş, yüzünde ciddi bir ifadeyle dışarı bakarken buldum. Aşka çok benziyordu. Onun için aşk her zaman aştı -önce masum, şimdi ise yakıcı güneş kadar güçlü.

Dikkatimi yeni koğuşuma verdim ve gülümsedim. "Lara'yı herhangi bir erkekle endişelendirmeyi bırakalım ve onun yerine gidip bir şeyler yiyelim."

O gece, Aurora ve ailesi gittikten ve Lara kendi yatak odasında güvende olduktan sonra, Kingston'ın büyük boy tişörtünden başka bir şey giymeden yatak odamızda yalınayak durdum.

Kingston'ı banyodaki siyah mermer tezgâha yaslanmış buldum. Dev ayna ikimizi de yansıtıyordu; o tüm karanlığıyla karşımdaydı, ben de onun tarafından kuşatılmışım. Telefonunu kulağına dayamış, İtalyanca biriyle konuşuyordu ve üzerinde gri eşofman altından başka bir şey yoktu. Hiç bu kadar seksi bir şey görmemiştim.

"*Non ne ho idea*," dedi bir avucunu kirli sakalında gezdirerek.

İfadesine bakılırsa beni pek dinlemiyordu, çünkü gözlerinde açıkça günahkâr bir şey parıldıyordu. Bakışları üzerimde gezinirken kalp atışlarım hızlandı.

Ona doğru yürürken tenim yanıyordu. Sıcak ve sarhoş edici parfümü etrafımı sardı ve ayak parmaklarımın üzerinde uzanarak çenesindeki sert kirli sakala bir öpücük kondurdum.

Dizlerimin bağı çözülüp ona zevk verme isteğiyle titriyordu.

Öne doğru eğildiğimde parmaklarımı eşofmanının paçasına geçirdim, göğüslerimi göğsüne, dudaklarımı boynuna bastırdım.

Dudaklarımı kulağının üzerinde gezdirdim ve şehvet dolu bakışlarımı onunkilere dikerek, "Seni tatmak istiyorum," diye nefes verdim.

Bakışlarında sıcaklık alevlendi ve aramayı sonlandırıp telefonunu kenara fırlattı. Sinirlerim damarlarımda dans ederken parmağı boynumdaki nabız noktasını ileri geri okşadı.

İşaret parmağını ağzımın içine soktuğunda, dilimi geçici olarak etrafında dolaştırdım.

"Ya hoşuna gitmezse?" diye sordu, sesini renklendiren güvensizlikle. Sıcak nefesi tenimde geziniyor, beni diri diri yakıyordu. "Ben hiç yaptırmadım

bitti."

Parmağı ağzımdan kaydı. "Bunu hiç yapmadım, bu yüzden paylaştığımız bir başka ilk olacak."

"Bir şartla."

Kıkırdadım. "Erkeklerin oral seks için şart koştüğünü bilmiyordum."

Dudakları kıkırdadı. "Hoşuna gitmezse söyle."

"Söz veriyorum."

Dizlerimin üzerine çöktüm ve eşofmanını kaslı bacaklarından aşağı çektim. Parmaklarımı sert ve kalın ereksiyonunun etrafına doladım, gördüğüm manzara karşısında ağzım sulandı. Kalçalarını daha da açtı ve saçlarımdan bir tutam yakaladı.

Gözlerimi kapattım ve shaftını dibinden ucuna kadar yaladım. Hafif bir inilti duyuldu ve ben bunu cesaretlendirici olarak algıladım. Gözlerimi açarak, gözleri kararana ve puslanana kadar hareketi tekrarladım. Karnımdaki sıcaklık gittikçe artarak aşağılara indi ve bu zonklayan ağrıyı hafifletmek için kalçalarımı sıkımda neden oldu.

Saçlarımdaki tutuşu sıkılaştı ve dilimi tepesinde gezdirdim, sonra onu boğazımın arkasına kadar kaydardım. İnledim ve onu tekrar emdim, yukarı aşağı kaydım ve daha fazlasını ağzıma aldım.

"Kahretsin, gün ışığım," diye tısladı, kavrayışı başımı hareket ettiriyor ve ritmi kontrol ediyordu. "Sikimde boğulurken çok güzel görünüyorsun."

Bakışlarım onunkilere kaydı, iğrenç sözleri karşısında içimde zevk kıvılcımları çaktı.

Bir sonraki hamlesinde daha da derine kaydı ama ben kıkırdamadan durdum, ağzımı sikmesine izin verdim, nasıl hoşuna gittiğini merak ediyordum.

Nefesleri ağırlaşmıştı, yarı kapalı bakışlarla beni izliyordu. Beni becerdi ve ben de onun benim için çözülmesini izledim. Bunun benim yüzümden olduğunu bilmenin coşku verici ve güçlendirici bir yanı vardı.

Boğuk bir ses çıkardı, sert ve hızlı nefes alıyordu ve bir iniltiyle ağzıma boşaldı. Tadından ve kokusundan başım dönerek yutkundum.

"Gün ışığım," diye nefes aldı, yüzümü sert ellerinin arasında kavradı ve yanaklarımı okşadı.

Sonra eşofmanını yumuşayan ereksiyonunun üzerine çekti ve beni kalçalarımın arkasından tutarak kaldırdı. Ağzını benimkine bastırdı, dili dudaklarımın arasından kayarak benimle oynadı, ben de bacaklarımı onun beline doladım.

Parmaklarımı saçlarına geçirdim ve o da öpücüğü derinleştirerek her şeyini içine akıttı. Dillerimiz birbirine karıştı. Ellerim göğsünden aşağı kayarak hızla atan kalbine yaslandı.

"Seni seviyorum."

Gözleri parladı ve parmakları enseme sıkıca kavradı. Önce eşofman altından kurtulup külotumu yırttı ve beni gömleğinin altında çıplak bıraktı. Aletinin ucunu girişime dayayarak içime girdi ve beni iliklerime kadar doldurdu.

Alnını benimkine bastırdı.

"Tekrar söyle," diye şiddetle talep etti ve duvarlarım yanıt olarak onun uzunluğunun etrafında sıkıştı.

"Seni seviyorum Kingston Ashford," diye nefes aldım, ona sürtünerek.

Sonra beni öptüğünde, dünya dönmeyi bıraktı. Sorunlar bir an için var olmaktan çıktı. Korkular soldu.

"Seni her ömürde seveceğim, günışığım," diye mırıldandı dudaklarıma karşı.

Sadece ikimiz vardık ve bizi yaşamda ve ölümdede birbirimize bağlayan bu duyguydu.

Bölüm 58

Louisa

I Nikolaev'lerin sahibi olduğu tıbbi tesisin bekleme salonunda oturmuş Lara'nın danışmanlık seansının bitmesini bekliyorduk. Yunanistan'dan birlikte ayrılalı bir hafta olmuştu ve ilerlemesi çok az olsa da Orada. Bir gülümsemenin her titreşiminde. Söylenen her kelimede.

Lara Cortes hayatta kalan biriydi ve tanıdığım en güçlü kızlardan biriydi.

Alexei'nin iki muhafızı binanın dışında bizi bekliyordu. Normalde Kingston da bizimle gelirdi ama o ve Alexei bir ipucunu takip ediyorlardı ve Kingston'ın bunu kaçırmamasının önemli olduğunu biliyordum.

Sofya cephesinde herhangi bir gelişme olmamıştı. Rusya'da saklanıyor olabileceğinden şüpheleniyordum ama nerede olduğunu bilmiyordum. Elimizdeki görüntülerde kalesi terk edilmiş görünüyordu.

Kapı açıldı ve Lara'nın yüzüyle karşılaşmayı bekleyerek başımı kaldırdım ama Dr. Freud'un kapısı kapalı kaldı. Tam o sırada bir adamın eli ağzıma çarptı ve beni kanepeden şiddetle çekip aldı.

Dirseğimi arkama geçirdim, homurdanmasına neden olacak kadar sertti ama tutuşunu gevşetmeye yetmedi. Bacaklarımı tekmelemeye başladım ve masadaki kristal vazoyu havada uçurup duvara çarptım. Dehşetle kapı açıldı ve Lara orada durdu, gözleri dehşetle açılmıştı.

"Kızı da al."

Dişlerimi adamın eline geçirdim ve o da bir köpek gibi uluyarak beni tutuşunu gevşetti.

Lara'ya "İçeri gir ve kapıyı kilitle," diye bağırdım.

"Ama-"

"Yap şunu!"

Lara kapıyı kapattığı anda adamın eli boğazıma dolandı ve suç ortağı kapının kolunu çevirmeye çalışıp başaramazken beni dışarı sürükledi. Omzunu maun ağacına çarptı ama kapı yerinden oynamadı.

"Siktir et onu," diye homurdandı adamlardan biri. "Kız kaçmadan önce bana yardım et."

Elini çektim, sonra dönerken döndürdüm, kemik kırılma sesi havayı doldurdu.

Adam bağırdı ve onu kucakladı ama ağzıma bir bez sokup ağzımı tıkamadan önce değil. Boğuk çığlıklarım havayı doldururken beni sürüklemeye başladılar. Nikolaev'in muhafızları buralarda bir yerde olmalıydı.

Bacaklarına vurmaya umarak geriye doğru tekme attım ve silahım yanımda olmadığı için kendime lanet ettim.

"Şu kaltağı bayılt gitsin," diye homurdandı içlerinden biri.

Ben.

"Eğer ona zarar verirsek taşaklarımızı alır," diye hırıldadı bir adam. korku dolu bir ses.

Panik yavaş yavaş içimde yükselmeye başladı. İnsanları korkudan titreten tek bir *kadın vardı*, o da annemdi. Çılgınca çırpındım, ciğerlerim ve vücudum efordan yanıyordu. Gözlerim etrafta yardım işareti aradı ve dehşete düştüm, ölüm etrafımızı sarmıştı. Ölü hemşireler. Ölü doktorlar. Lanet olası bir katliamdı.

Beni nereye götürdüklerini anlamaya fırsat bulamadan lastiklerin gıcırtısını duydum. Bizi buraya getiren iki muhafız kaldırımında ölü yatıyordu, kanları vücutlarının etrafında toplanmıştı. Kırmızıyı gördüm ve adamlardan birinin kafasına bir tekme atarak yere serdim. Arabadan iki kişi daha atladı ve biri bıçağını boynuma dayadı.

"Bu kadar yeter, sürtük." Nefesim kesildi. Drago buradaydı. *Annem Drago'yu peşimden göndermişti*. Beni şok edebilecek bir şey kaldığını sanmıyordum ama işte buradaydım. "Kimilda yoksa domuz gibi kanını akıtırım."

Kendimi sersemliğimden kurtararak yumruğumu geri çektim ve suratına bir yumruk indirdim. Annemin yanına canlı dönmektense ölü dönmeyi tercih ederdim.

Ama başka bir şey denemeye fırsat bulamadan görüşüm geri geldi.

Bölüm 59

Kingston

M Louisa'nın kaçırılışının güvenlik kamerasına bakarken azı dişlerim birbirine çarpıyordu. Onlarla bir dişi kaplan gibi mücadele etmişti ama sonunda onu zapt etmişlerdi. Adil bir dövüş değildi, bir ordu dolusu adam

bir kadına karşı.

Nikolaev'ler ve kardeşlerim buradaydı ve ihtiyacım olan her türlü desteği vermeye hazırdılar.

Kız kardeşim bağlantı odasında oturmuş, yumuşak çığlıkları boşlukta dolaşan Lara'yı teselli ediyordu. O ve terapisti tüm tesiste hayatta kalan tek kişilerdi. Sofia'nın adamları saldırı anında tesisi ziyaret etmekte olan hiç kimseyi esirgememişti.

Ekranda yanıp sönen ve her biri bir öncekinden daha grotesk olan görüntüler midemi bulandırdı. Tüm bunların adaletsizliği karşısında kızgın öfkem yüzeye çıktı. Ama bu durumda bana yardımcı olmayacağını biliyordum. Bir strateji geliştirmek için zihnimi açık tutmalıydım. Kızımı geri almanın tek yolu buydu.

Sofia'nın çaresiz olduğu, Nikolaev'lerin tesisine gözetimi kesmeden saldırmasından da anlaşılıyordu.

Ama beni her şeyden çok endişelendiren bir şey vardı, o da Drago'ydu.

Orospu çocuğu hasta ve sapkın bir sapıktı, işkencesini nadiren uzatırdı. O kadar çıldırırdı ki, kurban cevap vermeden önce ölürdü. Kendini kontrol edemiyordu ve Sofia bunu biliyordu. Öyleyse neden Louisa'yı alması için onu gönderdi?

Öfke damarlarımda fokurduyor, kulaklarım çınlayana kadar nabzımı hızlandırıyordu.

"Onu alacağız," dedi Alexei, sesi her zamanki gibi duygudan yoksundu. "Annesi ona zarar vermeyecektir."

"Evet, öyle olacak." Oda kararlı bir sessizliğe gömüldü ve Alexei ile kardeşlerimin gözleri üzerime dikildi. Onu bir kez kaybetmişim, bir daha kaybedemezdim. "Geçmişte onu o kadar kötü dövdü ki Louisa'nın estetik ameliyat olması gerekti."

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Royce nefesinin altında. "Belki de onu yakalamalı ve ondan kurtulmadan önce kendi ilacının tadına baktırmalıyız."

"Onu nereye götürdüklerini düşünüyorsun?" Bir kalp atışı geçti.

"Rusya'ya."

İçgüdülerim Sofia'nın onu her şeyin başladığı yere geri götürdüğü konusunda beni uyarıyordu. Sibirya'daki sapkın, şeytani kalesine.

"Ama sen oraya gitmeyi hep reddettin," dedi Sasha.

"Onun için Rusya'ya gideceğim." Siktir, onun için Dante'nin cehenneminin dokuz çemberini de ziyaret ederim.

"Sofia'nın kendi kızına zarar vereceğinden emin misin?" Byron sorguladı.

"Sofia onun beynini yıkamış, ikizi olduğuna inandırmış," diye homurdandım. "Tekrar deneyecektir."

Bunun olmasına izin veremezdim. Sofia'nın Lou'mu silmesine izin veremezdim. O başıma gelen en iyi şeydi. Onun gücü, sefil hayatım boyunca her lanet fırtınada hayatta kalmama yardımcı oldu. Kalbim sadece onun için, onun ritmiyle atıyordu ve ona duyduğum bu ihtiyaç DNA'mın bir parçasıydı.

"Onun peşinden gidiyorum." Yumruğumu masaya vurdum, masadaki her şey protesto için takırdıyordu.

Sofia'nın ne tür bir işkence yapabileceğini tam olarak bildiğimde mantıklı düşünmek çok zordu. Buna katlanmışım. Bedeninizi ve ruhunuzu parçalayan, sizi tanınmaz bir şeye dönüştüren türdendi.

Göğsümdeki korku her geçen dakika daha da artıyordu. Hemen peşinden gitmezsem patlayacağımdan korkuyordum.

Kulaklarımdaki uğultudan Alexei, Royce ve Byron'ın ne dediğini bile duyamıyordum.

"Sofia muhtemelen buna güveniyordur." Alexei haklıydı ama umurumda bile değildi. Eğer ona ulaşamazsam aklımı kaçıracaktım.

Ayağa kalktım ve pencereye doğru yürüdüm, Lizbon'un ısıltılı gece ışıklarına bakarken derin bir nefes aldım. "Sekiz yıl önce ona ne yaptığını hiç görmedin. Kimse ikinci kez hayatta kalamaz."

Bölüm 60

Louisa

I Gözbebeklerimi yakan parlak ışığa karşı gözlerimi kırıştırdım, tüm vücudum acı çekiyordu. Ölüm ve küf kokusu anılarımı canlandırdı, götürüldüğüm yeri işaret etti ve neredeyse korkudan boğulacaktım.

Gözlerim odanın içinde gezindi, tanıdık duvarlar netleşti. Burası sekiz yıl önce öldüğüm bodrum katındaki hapishanenin ta kendisiydi. Hâlâ kirliydi, burada ölen masum kız ve erkek çocuklarının fısıltıları yüksek sesle duyuluyordu. Tüylerim diken diken oldu ve kollarımı kendime sarmak için yer değiştirdim ama kısa sürede durdum. Bir sandalyeye bağıydim.

Tarih tekerrür ediyordu.

Tek kurtarıcı Kingston'ın burada olmamasıydı. Kimse ona zarar veremezdi.

Ellerime baktım, çizik ve kan içindeydiler, anılar gözümün önüne geldi. Kalbim daha hızlı atmaya başladı, Lara için endişeleniyordum ama bunu hemen bir köşeye ittim. Ona ulaşmış olamazlardı.

Bu düşüncenin ardından kapı büyük bir gıcırtyla açıldı ve annem içeri girdi. Saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti ve boynunda parıldayan elmaslarla bana doğru yürürken duruşu podyuma aitti. Sanki kızına işkence etmek için değil de bir kraliyet balosuna katılmak üzereydi.

Drago, o hasta piç, onun arkasında lanet bir köpek gibi kasıla kasıla yürüyor, sanki bir kemik almak üzereymiş gibi gülümsüyordu. Muhtemelen o kemiğin ben olduğumu fark ederek omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Paniğimi bastırarak omuzlarımı dikleştirdim ve gözlerimi Sofia Volkov denen canavara diktim. Çocukluğumuzda ikizimle birlikte bizi alıp götürmesini ve bize normal bir hayat vermesini umduğumuz nadir anlar olmuştu. Bizi Ivan'ın adamlarından sadece kendi planları için kullanmak üzere korudu. Her neyse.

Dilini gıdıkladı. "Liana, Liana, seninle ne yapacağım ben?"

"Başlangıç olarak, bana Louisa diyebilirsin."

Karşımdaki koltuğa oturup zarifçe bacak bacak üstüne atarken gözleri karanlık bir şeyle parlıyordu. Tanrım, ona lanet bir sigara ağızlığı ver ve operaya gönder.

"O *stronzoya* son vermeliydim."

Annemin İtalyan mirası, korktuğu ve paniklediği zamanlar dışında hiç ortaya çıkmadı. Her ikisi de olduğunu bilmek bana ona gülümsemem için yeterli cesareti verdi.

"Merak etme anne, o *stronzo* senin işini bitirecek." Alay etti ama yüzündeki endişe hâlâ duruyordu. Kat kat makyajın ya da estetik ameliyatın ardına saklanamazdı. "Yanlış adamla yattın, şimdi uzun zamandır başkalarına verdiğin gazabı tadacaksın."

"Ona bir ders vermeme izin ver," diye tısladı Drago, boks ringindeymiş gibi ayaklarının üzerinde zıplarken anneme umutla bakıyordu.

Avucunu kaldırdı ve adam durdu. Dediğim gibi, bir köpek. Annem "Saldırım" dediğinde, o deli şehre gitti.

"Liana nerede?" Gözlerimi Sofia'ya kilitleyerek sordum. "Önümde oturuyor."

"Yanlış Sofia," diye tersledim. O bir anne değildi, hiçbir zaman anne olmamıştı ve artık bağları koparmanın zamanı gelmişti. "O. Liana. Hayatta mı?"

Bir kalp atışı geçti. "Evet, sanırım öyle."

"Sen... sen inanıyor musun?" İnançsızlıkla kekeledim, vücudum adrenalin ve öfkeyle doluydu, patlamaktan korkuyordum. "Ne zamandan beri?" Ne kadarını açıklayacağımı tartışıyormuş gibi beni izledi ve acı bir kahkaha attım. "Beni öldüreceksin, o yüzden ne için öldüğümü söyleyen iyi olur."

Öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerinin üzerine koydu.

"Haklısın." Kahretsin, bunu yüksek sesle söylediğini duymak neden canımı yakıyordu?

Bu gereksiz duyguları görmezden gelerek omurgamı dikleştirdim. Kingston'ın beni kurtaracağını biliyordum, sadece zaman kazanmam ve onu konuşturmam gerekiyordu.

"İkizim nerede?" diye sordum.

"Güney Amerika'da bir yerde."

"Yaşıyor mu?" Nefes aldım.

"Yaşıyor."

"Onu bulamadınız," dedim, sesim sinirlerimden titriyordu ve belki - sadece belki- onu geri getirebileceğimi umuyordum.

"Hayır, Perez izlerini kapatarak iyi iş çıkardı." Ya da belki ikizim saklanıyordu?

Kafam karmakarışık, bana söylenen her yalan kafamın içinde dağılmıştı. Tüm yapboz parçalarını bir araya getirmek bir mücadeleleydi.

"Tijuana karteli tüm bu olaylarda nasıl bir rol oynadı?"

Anne bir sigara çıkarıp ağzına attı, Drago hemen atlayıp onun için bir kibrit yaktı.

"Santiago seninle oğlu arasında görücü usulü bir evlilik istedi." Nefes aldı, sonra bir duman bulutunu bana doğru üfledi. Nefesimi tuttum, duman kokusundan nefret ediyordum. "Reddettim ama Ivan arkamdan iş çevirdi ve bunu ayarladı." Çenesi sıkıştı. "Her zaman lanet olası erkekler."

"O *senin* kocandı," diye belirttim.

"İkinci ve son evliliğim." Bakışlarında mesafeli bir ifade vardı ve muhtemelen ilk evliliğini ve bu evliliğin ona mal ettiği kızını hatırladığını düşündüm. "Her neyse, sen ve Ghost kaçmaya çalıştığınız gün, Liana Santiago ve adamları tarafından yakalandı." Bunun nereye varacağını tahmin ederek nefesimi tuttum. "Yalan söyledi ve onlara sen olduğunu söyledi."

Yakıcı bir acı göğsümü delip geçti ve kanadığımdan emin bir şekilde yere baktım.

"Görüyorsun ya, benim zayıf Louisa'm," dedi soğuk bir ifadeyle. "Onun gibi olmak zorundaydın."

Gözlerimi kırpıttım, kafamın içinde alarm zilleri çalıyordu. Sonunda mantıklı gelmişti. İşkence seanslarım sırasında bana hep sorduğu sorular. En sevdiğim rengi, en sevdiğim dondurma çeşidini, sağ elimi mi yoksa sol elimi mi kullandığımı sorardı. Her yanlış cevapta işkence daha da şiddetlenirdi.

Beni ikizime benzetiyordu.

"Bizi götürseydin bunların hiçbirinin yaşanmayacağı hiç aklına geldi mi?" Nefes aldım, kalbim sert ve acı verici bir ritimle çarpıyordu.

Öfkelendi. "Ve tüm o adamların ilk çocuğumu alıp gitmelerine izin mi vereyim?" Kanım dondu. "O benim her *şeyimdi*. Beni ayakta tutan tek şeydi.

bu yeraltı dünyasına giriyor."

"Ya biz?" Sesimin çatallaşmasından nefret ederek sordum. "Neydik biz anne? Liana ve ben neydik?"

Cevap vermedi. Cevap vermesine gerek yoktu, çünkü biliyordum. Derinlerde bir yerde, hep biliyordum. Biz onun oyunlarındaki piyonlardık. Tek kullanımlık.

Başımı hafifçe sallayarak tüm bu duyguları kovaladım. Duygusallaşmanın bana bir faydası olmazdı. Burada olmazdı. Onun ve evcil hayvanının yanında olmaz.

"Tijuana karteli ile Perez Cortes arasındaki bağlantı nedir?" Mırıldandım. "Perez'in kız kardeşimi Marabella mafyasıyla anlaşılarak sattığını bildiğinizi varsayıyorum."

"Oh, biliyorum," diye güvence verdi. "Neden onun kızını elime geçirdiğimi sanıyorsun?" Nefret içimi bir kasırga gibi kasıp kavurdu. "Tabii ki, sonra senin peşine düştü."

Sigarasının küllerini kan lekeli zemine vurdu.

"Dönüp dolaşıp aynı yere geliyoruz," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. "Sen ve hasta arkadaşların oynuyorsunuz ve biz de sizin hatalarınızın bedelini ödüyoruz. Onun adı Lara, Louisa değil, seni hasta kaltak."

Güldü ve tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. "Tabii ki sevgiyatlarımızla oynuyordun ve bize milyonlarca dolara mal oluyordun." Soğuk gözleri benimkileri buldu. "Sana daha iyisini öğretmedim mi, Liana?"

Şimdi bile bana ikizimin adıyla hitap etmekte ısrar ediyordu. Bu kadın hayal görüyordu, kendi yalanlarına inanıyordu.

"Hiç pişman değilim, seni psikopat sürtük," diye avazım çıktığı kadar bağırdım, nefesim kesilmişti. Daha güçlü olmalı ve soğukkanlılığımı korumalıydım, ama bunun yerine onun derimin altına girmesine izin veriyordum.

Annem başını Drago'ya doğru eğdi.

İçimdeki her şey durdu. Hayır, Drago'nun o vahşi köpek gülümsemesini izlerken *donup kaldım*. Bir bıçak çıkardı ve bana doğru ilerledi.

"Anne... Hayır..."

Ve böylece çılgınlıklarım başladı.

Bölüm 61

Kingston

M İçim hastalıklı bir korkuyla çalkalandı.

Bu ülkeye sekiz yıldır adım atmamış olmama rağmen, bu mülkün derinliklerine doğru attığım her adımda anılar peşimi bırakmıyordu.

Yıllardır. Sekiz yıldır buraya, kâbuslar üzerine inşa edilmiş bu kaleye gelmemiştim ama yine de her taşını, her köşesini hatırlıyordum. Bu süre zarfında sanki hâlâ buradaymışım gibi hissettiğim pek çok gece oldu. Rusya'ya geri dönmeyi reddetmemin nedeni buydu. Herhangi biri ya da herhangi bir şey için.

Ama o herhangi biri ya da herhangi bir şey değildi. O *her şeydi*.

"Yarım saat gerinizdeyiz." Kardeşimin sesi kulaklığımdan geldi. "Bizi bekleyin."

Kardeşlerim ve Alexei, adamları ve muhtemelen kendi kardeşleri Sasha ve Vasili Nikolaev ile birlikte bu kurtarma görevinde bana katılmakta tereddüt etmediler. Ama düzgün bir planlama ve keşif için Louisa'nın sahip olmadığından korktuğum çok fazla zaman gerekecekti.

"Böyle yapma," diye homurdandı Sasha. "Biz de biraz eğlenmeyi severiz." Royce, "Aynen öyle," diye mırıldandı, sesi sanki eğlenmeye gidiyormuş gibi çıkıyordu.

parti. "Biz de dans etmeyi ve kış tekmelemeyi seviyoruz."

"İçeri giriyorum," diye cevap verdim, hepsini görmezden gelerek. "Olabildiğince hızlı yetişin."

Omzumu güçlendirilmiş kapıya çarptım. Metalin metale sürtünmesi gibi yumuşak bir gıcırta ürkütücü sessizliği doldurdu ve kimsenin duymaması için dua ederek nefesimi tuttum.

Silahımı havaya kaldırdım ve tüm kâbuslarımın kaynağına girdim. Çocukluğumu çalan hapisaneye. Çocukluğumu çalmaya çalışan hapisane.

Gelecekte. Yine de bu kalenin ve yerleşkenin içini dışını bilmek bana avantaj sağladı. Kat planını herkesten daha iyi biliyordum.

Sofia akıl oyunları oynamak istiyordu, zihinsel işkence unsurunu her zaman sevmiştir. Ivan'la ortak noktaları buydu. Bu cehennem çukurundan fiziksel yaralardan daha fazlasıyla çıktığımı biliyordu.

Ama etkisiz hale getiren kâbuslar bile beni bu gece bu mülke girmekten alıkoyamazdı. Hiçbir şey beni Louisa'yı kurtarmaktan alıkoyamazdı, tekrar işkence görme riski bile. Sekiz yıl önce onu hayal kırıklığına uğrattım; bugün uğratmayacağım.

Damarlarımda dolaşan adrenalinin de etkisiyle şatoya girdim. Sessizce ilerledim, adımlarım mermer zeminde ses çıkarmıyordu. Zahmetli saatler kardeşlerime ve bana bir saldırı planı tasarlamak için bolca zaman vermişti. Üzerimdeki takip cihazını kullanarak kısa süre içinde beni takip edeceklerdi. Şu anda, Sofia ve adamları burada olduğumu fark etmeden önce Louisa'ya mümkün olduğunca yaklaşmalıyım.

Bu bizim en iyi şansımızdı.

Annesi, kendi çıkarları için kendi etini ve kanını kullanmaktan çekinmeyen taş kalpli bir orospuydu. Louisa'ya işkence etmesi, zihniyle oynaması ve ikizinin ölümünden onu sorumlu tutması, kalbine bir kurşun sıkmakta hiç zorlanmayacağını gösteriyordu.

Sofia, imparatorluğunu içeriden çökerttiği için Lou'yu suçluyordu, bu yüzden hızlı bir ölüm istemiyordu. Ona acı çektirecek, sonra da muhtemelen beynini yıkamaya çalışacaktı.

Kalbim gümbür gümbür atıyor, damarlarımda adrenalin pompalanıyor ve kadını almamak için beni ileri itiyordu.

Yolumuza çıkan karanlığa ve kâbuslara rağmen hayatın yaşamaya değer olduğunu bana kanıtlayan kadına ulaşmam gerekiyordu. O benimdi ve onu eve getirmek için her şeyi yapardım.

Birlikte yenilmezdik. Biz birdik, kırılmaz bir birliktik.

Sessizliği yırtan yumuşak bir sesle dikkatim tekrar elimdeki işe döndü. Dondum kaldım, adrenalin vızıltısı yerini donuk bir hisse bıraktı ve sonra sesi tekrar duydum. Louisa'nın mırıldanan sesi sessizlikte yankılandı, zayıf ve bozuktu ama zindanlardan geldiğine emindim.

Sol tarafımdaki bir dizi merdivene yöneldim. Kırık taşların umutsuzca onarıma ihtiyacı vardı, bu yüzden her seferinde bir adım atarak acele etmedim.

"Günahların seni yakalamadan önce saklanabileceğin çok fazla yer var anne." Louisa'nın sesi kendinden emindi ama garip bir tonu vardı.

ve törpüledi. Sanki bir paket sigara içmiş gibi.

Tanık olduğum son işkencenin senaryoları zihnimde canlanırken, yirmi saattir kayıptı. Şimdi onun sesini duyunca içime bir rahatlama geldi ve ayaklarımın üzerinde sallanmaya başladım.

Eskiden evim olan karanlık koridorları neredeyse yarılamiştim, gölgelerin içinde çömelmişim ki bir silahın namlusu kafatasımın arkasına dayandı. Sofia'ya sinsice yaklaşma planım suya düşmüştü. Yavaşça doğrulup tam boyuma geldim ve arkamı döndüğümde bir gardiyanın yaşlı yüzünün bana baktığını gördüm. Arkasında dört adam daha duruyordu ve hepsi de silahlarını bana doğrultmuştu.

"Biz de seni bekliyorduk, Ghost," diye buz gibi bir ses tonuyla beni selamladı. Çok uzun zaman önce Louisa'nın bana silah doğrulttuğu benzer bir senaryoyu düşünmeden edemedim. Ama Lou'nun hiçbir yanı bu kadar pis ve kötü kokmuyordu.

"Lou nerede?" Sekiz yıldır ilk kez Rusça konuşarak talep ettim.

Dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "O senin için öldü." Kendi silahımın tetiğindeki parmağım seğirdi. "Sofia'nın onunla işi bittiğinde, o-"

Bang.

Cümlesinin geri kalanı gözlerinin arasına sıkılan bir kurşunla susturuldu. Sofia'nın geri kalan adamları her yönden etrafıma üşüştiler.

"Onu canlı istiyor," diye bağırdı biri ve dudağım bir gülümsemeye dönüştü. Bu bilgi bana kesinlikle bir koz veriyordu.

Ateş etmeye başladım. Yerinden çıkan her kurşunla daha fazla adam ortaya çıkıyordu. Adil bir dövüş olduğu söylenemezdi ama Sofia adaleti hiç önemsemedi.

Zindana doğru yoluma devam ederken onları sinekler gibi teker teker öldürerek savaştım. Koridorda attığım her adımda pis koku daha da artıyor, aklımdan çıkmayan anılar buram buram kokuyordu. Tüm bunları görmezden gelerek Lou'ya yaklaşmanın heyecanına odaklandım.

Onu görme ihtiyacı damarlarımı kavuruyordu.

Sofia Volkov'un işini sonsuza dek bitirecektim çünkü Louisa yaşadığı sürece hayatı risk altında olacaktı. Ve bu bilgi beni ileri itti, sahiplenme duygum ateş gibi yanıyordu.

Son hücreye, sekiz yıl önce onun öldüğü hücreye ulaştığımda -ya da ben öyle sanıyordum- ter ve kan içindeydim.

Kalbim öfkeyle kaburgalarımaya çarpıyordu. Koridorlar artık boştu, öldürdüğüm muhafızlar yere saçılmıştı.

Botlarım asırlık taşaya vurarak ona doğru ilerledim, sonra hücrenin hemen dışında pusuya yatmış bir gölge görerek irkildim ve durdum.

Sofia Volkov.

Buz gibi gözleri o soğuk gülümsemesiyle bana kilitlendi.

"Nerede o?" Bildiğimden oldukça emin olmama rağmen sordum. Şüphelerimi doğrulayan Sofia başını koridordaki son kapıya doğru salladı.

"Beni ona götür," diye homurdandım.

"Yapacağım," diye kabul etti, beni şaşırtarak. "Ama ikiniz de buradan ayrılmayacaksınız."

Öfke yüzümü kaplarken dişlerim gıcırdadı. Ona saldırmak ve bir daha asla hayata dönemeyeceğinden emin olmak için başını kesmek istedim. Vampir değildi, ama vampir gibi davrandığı kesindi - kötü niyetli, kan emici bir amcik.

Seks kaçakçılığı çetesi bu kadının çöküşüne sebep oldu. İlk çocuğuna mal olduğunda dersini almış olmalıydı. Sokaktaki söylentilere göre Sofia kızını İrlanda mafyasına kaptırınca aklını yitirmiş. Benim için bir önemi yoktu. Hiçbiri değildi. Sadece Louisa.

Cevap vermesini beklemeden silahımı ona doğrulttum ve sırtına dayayarak onu ileri doğru ittim. Kalp atışlarım adımlarımla senkronize olurken, ince omuzlarının hareketini izledim. Benden tam bir buçuk kafa daha kısaydı ama yine de bu kadın gittiği her yerde acı ve yıkıma neden olarak pek çok hayatı yok etmeyi başarmıştı.

Bu dünyada boyutun gerçekten bir önemi yoktu. Sofia yeraltı dünyasının en acımasız insanlarından biri haline gelmişti, çocukları kaçırıyor ve onlara işkence ediyordu. Kendi çocukları da dahil.

Bu öyle ya da böyle bugün sona erdi.

Hücreye girdiğimiz anda karanlıkla perdelenmiştik. Havada ölüm kokusu vardı. Sofia elini duvarda gezdirdi ve loş ışıklar yandı.

Beni karşılayan manzara damarlarıma ateş düşürdü, öfkem aktif bir volkan gibi şiddetlendi. Louisa bağlanmıştı, sırtı açıktaydı ve kırbaçlanmıştı, bilekleri başının üstünde bağlıydı. Baş sallanıyordu, gözleri kapalı ve yüzü kızarmıştı.

Drago loş ışığa adımını attı ve ben de silahımın namlusunu cansız gözlerinin arasına doğrulttum. Görünüşe göre tek iyi olduğu şey Sofia'nın

Evcil hayvan. Silahı Louisa'nın göğsüne saplanmasaydı onu hemen indirirdim.

Sofia'nın kıkırdaması Louisa'nın gözlerini açmasına neden oldu.

"Kingston," diye soludu, dudakları şişmiş ve morarmıştı, yüzündeki panik ifadesi kalbimi acıyla çarptırdı. "Neden geldin?"

Kaşlarım çatıldı, onu inceledim.

"Her zaman geleceğim," diye homurdandım, öfkem uçucu olsa da ses tonumu rahatlatıcı tutuyordum. "Her yaşamda, her senaryoda, yaşamda ya da ölümde, her zaman geleceğim. Kalbim seninkinde atıyor, seninki de benimkinde."

Başını şiddetle salladı, gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu. "Hayır, hayır, hayır," diye inledi. "Başka birini göndermeliydin. Kendini kurtar."

Onu koruma arzum kâbuslarımdan daha güçlüydü. Benim güvenliğim onunkinin yanında bir hiçti.

"Sorun yok," diye güvence verdim ona, göz göze geldik. "Bundan birlikte kurtulacağız."

Yutkundum. "Söz mü?"

"Sana hiçbir şey vaat edemez," diye kıs kıs güldü Sofia ve Louisa'nın gözleri arkama kaydı, tüm ateşi ve öfkesi o altın derinliklerde yanıyordu.

"Ona dokunursan seni öldürürüm anne." Benim küçük savaşçı kraliçem çok vahşiydi. Bu sefer farklı olacaktı. Bir daha kimse ona zarar veremeyecekti. "Ve bu hızlı bir ölüm olmayacak."

Ve kadınının isteklerinin gerçekleşmesini sağladım.

"Son şansın Sofia," dedim, sesim düzdü. "Louisa ve benim gitmemize izin ver yoksa ölürsün."

"Kararları verecek konumda değilsin. Buna bir son vermenin zamanı geldi."

Ve işte başlıyoruz.

Bölüm 62

Louisa

D Bir anımsama beni ele geçirmeye çalışırken içimi bir korku kapladı - ikimiz de bu yerde kanlar içinde ve yara bere içindeydik.

Onu görmezden geldim, onun yerine bağlamalarım üzerinde çalıştım. Ellerimi serbest bırakırsam Drago'nun silahını kapabilirdim, gerisini Kingston hallederdi.

"Ivan beni ikiniz hakkında uyarmıştı," dedi annem, sesi alışık olduğumdan daha zayıftı. Belki de bana emrettiği tüm bu işkenceler onu yoruyordu.

Annemin kötü niyetli bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık verdim. "Ivan seninle bir keman gibi oynadı," diye tısladım. Amacım onu kızdırmaktı, ama kızan Drago oldu ve silahı göğsüme daha sert dayadı. "Onun seninle dans ettiğini sanıyordun, oysa aslında sen başından beri onunkiyle dans ediyordun."

"Nasıl yani?" diye sordu, ben bu konuşmayı devam ettirecek bir şey bulmak için zihnimi zorlarken, çünkü Kingston'ın mutlaka bir planı vardı.

Zihnimin kırık köşelerinde bir yerlerde, bu odada son kez birlikte olduğumuzda olan her şeyi hatırladım. Parçalarımız burada ölmüştü ama Kingston'ın gözleri beni cesur olmaya çağırıyordu.

"Tijuana karteliyle evlenmeni ayarlamayı istedi," diye belirttim, bağlarım yavaş yavaş gevşiyordu. "Onunla mücadele ettin ama sonunda pes ettin. Gördün mü, istediğini aldı."

"Sence bunu o mu istedi?" diye alay etti inanamayarak. "Hepsi benim yüzümden oldu." Kaşlarım çatıldı. "Ama-"

"Benito King'in sahip olduğundan daha büyük ve daha iyi bir şey istedim," diye cevap verdi. "Belles ve Mobsters'in borcunu kapatmak için beni kullandılar, ben de Marabella Mobsters anlaşmasını iptal ettim."

Ağzım açık kaldı. "Perez-"

Başını geriye attı. "Perez'i bir kukla olarak kullandım ama ipler başından beri benim elimdeydi."

"Yani Liana'yı sattın mı?" Kendimi tekmelemek istedim çünkü bir parçam bir annenin çocuğuna bunu yapabileceğine inanmayı reddetmişti.

"Hayır, seni aptal." Zihnimi dürtten bir şey vardı ama beynim onu işlemeyi reddediyordu. "*Seni* sattım."

Anneme şaşkınlıkla bakarken bir yapboz parçası yerine oturdu, doğruyu söylediğine dair en ufak bir şüphem yoktu.

"Bu yüzden Santiago tarafından kaçırıldığımda beni kurtarmaya zahmet etmedin," diye fısıldadım.

"Şimdi anladım." Bana yaklaşırken soğuk bir gülümsemeyle parladı, sonra yüzü benimkiyle aynı hizaya gelecek şekilde öne eğildi. Ve bütün bu süre boyunca Kingston'ın gözü Drago'daydı. "Kendimi savunmam gerekirse, başlangıçta seni öldürdüklerini sandım ama sonra adın karanlık ağda dolaşmaya başladı, bu yüzden hayatta kaldığını biliyordum. Perez'in sıska kızını kaçırdım ve onu gerçek Liana'yı geri almak için kullanacaktım."

Tüm bunlar yüzünden başım dönüyordu. Ama bir şey açıktı, Kingston benim için gelmeseydi, bazı hasta heriflerin merhametine kalmış olacaktım.

"Sen her zaman çok zayıftın Louisa. Halledilmesi gereken bir sorun."

İçime öfke yayılırken onun kötü niyetli yüzüne tükürdüm. "Narsist kaltak. İlk çocuğun senden nefret ederdi. Senden koparıldığına sevindim."

"Ona dokunma." Kingston'ın sesi öfke doluydu, ama ben daha Annem bana öyle sert bir tokat attı ki kulaklarım çınladı ve sandalyemde dönüp durdum. Yanağım yandı ve gözlerim acıdı ama bir sonraki nefeste büyük bir patlama yeri salladı.

Kingston, "Bu senin son hatan olacak," diye homurdandı, kalenin içinde bir yerlerden gelen çatışma, kurşun ve patlama sesleri yaklaşıyordu. "Ona bir daha asla dokunamayacaksın."

"Takviye getirmiş olmanız kazandığınız anlamına gelmez," diye kıs kıs güldü annem. "Onu alamayacaksın. Seni sekiz yıl önce dururdum, yine durduracağım."

Kingston ona soğuk bir alaycı bakış fırlattı. "Bu sefer değil."

Kavga neredeyse hücremize ulaşmış olmalıydı. Yumruklar, homurtular ve kemik kırılmaları duyuluyordu ve çok geçmeden Anne'nin adamları arkalarında daha fazlası olduğu halde hücreye doluştular. Ve sonra tanıdık bir yüz.

Alexei Nikolaev.

Havada daha fazla mermi sesi duyuldu.

Her şey çok hızlı oldu. Yüzüme kan sıçradı. Kulaklarım çınladı. Sandalyem devrildi ve başım taş zemine öyle sert çarptı ki yıldızlar gördüğüme yemin edebilirim.

Her şeyi görmezden gelerek gevşemiş bağları kopardım, sonra sandalyeyi çekip Drago'ya doğru savurdum. Acı içinde kükredi ve silahını yere düşürdü.

Göz ucuyla Kingston, Alexei ve kardeşlerinin Sofia'nın adamlarıyla savaştığını gördüm.

Drago'nun silahına doğru tökezledim ve annemle aynı anda ona ulaştım. Sonra silahı kavrayarak doğruldum ve ona doğrulttum.

"Hepsine durmalarını söyle," diye emrettim.

"Hayır." Gözleri odada dolaştı ve dört adamın etrafını sardığı Kingston'da durdu. "Hayalet fazla dayanamaz," dedi sıkılmış bir ses tonuyla.

Nişan aldım ve tetiği çektim, bir adamı gözlerinin ortasından vurdum. "Adamlarına durmalarını söyle yoksa sıradaki sen olacaksın," diye bağırdım, gözlerim Kingston, kardeşi ve annem arasında gidip geliyordu. Durum bu kadar vahim olmasaydı, etkilenirdim.

Yere daha fazla ceset düştü, sayıları yavaş yavaş eşitleniyordu.

"Son uyarı anne," dedim, göğsüm kabarıyor ve öfkem yanaklarımı yakıyordu. "Bu sorunlu çocuk seni sonsuza dek bitirmekte tereddüt etmeyecek."

"Louisa," diye seslendi Kingston, ama sesi suyun altındaymış gibi çıkıyordu. "Günüşığı, yapma bunu." Kafamı kaldırdığımda onu cesetlerin üzerinden atlayarak bana ulaşmaya çalışırken buldum. İnce parmaklarım tetiğin etrafında titriyordu, buna bir son vermem gerekiyordu. Kingston için. İkizim için. Lara için.

İri eli benimkine dolandı, vücudu sıkı, gergin ve kontrollüydü.

"Bırak beni, günüşığım," diye fısıldadı. Alexei onun yanındaydı, kardeşleri de annemin diğer muhafızlarını ortadan kaldırıyorlardı. Sol bileğimdeki yakıcı ağrı hissedildi ve omuzlarım çöktü. "Başka tarafa bak Lou," diye emretti, yüz ifadesi ölümcüldü ve tüm dikkati annemin üzerindeydi, "Ölmeden önce gördüğün son yüzler bizimkiler olacak."

Parmaklarım ön koluna dolandı ve sıkarak duraklamasına neden oldum. Kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Onu öldürme," diye fısıldadım karanlık gözlerinin içine bakarak. "Hızlı ölüm... Bu onun için çok iyi."

Omuzları gerildi, kara gözlerindeki intikam açlığını fark etmemek zordu. "Emin misin?"

"Evet." Çok şey yok eden kadına bir bakış attım. "Hızlı bir ölüm istiyor. Ona istediğini vermeyin."

Kingston'ın kardeşi Royce, "Aferin kızıma," dedi ve son muhafızın boynunu kırıp yere düşürdü. "O sürtüğe kendi ilacının tadına baktır."

Alexei'nin gözleri intikam ateşiyle parlıyordu. Kingston'ın kardeşlerinininki de öyle. Bu işi sonsuza dek bitirmiştik. Onların desteği, karşılığını ödeyebileceğimden çok daha önemliydi. Kalan ömrüm boyunca sadakatimi kazanacaklardı.

Annemle gözlerimi kilitleyerek, "Bakalım ne kadar dayanacak s n?" diye nefes aldım.

Annemin istediği oldu. Canavarlar yarattı.

Bölüm 63

Louisa

S güvenli bir şekilde hapsedildiğini ve artık bir tehdit olmadığını anlayınca Sibirya'dan ayrıldık. Kingston ve ben Rusya'daki o cehennem çukuruna bir daha asla dönmeyeceğimize karar verdik. Güneş, deniz ve sıcak iklim bundan sonra bizi bekliyor olacaktı. üzerinde.

İki gün sonra, nihayet Lizbon'a geri döndük ve burada bizi Lara'nın kan çanağına dönmüş gözleri ve Aurora'nın şefkatli kara bakışları. Nikolaev'lerle birlikte geride kalan kocasıyla buluşmaya gitmeden önce önce omzumu, sonra da kardeşinin elini sıktı.

Karma sonunda Sofia Volkov'u yakaladı. Nikolaev'lerin annemi bodruma sürükleyişini izlemiştik. Günlerini soğuk, penceresiz bir odada bir köpek gibi zincirlenmiş olarak geçirecekti. Acı bir sonla karşılaşması an meselesiydi.

"İyi misin?" Lara'nın yumuşak sesi dikkatimi çekti, eli benimkine kaydı. Sıktım. "Öyleyim."

Gözle görülür bir rahatlama hissetti ve uzun bir nefes aldı. "Senin için çok endişelendim." Gözleri Kingston'a kaydı. "İkiniz için de."

O bana sarıldığında gözlerim yaşlarla doldu ve Kingston ikimizi de güçlü kollarıyla sardı.

"Bizim işimiz senin için endişelenmek, başka türlü değil," dedi Kingston, sesi duygularla kabalaşmıştı.

"Hepimiz birbirimiz için endişelenmeye ne dersiniz?" Lara bizden uzaklaşmadan yumuşak bir şekilde önerdi.

Yorgunca gülümsedim. "Çok isterim," diye mırıldandım elini tutarken. "Bunu çok isterim."

"Bir sorun mu var?" Lara çekingen bir tavırla sordu, algısı ve empatisi genellikle onu çevreleyen duygularla uyumluydu.

"Haklıymışsın," dedim, son bulgularla midem çalkalanıyordu. "İkizim yaşıyor. Güney Amerika'da bir yerde."

Elimi tuttu. "Onu bulacaksın."

Kingston'ın Lara'nın başının üzerinden bakışlarıyla karşılaştım. Beni kurtardığından beri ikizim hakkında çok konuşmuştuk. Bana aldığı parmaktan ve DNA'sının kardeşiminkiyle eşleştiğinden söz etti. Onu ne halde bulacağımızın garantisi yoktu ama pes etmeyecektik.

Onu bulana kadar olmaz.

"Yapacağız," dedim, sesim titriyordu.

"Hâlâ kalmamı istiyor musun?" Lara ağzından kaçırdı.

Kingston, "Bana bak Lara," diye emretti. Başını kaldırdı, güzel gözleri bizimkilerle kilitlendi. "Sonsuza dek bizimle kalmanı istiyoruz. Gitmeye hazır olduğunda gidersin."

Yumuşak bir şekilde gülümsedim. "Ve bu gerçekleştiğinde, bağımsız ama aynı zamanda güvende olmanı sağlayacağız. Artık çemberimizin bir parçasısın."

"Ashford çemberi."

Kıkırdadım. "Ben daha çok Kingston ve Lou'nun çemberini düşünüyordum ama Ashford çemberi kulağa daha da hoş geliyor. Daha büyük."

"Şimdi içeri girelim. Sizi bilmem ama ben kışı uyuyarak geçirebilirim."

Evimize girerken Lara kıkırdadı.

Kız kardeşimi çevreleyen gizem yumağı zihnimizde ağır bir yük oluşturunuyordu ama bunu çözecektik.

Birlikte.

Sürekli akan su beni sakinleştirmeliydi.

Yine de kraliçelere layık lüks banyoda durup yavaşça suyla dolan küvete bakarken göğsümde bir fırtına koptu.

Son birkaç gündür yaşadığım olaylar sonunda beni yakaladı ve pazularım titremeye başladı. İkizim bu dünyada bir yerlerde yaşıyordu.

Annemiz bizi bu noktaya getirecek kadar nasıl kötü olabilirdi? Bizimki de dahil olmak üzere pek çok hayatı mahvetmişti ve bundan hiç pişmanlık duymuyordu.

Dizlerime kadar uzanan bir tişörtten başka bir şey giymeden küvetin üzerinde biriken buharı izledim. Aynada bulanık yansımamı yakaladım ve nefeslerim sık ve sertleşti. Bir top boğazıma yerleşti ve beni boğdu.

Annem bizden o kadar nefret ediyordu ki bizi ölüme mahkum etti. Kingston beni kurtardı. Liana'yı kim kurtarıyordu? Onu bulmak zorundaydım. Geçtiğimiz sekiz yıl boyunca, göğsümde büyük bir boşluk bıraksa da ikizim olmadan yaşamayı kabullenmişim. Ama şimdi onun hayatta olabileceğini bildiğim için, o boşluk umutlar ve hayallerle dolmaya başladı ve bu beni daha çok korkuttu.

Bir dizi güçlü, mürekkepli kol beni sardı ve ancak o zaman ne kadar kötü titrediğimi fark ettim.

"Bana tutun." Beni kollarına alıp sıcak küvetin içine soktuğunda, gömleğim vücuduma yapışırken güçlü ve sıcak sesi beni sarıp sarmaladı. "Onu bulacağız."

Çaresizce nefes almaya çalışırken yüzümü boynuna gömdüm ve kokusunu ciğerlerime çektim.

"Eğer o..." Ağzım titredi. "Onu tekrar kaybedemem."

Güçlü eli enseme kavradı ve başımı ona bakacak şekilde çevirerek sıktı.

Gözlerimiz kilitlendi, kalbim göğsümde gümbürdüyordu. "Onu bulacağız," dedi bana, sesi şüpheyi yer bırakmıyordu. "Birlikte. Gerekirse bu dünyanın her santimini arayacağız, ama sana söz veriyorum, onu bulacağız. Neden biliyor musun?"

Gözleri o kadar büyük bir sevgiyle yanıyordu ki, kalbim bir kelebeğin üzerindeki yeni kanatlar gibi çırpınıyordu. Ya da ilk uçuşunu yapmak üzere olan bir kuş gibi. Ama daha önce de burada bulunmuştuk ve doğma sebebimin o olduğunu biliyordum.

Onun olmak için.

"Çünkü sen benimsin. *Benim* kadınımsın. Çünkü senin kalbin benim göğsümde atıyor, benimki de seninkinde. Biz biriz ve aynıyız, Lou. Ve artık hayatıma geri döndüğüne göre, seni mutlu etmek için yapamayacağım hiçbir şey yok."

Ona sıkıca sarıldım, sanki onsuz ölecekmişim gibi. Çünkü ölürdüm.

"Sen... Sen, Kingston, beni mutlu ediyorsun."

Bölüm 64

Louisa

T Kingston'ın Rusya'ya gelip beni kurtarmasından bu yana iki hafta geçmişti. Nikolaev'ler ve Ashford'ların masanın etrafında oturduklarını gördüm,

Kingston'ın ciddi ifadesi yüz hatlarını bozuyordu. Döndüğümüzden beri tıraş olmamıştı ve ben de bu saçın ona yakıştığını fark etmekten kendimi alamadım. Kot pantolon ve beyaz bir tişört giymiş, biraz korkutucu ve çok seksi görünüyordu.

Kız kardeşimi bulma konusunda pek bir ilerleme kaydedememiştik. Nico Morrelli, Marabella Anlaşması'nın yapıldığı her yeri bulmamıza yardım etmeyi teklif etmişti ve onun yeteneklerini bildiğim için bu teklifi kabul ettim. Perez'in ve annemin planlarının tek kurbanı kız kardeşim değildi. Bulunup kurtarılması gereken pek çok masum erkek ve kız çocuğu vardı.

"Kingston seni bir randevuya götüreceğini söyledi," diye fısıldadı Lara, kendini beğenmiş bir şekilde gülümseyerek. İkimiz halının üzerine oturmuş, sırtımızı kanepeye dayamış, Nikolaev'lerin Lizbon'daki evlerinin oturma odasının hayatla dolup taşmasını izliyorduk. Çocuklar kendi gruplarını kurmuş, yetişkinlere aldırmadan oynarken ikimiz de her şeyi izliyorduk. "Ve bu ikinizin de daha önce yapmadığı bir şey."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı, Lara'nın yavaş ama emin adımlarla kendine geldiğini görmekten mutluydum. Önümüzde hâlâ çok uzun bir yol vardı ama birlikte bunu aşacaktık.

"Bana bir ipucu verebilir misin?" Ben de fısıldadım. "Sadece ne giyeceğimi bileyim diye."

Gülümsedi. "Güzel bir şeyler giy."

Alay ettim. "Bu bana pek bir şey anlatmıyor."

"Siz ikiniz ne fısıldaşıyorsunuz?" Aurora odanın diğer tarafından herkesin dikkatini bize doğru çekerek sordu.

"Hiçbir şey," diye aynı anda cevap verdik, yanaklarımız bariz yalan yüzünden kızarmıştı.

Sasha masadan kalktı ve birkaç kısa adımda karısı Branka'ya ulaşarak onu hantal kucağına aldı. Adam taştan yapılmıştı. Gerçekten de mesleğini ıskaladığına inanıyordum. Bir MMA dövüşçüsü olmalıydı.

"Peki, siz ikiniz evlenecek misiniz?" Sasha kayıtsızca sordu.

Herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu fark ettiğimde kiminle konuştuğunu merak ederek etrafıma bakındım.

"Onu rahat bırak, Sasha," dedi Aurora, yardımına koşarak. "Dedikoducu bir kocakarıya dönüşüyorsun."

Sırıttı. "En azından ben ateşli bir cadıyım."

Lara herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle, "Kendine bunu söylemeye devam et," diye mırıldandı ve odayı kahkahalar doldurdu.

"Söylemeliyim ki ben de merak ediyorum," diye söze karıştı Royce. Kingston ve ben bakışlarımızı paylaştık.

"Liana'yı bulduğumuzda." "Liana'yı bulduğumuzda," diye tekrarladım.

Artık yalnız değildim. Bir ailem vardı -çok büyük bir aile- ama Liana'yı bulana kadar hayatlarımız tamamlanmayacaktı.

Bu yüzden beklerdik. Birlikte.

Lara'yı yatırdım ve alnına bir öpücük kondurdum.

İçine sokulmak için çok yaşlı olduğunu kabul ediyordu ama bazı günler bu güvenceye ihtiyacı oluyordu. Hepimizin vardı ve ben bunda bir sakınca görmedim.

"Dikkatli olacaksın, değil mi?" diye sordu, sesi endişe doluydu.

"Her zaman," diye söz verdim. "Kingston bir bıçak ve bir tabanca getiriyor. Benim de bir silahım olacak."

"Ya sen-"

"Şşşt." Parmağımı dudaklarına bastırdım. "Bize hiçbir şey olmayacak. Ve sana her saat başı mesaj göndereceğim." Komodinine baktım. "Telefonunun şarjı var mı?"

Başını salladı, gerginliği yavaş yavaş azalıyordu.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi ben ayağa kalkarken. "Kingston gözlerini senden alamayacak."

Kıkırdadım. "Mükemmel kıyafeti seçmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Ona son bir öpücük daha kondurarak odadan çıktım ve kapıyı usulca arkamdan kapattım. Ama Kingston'ın bulunduğu çalışma odasına gitmek yerine bodruma indim.

Döndüğümüzden beri ilk ziyaretimdi ve son birkaç saatimi zihinsel olarak kendimi bu yüzleşmeye hazırlayarak geçirmiştım.

Zindana tek başıma girdim, adımlarım yüz yıllık taşa çarpıp ses çıkarmıyordu. Belki de cezalandırma eğilimim ya da kız kardeşimi daha çabuk bulmama yardımcı olacak daha fazla bilgi edinmek için boşuna bir umuttu.

"Sofia'yı görmem gerek," dedim annemin hücresinin önünde duran iki gardiyana sıkıca gülümseyerek. "Ya kapıyı açın ya da kenara çekilin" diye eklemenden önce adamlar tereddütlü bakışlar attılar.

Biri başıyla onaylarken diğeri kapıyı açtı ve ben de pembe bohem elbisemin eteklerini yerden kaldırarak içeri süzıldüm. Karanlık mekânın derinliklerine doğru ilerlerken kalçama sarılı silah kılıfım dikizcilik oynuyordu -bazı alışkanlıklardan vazgeçmek zordu-.

Karanlık, soğuk ve yoksul zindan görüldüğünde gözlerim yavaşça alıştı. Tıpkı kâbuslarımdaki gibi. Tıpkı Kingston'ınkiler gibi. Ama bu sefer duvara zincirlenmiş olan Sofia Volkov'du.

Kürk mantosu ve pahalı kıyafetleri olmadan zararsız görünüyordu. Kötü adamların gazabına uğrayan başka bir kurban gibi. Ancak burada kötü olan *kendisiydi ve zarar veremeyeceği bir odaya kapatılmıştı*.

Ondan birkaç adım ötede durdum, gözlerimi ona kilitledim, yaşadığım işkencenin tüm anıları zihnimde canlandı. Bunun hayatımın sonuna kadar benimle kalacak bir şey olduğunu kabullenmişim.

"Merhaba, Liana."

"Adım Louisa," diye düzelttim. Şakağındaki bir damar tepki olarak titreşti ama sessiz kaldı. Bunu ikizim için yapıyordum. Erkeğim için. Gelecekteki çocuklarımız için. "Merhaba Sofia."

Dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrıldı ama reddi artık acıtmıyordu. Bu kadınla aramızda kaybolmuş bir aşk yoktu. O gemi uzun zaman önce kalkmıştı.

"Sonunda cesaretini buldun." Sesinde bir parça gurur vardı ve ben bundan nefret ediyordum. Hiçbir zaman onun istediği gibi olmak istemedim, çünkü bu yanlış tarafa geçtiğim anlamına geliyordu.

"Marabella Anlaşmalarınızı gözden geçiriyoruz," dedim kayıtsızca.

Alay etti. "Onlarda kız kardeşinle ilgili hiçbir şey bulamazsın." "Neden bu kadar eminsiniz?"

"Çünkü ben onları çoktan geçtim."

Yalan söylediğini düşünmemiştim. "O zaman diğer kurbanları da bulmamız gerekiyor. Hepsini kurtaracağız."

Arkamda kapı açıldı ve kızın gözleri omzumun üzerinden bana doğru kaydı. Kim olduğunu görmek için arkamı dönmeme gerek yoktu. Kingston'ın arkamda durmak için hareket ederken gözlerini sırtımda hissedebiliyordum.

Elini belime koyarak destek ve güç verdi. Her zaman ne yapacağını bilirdi ve bu yüzden onu daha da çok severdim. Ona yaslandım, sakın bir güç üzerime çöktü. Akıl sağlığımın, hayatımın ve iyileşmemin sebebi oydu.

Onu bulduğumuzda kız kardeşim için bunların hepsi ve daha fazlası olacaktım.

"Liana'yla ilgili bulduğunuz tüm teorileri bilmek istiyorum," dedim sakince.

Sessiz kaldığında, "Video mu?" diye sordum. Yıllardır bana gösterdiğin video"-sertçe yutkundum-"bana işkence ederken." Bana ne yaptığına dair hiçbir şüphe yoktu. "Kimdi o?"

Evet, Santiago Tijuana'ya göre fotoşoplanmış, ancak videoda kullanılabilmesi için birinin buna katlanmış olması gerekiyordu.

Omuz silkti. "Bir kız."

Yumruklarımı sıktım ve anneme yumruk atma isteğimle savaştım. "Ne kızı?"

"Adını hatırlamıyorum." Bu onun davasına hiç yardımcı olmuyordu. "Soyadı Freud gibi bir şey."

Kaşlarım çatıldı. "Dr. Freud mu?" Ağzımdan kaçırdım. "Dr. Freud'la bir ilgisi mi var?"

"Dr. Freud diye birini tanımıyorum." Önümüze atılan bir bulmaca parçası daha.

"Neden bana o videoyu gösterip durdun?" Onun yerine ben sordum. "Kız kardeşim olduğunu söylemiştin."

Gülümsedi - o çılgın, çarpık gülümseme. "Bir teşvike ihtiyacın vardı."

Kendimi sertleştirdim. Tek yaptığı beni tekrar tekrar incitmekti. "Bana kız kardeşim hakkında bildiklerini anlat," diye homurdandım.

"Neden?" diye sordu, sesi titriyordu.

"Çünkü o benim kız *kardeşim*," diye homurdandım. "O benim diğer yarım." Bu kadın

-Beni doğuran ve annem olması gereken kişi, benim hayatta olduğumdan çok daha uzun süredir kafadan hastaydı, ilk çocuğunu -Kış'ı- kaybetmesi onun kırılğan zihnini mahvetmişti. Ama bu bana karşı davranışını mazur göstermiyordu. İkizimi terk etmesini mazur göstermiyordu. "Çünkü onu geri alacağım ve sen de bana bildiğin her şeyi anlatarak yardım edeceksin."

Gölümsedi, uzun zamandır ilk kez sıcak bir şekilde gülümsüyordu. "Belki de onca yıllık elektroşok terapisi sende bir şeyler yaratmıştır."

Kingston arkamdan, "Dikkat et," diye homurdandı, saldırmaya hazırды, ama elim onun elini tuttuğu anda sustu.

"Sen her zaman Lia'yı bana tercih ettin," dedim, bu sözlerle hiçbir şey hissetmiyordum. O artık benim için önemli değildi, sadece kız kardeşim önemliydi. "Onu kurtarmamı istemeliydin." Sofia buradaki tek çıkarıcı kaltak değildi. Bana iyi öğretmişti ve kız kardeşimi bulmak için ne gerekiyorsa yapacaktım. "şimdi bana bildiklerini anlat ve belki bu zindanda çürüyüp gitmeden önce Lia'yı görebilirsin."

Gölmeye başladı, sesi biraz histerikti.

"Eğer onun hayatta kalmak için en iyi şansı sensen, kız kardeşin çoktan öldü." Kalbim bu kadının günahlarının bedelini ödeyen kız kardeşim için sıkıştı.

"Ama yalnız değilim," dedim soğuk bir sesle. "Kingston ve tüm ailesi yanımda."

Alay etti. "Bu sana çok iyi gelecek. Diğer taraftan birine ihtiyacın var."

"Diğer taraf mı?"

"Haklı olduğu bir şey vardı." Konu değiştirmesi beni şaşkına çevirdi ama dayanmaya çalıştım.

"O da ne?"

"Güvende kalabilmesi için onların şarkılarını çalmak zorundaydım." Ellerim titriyor, ikizimin yaşadıklarını hayal etmemeye çalışıyordum. "Sana her baktığımda, onu doğrudan onların ellerine teslim ettiğini hatırlattın bana."

Kingston'la kendime gelmiş olabilirdim ama o sözlerin kurşun gibi acıtmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Her biri derime işledi,

Geride daha görünmez izler bırakarak. Annem yaralarımı kozmetik olarak düzeltmiş olabilir ama görünmeyenler daha kötüydü.

Kingston yanıma geldi ve silahını Sofia'nın alnına doğrulttu. "Sözlerini tekrar gözden geçirmek isteyebilirsin."

Elimi ön koluna götürdüm ve sıktım. "Seni kışkırtıyor." Yüzümü ona dönerek, "Diğer taraftan birine ihtiyacım var derken ne demek istedin?" diye sordum.

Omuz silkti. "İnsan kaçakçılığı yapan bir aile." Aklıma bir fikir geldi ve annemin bir sonraki sözleri göğsümde bir ateş gibi yanarken bana kimin ya da hangi ailenin yardım edeceğini aniden anladım. Giovanni Agosti. "Seni her zamanki fuckboy'um yapmalıydım, Ghost."

Öfke boynuma ve yanaklarıma tırmanarak kulaklarımı yaktı. Elimi Kingston'a götürdüm ve sessiz bir anlayışla gözleriyle buluştum. Cinayet onundu ama kan benimdi. Birinin onun *için* öldürmesinin zamanı gelmişti.

Silahını almama izin verdi, soğuk metal yanan parmaklarıma değiyordu.

Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen vahşi gözlerini üzerimden ayırmadım. "Güle güle, Sofia."

Sonra tetiği çektim, mermi hedefini gözlerinin arasında buldu.

Elbiseme kan sıçradı ve dizlerimin üzerine çöktüğümde boğazımı acı dolu bir çığlık terk etti. Onun için değil. Benim için değil. Onun için, beni birçok kez kurtaran Kingston'ım için.

Büyük kollar belime dolandı, beni ayağa kaldırdı ve bana güçlerini sundu. Misk kokulu kolonyanın tanıdık erkeksi kokusu sisi yararak içime sızan güvenlik hissini yarattı.

Yüzümü göğsüne gömdüm ve hıçkırmaya başladım.

Hikâyemiz kanla başladı; kanla bitmesi de çok uygun oldu.

Bölüm 65

Kingston

Sofia'nın ölümü randevumuzu birkaç gün erteledi.

Onu isimsiz bir mezara gömdürdük. Lou'nun eli benim elimde ve parmaklarımız birbirine kenetlenmiş halde tabutun toprağın içinde kayboluşunu izledik, Elimde olmadan o kaltağın Dante'nin cehenneminin son katmanına kadar gitmesini diledim. Oyalanmadık, kalplerimiz üzüntüden ziyade rahatlamayla doldu.

Sofia geçmişte kalmıştı ve tek yapmak istediğim şu anın tadını çıkarmaktı.

Dikkatim Lou'dayken gözlerimi sevdiğim ilk ve tek kızıdan alamıyordum. Bu bizim randevu gecemizdi. Nihayet.

İlk randevumuz Lizbon'un dışındaki *Praia da Figueirinha* plajında bir Fas restoranında gerçekleşti. Hayalimizin her zaman sahile kaçmak olduğunu düşünürsek, bu çok uygundu.

Yemeğimizi yedikten sonra son varış noktamıza kadar sahilde el ele yürüdük.

"Bu nedir?" diye sordu, önümüzü işaret ederek.

"Gidip bir bakalım," diye önerdim. Ona iki kez söylememe gerek kalmadı. Beni çoktan çekiştirmeye başlamıştı, küçük adımları hevesle ilerliyordu.

"Oh... aman... Bu bir konser mi?" Lou'nun gözleri tepemizdeki yıldızlar gibi parladı, heyecandan yanakları al al oldu. "Kumsalda konser olduğunu hiç duymamıştım."

Etrafımda daireler çizerek koşarken onu izledim, heyecandan köpürüyordu.

"Tüm favorilerimizi birleştirebileceğimizi düşündüm," diye düşündüm. "Plaj, randevu ve konser."

Bana o nadir mutlu gülümsemesiyle baktı ve boş göğsüm onu emdi. Onu bu şekilde, mutlu ve güvende tutacaktım, böylece hayatımın her günü yüzündeki o gülümsemeyi görebilecektim.

Elini tekrar elime alarak onu takip ettim. Onun dokunuşu, ne kadar küçük olursa olsun, beni her zaman toprakladı. Bana rüya görmediğimi, onun gerçekten burada benimle olduğunu hissettirdi.

"İlk konserimize ne dersin, günüşiğim?" Başını salladı, gözleri beni dizlerimin üzerine çöktürecek kadar büyük bir sevgiyle parlıyordu. "Müzik seçiminden emin değildim-"

Ayak parmaklarının üzerinde yükselip dudaklarıma bir öpücük kondurarak beni susturdu. "Keman çalan birinci sınıf öğrencileri de olsa yine de hoşuma giderdi."

İkimiz de kıyafetlerimizi umursamadan kuma oturana kadar beni nazıkçe çekiştirdi. İlk notalar havada süzülüyor, arka plandaki dalga seslerine karışıyordu.

Kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim ve bunun Louisa'yla, yani benim güneş ışı ışığımla bir ilgisi vardı. O benim karanlığıma rakip olan akraba ruhumdu. Hayatta kalmak için yaptığım ve katlanmak zorunda kaldığım şeylere asla küçümseyerek bakmadı, çünkü o da bunları yaşamıştı.

Louisa sadece yaşamadı, gelişti de. Lara ve kız kardeşimle yakınlaştı. Daha çok konuştu. Son olaylara rağmen daha çok gülümsedi. İkizinin yerini tespit edememiştik. Ama şu anda bunların hiçbirinin önemi yoktu. Bu bizim ilk randevumuzdu ve hiçbir şeyin bunu mahvetmesine izin vermeyi reddediyordum.

Bu hayat tam da hayal ettiğimiz şeydi. İkimiz ailelerimizle birlikte, bir daha asla soğuk hava veya zalim insanlarla karşılaşmayacaktık. Yine de onlardan -ahlak ve haysiyet yoksunu insanlardan- her zaman daha fazla olacağını biliyorduk ve onlarla birlikte savaşmaya yemin ettik.

Başını omzuma yaslayıp, küçük ama ölümcül elini omzuma koyarak bu anı hayatımızın sonuna kadar unutmamak için ezberlerken kalbim daha da hızlı çarpıyordu.

Her zaman birbirimize tutunurduk.

Geçmişimiz kanla sulanmıştı. Geleceğimiz de muhtemelen öyle olacaktı ama birbirimize sahip olduğumuz sürece dünyayı fethedecektik.

Yarın kız kardeşini aramaya devam edecektik ama bu gece... Bu gece bizim gecemizdi.

Mışıl mışıl uyuyan koğuşumuzu kontrol ettikten sonra yatak odamıza girdiğimizde Lou iç çekerek topuklarını tekmeledi.

"Bu harika ilk buluşma için teşekkür ederim Kingston." Omzunun üzerinden bana baktı, gözlerindeki tanıdık yaramaz parıltı sikimin canlanmasına neden oldu. Bu kadın için gereken tek şey buydu. Sadece basit bir bakış ve onu yatağın üzerine yatırıp unutulana kadar becermeye hazırdım. "Bunu bir ilkle daha da yüksek bir notla bitirmeye ne dersin?"

"Dinleyelim bakalım," dedim duvara yaslanıp ayak bileklerimi çaprazlayarak.

Lou her zaman beni şaşırtmanın yollarını bulurdu ve lanet olsun, hadi birlikte bir volkana atlayalım dese, muhtemelen yapardım.

Omurgasını dikleştirmeden önce bir süre sessizlik oldu, altın rengi saçları sırtına dökülüyordu. Bana doğru ilerledi ve aramızdaki boşluğu kapattı.

Vücudu benimkiyle aynı hizadaydı, ellerini boynuma doladı ve dudaklarını benimkilere o kadar yaklaştırdı ki bir sonraki kelimelerini söylerken dudakları benimkilere değdi. "Önce bir tane daha içmek ister misin?"

Kokusu burun deliklerimi istila ederken hiç tereddüt etmeden "Seninle, her zaman," diye cevap verdim. O benim kişisel yardımcımdı.

Elim sırtının alt kısmına kaydı ve vücudunu kendime doğru bastırdım. Vücudundan bir ürperti geçti, nefes alış verişini düzensizleştirdi. Başını yukarı kaldırdı, dudakları beni baştan çıkarıyordu ama aklındakini bana söylemesini bekledim.

"Teşhirci seksi deneyebiliriz."

"Bana ait olanı başkasının görmesine izin vermemi mi istiyorsun?" Şaşkınlıktan sersemlemiş bir halde homurdandım. "Seninle her şeye varım, günışığım, ama sen orgazm olduktan sonra, seni gören herkesi öldürürüm."

Dudaklarını benim için ayırarak boğuk bir kahkaha attı. "Yatak odamızın pencereleri renkli. Biz onları göreceğiz ama onlar bizi göremeyecek."

"Bu durumda..."

Ağzını ağzıma aldım, vücudu bana sürtünüyor ve sürtünmeye neden oluyordu. Ağzından bir inilti döküldü ve dillerimiz mükemmel bir uyum içinde dans ederken onu açgözlülükle yuttum. Tek seferde elbisesinin fermuarını açarak ayaklarının dibinde toplanmasına izin verdim.

Parmaklarım sutyenini ve külotunu karıştırırken, onlar da yere düşene kadar ağzımı boynuna götürdüm ve hızla atan nabzını yaladım.

Parmaklarım onun amını buldu, ıslak ve benim için hazırды.

"Kahretsin, pencereye ulaşmamız lazım," diye nefes nefese kalçalarını elime doğru savurdu.

Tırnakları enseme batıyor, kıvrak vücudu titriyor ve inliyordu. Çoktan doruğa ulaşmaya yaklaşmıştı. Onunla her zaman böyleydi -elektrikli ve tüketen. Ağzım güneşe, köprücük kemiğinin üzerinden göğsüne doğru yolculuğuna devam etti ve pembe, dik meme ucunu ağzıma alıp emdi. Diğer meme ucuna geçtim, alıştırdım, çektim ve ısırdım.

İç çekişi aramızdaki boşluğu doldurdu, Rusça ve İngilizce tutarsız kelimeler mırıldanırken başı arkaya düştü. Ya da belki de o kadar ileri gitmiştim ki onları anlayamıyordum.

"Her santimin bana ait," diye iddia ettim, ağzımla onu kızdırarak.

"İstiyorum, ama Tanrı aşkına Kingston, beni şimdi becermelisin," dedi fermuarımı hararetle çekerek. Ben de aynısını gömleğime yaptım ve çok geçmeden ben de onun kadar çıplaktım.

Parmaklarım ıslak kıvrımlarının içine daldı ve beni hissettiğim aynı çaresizlikle öptü, ikimizin de göğsü çılgın kalp atışlarımızın ritmine göre yükselip alçaldı. Parmağımı çıkardım ve dudaklarına götürdüm.

Emerek temizledi ve kontrolüm kırıldı.

Saçlarını arkadan tutarak onu eski Lizbon'a bakan Fransız penceresine yönlendirdim. Akşamın geç saatleri olmasına rağmen şehir hâlâ kalabalıktı, yoldan geçenler evlerine ya da bir sonraki partiye koşuşturuyordu.

Lou'nun avuç içleri cama yaslanmıştı, çırılçıplaktı, göğüsleri ve amcığı cama çarpmış ve tam teşhir halindeydi.

"Eğer biri durur ve seni bir an bile görürse," diye mırıldandım kulağına, "onları takip edip öldüreceğim. Dişlerini hatıra olarak alırım."

İnledi, kıcını bana doğru sürttü ve bana onay verdi. Tek seferde ıslak sıcaklığının içine girdim. İçinde hareket etmeye başladığımda haykırdı, çıldırtıcı bir tempoyla içine girdim.

Başını çevirdi, gözleri yarı kapalı ve dudakları şişmişti. Ona karşı koyamadım, ağzım tekrar onunkini aldı ve tüm bu süre boyunca

onun içine sürüyorum. Tekrar ve tekrar. Serbest eliyle göğüs uçlarına uzandı, çekiştirdi ve çimdikledi, beni çıldırttı.

Bir gözüm işlek caddede idi. Söylediğimde ciddiydim. Eğer biri onu görürse, onu öldürürdüm.

"Çok iyi," diye inledi, sesi boğuk ve nefes nefese çıkmıştı.

Belki ikimiz de ahlaksızdık ama birlikte ahlaksız olduğumuz sürece umurumda bile değildi. O benim mükemmel eşimdi, cennette ve cehennemde ve şimdi birbirimizi yeniden bulduğumuza göre, beni ondan ayıracak hiçbir şey ve hiç kimse olmayacaktı.

"Gün ışığım, erkeğinin ona ne yaptığını dünyaya göstermeyi seviyor," diye kulağına homurdandım ve daha sert pompaladım. "Uyluklarını daha geniş aç, sularını ve açgözlü küçük amını görmelerine izin ver."

İç kasları sikimin etrafında kenetlenmiş, beni can havliyle sıkıyordu. Ama itaat etti, ben onu sert ve derin bir şekilde becerirken sularını penceremize bulaştırdı.

"Siktir, Kingston. Ben... Blyad..."

Başı bana yaslandı ve ben de uzanıp sıırıslıkla olmuştuk klitorisini okşadım, vücudunda tahribat yarattım ve acımasızca ona vurdum.

Bacakları titriyordu ve kolumu beline dolayarak onu dik tutarken orgazmı boyunca onu becermeye devam ettim. Adımı haykırdı, boştaki elim klitorisinin üzerindeydi, başka bir doruk için onu sağlıyordum.

Sıkışan amcığı taşaklarımı sıkılaştırdı ve kadınının içinden bir orgazm daha geçerken kendimi onun içine boşalttım.

Birbirimize karşı ürperdik, vücutlarımız terlemişti ve nefes alışverişlerimiz zorlaşmıştı. Lou bana yaslandı, benim bacaklarım da hafifçe sallanıyordu.

"Kimse bizi görmedi," diye nefes aldı. Yüzünü çevirdi ve gözlerini bana kilitledi. "Bence daha sık dışarı çıkmalıyız."

"Ve bunu sık sık yapıyor musun?"

Lou arkasını döndü ve yüzünü göğsüme gömdü, avuçları poposunun yanaklarını kapattı.

"Sadece hoşuna gittiye," diye mırıldandı, gözlerime bakmaya cesaret edemiyordu.

Çenesini parmakları arasına aldım ve gözleri yukarı fırladı, kıpkırmızı yanakları beni onunla bir tur daha kılık değiştirmiş teşhirci seks için cezbettiler. "Seninleyken her şeyi seviyorum. Eğer kan içinde sevişmemizi istiyorsan, öldürürüm ve öyle olmasını sağlarım. Seninle her şeye hazırım, çünkü seni seviyorum."

Sevimli burnu kırıktı. "Çok aşırı bir şey yok ve paylaşmak da yok."

Titreyen bir nefes bıraktım. "Paylaşmak yok, günüşığım. Sen tamamen benimsin." Memnun bir şekilde başını salladı. "Ve sen de benimsin." Çıplak vücudu benimkine yaslandı, öpücükleri yumuşak ve okşayıcıydı. "Benim ilkim olmanı istiyorum

her şey, Kingston."

"Senin ilkin, senin tekin." Elinizden çok şey alındığında, açgözlü olmayı öğrenirsiniz. Ve bu bendim, onun her şeyi için açgözlüydüm. "Seni seviyorum, günüşığım."

Parmak uçlarına kalktı, dudakları benimkileri buldu. "Seni sonsuza dek seviyorum, hayaletim."

Onun tüm ilklerine sahip olabilirdim, ama o benim tüm sonlarıma sahip olacaktı, çünkü onun sayesinde artık bu dünyada dolaşan bir hayalet değildim.

Lou beni hayata döndürdü.

Epilog-1

Louisa

Dört Yıl Sonra

RStella gözünü bile kırpmadan, New Orleans'taki Nikolaev yerleşkesinden üvey kız kardeşinin doktorluk yaptığı binaya kadar tüm yolculuk boyunca Alexei'ye baktı. Küçük tombul eli parmaklarımı kavradı, Kan dolaşımımı kesiyor.

Luna ise babasından başka bir yere bakmayı reddediyor, her zaman ona bakarken huzur buluyordu. Onu gerçekten suçlayamazdım; ben de onun gözlerinde huzur ve güven buluyordum.

Kingston'ınkiyle aynı anda benim telefonum da çaldı ve arayanın kim olduğunu anlayarak bakıştık. Telefonu aldı ve dudakları bir gülümsemeye dönüştü.

"Lara sevgilerini yolladı. Güvende olduğunu ve dönmemizi sabırsızlıkla beklediğini söylüyor." Gülümsedim. Lara ile hayat paha biçilmez bir yolculuktu. Ailemizi daha zengin ve daha iyi bir hale getirmişti.

"Profesörünün birkaç hafta izin vermeyi kabul etmemesi çok kötü," diye mırıldandım. "Bizimle birlikte gelebilseydi çok güzel olurdu."

"Ellerini kırmalıydım," diye homurdandı Kingston. "Bu onun dersini askıya alırdı."

Kıkırdadım. Bu durumda cazip gelse de, ne olursa olsun masumlara asla zarar vermeyiz. Bu bizim katı çizgimizdi, asla çiğnemediğimiz bir kuraldı.

Kurşun geçirmez limuzin durdu ve onunla birlikte benim düşüncelerim de. Alexei kapının koluna uzanmıştı ki Stella kanlı bir şekilde ağlayarak yüksek sesle feryat etti.

Kendi transımdan sıyrılıp Alexei'ye dik dik baktım ve bebeğimi ağlattığı için onu katletme dürtüsüyle savaştım.

Uykusuz geceler beni yavaş yavaş etkilemeye başlamıştı. New Orleans'taki Nikolaev'lere yaptığımız ilk ziyaret, ikizlerin ilk ateşlerinin çıkmasıyla planladığımız gibi gitmemişti. Doktor ziyareti hiç gündemimizde yoktu ama en iyi bakımı aldıklarından emin olmak istedik.

Ayrıca, bu kadar sıradan bir şey yapmanın rahatlığı vardı. Çok basit.

Kingston ve ben normal dünyadaki diğer normal ebeveynler gibiydik. Çocukluğumuz kabuslar ve eziyetlerle doluydu. Çocuklarımız daha iyisine sahip olacaktı ve biz de çocukken hiç sahip olmadığımız normalliği sunmak için elimizden gelen her şeyi yapıyorduk.

Stella'yı kucağıma aldım, gözyaşlarını siliyordum, tiz çığlıkları daha da yükseliyor ve küçük yüzü kan içinde kalıyordu.

"Annenin Alexei Amca'ya tekme atmasını mı istiyorsun?" Stella'nın çığlığı hemen kesildi ve karanlık ve güzel gözleri benimkilere kaydı. Gülümsediğinde, içimden bir parça daha eridi. "Eğer böyle gülümsemeye devam edersen sanırım ölmesi gerekecek."

Alexei alaycı bir nefes verdi ama ben duymazdan geldim. Bakışlarımı kızımın tombul yanaklarından ayıramıyordum.

Sırtışı daha da büyüdü ve göğsüm eriyerek hafıfledi. İkizlerimizin doğumundan bu yana ışık daha parlak ve daha güçlü parlıyordu. Onlar hayatımızın en güzel parçasıydı. Ama sonra, onları bu dünyada dolaşan tüm kötülüklerden koruyamazsak neler olabileceğine dair dehşetle dolu geceler oldu.

Kingston elini benimkinin üzerine koyarak, "Ve babam da annemin bundan kurtulmasına yardım edecek," dedi.

Parmak eklemleriyle yanağımlı okşadı. Sıcak çikolata ve siyah elmaslardan oluşan gözleri, bebeklerimizle birlikte ona sarılıp doktoru unutmak istememe neden oldu.

Alexei'nin hırıltılı sesi havayı yarararak geçti. "Pekâlâ katiller, cinayet çalgınlığınıza başlamadan önce bebeklerinizi Isabella'ya götürelim."

Kocam eğilip dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu ve Stella'nın çığlıkları yeniden başladı. İronik bir şekilde, bir adamı gözümü kırpmadan öldürebilirdim, çığlıkları ve ağlamaları beni düz hissettirirdi. Ama kızımın ağlamaları beni yıpranmış ve çaresiz hissettirdi.

Kingston, "Isabella hepsini iyileştirecek," diye güvence verdi. Nikolaev'lere güveniyordu ve bu benim için yeterliydi. Onlar kocamın ve dolayısıyla benim bir parçamdı. Ailemizin bir parçası.

İkizlerimiz doğduğunda, bebeklerimize yanlış bakan herkesi öldürecekimize dair bir anlaşma yapmıştık. Ve şaka yapmıyorduk. Çocukken bize yapılan tüm yanlışları birlikte düzeltecektik. Yetişkin olarak.

"Sen ve ben her zaman," diye bana verdiğimiz sözü hatırlattı. Onun gücünü içime çekerek başımı salladım.

Ağlayan Stella'yı en sevdiği battaniyeye sararak kucağıma aldım ve Kingston da Luna'ya aynısını yaptı.

"En azından ciğerlerinin güçlü olduğunu biliyoruz," dedim titrek bir gülümsemeyle.

Kingston, limuzinden inerken parmaklarını benimkilerle birleştirdi, 1.80'lik devasa gövdesi ailemizi koruyordu. Etrafta hiçbir tehdit olmaması önemli değildi. Bu koruyucu çizgi onun içinde vardı -bebeklerimiz söz konusu olduğunda aşırı hızlanıyordu- ve ben onu bu yüzden daha da çok seviyordum.

Tuğla binada asansörün kapısı çoktan açılmıştı ve orada başka bir çiftin daha beklediğini görünce şaşırdım. Sasha ve Branka Nikolaev.

Genç kadın bize el salladı, neşeye gülümsüyordu ve elinde Nikolaev ailesine benzeyen küçük bir çocuğun elini tutuyordu. Bu Nikolaev genleri çok güçlü olmalıydı çünkü onların özelliklerini taşımayan bir Nikolaev görmemiştim - ya o soluk sarı saçlar ya da o mavi gözler.

"Hey, Louisa." Kingston ve Sasha tipik bir erkek selamlamasıyla birbirlerine başlarını salladılar. Asansörün kapısı kapandı ve yükselmeye başladı.

"Merhaba Branka," diye selamladım, Stella'nın güçlü çığlıkları arasında kendi sesimi zar zor duyabiliyordum. "Senin ufaklık da mı hasta?"

Cevap vermek için ağzını açtı ama oğlu ondan önce davrandı. "Ben küçük değilim," diye bağırdı neredeyse. Sanırım küçük adam çığlıkların arasından sesini duyurmak istiyordu. "Ben üç yaşımdayım."

Alexei saçlarını karıştırdı ama ben gülümsememi bastırıırken hiçbir şey söylemedi.

"Kesinlikle büyüsun," diye onayladım. Doğrusu, gördüğüm en uzun üç yaşındaki çocuktan ama Nikolaev erkeklerinin çoğu uzun boylu ve savaşı gibi yapıydı.

Gözleri kucağımdaki Stella'ya, sonra da Kingston'ın kucağındaki Luna'ya kaydı. "Çok küçükler."

Öyleydiler. İkizler prematüre doğmuştu ama sağlıklıydılar ve çocuk doktorumuz boylarının yetiyeceğini söyledi. Ama bu ateş beni endişelendiriyordu.

Stella'yı göğsüme daha sıkı bastırdım, küçük kalbinin bana karşı pıt pıt attığını hissettim.

"Doğduğunda sen de küçüktün," dedi Sasha oğluna. "Bak şimdi ne kadar büyüdün."

"Neden bu kadar çok çığlık atıyor?"

Kingston'ın dudaklarının kenarları kıvrıldı ve alnıma bir öpücük kondurmadan önce Stella'nın başını öptü. "Anneleri gibi korkusuz olacaklar."

Stella'nın çığlıkları aniden kesildi ve babasına sevgi dolu gözlerle bakarken huzur içinde gülümsedi.

Asansörün kapısı çaldı, kayarak açıldı ve hepimiz yavaşça dışarı çıktık. Önce Branka ve ben, sonra da erkekler.

Isabella Nikolaev beyaz bir önlük giymiş ve geniş, sıcak bir gülümsemeye bizi karşılamak için dışarı çıktı.

"Hoş geldiniz." Branka'nın oğluna bir göz kırptı, sonra bana döndü. "Önce iki prensesi görmeye ne dersiniz? Küçük Damien'ın yıllık kontrolü biraz daha bekleyebilir."

"Ben *küçük* değilim," diye itiraz etti minik ayağını yere vurarak. "Ama küçük bebekleri önce sen görebilirsin." Damien pantolonumu çekiştirdi ve ben de diz çöktüm. Eli şaşırtıcı derecede nazık bir hareketle Stella'nın sıcak yanağını okşadı. "Ağlaması kulaklarımı acıtıyor."

Odada yumuşak bir kahkaha çınladı.

"Teşekkür ederim, Damien," dedim usulca. "Stella ve Luna'ya sana borçlu olduklarını söyleyeceğimden emin olabilirsiniz."

Odanın etrafına baktım. İttifaklar. Sadakat. Güven.

Ve sonra kocam vardı. Sevdiğim çocuk. Aşık olduğum adam. Sonunda peri masalımıza kavuşmuştuk. Mükemmel olmayabilirdi, ama bizim olmuştu ve onunla ilgili tek bir şeyi bile değıştirmezdin.

Kingston öne doğru eğildi, boşdaki kolunu bana doladı ve bizi Isabella'nın ofisine götürdü. Ona tutunarak, Dr. Nikolaev'in bebeğimizle ilgilenmesini izledim ve geleceğimizin tehlikeli ve karanlık olabileceğini, ama birlikte her şeyi yeneceğimizi biliyordum.

Gözlerim kocaminkileri buldu. O benim yerçekimimdi. Bütün dünyamdı. *Her şeyimdi.*

Birbirimizde uğruna savaşmaya değer bir şey bulmuştuk. Uğruna yaşamaya değer bir şey. Ve uğruna ölmeye değer bir şey.

Epilog-2

Kingston

Tğmur yağıyor, Mississippi Nehri'nin New Orleans şehrinin etrafında kıvrıldığı Crescent City'nin pencerelerine, banketine ve bataklığına çarpıyordu ve "*laissez les bon temps*" sloganı

rouler"-güzel zamanların geçmesine izin verin- hayat için bir slogandı.

Lou'yu geri aldığımdan beri bu benim sloganım olmuştu. O ve bebeklerimiz benimdi ve kimsenin bunu benden almasına asla izin vermeyecektim.

Kollarımdaki kızlarıma bakarken kalbim öyle bir çarptı ki tüm şehir duyacak diye korktum. Huzur içinde uyuyorlardı, başları şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha güzel buklelerle doluydu. Karımın sol eli sanki uykusunda bile bana uzanıyormuş gibi yatağın üzerine uzanmıştı, ona uzun zaman önce verdiğim bilezik hala oradaydı. Yumuşak horlamaları sessizliği dolduruyor, sarışın halesi profilini gizliyor ama bana huzur içinde olduğunu söylüyordu.

Ailemi izlerken her zaman olduğu gibi göğsüm titredi. Dünya, içinde onlar varken o kadar doğru geliyordu ki. Hala kurbanlarımin dişlerini topluyorum

-Bana ve sevdiklerime bulaşmamanız için bir hatırlatma.

Aileme o kadar aşkıttım ki, cehennemde bir ışığımız olsun diye onlar için tüm dünyayı yakabilirdim. Birlikte olduğumuz sürece.

"Kingston..." diye mırıldandı uyukulu sesi. Karımın sonsuz bir duyguyla parıldayan gözlerini üzerimde buldum ve göğsüme bir kanca daha geçirdim.

"Her şey yolunda mı?"

Her şey o kadar mükemmeldi ki beni dehşete düşürdü.

Sanki aklımdan geçenleri okuyabiliyormuş gibi kıpırdandı ve burnunu burnuma dayadı.

"Hiçbirimiz bir yere gitmiyoruz, hayaletim." ok sevdiğim altın rengi, parlak gözlerine baktım. Bana böyle baktığı sürece onu dünyanın öbür ucuna kadar takip ederdim. Hayatımı değiştirdi, bana tutunacak bir amaç ve yaşamak için bir neden verdi. "Söz veriyorum."

Ve güneş ışığım her zaman sözünü tutardı.

İkizler yumuşak miyavlama sesleri çıkardılar, dudakları kıvrıldı ve gözleri göz kapaklarının arkasında çırpındı. Güvendeydiler. Mutluydular. Kabuslarıyla savaşmak zorunda kalsam bile bu şekilde kalmalarını sağlayacaktım.

İçimdeki her şey onları çirkin şeylerden korumaya yemin etti.

Gök gürültüsü gökyüzünde gümbürdedi. Yağmur daha sert yağıyor, yağmur damlaları camlara çarpıyordu.

Öne doğru eğildim ve alnımı onunkine bastırdım. "Seni seviyorum, günışığım."

Bana sarıldı ve sevildiğimi hissettim. İhtiyacım olan ve istediğim her şey burada, kollarımdaydı.

SON

Acknowledgments

Arkadaşlarıma ve aileme sürekli destekleri için teşekkür etmek istiyorum.

Alfa ve beta okuyucularıma - hepiniz harikasınız. Çılgın teslim tarihlerime ve daha da çılgın organizasyonuma katlandınız. Bunu siz olmadan yapamazdım.

Her biriniz olmasaydınız kitaplarım bu hale gelemezdi.

Kitaplarımın her biri hakkında haber yayılmasına yardımcı olan blog yazarlarına ve eleştirmenlere. Sizi çok takdir ediyorum ve çalışmalarımı sevdiğinizi duyuyorum, çok daha keyifli hale getiriyor!

Ve son olarak, **tüm okuyucularıma**! Siz olmasaydınız bu mümkün olmazdı. Bana inandığınız için teşekkür ederim. İnanılmaz desteğiniz için teşekkür ederim. destekleyici mesajlar. Basitçe,

TEŞEKKÜRLER. Bunu hepiniz sayesinde yapabiliyorum.

XOXO

Eva Kazananlar

What's Next?

***Reign of a Billionaire'i** okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! Eğer beğendiyseniz, lütfen yorum bırakın. Desteğiniz benim için dünyalara bedel.*

***Kinks of a Billionaire** bu serinin bir sonraki kitabı ve Royce'un sapkın hikayesi. Okumaya buradan devam edebilirsiniz <https://bit.ly/3PlQUgt>.*

Serinin diğer okuyucularıyla daha fazla tartışmaya susadıysanız, Eva'nın Ruh Eşleri (<https://bit.ly/3gHEe0e>) adlı Facebook grubuna katılabilirsiniz.

About the Author

Eva'nın diğ er kitaplarını merak ediyord musunuz? Onları buradan kontrol edebilirsiniz. Eva Winners'ın Kitapları <https://bit.ly/3SMMsrN>

Eva Winners, d   manlardan açıklara ve t  m duyguları içeren kitaplara kadar her t  rl   romantizmi yazıyor. Kahramanları bazen k  t   adam oluyor,       onların da sevgiye ihtiya ı var, değil mi? Kitaplarına bir miktar gerilim ve gizem, sağlıklı bir dozda endişe, bir miktar şiddet ve karanlık ve bol miktarda buharlı tutku serpi tiriyor.

 alı madı ı ve yazmadı ı zamanlarda g  nlerini ya Hırvatistan'da ya da Maryland'de bir sonraki hik yesi hakkında hayaller kurarak geçiriyor.

Eva'yı aşağıda bulabilirsiniz:

www.evawinners.com adresini ziyaret edin ve b  ltenime abone olun.

FB grubu: <https://bit.ly/3gHEe0e>

FB sayfası: <https://bit.ly/30DzP8Q>

Insta: <http://Instagram.com/evawinners>

BookBub: <https://www.bookbub.com/authors/eva-winners>

Amazon: <http://amazon.com/author/evawinners>

Goodreads: <http://goodreads.com/evawinners>

TikTok: <https://vm.tiktok.com/ZMeETK7pq/> _